Prolog

Yorkshire,
Crăciun, 1809

Lia Kincaid adora Stonefell Hall în perioada Crăciunului, deși era acel moment al anului când era foarte probabil să fie gonită din locul unde se simțea acasă. Privirea îi alunecă pe splendoarea barocă a holului de la intrare, decorat festiv cu ghirlande de brad și frunze de dafin, fără a putea să-și înfrâneze un simțământ de mândrie și chiar de proprietate. Dar Stonefell nu era casa ei. Aceasta se afla la o mică distanță de mers pe jos, pe drumul de țară ce ducea la Bluebell. Bluebell era fără îndoială un loc fermecător, mai puțin atunci când picura apa din tavan sau șemineul afuma pereții la o rafală de vânt dinspre răsărit. Cu toate astea, se obișnuise cu diverse oale plasate strategic prin casă pentru scurgeri și întotdeauna putea să aerisească vreo cameră unde fumul se îndesea peste măsură.

Desigur, Lia nu avea opțiunea unui trai fără găuri în tavan sau alte mici dezastre domestice. Bunica sa nu s-ar fi văitat vreodată proprietarului căsuței, marchizul de Lendale, despre ceva atât de banal ca un tavan ciuruit, căci domnia sa avea alte preocupări când lua legătura cu buni. Cele două femei duceau o existență romanțată împreună, lăsând la latitudinea Liei problemele pragmatice.

Și că venise vorba de spărturi, cizmele ei cam începuseră să imite aerisirile acoperișului. Lia își bâțâi picioarele umede ca să se mai încălzească la degete, dar poziția ei ghemuită din spatele paravanului de lemn nu îi permitea să se miște prea mult. Continuând să stea ghemuită, traversă cu pași mici galeria care dădea spre hol. Când ajunse la capătul acesteia, reuși în sfârșit să se ridice și să se ascundă cât de cât după o coloană de piatră. Aici era mai rece, căci se îndepărtase de flăcările jucăușe ale șemineului de piatră din hol, însă măcar putea să se miște de pe un picior pe altul ca să-și pună sângele în mișcare.

Din unghiul în care era, putea să îl admire pe lordul John Easton, care se afla lângă fiica sa, Lady Anne, și lângă soție, Lady John Easton – Elizabeth pentru familie și prietenii apropiați.

Nici Lia, nici buni n-o puteau considera pe Lady John rudă sau prietenă.

Familia Easton, care își petrecea sărbătorile cu marchizul de Lendale, fratele mai mare al lordului John, era motivul exilului temporar al Liei de la Stonefell Hall, unde de obicei era considerată de-a casei. Însă dacă Lady John ar fi dat din întâmplare peste Lia sau peste bunica acesteia, urgia cerurilor s-ar fi prăvălit peste ele.

Lady John considera că bunica Liei ar fi necinstit numele Lendale, iar ura sa pentru infama Rebecca Kincaid era vestită. Nu conta că marchizul o găzduia pe buni de mai mult de un deceniu pe moșie, că le ajuta necondiționat pe Lia și pe bunica acesteia, intenționând evident să o facă până la sfârșitul vieții sale. În viziunea lui Lady John, buni era stricata și vrăjitoarea care îi răpise lui Lendale mințile și reputația ireproșabilă. Însă mai mult din cauza prezenței lui Anne, Lia era obligată să se ascundă. Lady John fusese explicită în cerința de a nu-și expune fiica *poluării morale* a celor din familia Kincaid.

Lia își sprijini umărul de coloana de piatră și o studie pe tânăra elegantă și frumoasă. Anne era îmbrăcată într-o rochie de catifea albă presărată cu paiete ce o făceau să strălucească precum un glob de Crăciun în lumina aruncată de candelabrul imens din hol. În viitorul său se prefigura o căsătorie reușită, sau cel puțin așa umbla vorba prin bucătării. Iar în acea seară era cu siguranță populară, lăsând în urmă o trenă de admiratori înflăcărați. În ciuda manierei sale demne, Anne avea un zâmbet fermecător și un râs contagios, ceea ce o făcea pe Lia să creadă că, dacă ar fi avut ocazia, ele două ar fi putut deveni prietene la cataramă.

Dar bineînțeles că asta era doar o iluzie. Ar fi fost absolut inadecvat ca o tânără atât de delicată să sufere insulta prezenței Liei. La urma urmelor, Lia era nu numai nepoata amantei lui Lendale, ci și fiica unei actrițe faimoase *și* pe deasupra născută din flori. Lia se întreba deseori ce s-ar fi întâmplat dacă Lady John ar fi descoperit că ea și Anne se intersectaseră de câteva ori accidental. Cel mai probabil s-ar fi iscat niște isterii teribile sau cel puțin niște țipete ascuțite asezonate cu un leșin de formă.

Vizitele lordului John și ale familiei sale nu aduceau nimic bun. Niciodată.

Cu o singură excepție extraordinară. Jack Easton, fiul cel mare și singurul băiat al lui Lord și Lady John, îi însoțea în aceste vizite. Un eveniment ce compensa toate celelalte inconveniente și neplăceri cu asupra de măsură.

Din nefericire, șansele Liei de a petrece măcar o clipită în compania lui Jack erau aproape inexistente, având în vedere că acesta urma să stea mai puțin de o săptămână în Yorkshire, iar familia sa nesuferită îi acapara toată atenția. Nu prea putea să îi condamne pentru asta, de vreme ce și ea își dorise să facă același lucru de când el își făcuse apariția.

Îi pierduse urma lui Jack de vreo zece minute, având în vedere că holul era plin până la refuz cu oameni de vază ai locului, veniți să se bucure de ospitalitatea festivă a marchizului de Lendale. Jack arăta incredibil de arătos și fermecător în noua sa uniformă și, cum era de așteptat, un cârd de fete din vecinătate roiau în jurul lui ca o imensă pânză multicoloră alcătuită din fluturi ce se agitau și flirtau.

Lia îl vedea pe Jack doar de trei ori pe an – de Crăciun și în alte două vacanțe școlare când venea singur în vizită. Din această cauză, nu se putea abține să nu le invidieze pe domnișoarele elegante și bine-crescute care puteau vorbi, flirta și dansa cu el de câte ori le poftea inima. Era un lux pe care și-l dorea cu toată ființa ei.

„Bine, prostănaco! De parcă Jack Easton ar fi putut – ar fi vrut – vreodată să se îndrăgostească de tine."

Cum ar fi putut? Lia era una dintre faimoasele Kincaid, deși descrierea asta i se potrivea ca nuca în perete. Slăbuță, pistruiată și plată ca o scândură, ar fi putut să calce pe vestitele urme ale mamei și ale bunicii sale, la fel de bine pe cât putea să scoată o cană de cidru din piatră seacă. În ciuda scandaloasei sale istorii parentale, Lia era cea mai normală fată de la țară pe care și-o putea închipui cineva.

Cu toate acestea, normalitatea sa nu însemna că era tolerată, cel puțin nu în ochii lui Jack Easton, destinat să devină marchizul de Lendale într-o bună zi.

– Iscodim din umbră din nou? Jur că ai fi un spion excelent în armata lui Wellington.

Lia se întoarse brusc, însă piciorul i se prinse în poalele ude ale rochiei. Țipă ascuțit în timp ce cădea cu spatele spre balustradă, agitându-și frenetic brațele pentru a-și recăpăta echilibrul. Jack întinse o mână și o prinse în ultimul moment.

– La naiba, Lia, șuieră el. Ai grijă!

După ce aruncă o privire spre holul întunecat, Jack o trase după el în umbra din spatele galeriei.

– Iartă-mă, spuse ea. Am fost neîndemânatică.

În comparație cu elegantele domnișoare cu care dansa mai devreme, ea trebuie să îi fi părut o țărăncuță fleață.

Jack o îmbrățișă scurt și strâns înainte de a o măsura din priviri din cap până-n picioare.

– Drăguțo, nu te scuza. Eu sunt cel care s-a strecurat să te surprindă. Sunt însă bucuros că am reușit să te prind înainte să te duci de-a dura peste balustradă.

– Jack, nu sunt *atât* de aiurită.

Un surâs i se citi în ochii negri.

– Sigur că nu ești. Nici nu știu cum de mi-am permis să sugerez așa ceva.

Ea oftă.

– Poate din cauză că mi-ai salvat viața de nenumărate ori de-a lungul anilor?

– Păi, te-am scos din iaz de cel puțin două ori. Apoi a fost momentul nefericit în care ai dărâmat cuibul de viespi, urmat de momentul în care aproape ai căzut din pom, după care ai reușit să dărâmi raftul greu din bibliotecă...

– În primul rând, cel puțin două dintre aceste incidente au fost cauzate de tine. Dar recunosc, m-ai salvat de mai multe ori. Și ești absolut ireverențios să aduci asta în discuție.

– Sunt, nu-i așa! Dar ce te-ai face fără mine prin preajmă?

Desigur că glumea, dar o umbră de regret tot străbătu inima Liei. În curând urma să fie nevoită să se descurce fără el. Jack era de acum bărbat și soldat. În doar câteva săptămâni, urma să pornească într-o viață plină de aventuri. Numai Dumnezeu știa când urma să îl mai vadă.

– Mă aștept să mă descurc foarte bine și singură, spuse ea mimând un ton vesel. Refuza să întunece cele câteva momente pe care le mai aveau împreună cu dramatisme de doi bani. El avea parte de destule oricum de la mama lui. A fost foarte drăguț din partea ta să urci ca să mă vezi, adăugă ea.

– Te-am văzut pitindu-te după paravan. Mantaua ta roșie te-a dat de gol imediat. Nu e ca și cum nu-mi imaginam oricum că ești deja aici sus.

Inima Liei o luă la galop.

– Nu m-a mai văzut nimeni altcineva, nu?

Lordul Lendale ar fi fost furios dacă ar fi știut că ea îi iscodea oaspeții. Teoretic, nici nu ar fi trebuit să se afle în casă cu ei, darămite să umble prin galerie, unde ar fi putut să fie descoperită cu ușurință.

– Nu te-a văzut nimeni altcineva. Cu excepția lui Richard. El vede tot.

Lia oftă adânc.

– E în regulă atunci. Mă va certa, însă nu mă va pârî lordului.

Richard era șeful valeților și unul dintre cei mai mari susținători ai Liei la Stonefell Hall. Era doar ajutor de bucătar atunci când ea sosise cu mulți ani în urmă. Aproape că crescuseră împreună.

– Din fericire, am reușit să-i distrag atenția lui Debbins înainte să te vadă, spuse el.

Spre deosebire de majoritatea servitorilor, care o tratau cu indulgență, majordomul se simțea jignit de prezența ei.

– Mulțumiri că m-ai salvat, din nou, murmură ea.

Jack se încruntă

– Debbins nu te tratează rău, nu?

– Sigur că nu. Lordul Lendale nu ar permite niciodată așa ceva.

– Dar nu se poartă foarte frumos cu tine, nu?

Ea ridică din umeri.

– Nu mă deranjează prea mult.

Privirea lui Jack se întunecă și mai mult.

– Am să îi zic vreo două...

– Nu. Nu vei rezolva nimic făcând asta.

– Lia...

– De ce vorbim despre înfumuratul ăla oricum? Nici n-am apucat să schimbăm două vorbe, și precis trebuie să pleci în curând ca să nu ți se observe lipsa. Zâmbi în timp ce îi admira dragul său chip minunat. Ce mai faci? Îți face plăcere postul tău la Cavalerie? Trebuie să recunosc că arăți absolut minunat în uniformă.

El rânji, mândria ce i se citea pe chip trădându-i latura băiețească.

– E chiar mai bine decât mă așteptam. Am fost repartizat în regimentul lui Northumberland, așadar în următoarele câteva luni vom porni spre Peninsulă, probabil.

Simpla ideea că el se putea apropia de război o îngrozea, însă refuză să îi arate asta. Jack își dorise întotdeauna o carieră militară, și mulțumită bunăvoinței unchiului său de a-i cumpăra un post în armată, dorința sa cea mai puternică devenise realitate. Ca o prietenă adevărată, ea trebuia să se bucure pentru el.

– Sună splendid, spuse ea. Sper că vei găsi niște timp din când în când să ne trimiți o misivă aici, în plicticosul Yorkshire. Știi, e mult prea liniștit. Scrisorile tale sunt mereu o preocupare bine-venită pentru mine și buni.

– Desigur, cu fiecare ocazie.

– Promiți să nu uiți? întrebă ea, înainte de a se putea abține.

Ochii lui întunecați deveniră blânzi și calzi.

– Nu te-aș putea uita niciodată Lia, știi asta.

Ea încercă să zâmbească. Desigur că o va uita. La urma urmei, era o simplă fetiță, nici nu împlinise șaisprezece ani. Nu avea nici un motiv să păstreze mai mult decât amintirea ei dulce și pasageră.

Dar pentru Lia, Jack era totul.

Când mica orchestră se lansă într-o suită nouă de dansuri, amândoi se uitară înspre petrecerea de la parter.

– Mai bine te duci înainte să ți se remarce lipsa, șopti ea.

– Mai pot lipsi câteva minute și, oricum, încă nu mi-ai spus ce ai mai făcut. Privirea lui alunecă pe trupul ei din cap până-n picioare. Tivul de la manta ți-e ud tot. Întinse mâna și o prinse pe a ei. Iar degetele-ți sunt degerate.

Deși înghețase bocnă, nu îi păsa. Nu atunci când putea să mai petreacă niște timp cu Jack.

– Mi-e bine.

– Ai venit pe scurtătura din grădina din spate?

– E cel mai simplu de ajuns aici fără să fii văzut.

Asta însemna însă că trebuise să înfrunte zăpada de treizeci de centimetri înainte de a intra în casă prin biblioteca lordului.

El clătină din cap dezaprobator.

– Trebuie să te mai încălzești înainte să o pornești înapoi, altfel o să răcești.

– Nu-i nevoie, zău, Jack...

El îi întrerupse protestele când aproape o luă pe sus înspre partea opusă a galeriei.

– Ce faci? O să ne vadă cineva, șopti ea.

– Doar dacă o să continui să faci gălăgie, gâsculițo!

Lia pufni ușor, pretinzându-se ofensată de maniera lui superioară. Dar de fapt o adora. L-ar fi urmat pe Jack Easton peste râul Styx, dacă acesta i-ar fi cerut-o.

Se strecurară pe scara întortocheată și îngustă ce ducea la coridorul de dedesubt. Ducea din marea sală la aripa estică, unde se aflau biblioteca, camera pentru micul dejun și unul dintre saloanele ma

mici. Pentru că nimeni nu se afla în acele încăperi la ora aceea înaintată, coridorul era pustiu.

Însă Richard se ivi înaintea lor, făcând-o pe Lia să scoată un țipăt înăbușit.

–Ah, aici erai, spuse Jack pe un ton lejer. Domnișoara Lia și-a udat tivul de la manta venind aici, așadar o duc în bibliotecă să se încălzească înainte de a se întoarce acasă.

–Foarte bine, domnule. Mi-am permis să fac focul acum câteva minute, deci camera ar trebui să fie caldă și primitoare deja.

Lia se uită pieziș la tânărul slujitor, a cărui atitudine demnă îi depășea cu mult anii.

–De unde ai știut?

–Nu am stabilit mai demult că Richard știe totul? răspunse Jack. Acum, haide, înainte să degeri de tot!

În timp ce o trăgea pe coridor, Lia aruncă un zâmbet de mulțumire peste umăr. Lacheul clătină din cap dezaprobator. Richard era unul dintre cei care se îngrijorau ca ea să nu intre în bucluculuri, deși Lia nu-și putea imagina în ce fel de probleme ar fi putut intra cu Jack alături. În compania lui era mereu în siguranță.

Se strecurară în bibliotecă, zgomotul pașilor lor fiind mascat de covorul gros de Axminster, care nu lăsa să treacă răceala pardoselei de piatră.

Jack o trase lângă foc și o împinse într-un scaun tapițat. Suspinând de plăcere, ea își întinse picioarele către flăcările jucăușe, bucurându-se de căldura care o cuprindea.

–Oh, Doamne, spuse el, îngenunchind în fața ei.

–Ce este?

Îi pipăi piciorul.

–Prin cizmele tale a intrat apa! Mâna lui îi atinse gleznele. Și a ajuns până la ciorap!

Degetele lui calde îi marcau pielea precum un fier, chiar și prin șosetele groase de lână. Cu obrajii îmbujorați, Lia își smulse picioarele și le ascunse sub scaun. Jack bodogăni și le trase înapoi, proptindu-le în fața șemineului.

Îi cercetă cizmele cu nemulțumire.

–Când ai avut o pereche nouă ultima oară?

Acum și mai rușinată, Lia pur și simplu ridică din umeri. Cizmele, purtate înainte de bunica ei, erau perfecte pentru poteci uscate pe vreme bună, dar talpa li se găurise de curând. Deși le astupase cu lână și pânză, nu reușise să le facă impermeabile.

Jack oftă în timp ce se ridică în picioare, cu umerii săi largi și picioarele lungi și musculoase luminate de foc. Putea să jure că se înălțase cinci centimetri de când îl văzuse ultima oară și se mai împlinise puțin.

– Când a fost ultima oară când ai avut o pereche nouă de încălțăminte? repetă el.

Ea flutură din mână ușor.

– Eh, asta este una dintre perechile mele mai vechi. Nu am vrut să le stric pe cele bune prin zăpadă.

El pufni, indicând cam cât de mult credea povestea cusută cu ață albă, însă Lia alese să nu se împotrivească. Aveau mai puțini bani în ultimul timp, deși nu știa cu exactitate de ce. Lordul Lendale le dădea ei și bunicii tot ce aveau nevoie. Dar în ultimul timp era mai aiurit, uitând de mărunțișuri precum cizme noi pentru ea sau ceaiul favorit al lui buni, Gunpowder, trimis special de la Londra.

Mai rău, neglijase reparațiile necesare acoperișului lor găurit, ceea ce cu siguranță nu era un lux.

– Am să vorbesc cu unchiul meu, spuse Jack. O să aibă grijă să primești o pereche nouă.

Ea se îndreptă brusc în scaun.

– Nu, te rog nu face asta.

– Nu te prosti, Lia.

– Jack, vorbesc serios, nu agita apele.

– De ce nu? Unchiul Arthur ar fi foarte nemulțumit să știe că umbli cu picioarele ude.

– Pentru că buni detestă să îl deranjăm pe lordul Lendale, de asta. Sau să îl facem să se simtă prost, ceea ce e și mai rău. A fost așa de bun cu noi, și nu avem nici un drept să ne plângem.

Pentru că stătea cu spatele la foc, fața lui Jack era în penumbră. Dar Lia văzu după poziția umerilor că era enervat.

– Jack, te rog, renunță, de dragul meu.

– Ar trebui să aibă mai multă grijă de voi, răspunse el cu o voce dură.

– Lordul Lendale are o grijă extraordinară de noi, te asigur. Bătu ușor în brațul scaunului de lângă ea. Te rog ia loc, măcar un minut. Parcă ești un uriaș amenințător. Mă simt intimidată.

– Ei na, chicoti el în timp ce se așeza. Ascultă-mă, Lia! Mergem în sat înainte să plec și-ți cumpăr o pereche de cizme nouă. Îi reteză orice protest cu o mișcare scurtă din mână. Ia-o ca pe un cadou de Crăciun din partea mea.

Jack era absolut loial, și Lia știa că se îngrijorează de bunăstarea ei și a bunicii. Mai mult decât oricine, el le înțelegea poziția precară în care se aflau, fiind întreținute financiar de lordul Lendale. Lia își formase o impresie de-a lungul anilor despre Jack, cum că el considera că unchiul său nu o tratase pe Rebecca Kincaid pe cât de bine ar fi putut. Era aproape de acord cu părerea lui, deși era complet lipsit de loialitate față de omul care, în multe privințe, se purtase ca un tată cu ea.

– Mulțumesc, spuse ea, zâmbind dulce. Dar este mult prea generos din partea ta.

– Nu pot să pornesc degajat în Peninsulă știind că ție îți degeră picioarele aici în Yorkshire. M-aș îngrijora atât de mult pentru tine încât aș cădea în depresie.

– Eh, acum te prostești și tu, râse ea.

Își întoarse capul să-i zâmbească.

– Așa e, dar ar trebui să știi că deja plănuisem să te scot în oraș ca să-ți iau un cadou înainte să mă întorc la Londra.

Ea ignoră durerea ce îi străpungea inima de fiecare dată când se gândea la plecările lui.

– Și eu am un cadou de Crăciun pentru tine.

– Drăguțo, ești așa dulce, dar nu vreau să-ți cheltuiești banii pentru mine.

Vocea lui profundă o înconjură, dându-i un sentiment de căldură și pace.

– Atunci te vei bucura să afli că nu am cheltuit o centimă, răspunse ea cu un zâmbet pișicher.

El pufni în râs.

– Isteațo! Ce mi-ai luat?

Ea scotoci sub pelerină și scoase la iveală un pătrat de pânză din buzunarul interior al rochiei. Cu grijă, îl despături pentru a dezveli micul obiect ce se afla în interior.

– Oh, Doamne, șopti el în timp ce îl lua din mâna ei. Unde ai găsit-o?

– La ruinele mânăstirii de lângă Ripon. Unchiul tău ne-a dus pe mine și pe buni acolo în august.

În timp ce bunica ei și lordul stătuseră pe o pătură, șușotind și făcându-și ochi dulci, Lia se dusese să exploreze ruinele. Avusese noroc chior atunci când, cățărându-se peste un zid dărâmat, piciorul îi alunecase, făcând-o să cadă în iarbă. Nu se rănise, dar reușise să disloce niște pietre, iar pe jos lângă ea dăduse peste o monedă romană.

Lia știuse imediat ce urma să facă cu noua sa comoară. Jack era pasionat de istorie și petrecuse multe vacanțe scotocind prin ruine. Romane, saxone, normande, toate îi plăceau. Buni îi permisese Liei să se ducă de câteva ori cu el, o dată chiar la ruinele unde găsise ea moneda.

– Acolo te-am dus când erai doar o fetiță, spuse el în timp ce se uita la monedă în lumină.

– Nu eram chiar atât de mică, protestă ea.

– Aveai nouă ani, zâmbi el strâmb.

– Așa o fi, mormăi ea.

Probabil că el încă o vedea ca pe o fetiță mică.

– Și erai tare șleampătă, glumi el.

– Acum parcă ești buni.

El întinse mâna și o trase de unul dintre zulufii care îi atârnau pe lângă obraji.

– Te tachinez. Serios, Lia, moneda asta e într-o stare excelentă. Ești sigură că vrei să mi-o dai?

– Desigur, spuse ea, jignită doar de sugestia refuzului său. Ți-am spus, e cadoul tău de Crăciun.

În timp ce o studia, ea se simți ușor rușinată, de parcă ar fi zărit ceva nou în interiorul ei.

– Mulțumesc, scumpo. Își îndesă moneda în jachetă. Am să o port mereu cu mine, precum un talisman de preț.

– Și te va ajuta să-ți amintești de mine când ești în zări îndepărtate.

– Gâsculițo! De parcă te-aș putea uita vreodată.

Numai de ar fi putut crede ce îi spunea el.

– Vorbești serios?

– Desigur. Ești mica mea bună prietenă.

Lia își înghiți un suspin. Când pendula bătu sfertul de oră, Jack se strâmbă.

– Trebuie să pleci, spuse ea.

– Da, îmi pare rău. Iartă-mă!

Lia se ridică.

– Nu te prosti, o să ai necazuri dacă mai stai.

El o luă de mână și o duse la ușile franțuzești care duceau la terasă și la grădina din spate. De acolo, putea să o taie pe poteca ce o ducea la Bluebell.

– Du-te direct acasă, spuse el în timp ce deschidea ușile. Nu mai zăbovi încercând să prinzi ceva din festivități, s-a înțeles? O să-ți fie frig din nou.

– Da, Jack, zise ea supusă. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Putea să-și poarte singură de grijă, dar grija lui o încălzea mai mult decât orice foc.

– Promit că o să vin a doua zi de Crăciun să vă vizitez pe tine și pe bunica ta.

Ea îi zâmbi înainte de a se strecura pe ușă. Apoi făcu o scurtă pauză.

– Cântă colinde, șopti ea.

El păși alături de ea pe terasa largă, unde zăpada fusese măturată de pe pietre. Când o luă prietenește pe după umeri și o trase spre el, Lia își simți inima oprindu-se.

O reproducere entuziastă și falsă a colindului *Joy to the World* plutea dinspre marea sală. Lia își ridică ochii spre cer, o pătură indigo presărată cu stele strălucitoare. Când o exclamație de uimire îi scăpă printre buze, Jack îi urmări privirea în sus.

– Ei, ia te uită, spuse el râzând.

Era o stea căzătoare. Nu, nu doar una, ci și alta, urmată de alta, de parcă erau trase de un tun enorm.

– Repede, Lia, pune-ți o dorință, spuse Jack.

Ea se gândi imediat la două dorințe. Prima îl privea pe el, ca indiferent de câte călătorii sau pericole urma să înfrunte, să se întoarcă în siguranță acasă. A doua era ca într-o bună zi să stea din nou alături de el pe această terasă, dar ca femeie matură. Atunci urma să îi spună că îl iubea din toată inima.

– Ți-ai pus și tu o dorință? șopti ea.

– Da.

– Mi-o vei spune?

El o sărută scurt pe creștet înainte de a-i da drumul.

– Nu, pentru că, dacă ți-aș spune-o, nu s-ar îndeplini. În plus, te-ar putea agasa, adăugă el jucăuș.

Ea îi dădu un ghiont.

– Ești atât de enervant, Jack Easton.

El îi zâmbi, părând imposibil de chipeș.

– Știu, dar mă voi revanșa la următoarea vizită.

– Promiți?

– Promit.

– Ne vedem mai încolo, spuse ea, coborând treptele terasei.

– Lia.

Ea se uită peste umăr.

– Da?

– Crăciun fericit, drăguța mea, șopti el.

Din nou, inima i se opri în loc și nu mai putu scoate nici un singur cuvânt. Așa că îi făcu un semn cu mâna, pierzându-se apoi în întunericul nopții de iarnă.

Capitolul 1

Yorkshire
Iulie, 1816

Cum Dumnezeu a permis să se întâmple dezastrul ăsta? întrebă Jack, împingând registrul la o parte.

De fiecare dată când se uitase la nenorocitul de tom, simțise o speranță că lucrurile nu erau atât de negre pe cât păreau. Și de fiecare dată se înșela.

Registrul mare legat în piele era doar unul dintre cele care fuseseră strânse în fața lui pe biroul bibliotecii. De partea cealaltă a mormanului de volume era Atticus Lindsey, vechiul administrator al moșiei Stonefell și un om cu adevărat onorabil. Trebuia să fie astfel, căci se descurcase cu ani de necazuri financiare și reușise să amelioreze posibile efecte catastrofale. Însă chiar și talentul lui Lindsey pentru afaceri și dedicarea lui pentru familie nu mai puteau amâna inevitabilul.

Mulțumită unchiului lui Jack, precedentul marchiz, Stonefell Hall era aproape o ruină, iar averea familiei Easton risca aceeași soartă.

Administratorul se chinui să aducă niște vești bune, însă nu reuși.

– E în regulă, Lindsey, spuse Jack într-un final. Știu că ne clătinăm pe marginea prăpastiei. Singura întrebare în momentul de față este cum să ne îndepărtăm de ea.

Văduvul de vârstă mijlocie, a cărui față blândă și manieră delicată erau însoțite de o minte brici, se strâmbă.

– Sunt câteva lucruri pe care le putem încerca, milord. Putem valorifica lemnul rămas în pădure pentru început. Veniturile din vânzarea lui ar putea amâna creditorii câteva luni.

Jack ura ideea aceasta. Mulți copaci venerabili fuseseră deja pierduți. Pădurile de la Stonefell fuseseră cândva renumite în părțile

acestea din Yorkshire, însă acum erau doar o palidă imitație a gloriei lor trecute.

– Asta este ultima noastră opțiune, spuse el. Sper ca recolta să fie mai bună anul acesta. Veniturile de pe urma ei ar trebui să ne poată susține până anul viitor cel puțin.

Lindsey îi aruncă o privire piezișă.

– Desigur, domnule.

Cu alte cuvinte, „mult noroc, naivule"

Cu siguranță nu ar fi putut să îl certe pe Lindsey dacă și-ar fi exprimat gândurile cu glas tare. Jack se implicase arareori în treburile moșiei, deși știa de doi ani că titlul Lendale urma să îi parvină. Atunci se întâmplase ca tatăl lui Jack, moștenitor al fratelui său mai mare, să moară de apoplexie, cauzată de o viață de băutură și excese. Tatăl lui evitase responsabilitățile pe cât posibil. Chiar și în pragul morții fugise de ele și îl lăsase pe Jack să se descurce cu rămășițele unei familii ruinate.

Cât despre marchizul decedat de curând... ei bine, unchiul Arthur fusese un om blând, loial familiei și prietenilor. Și fusese mai mult decât generos cu Jack, întotdeauna asigurându-se că avea un adăpost când părinții lui se războiau și plătindu-i postul pentru a-i lansa cariera militară.

Dar ca om de afaceri și îngrijitor al familiei, al treilea marchiz de Lendale fusese un dezastru.

– Iertare, milord, spuse Lindsey pe un ton blând și compătimitor. Mi-aș fi dorit să am vești mai bune, însă fermierii arendași abia se mai descurcă. Am avea nevoie de ani de recolte bune ca să recuperăm pământurile pierdute.

Jack rezistă impulsului de a se da cu capul de mormanul de registre. Poate dacă făcea asta suficient timp, cifrele s-ar fi descurcat singure. Petrecuse atâtea nopți aplecat peste numerele acelea nenorocite, căutând măcar o urmă de vești bune, încât abia le mai distingea.

Ani întregi încercase să evite dramele familiei, concentrându-se asupra carierei sale militare. Muncise pe brânci, câștigându-și gradele până când ajunsese să fie adjunctul lui Wellington. Și deși războiul arareori îi aducea bucurii, el își iubea munca. Dacă viața i-ar fi dictat alt drum, tot în armată ar fi ajuns.

Însă viața chiar îi dictase alt drum, iar acum avea un rol pe care nu și-l dorise nicicând – cel de marchiz de Lendale. Era un titlu ce fusese purtat de un grup de aristocrați nedemni, cunoscuți mai mult

pentru cheltuielile și viețile lor dezmățate decât pentru grija purtată binecuvântărilor oferite de Dumnezeu și de rege.

Cu toate astea, se ambiționase să nu fie el cel care va aduce proprietatea într-o stare deplorabilă pentru mama și sora sa. Meritau mai mult de atât, așa cum și arendașii, și slujitorii care lucrau pe moșie sau la conacul de la Londra meritau o viață mai bună.

Și nu putea uita de Lia și de Rebecca, care țineau tot de responsabilitatea lui, la fel ca toate celelalte persoane din grija sa.

– Spune-mi mai multe despre ideea sugerată în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o acum câteva săptămâni, când eram în Lincolnshire, îi ceru lui Lindsey.

Se dusese acolo pentru nunta prietenului său cel mai bun, ducele de Leverton, cu neobișnuita domnișoară Gillian Dryden. Fusese o gură de aer bine-venită, abătându-l de la problemele sale, deși nunta lor ridicase o problemă spinoasă căreia nu îi dăduse încă de cap.

Lindsey se lumină.

– Vorbiți de potențialul din Stonefell pentru exploatarea de minereuri și cărbune? Prospecțiunile noastre au oferit niște rezultate foarte bune, dar pentru a continua, avem nevoie de...

– Investiții adiționale, spuse Jack sumbru.

– Da, domnule, pentru prospecțiuni și explorări preliminarii. Iar pentru a începe orice fel de afacere de genul acesta la ora actuală, am avea nevoie de o investiție substanțială.

– Vânzarea lemnului rămas în pădure ar fi suficientă pentru început?

Jack ura ideea menționată, dar ar fi fost dispus să facă acest sacrificiu. O operațiune minieră productivă nu numai că ar fi creat locuri de muncă pentru arendașii și sătenii de pe moșie, dar ar fi eliminat și datoriile ce împovărau proprietatea.

– Mă tem că nu, recunoscu Lindsey clătinând din cap. Nu e nici o îndoială că vom avea nevoie de ajutor de la terți pentru a putea porni o operațiune viabilă.

Însă orice investitor bun dorea să vadă profit cât mai repede. Nimeni nu ar fi dorit să investească dacă asta însemna că trebuiau să aștepte câțiva ani până când Jack punea proprietatea la loc pe picioare. Desigur, mai exista o opțiune, dar nu era foarte încântat nici de varianta asta.

Închise tomul în fața lui cu zgomot.

– Cred că ne-am demoralizat suficient pentru o zi, Lindsey. Voi merge la Londra în câteva săptămâni și voi vorbi cu bancherii pentru a găsi niște potențiali investitori răbdători – cât sunt acolo.

Lindsey se ridică.

– Foarte bine, milord. Aș putea să întreb câțiva investitori privați când mă voi duce la Ripon data viitoare, dacă doriți.

– Desigur, însă discret. Nu avem nevoie să se afle că suntem cu un picior în groapă.

– Cum doriți.

După ce Lindsey strânse registrele și dispăru în liniște pe ușă, Jack aruncă o privire restului de hârtii de pe biroul lui. Se simțea de parcă ar fi fost închis în camera asta apăsătoare de o eternitate. În mod normal, biblioteca unchiului său – biblioteca sa, acum – era locul lui favorit pentru petrecerea timpului. Întotdeauna fusese un loc unde se putea retrage în liniște, cu mobila sa elegantă în stil Queen Anne patinată de vreme, cu o colecție de cărți adunată de-a lungul generațiilor, și câteva globuri pământești cu adevărat impresionante pe care unchiul său le colecționase de-a lungul anilor. Frumoasa cameră ilustra gustul, bogăția și puterea lorzilor Lendale.

Însă astăzi o simțea mai mult ca pe o închisoare.

Se ridică și porni spre ușile franțuzești, mâna sa întinzându-se automat pentru a răsuci cel mai mare și mai vechi glob, în trecere.

„Chiar ar trebui să vinzi asta, și restul obiectelor, bătrâne."

Era și asta o variantă. Împreună cu volumele antice din bibliotecă, globurile ar fi adus o sumă frumușică de la un colecționar avid.

Înlăturând acest gând neplăcut, ieși pe terasă, ridicându-și fața către soarele de după-amiază târzie. Fusese o vară răcoroasă și ploioasă, așa că și cea mai mică rază de soare era bine-venită. Își lăsă privirea peste mica porțiune din domeniul ce îi aparținea. Grădinile de flori din spatele casei fuseseră întotdeauna un amestec plăcut de trandafiri, arbuști înfloritori și garduri vii. Deși trandafirii încă erau în plină floare, iar iedera și caprifoiul se îmbinau bogate pe balustrada de piatră a terasei, grădina nu mai era la fel de imaculată precum în zilele ei de glorie. Gardurile vii erau ușor zburlite, trandafirii începuseră să se sălbăticească, iar gazonul crescuse cam mult. Bătrânul Merton, grădinarul-șef, făcea tot ce putea, însă Lindsey fusese obligat să concedieze câțiva slujitori veniți de prin alte părți. Numai grădinile de la bucătărie arătau așa cum trebuia, și asta mulțumită Liei. Din ce îi spusese menajera, îl ajuta pe Merton cu sârguință când

venea vorba de îngrijirea grădinilor de ierburi și legume ce umpleau cămările proprietății.

„Lia, ce o să mă fac eu cu tine?"

Deși se întorsese la Stonefell doar de două zile, o evitase, ceea ce era ceva nou și neplăcut. Jack o iubise din momentul în care o întâlnise prima oară, de când era o copiliță năzdrăvană și pusă pe șotii. Lia făcea parte din familie, din punctul lui de vedere.

Însă era și prietena lui, și una foarte bună. Deși era cu cinci ani mai tânără, Jack se încredea de mult timp în judecata ei. Lia era și haioasă, și blândă, însă avea un cap extrem de practic pe umerii ei slăbuți. După Lindsey, ea știa cele mai multe despre conducerea domeniului. Crescuse aici, iubind moșia cu o pasiune ce depășea orice afecțiune purtată de membrii familiei Easton.

Din nefericire, devotamentul ei față de Easton urma să fie tare prost răsplătit. Dintre toți oamenii de pe proprietate, Lia și Rebecca Kincaid erau cele mai vulnerabile.

Nu mai putea amâna veștile sumbre mult timp. Considera ironic faptul că acum, când își putea vedea draga prietenă pe cât de des și-ar fi dorit, făcea tot posibilul să o evite.

Ieșind pe poarta din spatele grădinii, o luă pe poteca străjuită de copaci ce ducea la Bluebell. Cândva o micuță casă a văduvei, unchiul Arthur o transformase într-o locuință pentru amanta sa. Era suficient de departe de casa principală ca să fie trecută cu vederea, când acest lucru era necesar, însă destul de aproape pentru ca fostul marchiz să o poată vizita pe cândva faimoasa Rebecca Kincaid oricând și-ar fi dorit acest lucru. Lui Jack i se păruse întotdeauna un aranjament aproape medieval ce era evident nedrept atât pentru Rebecca, cât și pentru nepoata ei. Evident, el se obișnuise cu situația de-a lungul anilor, la fel ca restul vecinilor săi, mai ales cei care depindeau de bunăstarea proprietății pentru a-și duce traiul. Faptul că marchizul își iubea amanta cu pasiune nu lăsase nici un dubiu, și el se așteptase ca toată lumea din cercul său să îi accepte prezența ca o stare de fapt.

În mod evident, mama lui Jack nu acceptase acest lucru. Iar acum că Jack era marchizul de Lendale, ea se aștepta ca el să facă ceea ce ea numea „lucrul moral"

După ce coti pe potecă, zări acoperișul de ardezie roșie al căsuței, cu vechiul horn ițindu-se printre copaci. Mai mult o vilă mică decât o casă rustică, Bluebell fusese construită cu unghiurile ascuțite și acoperișul înclinat al erei iacobine. Îndepărtată de potecă și umbrită

de frasini și sicomori, era înconjurată de o grădină de flori în stil vechi, cu o varietate superbă de tufe de trandafiri. Dar spre deosebire de grădina mare a casei principale, florile de la Bluebell erau întreținute perfect, înflorind sub mâna unui grădinar expert.

Mâna Liei. Întotdeauna iubise grădinăritul și nu o deranjase să se murdărească sau să își ude hainele. Ca fetiță, fusese umbra lui Merton, imitându-i fiecare mișcare. Entuziasmul și voioșia ei îl fermecaseră pe bătrânul grădinar morocănos, cât și pe aproape toată lumea de la Stonefell Hall.

Jack crezuse întotdeauna că Lia fusese adevăratul motiv pentru care Rebecca fusese acceptată în sfârșit de localnici și de slujitorii moșiei. Nu era un lucru obișnuit ca amanta să locuiască în curtea din spate, însă cu ajutorul inocent al Liei, unchiul său reușise acest lucru.

Ciocăni la ușă. După ce așteptă câteva minute, ciocăni din nou. Una dintre ferestrele cu șprosuri ale salonului din dreapta ușii se deschise. Rebecca, cu părul său cenușiu și aranjat, cu o bonetă albă pe deasupra, se aplecă peste pervaz.

–Ah, dragul meu Lord Lendale, spuse ea cu o voce drăgăstoasă. Nu am nici o idee unde sunt Sarah sau Lia, iar fata în casă s-a dus până în sat să ia niște prafuri pentru dureri de cap. Dar ușa e deschisă, așa că intră.

Apoi se retrase cu o demnitate blândă, închizând fereastra.

Jack nu-și putu reține un zâmbet. Numai Rebecca îl putea invita pe noul marchiz să intre în casă în loc să binevoiască să deschidă ea ușa. Poziția ei din prezent era într-adevăr precară, însă fusese amanta marchizului de Lendale un timp îndelungat, iar pe vremuri fusese cea mai căutată curtezană din Londra. Deși era o femeie cu adevărat blândă și fermecătoare, nu lăsase lumea să uite vreodată cine fusese sau cine era încă.

Nu că el ar fi învinuit-o. Nu mai avea nimic altceva de care să-i mai pese, acum că omul pe care îl iubise atâția ani, pentru care sacrificase atâtea, murise.

Jack intră în holul jos ce traversa casa din față până în spate. O scară îngustă la jumătatea holului urca la primul etaj, unde se aflau dormitoarele și un salon privat. Era o casă veche minunată, cu lemnărie și lambriuri lucrate minuțios, și o tencuială frumoasă.

Însă avea nevoie de reparații serioase, mai ales la acoperiș și la șemineuri.

Ciocăni scurt în ușa salonului, ceea ce era ușor jenant având în vedere că Rebecca îl aștepta. Însă formalitățile îi dădeau un sentiment de confort, iar Jack voia ca ea să știe că încă mai beneficia de respectul și prietenia lui, chiar dacă pierduse orice altceva.

Ea veni să îl întâmpine. Deși avea puțin peste șaizeci de ani, era o femeie cu adevărat frumoasă, cu o siluetă plină și plăcută, și maniere binevoitoare. Dar în ciuda zâmbetului încântat, se zărea tristețe în privirea ei, precum și griji în micile riduri ce se iteau la marginea ochilor săi albaștri. Trecuseră mai mult de trei luni de la moartea unchiului lui, însă Rebecca în mod evident încă suferea. Biata femeie fusese, excluzând toate formalitățile, soția lui. Însă cu toate acestea, i se refuzase consolarea participării la slujba de la biserică sau a condoleanțelor din partea rudelor și a prietenilor.

– Mătușă Rebecca, mă bucur să te văd, spuse Jack, aplecându-se să o sărute pe obraji.

I se adresa așa în privat de ani buni, ceea ce întotdeauna îl bucurase pe unchiul lui.

– Dragul meu băiat, ce mă bucur că ne vizitezi, zise ea gesticulând spre sofaua de vizavi de scaunul ei înalt. Eu și Lia începuserăm să ne îngrijorăm de absența ta.

– Scuze că nu v-am vizitat de ieri. Sunt copleșit de hârțogărie și un puhoi de... afaceri.

Era cât pe ce să spună dezastre.

– Sunt sigură că ai o grămadă de treburi de care să te ocupi, cu moștenirea domeniului și familiarizarea cu noile tale atribuții. Dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să i-l ceri Liei. Uneori am senzația că știe Stonefell la fel de bine ca domnul Lindsey.

– Așa este, spuse el cu un zâmbet. Apropo de asta, unde e?

Rebecca aruncă o privire la ceasul agățat de talie.

– Mă mir că nu v-ați intersectat pe potecă, de vreme ce a spus că va reveni acasă până la ora asta. A fugit până la grajduri să discute cu grăjdarul de iapa ei. Cred că Dorcas va avea nevoie de potcoave noi. Ezită. Dacă nu e prea mare deranjul, bineînțeles.

Unchiul lui Jack întotdeauna o lăsase pe Lia să călărească orice cal voia, ba chiar alesese un cal special pentru ea.

– Nici nu-i nevoie să întrebi.

– Mulțumesc, spuse ea, răsuflând ușurată. Detest să deranjăm, însă știi că Lia nu ar cere-o dacă n-ar fi absolut necesar.

– Te rog nu te îngrijora, mătușă Rebecca. Acum, spune-mi cum o duci. Sper că bine.

Timp de câteva minute în care discutară despre banalități precum vremea de afară, era evident că Rebecca făcea eforturi să pară veselă. Dar Jack își dădu seama că depunea eforturi considerabile. Unchiul lui fusese epicentrul vieții ei din ce în ce mai îngrădite și limitate. Fără el, probabil că viitorul îi părea tare nesigur.

– Și cum a fost excursia ta în Lincolnshire? întrebă ea. Presupun că nunta ducelui de Leverton a decurs fără probleme.

Tonul ei atent neutru nu îl înșelă pe Jack.

– A fost un eveniment restrâns și privat, însă foarte fericit. Și mă bucur că Lia n-a revenit încă, deoarece aș dori să discut ceva cu dumneata.

– Da, mă așteptam, spuse ea cu un zâmbet mâhnit. Vrei să știi dacă îi poți spune Liei că Gillian Dryden – noua ducesă de Leverton – este verișoara ei.

Acea întrebare îl tortura de câteva săptămâni. Leverton era cel mai bun prieten al său, ceea ce însemna că Gillian urma să facă parte și din viața lui Jack acum. Era fiica nelegitimă a ducelui de Cumberland, al cincilea fiu al regelui George și frate al prințului regent. Deoarece Lia era fiica nelegitimă a ducelui de York, al doilea fiu al regelui, ea și Gillian erau verișoare.

– Da, spuse el. În mod firesc, este necesar să discut întâi cu dumneata situația. Dar trebuie să înțelegi că va veni probabil un moment în care Leverton și ducesa vor vizita Stonefell.

Deși o expresie de groază trecu rapid pe fața Rebeccăi, impresionanta ei disciplină își spuse rapid cuvântul.

– Evident că asta este de așteptat. Așa cum știi, unchiul tău ararareori avea oaspeți din cauza stării sale de sănătate. Zâmbi forțat. Însă nu va fi cazul tău, sunt sigură. Vei dori să-ți primești prietenii, precum și pe mama, și pe sora ta.

Era mai bine să evite subiectul familiei pentru moment.

– Nu plănuiesc să dau petreceri uriașe. Mai ales luând în considerare cât de scumpe erau. Dar trebuie măcar să anticipăm această posibilitate.

– Înțeleg. Și pentru a te liniști, Lia este conștientă că ducii regali își împart favorurile cu generozitate.

Jack aproape că râse la aluzia ei metaforică. Deși fusese o curtezană notorie, Rebecca întotdeauna avusese o atitudine delicată când venea vorba de discutarea comportamentului scandalos. De fapt, ea și unchiul lui îi amintiseră întotdeauna de un vechi cuplu distins ce era căsătorit dintotdeauna. Din punct de vedere emoțional, fuseseră

cu siguranță. Din nefericire, devoțiunea lor perpetuă nu valora mare lucru în ochii lumii și cu atât mai puțin în ochii legii.

Cu toată bunătatea sa, unchiul Arthur îi făcuse Rebeccăi o mare defavoare. Ar fi trebuit fie să se căsătorească cu ea de mult, fie să îi ureze drum bun, pentru a-i permite să farmece alți clienți mai bogați. Rebecca ar fi putut deveni o femeie bogată dacă ar fi rămas la Londra, alegând amanți care ar fi răsplătit-o cu mici avuții. Însă unchiul său fusese prea egoist ca să o elibereze și prea slab ca să lupte cu împotrivirea familiei sale față de ideea mariajului lor.

– Așadar, Lia este conștientă că situația sa nu este unică? întrebă el.

– Evident. Ar fi imposibil să nu iei seama la liota de copii ai ducelui de Clarence de exemplu, mai ales de vreme ce domnișoara Jordon circulase cândva în aceleași cercuri teatrale ca fiica mea.

Gura Rebeccăi se strâmbă într-o grimasă ce indica cu exactitate opinia ei despre amanta lui Clarence și mama numeroșilor săi copii. Dar putea fi vorba și de resentimente din partea ei, de vreme ce Clarence își recunoscuse copiii ilegitimi și încercase să le ofere îngrijire. Nu acesta fusese cazul Liei și al mamei ei.

– Dar ca regulă generală, nu discutăm astfel de lucruri, adăugă ea. Ducele de York nu a recunoscut-o pe Lia niciodată. Iar fiica mea a detestat expunerea Liei la genul de bârfe care urmăresc ducii regali, preferând ca ea să ducă o viață mai izolată, la țară, cu mine.

În ultimii zece ani, mama Liei, Marianne Lester, fusese măritată cu directorul unei trupe populare de actori. De obicei jucau prin provincie, însă trupa lui Stephen Lester semnase de curând un contract cu un teatru din Londra. Lia nu ar fi dorit nimic mai mult decât să petreacă timp alături de mama sa, însă Jack nu putea decât să se bucure că ea rămăsese la Stonefell. Anturajul teatral era un cuib destrăbălat de bârfe și scandaluri, impropriu pentru o tânără inocentă ca ea.

– Aici suntem de acord, spuse el. Însă tot mai rămâne problema ducesei de Leverton. Cred că trebuie să-i spunem Liei în curând că are o verișoară care va dori să o întâlnească, probabil în următoarele luni. Dacă nu o facem noi, în curând ducesa va lua problema în propriile mâini.

Singurul motiv pentru care probabil Gillian nu era deja în drum direct spre Yorkshire în clipa aceea era pentru că Jack îl făcuse pe duce să jure că va păstra secretul, cel puțin pentru moment. Odată ce Gillian afla, nimic nu ar mai fi oprit-o.

– Presupun, spuse Rebecca, deși nu reușesc să văd cum această relație ar avantaja-o pe Lia. La urma urmei, ducesa de Leverton, în ciuda originilor sale nelegitime, este fiica unor aristocrați și membri ai regalității, având cel mai albastru sânge din țară. În timp ce Lia...

– Se trage din viță bună englezească și are o mamă și o bunică care o iubesc, interveni Jack.

Rebecca Kincaid se trăgea dintr-o familie de negustori avuți din Londra, și ar fi putut avea un mariaj respectabil dacă viața nu i-ar fi plănuit altă cale.

Zâmbetul ei cald îl răsplăti.

– Mulțumesc, Jack. Întotdeauna ai fost atât de bun cu noi. Nu e de mirare că nepoata mea adoră pământul pe care îl calci.

Observația ei îi întrerupse gândurile. Părea un mod straniu de a caracteriza afecțiunea Liei pentru el.

– Ah, mulțumesc, spuse el. Să înțeleg că nu vrei s-o informezi pe Lia despre legătura ei cu ducesa de Leverton sau despre celelalte rude ale sale, cel puțin pentru moment?

– Da, încuviință ea. Trebuie să mă gândesc la cea mai bună variantă de a aborda subiectul cu nepoata mea. Lia nu trebuie să facă presupuneri despre o posibilă relație cu ducesa sau să aibă vreo pretenție de la aceasta. Nu-i va aduce decât necazuri. Nu poate să circule vreodată în cercuri atât de înalte, nici să-și creeze așteptări de acest fel.

Afirmația ei era cel mai probabil corectă. Spre deosebire de Gillian, Lia nu putea spera niciodată să ajungă în rândurile aristocrației sau măcar parte din nobilimea provincială. Cea mai mare dorință a Rebeccăi pentru Lia fusese întotdeauna să reușească un mariaj respectabil cu un negustor local sau cu un fermier bogat, iar Jack știuse întotdeauna că aceasta ar fi fost varianta cea mai bună și mai fericită pentru ea. Însă până și acest viitor era periclitat de prostia unchiului său.

– Foarte bine, răspunse el. Am să accept alegerea dumitale pentru moment. Însă când familia Leverton va vizita Stonefell, trebuie să-i spunem Liei adevărul, dacă nu chiar mai înainte.

Rebecca păru ușurată, de parcă se așteptase la o discuție în contradictoriu.

– Desigur, dragul meu băiat. Și mulțumesc mult pentru încrederea acordată.

Auziră niște pași repezi în hol. Un moment mai târziu ușa se dădu de perete, și Lia intră cu repeziciune.

– Oh, la naiba, Jack, spuse ea. N-am avut idee că ești aici. Am fugit de la conac de îndată ce Merton mi-a spus că te-a văzut pe poteca din grădină. Își sprijini o mână pe brațul lui ca să se poată ridica pe vârfuri și să îl sărute pe obraz. E inadmisibil că nu am fost aici să te întâmpin. Te rog, iartă-mă!

Jack se uită nedumerit la ea, ușor dezorientat, de parcă cineva i-ar fi dat o lovitură în cap.

Nu o mai văzuse de la înmormântarea unchiului său, când grija și tristețea îi transfiguraseră fețișoara delicată într-una palidă și trasă. Învăluită în haine de doliu și șaluri grele care să țină la distanță ploile reci de primăvară, Lia păruse un copil trist, căruia îi lipsea iubirea și confortul matern.

Astăzi însă, aerul copilăresc dispăruse, și era mai mult decât drăguță. Lia lui era deja o tânără pur și simplu superbă.

Se uită la el cu ochi de culoarea cozii de păun și plini de afecțiune. Pielea îi strălucea datorită soarelui văratic și era îmbujorată de efort. Fața sa fermecătoare, cu nasul cârn și buzele rozalii, era înconjurată de un păr negru și mătăsos, unele șuvițe scăpându-i din cocul simplu din creștet. Cât despre siluetă, vechea haină de călărie cambrată, de un verde spălăcit, îi evidenția talia și un corp ce se unduia plăcut privirii.

Și de când avea Lia sâni ce nu scăpară privirii lui?

Vizitele lui la Stonefell fuseseră rare în ultimii trei ani, având în vedere că petrecuse mult timp pe continent cu armata. Între timp, mica sa prietenă se maturizase devenind femeie, cu rezultate mai mult decât atrăgătoare. Și alarmante.

Lia se încruntă, și zâmbetul i se transformă într-unul nedumerit.

– Jack, arăți de parcă nu mă mai cunoști, spuse ea râzând rușinată. Apoi zâmbetul îi dispăru complet. Ah, sunt prea familiară?

Făcu un pas în spate și se înclină într-o mică reverență.

– Iertați-mă, milord, m-am lăsat purtată de entuziasm.

Reacția ei neliniștită îl readuse cu picioarele pe pământ. O strânse într-o îmbrățișare puternică, puțin prea conștient de cât de bine simțea sânii ei moi pe corpul său.

– Gâsculiță, sigur că nu, spuse el, sărutând-o scurt pe creștet înainte de a-i da drumul. Am fost doar puțin surprins să te văd. Arăți foarte bine, trebuie să recunosc.

Ea strâmbă din nas.

– Nu e adevărat. Arăt ca naiba, însă n-am vrut să pierd timp să mă schimb și să risc să te pierd.

Rebecca îi aruncă o privire critică nepoatei.

– Chiar că arăți cam neîngrijită, draga mea. N-am crezut că plănuiai să potcovești calul chiar tu, însă funinginea de pe tivul fustei sugerează altceva.

Lia pufni în râs, și clinchetul cristalin și ușor al glasului ei desfăcu nodul din pieptul lui Jack după săptămâni în care îl simțise înțepenit în el. Uitase ce mult îl bucura râsul ei.

– Știu, spuse ea. Însă bietul Markwith e atât de ocupat zilele astea că m-am gândit să-l ajut și să o duc pe Dorcas la fierar, ca să nu se mai obosească el.

Jack se întristă din nou. În ultimul an, grăjdarul-șef fusese nevoit să concedieze doi grăjdari. Faptul că Lia ajuta acum și la grajduri îi încreți la loc fruntea.

– Îmi pare rău Lia, spuse el. N-ar trebui să fii nevoită să faci asta.

– Știi că nu mă deranjează, spuse ea în timp ce se așeză pe taburetul de la picioarele bunicii sale.

Rebecca se întinse și îi mângâie părul. Erau atât de apropiate. Odată cu moartea unchiului lui Jack, cele două femei se mai aveau doar una pe cealaltă pe lume.

Și pe el.

– Data viitoare când ai nevoie de ceva, spune-mi mie, spuse el. O să mă ocup eu.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– O să o fac numai dacă ești disponibil. Dar asta nu se întâmplă prea des.

Rebecca o atinse dojenitor pe umăr.

– Nu așa se vorbește cu un lord, draga mea.

Ochii Liei se măriră de groază prefăcută.

– Oh, chiar sper că nu l-am jignit pe Excelența Sa. Se înclină în joacă, cu nasul aproape atingând podeaua. Iertați-mi impertinența, Lord Lendale, vă implor!

El clătină din cap.

– Obrăznicătură!

Ea râncji.

– Iartă-mă, dar nu pot să nu te tachinez. Mă simt atât de fericită să te văd. Se uită peste umăr la Rebecca. Ne-a fost tare dor de el, nu, buni?

– Într-adevăr, așa este. Însă viața este cu mult diferită zilele acestea, ceea ce trebuie să acceptăm cu toții, spuse bunica sa visătoare.

„Ar fi bine să termin și cu asta."

– Da, și apropo de asta, spuse el, am niște afaceri de discutat cu voi.

Rebecca se îndreptă, părând să-și recapete speranța, ceea ce îl făcu să se simtă și mai prost. Se chinui să găsească niște cuvinte care să îndulcească vestea.

După câteva secunde încordate, Lia izbucni cu un oftat:

– Ah, fir-ar să fie, Jack, știam eu. Zi odată!

– Și la ce te referi, mai precis?

Nu discutase niciodată treburile proprietății cu ea.

– Că unchiul tău ne-a lăsat lefteri, desigur, și că mama ta vrea să ne dea afară. Să ne alunge din Bluebell cât de curând posibil.

Când el se holbă la ea, cu gura căscată de uimire, sprâncenele ei se ridicară cu cinism.

– Am avut dreptate în ambele privințe, spuse ea. Cât ghinion să ai?

Capitolul 2

– Închide gura, Lord Lendale, spuse Lia rece. Arăți ca prostul satului.

Buzele lui Jack se curbară într-un zâmbet strâmb și cuceritor, specific lui. Niciodată nu fusese repezit cu ea, deși îi dăduse mai multe motive de-a lungul anilor. Era cel mai blând om pe care îl cunoștea.

– Lia Beatrice Kincaid, bunica sa exclamă oripilată, îți vei cere scuze Excelenței Sale în secunda asta. Suntem aici mulțumită bunăvoinței și generozității sale, sau poate ai uitat?

Lia oftă.

– Of, foarte bine. Îmi pare rău, Jack. A fost absolut nepotrivit să spun asta. Acceptă-mi scuzele sincere.

Zâmbetul lui se stinse în timp ce clătina din cap. Părea foarte obosit și frustrat. Lia știa mai bine decât oricine că Stonefell trăia vremuri grele, dar comportamentul lui sugera că o ducea mai rău decât credea ea.

– Nu, eu ar trebui să vă cer scuze, spuse el. Lia nu e foarte departe de adevăr.

Inima ei nu părea să poată decide dacă să-i sară din piept sau să se facă mică-mică. Trebui să înghită de câteva ori în sec înainte să formuleze un răspuns.

– Vom avea nevoie de câteva săptămâni să împachetăm și să facem aranjamente pentru a ne depozita lucrurile. Cu toate astea, cum majoritatea mobilei îți aparține, mai mult de o săptămână n-ar trebui să ne ia.

Și Jack, și bunica ei se holbau la ea acum cu fețe uimite.

– Ce? spuse ea. Mama ta dorește evident să transforme Bluebell în casa văduvei, ceea ce înseamnă că ar fi bine să eliberăm cât mai repede locul.

– Nu plecați nicăieri, răspunse Jack printre dinți. *Bluebell* e a voastră atâta timp cât o doriți.

Ea observă că nu negase faptul că mama lui dorea Bluebell. Nu că Lady John și-ar fi imaginat vreodată că va trăi aici atât timp cât Jack era încă burlac. Nu, va locui la Stonefell ca stăpână a conacului cât mai mult timp posibil. Evacuarea lor era necesară pentru a scăpa moșia de „prezența toxică", după cum o auzise Lia odată spunând. Lady John o ura pe buni și vedea asta ca pe șansa perfectă să scape pentru totdeauna de ea.

Excelența Sa nu aproba nici măcar existența Liei. De fapt, Lady John dintotdeauna detestase prietenia fiului ei atât cu prima generație, cât și cu a treia generație a faimoaselor Kincaid, și probabil o vedea pe Lia ca pe o amenințare la corectitudinea morală a lui Jack.

Era o idee ridicolă. În primul rând, Jack nu ar fi mânjit renumele nici unei femei – nu că numele familiei Liei era onorabil. În al doilea rând, Jack era predispus să moară de râs la gândul unei relații intime cu ea. De fapt, Lia putea să jure că nici măcar nu se gândise la asta vreodată.

Ea era cea care era îndrăgostită până peste cap, nu Jack. Și nu se aștepta ca asta să se schimbe prea curând.

– Mulțumesc, dragul meu, spuse buni recunoscătoare. Știu că vom putea întotdeauna să beneficiem de generozitatea ta.

– La fel de bine cum știm că nu vom putea profita de ea pentru totdeauna, interveni Lia cu o privire aruncată către bunica sa.

Ea și buni vorbiseră deja despre asta, încercând să-și facă un plan pentru cea mai neplăcută situație. Și părea că momentul acela se apropia cu repeziciune.

– Nu profitați de nimic, spuse Jack hotărât. V-am considerat întotdeauna familie, și întotdeauna o voi face.

Lia reuși să zâmbească.

– E drăguț din partea ta Jack, dar...

– Dar ce înseamnă asta, de fapt? Unghiurile dure și drepte ale feței lui prinseră o notă de cinism. Întreabă direct ce gândești.

– Atunci am să întreb, spuse ea.

Buni era în mod evident prea tulburată ca să se ocupe de negocierile delicate ce păreau să se desfășoare. Povara cădea pe umerii Liei.

– În mod evident, bunica mea a sperat la vreo formă de alocație din partea unchiului tău sau la vreo moștenire ce urma să ne dea o oarecare independență. Au trecut săptămâni bune și n-am auzit nimic nici de la avocatul proprietății, nici de la tine.

– Nu că am dori să punem presiune asupra ta, adăugă bunica în grabă. Amândouă știm că ai fost extrem de ocupat să faci ordine în afacerile proprietății. E perfect de înțeles că nu ai avut timp să vorbești cu noi.

Lia își încrucișă brațele la piept.

– Nu e ca și cum am avut timp să discutăm cu tine despre asta, de vreme ce asta e prima dată când ai venit la Stonefell după înmormântarea lordului Lendale.

Sprâncenele lui Jack se împreunară, denotând enervare, dar Liei nu îi păsa. Ea și buni fuseseră mai mult sau mai puțin izolate în căsuță pe perioada înmormântării când întreaga familie venise la Stonefell. Deși ele petrecuseră mai mult timp cu marchizul ca oricine și fuseseră adevărata lui familie, participarea lor la activitățile oficiale le fusese interzisă. Jack venise în vizită de câteva ori, însă era prea agitat ca să le ofere atenția cuvenită. Apoi dispăruse pentru două luni, deși cel puțin le scrisese pe perioada absenței.

Cu toate acestea, se simțise aproape de parcă le neglijase. Asta fusese dureros – probabil mai mult decât ar fi trebuit, dacă ar fi judecat lucrurile la rece.

– Ei bine, sunt aici acum, spuse el. Și promit să mă ocup de toate problemele.

– Vorbim totuși de o alocație până la urmă? întrebă buni.

Când Jack ezită, Lia știa ce urma să spună.

– Nu, buni, nu cred.

– Lia are dreptate, din păcate, spuse Jack cu regret. Unchiul meu nu a lăsat o alocație pentru dumneata, mătușă Rebecca. Îmi pare foarte rău.

– Dar mi-a lăsat *ceva*, nu? întrebă buni cu o voce plină de speranță. Suficient cât să ne putem stabili într-o casă micuță în sat, nu?

Jack arăta de parcă înghițise din greșeală ceva otrăvitor.

– Mă tem că nu.

Lia tresări. Se pregătise pentru ce era mai rău, însă presupusese că vor primi un fel de mică moștenire – ceva care să le pună pe picioare până când putea găsi ea un mijloc de existență pe termen lung. Iubitul lui buni fusese un marchiz, pentru numele lui Dumnezeu! Deși domeniul o ducea prost din punct de vedere financiar, era sigură că el mai avea alte surse de venit.

– Și nici măcar o zestre pentru mine, spuse ea, încercând să nu pară cinică.

Sau îngrozită, deși sentimentul nu era foarte departe. Dar fără să aibă măcar o moștenire pe post de zestre, Lia nu putea spera să atragă vreun pretendent respectabil. Nu că ar fi căutat vreunul, dar știa că buni își punea speranțele în asta. Până la urmă, lordul promisese în urmă cu mulți ani că îi va lăsa Liei suficiente fonduri pentru a-și depăși condiția nefericită în care se născuse.

Acum speranța aceea se dusese pe apa sâmbetei. Fără să beneficieze de nimic din partea moșiei, ar fi depins exclusiv de Jack pentru susținere financiară.

– Nu, îmi pare rău să spun. Suna la fel de amărât pe cât se simțea Lia. I-a lăsat mătușii Rebecca niște obiecte personale, câteva și pentru tine – mai mult cărți și câteva gravuri din biblioteca lui care știa că-ți plac.

Lia făcu un calcul mental. Dacă era vorba de obiectele pe care le credea ea, rezultatele nu erau foarte încurajatoare.

– Doamne, spuse bunica pierdută. Astea chiar sunt vești proaste cu adevărat.

Era atât de palidă, încât Lia se temea că va leșina. Aruncându-i o privire iritată lui Jack – care nu avea nici o vină –, se duse spre cordonul clopoțelului și trase de el.

– Buni, o să bem niște ceai, iar apoi vom hotărî ce o să facem, promit!

– Nu este nimic de hotărât, spuse Jack tranșant. Am să am grijă de voi. De amândouă.

– Splendid, precum marchizul anterior, replică Lia.

Jack deschise gura, însă intrarea lui Sarah îi împiedică replica. Fosta bonă a Liei, care acum le era și bucătăreasă, și menajeră, aruncă o privire iscoditoare către stăpâna ei și una suspicioasă către Jack.

Sarah le știa toate secretele și speranțele, precum și grijile. Își intersectase existența cu cea a Rebeccăi Kincaid cu mulți ani în urmă, când Sarah juca scenete la un mic teatru londonez. La rugămințile mamei Liei, își abandonase cu bucurie cariera nereușită ca să se ocupe Lia. Se mutase în nordul țării cu Rebecca și cu nepoata sa, devotându-și viața îngrijirii lor.

Dacă cei din neamul Kincaid o duceau prost, același lucru era valabil și pentru Sarah.

– Ah, credeam că e Elsie. Îmi pare rău de deranj, Sarah, spuse buni, în mod evident încercând să se adune. Însă Excelența Sa ar dori niște ceai. Ai putea aduce tava?

– Desigur, doamnă, de îndată. Sarah făcu o scurtă reverență în direcția lui Jack. Milord.

El îi zâmbi blând.

– Mă bucur să te văd Sarah. Sper că o duci bine.

– Bine, mulțumesc, milord, având în vedere situația, spuse ea amar.

Sarah îl știa pe Jack de când era copil. În mod clar, nu era mai impresionată de noul marchiz decât fusese de puștiul murdar care îi aducea noroi în bucătărie. Iar oftatul lui Jack indică faptul că înțelesese mesajul menajerei. Lia aproape că începea să se simtă prost pentru el.

Aproape.

Se ridică.

– Te ajut cu tava, Sarah.

Menajera păru scandalizată.

– Nu prea cred. Vei sta aici alături de Excelența Sa și te vei purta ca domnișoara bine-crescută care ai fost învățată să fii.

– Of, Doamne, oftă Lia, așezându-se la loc.

După încă o privire otrăvită aruncată lui Jack și câteva bodogăneli murmurate în barbă, Sarah ieși din cameră.

– Scuze, îi spuse Lia lui Jack. E foarte îngrijorată pentru noi.

– Nu are de ce, spuse el. Așa cum ai spus și tu, ne vom descurca.

– Atunci apropo de asta, spuse buni, de ce nu ne luminezi asupra întregii situații? Știu că Arthur era îngrijorat de câteva investiții pe care le făcuse, însă nu dorea să discute astfel de detalii cu mine. Era îngrijorat că mă voi consuma.

Lia trebui să-și înghită un pufnet. Adevărul era că fostul marchiz prefera să trăiască într-o fantezie frumoasă atunci când venea la Bluebell. Discuțiile financiare ar fi adus o notă neplăcută într-o relație în care ambele părți implicate încercau din răsputeri să mențină un aer idilic de fericire domestică în jurul lor.

Cât de stupid și lipsit de prevedere din partea lor!

– Da, fără îndoială, spuse Jack sec. Cât despre gravitatea situației, nu vă voi insulta încercând să minimalizez situația. Ultimele recolte au fost dezamăgitoare, iar unchiul meu nu a luat, probabil, cele mai bune decizii față de anumite aspecte ce trebuiau abordate în afacerile moșiei.

– Cred și eu, murmură Lia.

Era bine cunoscut faptul că lordul Lendale ignorase deseori sfatul grijuliului și înțeleptului său administrator de moșie. Însă când bătrânului marchiz îi intra în cap o idee despre cum să facă bani, nimic și nimeni nu l-ar mai fi putut face să renunțe.

– Te rog să te abții, draga mea, spuse bunica pe un ton aspru. N-am să-ți permit să terfelești amintirea lui Arthur al meu.

– Din nefericire, afirmația Liei este justă, spuse Jack. Unchiul meu avea cele mai bune intenții, însă era complet lipsit de talent când venea vorba de afaceri sau de investiții.

În următoarele minute, el sublinie cât de incapabil fusese unchiul său ca om de afaceri. Când termină, Lia aproape leșină de groază, iar bunica arăta de parcă era gata să-și piardă cunoștința pe loc.

Din fericire, Sarah alese momentul oportun să aducă tava cu ceai. Lia îi turnă de îndată bunicii sale o ceașcă, înmânându-i-o pe următoarea lui Jack. Sarah umpluse tava cu biscuiți și prăjituri, însă acestea rămăseseră neatinse. După relatarea sumbră a lui Jack, le pierise tot apetitul.

Cu un oftat îngrijorat, buni își puse ceașca pe măsuța de lângă scaunul ei.

– Îmi pare cu adevărat rău, Jack. Pe lângă toate problemele tale, mai ai și două femei nefolositoare pe cap.

Furia izbucni în pieptul Liei. *Ea* nu se considera nefolositoare, iar bunica ei renunțase la tot pentru a-și dedica viața unui om care le abandonase într-o situație dezastruoasă. Și unde o dusese pe buni toată generozitatea? Complet trădată de omul pe care îl iubea. În timp ce Lia încerca să își stăpânească furia, Jack interveni:

– Nici nu să nu te gândești la așa ceva, mătușă Rebecca, spuse el blând, dar ferm. Știi mai bine decât oricine cum unchiul meu

a fost doborât de disperare, care chiar îi amenința sănătatea mintală. Dumneata l-ai prins pe margine și l-ai adus înapoi pe calea cea bună, oferindu-i ani de fericire. Nu trebuie să uiți asta vreodată.

Povestea era tristă. În tinerețe, îndrăgostit, unchiul lui Jack se căsătorise cu fiica unuia dintre vecinii lui, un nobil avut cu un teren frumos. Lady Lendale fusese, după cum povestea toată lumea, o fată frumoasă și dulce. Fuseseră incredibil de fericiți timp de doi ani, până ce Lady Lendale murise tragic la naștere după un travaliu lung și dureros. Tânărul fiu supraviețuise, numai ca să moară peste o săptămână după ce răcise. Lord Lendale căzuse într-o depresie ce durase ani și aproape că îi distrusese sănătatea. Jurase să nu se mai căsătorească din nou, spunând că suferise suficient pentru o viață întreagă.

În timp ce Lord Lendale nu se mai recăsătorise, el se îndrăgostise din nou de o curtezană atât de faimoasă că nici un alt om respectabil nu s-ar fi căsătorit cu ea. Lia nu putea să nu considere, cu o doză bună de cinism, că fusese soluția perfectă pentru el.

Buni clipi de câteva ori înainte de a-i arunca un zâmbet recunoscător.

– Mulțumesc, dragul meu. Cuvintele tale au darul de a mă liniști.

– Tu, pe de altă parte, Jack i se adresă Liei cu fermitate, ești complet inutilă. Cred că va trebui să te pun la muncă la grajduri ca să-ți câștigi traiul. Sau să te numesc noul meu fierar.

Lia chicoti și până și bunica ei păru să se relaxeze pentru o clipă. Toți știau că ea își câștiga traiul cu asupra de măsură, ajutând cu grădinile de la Stonefell și dând o mână de ajutor pe cât de des putea nevestelor și familiilor fermierilor.

– S-ar putea să-ți accept oferta dacă îmi dai un costum frumos, spuse ea. Dar am glumit destul. Chiar că te-am încurcat, Jack. Buni are dreptate.

Începuturile unui plan de rezolvare a situației îi încolțiseră în minte încă de când începuse să bănuiască faptul că lordul Lendale nu le lăsase mai nimic. Dar nu era încă pregătită să le mărturisească, pentru că Jack nu ar fi fost de acord.

De fapt, s-ar fi înfuriat dacă ar fi știut.

– Chiar deloc, spuse el. Lucrurile își vor urma cursul obișnuit. Toate facturile voastre vor fi trimise către domnul Lindsey, și eu vă voi oferi bani de cheltuială în fiecare lună.

Lia se încruntă.

– Nu se poate ca tu să...

El ridică imperios o mână.

– Mă aștept să nu vă împotriviți. Lucrurile arată trist momentan, dar nu vor fi întotdeauna așa. Eu și domnul Lindsey ne străduim să schimbăm lucrurile, iar eu voi discuta situația cu bancherii mei data viitoare când mă duc la Londra. Totul va fi în regulă, vă asigur.

– Dar...

Privirea pe care i-o aruncă era surprinzător de dură.

– Nu, Lia, măcar o dată am să te rog să mă asculți.

– Întotdeauna te ascult, spuse ea indignată.

– Scuză-mă că râd, îi răspunse el.

Era cât pe ce să îi spună ce părere avea de amuzamentul lui când bunica clătină ușor din cap. Buni avea ceva să îi spună, însă nu voia să o facă în fața lui Jack.

El se uită la ceasul de buzunar și se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă întorc acasă. Am o întâlnire cu John Hughes.

Domnul Hughes deținea una dintre cele mai mari ferme de pe moșia Stonefell. Și precum ceilalți arendași, se străduia din greu să își plătească partea de chirie. Lia era convinsă că întâlnirea urma să fie neplăcută pentru ambele părți.

– Bietul Jack, spuse ea ridicându-se. Ce primire nefericită ai avut. Probabil că îți dorești să fii din nou pe continent, departe de toate astea.

Gura lui fermă se curbă într-un zâmbet ce nu reuși să îi cuprindă ochii.

– Recunosc că sunt zile în care aș prefera să înfrunt baionetele franțuzești decât să mai scotocesc printr-un morman de facturi, dar sunt sigur că mă voi obișnui în curând.

Inima Liei se frânse pentru el. Deși era bucuroasă să îl știe din nou acasă, el iubise viața din armată. Știa că nu s-ar fi plâns niciodată de noile circumstanțe în care se găsea, excluzând vreo glumă aruncată din când în când. Urma să își ia în piept responsabilitățile, chiar dacă nu se simțea potrivit pentru ele, și să se ocupe cum se pricepea mai bine. Lia își dorea să poată face mai multe pentru el.

Acela însă nu era locul ei și nici nu avea să fie vreodată.

Jack se aplecă și o sărută pe buni pe obraz.

– Am să te vizitez zilele următoare. Putem discuta mai amănunțit atunci. Între timp, nu te îngrijora!

– Mulțumesc, dragule, spuse buni cu un zâmbet înlăcrimat.

O luă pe Lia în brațe și o strânse tare.

– Și tu să te ții departe de năzbâtii drăguțo, auzi?

Ea îl îmbrățișă înapoi, înfundându-și câteva secunde fața în lâna fină a jachetei lui de călărie.

– Cred că te gândești la altă fată, spuse ea cu vocea ușor înăbușită. Eu nu fac năzbâtii nicicând.

Îi simți buzele atingându-i creștetul capului.

– Nu, deloc, murmură el. De fapt, nu știu ce ne-am face fără tine.

Inima i se strânse în piept cu un amestec de emoții: recunoștință, tristețe, regret, însă el deja ieșise o secundă mai târziu, nelăsându-i timp de răspuns. Lia se uită după el o secundă înainte să se întoarcă către bunica ei.

Spre surprinderea ei, buni nu părea deloc deprimată. Resemnată da, însă și... calculată?

– Ce este? întrebă Lia.

Buzele bunicii ei se despărțiră într-un zâmbet strălucitor, cel care frânsese multe inimi în tinerețea ei. Lia recunoscu acel zâmbet. Însemna că buni era pe punctul de a manipula fără scrupule.

Oftând, se așeză la loc pe scaun.

– Poți să te plângi cât vrei, copilă, spuse bunica ei, dar este momentul să înfruntăm situația și să abordăm o rezolvare practică.

– Încerc să fac asta de săptămâni bune, spuse Lia. Dar tu nu ai vrut să asculți nici una dintre sugestiile mele.

– Da, trebuie să recunosc că mă așteptam ca Arthur să fi aranjat mai bine lucrurile. Ce prostesc din partea mea! Clătină din capul cernit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Lia. Tu ai fost întotdeauna responsabilitatea mea principală. Am lăsat afecțiunea pentru Arthur să-mi întunece mintea.

– Să fiu sinceră, el ne-a susținut în toți acești ani. În ciuda obstacolelor ocazionale, am trăit confortabil. Și fericite.

În majoritatea timpului chiar fuseseră, și câți oameni pot spune așa ceva despre viața lor? Ea și buni iubeau Stonefell, în ciuda împunsăturilor ocazionale ale vreunui localnic mai cusurgiu sau a senzației de excludere pe care o simțeau ori de câte ori cineva din familia lui Lendale venea în vizită.

Și mai era Jack, desigur. El făcea ca totul să merite, de la împunsături la excluderi și acoperișuri găurite.

– Iubirea mea pentru Arthur m-a înmuiat, spuse bunica. L-am crezut când a spus că va avea grijă întotdeauna de noi. N-aș fi făcut greșeala asta în tinerețe. Ar fi trebuit să cer mai multe dovezi de-a lungul vieții și să insist ca el să-ți garanteze o moștenire în scris.

Genul acesta de discuții o făceau pe Lia să se simtă întotdeauna incomod. Dar astfel de aranjamente făceau parte din viața femeilor ca mama și bunica ei. Fusese scutită de genul acesta de viață și se considera de-a dreptul norocoasă din această cauză.

– Tu, desigur, continuă bunica ei, te vei descurca mai bine ca mine. Ai o minte excelentă pentru afaceri și nu cred că vei lăsa vreodată un bărbat să profite de tine. Asta îți va garanta o bază solidă pentru orice fel de negocieri.

Lia își proptise bărbia în mâini, însă cuvintele bunicii ei o făcuseră să se îndrepte la loc.

– Despre ce vorbești, buni?

Bunica sa își încrucișă brațele în poală și se uită drept în ochii ei.

– Când cauți un protector, vei negocia un acord clar și detaliat în ceea ce privește susținerea ta continuă, în scris. Te voi ajuta în acest sens.

– Protectorul meu? Vocea Liei era ezitantă. Te referi la...

– Un amant? Nu fi fleață, dragă. Evident că la asta mă refer.

Îngrozită, Lia se uită la bunica ei, care părea absolut sinceră.

– Dar... tu întotdeauna ai vrut să-mi caut un pretendent respectabil, se bâlbâi ea. Ca să mă mărit.

Pentru un moment, o umbră străveche tristă și goală străbătu ochii adânci și albaștri ai bunicii. Dar imediat după aceea, privirea ei se aprinse și bărbia i se încleștă.

– Sigur că am vrut, dar acum știm că asta nu mai este o opțiune. Fără o zestre, nici un bărbat respectabil nu te va dori.

– Ei bine, nu cred că asta este chiar adevărat. Lia era destul de sigură că fiul negustorului de brânză ar fi dorit-o de nevastă, chiar și peste împotrivirile familiei sale, și mai era și...

– Jimmy Lanstead? întrebă bunica.

Lia încuviință.

– Nici gând. Nici o nepoată de a mea nu se va căsători cu un porcar, spuse bunica cu voce încrezută. Mai ales unul care își închiriază ferma. Om fi noi curtezane și actrițe, draga mea, dar suntem și din neamul Kincaid. Avem niște standarde totuși.

Bunica ei putea fi cu adevărat snoabă, dar Lia nu-și putu reține un suspin de ușurare. Nu își dorea deloc să se mărite cu Jimmy Lanstead sau cu oricine altcineva.

„Cu excepția lui Jack."

Înlătură ideea aceea către cele mai ascunse cotloane ale minții. Se potrivea perfect în groapa de visuri sfărâmate.

– Sunt de acord cu tine în ceea ce îl privește pe Jimmy, dar să încerci să mă faci să fiu curtezană e cam drastic. Nu sunt ca tine sau mami. Nu sunt o copie fidelă a voastră.

– Prostii! Ești o tânără superbă. Cu puțin ajutor din partea mea și niște ajutor financiar, poți să înnebunești toată Londra.

Erau atâtea lucruri greșite cu planul respectiv că Lia nu știa de unde să înceapă.

– Am altă idee, buni. Și sunt convinsă că este cea mai bună variantă pe care o avem.

Bunica tocmai se întinsese să își umple la loc ceașca, însă mâna i se opri în aer.

– Ascult.

– O să mă duc să lucrez în trupa mamei. Caută noi membri pentru trupă, acum că s-au stabilit la Londra. Așa a zis și mami în ultima scrisoare. Și sunt sigură că aș putea trăi cu mami și cu domnul Lester în casa lor din Kensington.

Bunica ei o privi cu un aer ciudat.

– Din nefericire, sunt câteva obstacole importante în planul tău.

– Cum ar fi?

– Nu poți cânta, dansa sau juca.

Asta era o lovitură sub centură.

– N-oi fi eu cine știe ce cântăreață, recunosc. Dar sunt sigură cu pot învăța să dansez, și știi foarte bine că pot juca teatru.

Lia se juca de-a actrița de când era mică și deseori visase în copilărie să calce pe urmele faimoasei sale mame. Interpretase o sumedenie de recitaluri pentru bunica și marchiz de-a lungul anilor, și crease scenete și mici piese pentru servitori, deseori cu ajutorul fetelor de la bucătărie sau al valeților. Buni și lordul Lendale îi spuseseră deseori că e o actriță la fel de talentată ca doamna Siddons.

– Draga mea, adevărul este că ești o actriță îngrozitoare, spuse bunica pe un ton răbdător.

– Dar tu și Excelența Sa erați mereu atât de entuziasmați de reprezentațiile mele, protestă ea.

– Deoarece nu voiam să-ți rănim sentimentele.

– Și cum rămâne cu piesele pe care le-am jucat în casă? Servitorii toți erau de acord că am jucat splendid.

Bunica sa își dădu ochii peste cap.

Nu putea să nu se simtă descurajată, dar nu avea nici o intenție să renunțe – mai ales când alternativa era ca ea să devină următoarea

faimoasă Kincaid. Lia era convinsă că s-ar fi făcut complet de
calitate de curtezană, mai ales că nu-şi dorea să facă acest lucr
– Nu-mi pasă ce spui tu, zise ea. Îi scriu mamei diseară şi îi
că vin la Londra. Măcar pot să le spun ideea mea ei şi domnului
ter, să vedem ce zic.

Bunica sa păru să ezite pentru un moment, apoi se strâmbă.
– Sunt destul de sigură că mama ta nu va dori să-i calci pe
în lumea teatrului.

– Însă îşi va dori ca eu să devin amanta cuiva? întreb
incredulă.

Buni se îndreptă pe scaun.

– A fost suficient de bine pentru mine, nu?

– Uite ce bine ţi-a ieşit.

– Sunt sigură că, în anumite condiţii, mama ta va fi de acord
acest plan, spuse buni, clar hotărâtă să ignore protestele Liei.

– Şi care sunt aceste condiţii?

– Acestea nu pot fi clarificate până ce nu apuc să vorbesc cu Jac

Mintea Liei se goli pentru o clipită.

– Ce treabă poate să aibă Jack cu cariera mea de curtezană, pe
tru numele lui Dumnezeu?

Sprâncenele bunicii se ridicară cu neîncredere delicată.

– De vreme ce pari să eziţi să apuci această cale, cred că el ar trebu
să fie primul.

Lia fu cuprinsă de un sentiment de rău augur – ceea ce însem
na ceva, luând în considerare cât de alarmantă fusese discuţia pâ
atunci.

– Primul ce? întrebă ea, sperând să fi înţeles greşit.

– Primul tău iubit, bineînţeles. Dar doar dacă reuşesc să îl convi
să ne accepte condiţiile.

Capitolul 3

– Jack, te rog aşteaptă, strigă vocea drăgălaşă pe care o ştia la fe
de bine ca pe a lui.

Se întoarse şi o văzu pe Lia grăbindu-se pe poteca din grădi
nă care venea dintre grajduri. Era îmbrăcată într-o rochie albastr

decolorată și avea un șal ușor peste umeri. Părul ei bogat era prins într-un coc simplu, de parcă s-ar fi grăbit să se îmbrace.

Nu putea să nu se gândească ce drăguță arăta când venise să îl întâlnească, o versiune domestică a Florei, proaspătă ca primăvara și la fel de pură. Mereu i se păruse ironic cum fiica și nepoata unor femei cu adevărat trecute prin viață deborda de inocență. Lia era ilustrația perfectă a fetei de la țară cu chip proaspăt, ce urma să fie soția și mama perfectă. Spera mai mult decât oricând că i-ar putea încă oferi acest lucru, chiar dacă el nu ar fi fost fericitul bărbat care să primească acest premiu.

„Să primească acest premiu?"

Jack nu se gândise niciodată la Lia în asemenea termeni și nu dorea să înceapă acum. În plus, nu își permitea să se însoare cu o fată fără nici un ban. Mama lui tocmai subliniase această idee în altă scrisoare plină de îngrijorare trimisă de dimineață. Inclusese o listă a moștenitoarelor pe care ea le aproba, fiecare dintre ele mai mult decât acceptabile pentru rolul de marchiză de Lendale.

– Of, Doamne, ești atât de încruntat, spuse Lia când îl prinse din urmă. Ce te-a indispus atât de rău în dimineața asta?

– Nu sunt indispus. Am doar niște praf în ochi. Lia îl privi neîncrezătoare, dar nu avu ocazia să îl contrazică. Tu însă te-ai trezit și ai pornit devreme. Ai luat micul dejun?

– Nu, doar o cană de cafea. Am vrut să te găsesc cât mai curând.

– Ah, asta înseamnă că e ceva important.

Ea făcu o grimasă.

– Chiar este, mă tem.

– Haide în bibliotecă, și o să sun după ceva de mâncare. Niciodată nu e o idee bună să discuți chestiuni importante pe stomacul gol.

Ea zâmbi și porni alături de el.

– Nu am să refuz un corn și o cană de cafea.

– Cred că se poate mai bine de-atât.

– Și tu te-ai trezit devreme, spuse ea după ce dădură colțul casei și mergeau pe aleea principală prin grădinile ornamentale.

Ziua părea să fie una bună, cu cer senin și o briză ușoară. Lăstuni zburătăceau printre copaci, ciripind încontinuu, iar albinele zburau de la un trandafir înmiresmat la altul. Era cea mai pitorească scenă imaginabilă.

– M-am trezit devreme, așa că m-am gândit să călăresc pe moșie înainte de a-mi începe ziua de lucru, spuse Jack.

Acestea erau singurele sale momente de liniște, înainte de a se înconjura din nou de registre, facturi și scrisori din ce în ce mai presante din partea bancherilor.

– Da, știu. Te-am ratat. Mă dusesem la grajduri să văd ce face Dorcas.

El aruncă o privire spre fața ei dulce. Lia întotdeauna știa ce se petrece pe moșie și în sat. Preumblările ei libere nu îl deranjaseră niciodată – până atunci.

– Pare că petreci cam mult timp la grajduri. Știu că-ți place să îl ajuți pe Markwith, dar nu e potrivit.

Sprâncenele ei elegante se arcuiră în sus aproape comic.

– Despre ce Dumnezeu vorbești? Ajut la grajduri de când eram o copiliță.

– Dar nu mai ești o copiliță. Ești o femeie în toată firea, Lia. Și pari să te plimbi destul de mult fără o însoțitoare.

Ea se holbă la el cu neîncredere.

– E casa mea, Jack. Toată lumea mă cunoaște. Și oricum suntem la țară. Sunt în siguranță.

Naivitatea ei îl îngrozi.

– Cu toate acestea, nu e o idee potrivită să stai atât de mult pe lângă grajduri. Dacă dorești să călărești, trimite-ți camerista cu un bilet pentru Markwith. El îți va înșeua iapa și ți-o va pregăti.

Lia se opri în mijlocul drumului pietruit și se uită la el cu o expresie ce părea că îl crede dus cu pluta.

– În caz că nu ai observat, nu am propria cameristă. Avem o singură fată care o ajută pe Sarah, și biata abia se mai ține pe picioare. Serios, Jack, ce te-a apucat în dimineața asta?

În timp ce el se chinuia să găsească un răspuns care să nu o jignească, o expresie surprinzător de cinică îi transfigură trăsăturile Liei. Văzuse expresia aceea de câteva ori în ziua precedentă, în timpul discuției triste de la Bluebell. Nu îi plăcuse.

– Ți-e teamă că fac ochi dulci băieților de la grajd cumva? întrebă ea sardonic. Vai mie, Lord Lendale, așa o presupunere vulgară în legătură cu vechea ta prietenă.

– Pentru Dumnezeu, Lia, sigur că nu fac astfel de presupuneri ridicole, spuse el exasperat.

– Atunci care e problema?

– Nu vreau să fie cineva nerespectuos cu tine sau să facă presupuneri despre caracterul tău. Ești în siguranță pe moșie, însă satul se schimbă, mai ales cu toții bărbații întorși de la război. Lumea

este un loc dur, Lia. N-am să te las să te expui unui pericol care poate fi evitat.

Când ea își dădu ochii peste cap, el se încruntă.

– Vorbesc serios. Ești mai vulnerabilă decât crezi.

– Nu sunt chiar așa de prostuță, Jack. Știu că eu și buni avem foarte puține resurse la dispoziție. Știu cât de vulnerabile suntem. Se strâmbă. E o situație lamentabilă, din nefericire.

– Draga mea, nu e nevoie să dramatizăm. Tu și mătușa Rebecca aveți un cămin asigurat la Stonefell oricât aveți nevoie.

Ea își încrucișă brațele și îl privi gânditoare.

– Serios? Și ce se întâmplă când te căsătorești, Jack? Mă întreb ce va crede soția ta știind că are o fostă curtezană și pe nepoata din flori trăind în casa văduvei.

„Fir-ar să fie!" Se contrazisese de mai multe ori cu mama lui în legătură cu Lia și Rebecca și ce urma să facă cu ele. Dar nu se gândise încă la cum va reacționa soția lui față de cele două femei.

– De vreme ce nu plănuiesc să mă căsătoresc prea curând, nu e o problemă, replică el echivoc.

– Însă la un moment dat te vei căsători, și sunt sigură că domnișoara aristocrată nu va vedea cu ochi buni ideea de a le avea vecine pe faimoasele Kincaid. Crezi că oamenii bârfesc acuma? Așteaptă până când vei aduce o domnișoară bine-crescută și blândă în troacă cu porcii.

Un zgomot de pași pe pietriș îi făcu să se întoarcă și să-l vadă pe Merton care venea pe alee, cu o roabă plină de unelte de grădinărit.

– Nu discutăm asta acum, ca să audă oricine.

Jack o apucă de braț și o trase către terasă.

– Nu mai face atâta caz de asta. Ea se opuse eforturilor lui de a o convinge. Merton, ar trebui să te uiți la tufele de trandafir de lângă pergolă. Par să se ofilească.

Bătrânul îi zâmbi cu drag.

– Mă voi ocupa de ele, domnișoară, nu-ți face griji!

– Mulțumesc. Am să vin să discutăm de îndată ce termin cu Lord Lendale. Aș vrea să vorbesc cu tine despre niște idei pe care le am pentru grădina bucătăriei.

– Sigur, domnișoară, am să te aștept.

Jack înjură printre dinți când îl lăsă în sfârșit să o ducă pe terasa de piatră.

– Și acum ce am făcut să o enervez pe Excelența Sa? întrebă ea.

– Pare să-ți fi scăpat din vedere faptul că tu nu lucrezi la Stonefell. Nu e nevoie să alergi toată ziua și să instruiești slujitorii. Sunt suficient de capabili să-și facă treaba și fără imboldurile tale.

Ea își smulse brațul din al lui, oprindu-se în mijlocul terasei.

– Da, așa este. Însă, din nou, în caz că n-ai observat, Stonefell duce lipsă acută de personal, iar servitorii lucrează până la epuizare. Își feri privirea și clipi de câteva ori, de parcă îi intrase ceva în ochi. Încerc doar să ajut! adăugă ea, cu o voce încordată.

Jack oftă enervat. Nu avea nici un drept să-și verse frustrările pe ea, mai ales când făcea atâtea eforturi ca să îi ușureze viața.

– Nu par să fiu capabil să-mi țin gura în dimineața asta, nu? Ai putea să-mi tragi una pe spinare și să lămurim treaba. Cu siguranță o merit.

Privirea ei uimită reveni spre el.

– Iartă-mă, drăguțo, spuse el. Nu am vrut să te insult. Dar nu ești o servitoare aici la Stonefell. Nu vreau să simți vreodată că trebuie să îți câștigi traiul.

Ea îi zâmbi misterios.

– Stonefell este casa mea, iar oamenii tăi sunt ceea ce eu și buni putem considera o familie. Dacă îi pot ajuta, îmi face plăcere să o fac. Ridică din umeri ușor. Și chiar dacă nu aș numi-o câștigarea traiului, suntem profund îndatorate familiei Lendale. Unchiul tău ne-a susținut financiar aproape două decenii, iar acum tu ai promis să continui tradiția. Diferența este că tu nu primești nimic în schimb, spre deosebire de fostul lord.

El găsi tulburătoare remarca ei plină de cinism.

– Ai o perspectivă cam dură asupra situației.

– Dar este cea adevărată, nu crezi?

El își trecu o mână prin păr, detestând deja această discuție. Mereu încercase să o ferească pe Lia de realitățile crude ale vieții, însă ea crescuse și devenise o femeie care nu vedea lumea prin lentile roz. Înțelese în clipa aceea că fusese nebun să creadă că o poate proteja de realitatea circumstanțelor imuabile.

Pe când era o copiliță, toți se purtau de parcă ea venea dintr-o familie obișnuită, iar relația unchiului său cu Rebecca era cât se poate de firească. Fuseseră egoiști și naivi, iar Lia urma să plătească prețul neghiobiei lor.

Ea puse o mână blândă pe brațul lui.

– Jack, nu putem pretinde că nimic nu s-a schimbat sau că nu se va schimba de acum încolo. De asta am venit atât de devreme să te caut. Trebuie să vorbesc cu tine înainte ca buni să o facă.

– Ce vrea Rebecca?

Lia îl împinse ușor spre ușile franțuzești de la bibliotecă.

– Crede-mă, chiar *nu* vrei să ai conversația asta cu ea.

Soarele matinal împrăștia raze luminoase pe covorul din bibliotecă și sublinia ușor nuanțele decolorate de albastru, bej și roz. Lia își croi drum printre scaunele împrăștiate și mesele joase din camera confortabilă, apoi se trânti pe unul dintre scaunele de piele care scârțâiau, în fața biroului lui. Dar chiar și așa reușea să pară elegantă, deși Rebecca probabil i-ar fi ținut morală despre maniera degajată în care se lăsa pe spate, cu picioarele încălțate cu cizme proptite pe unul dintre picioarele biroului.

Cizmele acestea îi păreau familiare.

– Lia, astea sunt cumva cizmele pe care ți le-am cumpărat când aveai șaisprezece ani?

Ea îi zâmbi dulce.

– Cred că da.

– Aproape că îți cad din picioare. Când ți-ai luat o pereche nouă ultima dată?

Ea se uită neglijentă în jos.

– Le port pe astea când lucrez în grădină. Acum, vrei să nu te mai îngrijorezi de mărunțișuri și să iei loc? Poți să fii atât de pisălog uneori.

– Eh, asta e nouă, zise el, pufnind. Nimeni nu mi-a mai zis pisălog până acum.

– Nimeni nu te cunoaște ca mine, rânji ea.

– Vrei să spui că tu crezi că mă cunoști. Ce zici, sun să ne aducă ceva de mâncare?

Ea se foi și se îndreptă pe scaun.

– Mulțumesc, însă cred că am să te refuz. Se pare că nu am poftă de mâncare.

El îi studie fața, observându-i cearcănele de sub ochi și buzele strânse, care erau de obicei pline, strălucitoare și curbate într-un zâmbet. Părea îngrijorată și neliniștită. Însă Lia nu fusese niciodată neliniștită în prezența lui – nu din câte își putea aminti. Asta îi dădu un fior de neliniște pe șira spinării.

– E atât de grav? întrebă el, forțând un ton de glumă.

– Nu ai nici cea mai vagă idee, spuse ea oftând.

– Atunci nu cred că ar mai fi cazul să amânăm, nu? spuse aşezându-se.

Părea puţin straniu să stea vizavi de ea – lordul atotputernic conacului la biroul său. Încă se simţea stânjenit şi se întrebă dacă acea senzaţie va dispărea vreodată.

Lia îşi pironise privirea în podea, cu braţele odihnindu-se pe genunchi şi mâinile împreunate strâns.

– Nu ştiu de unde să încep, Jack.

– Ştii că întotdeauna voi face tot ce pot ca să-ţi fiu de ajutor, draga mea.

Ea îi zâmbi trist.

– Ca atunci când m-ai salvat din şemineu?

Când avea şase ani, se hotărâse să se facă coşar. Se strecurase în hornul din camera bunicii ei şi se înţepenise acolo. Jack se speriase că se rănise, dar ea îl implorase să nu o pârască bunicii sau să ceară ajutor. Până la urmă reuşise să o scoată de acolo doar cu câteva julituri şi vânătăi, însă plină de funingine şi cu hainele mai mult sau mai puţin zdrenţe. După care chicotise nestăpânit şi considerase episodul una dintre marile ei aventuri.

Lia încuviinţă.

– Ştiu. Întotdeauna ai fost prietenul meu cel mai bun. Nimeni nu ar fi putut să ceară unul mai bun.

Cuvintele ei îi făcură inima să se strângă. Cu excepţia slujitorilor de la moşie, Lia nu avea prieteni, şi nici oameni apropiaţi cărora să le facă mărturisiri cu excepţia lui şi a bunicii. În atâtea privinţe, ea crescuse într-o stranie izolare – nu singuratică, ci fără a avea relaţiile care erau de aşteptat de la o fată normală din provincie.

Alungă gândurile vinovate ce îi apăsau conştiinţa. Oricât l-ar fi costat, nu putea să nu se asigure că viaţa ei va fi una bună. Lia nu putea fi numai o obligaţie pentru el. Da, o cam neglijase în aceşti ultimi ani, însă ea conta pentru el aşa cum puţini oameni din viaţa lui o făceau.

– Bine, spuse el. Iar acum că suntem de acord că sunt un tânăr absolut splendid, de ce nu-mi spui de ce se îngrijorează mătuşa Rebecca?

– Nu e vorba tocmai de îngrijorare. Este ceva ce vrea ca tu, ăăă, să faci.

Nu era felul Liei să ezite.

– Drăguţo, nu avem toată ziua. Spune şi gata!

– În regulă, oftă ea. Dar te rog ține minte că ideea nu a fost a mea.

– Îți dau cuvântul meu.

Se ridică și îi întâlni privirea.

– Buni vrea să devii protectorul meu.

Alegerea acestor cuvinte îl nedumeri.

– Desigur că te voi proteja. Nu am clarificat asta ieri?

– Da, dar nu protectorul meu la modul general. Ea se referă la un anume tip de protector.

Conversația vagă începea să îl frustreze.

– Nu știu ce altceva aș mai putea face ca să îi alung îngrijorarea, în afară de faptul că am promis să-ți dau orice ai nevoie.

Ea se uită pe geam, clătinând din cap și bodogănind.

– Poate poți clarifica ce vrea să spună prin *specific*, sugeră Jack.

Lia se uită în sfârșit la el, cu obrajii arzându-i ca focul.

– Buni vrea să-ți fiu amantă, aiuritule. Vrea să-mi fii amant. Este suficient de clar?

Jack probabil arăta ca un pește scos din apă, șocat și încercând să respire. Și tot timpul cât se holbă la ea, Lia îl fixă cu privirea, furioasă și rușinată. Dar oricum numai ca o amantă nu.

În cele din urmă el își adună gândurile care nu fuseseră înghețate de șoc.

– Clar? E o nebunie. Să te iau de amantă? Cum de bunica ta a putut avea o idee atât de ridicolă mă depășește. E absolut hilar.

Se simțea de parcă cineva îl lovise cu o cărămidă în cap. Și mai grav, acum că ideea exista în capul lui, o parte din creierul său – de fapt, nu creierul său – credea că nu era o idee chiar atât de rea. Și cum ar fi putut să nu gândească asta, când ea arăta cum arăta, cu obrajii aprinși, cu ochii superbi scânteindu-i de furie și sânii drăgălași împingând țesătura rochiei cu fiecare respirație indignată.

„Trezește-te, idiotule!" Voia la fel de mult să fie amantul Liei pe cât voia să poarte straie de muzicant prin Hyde Park.

Când ea își încrucișă brațele la piept, mișcarea împinse movilițele albe și pline chiar mai sus în corsaj. Șalul îi alunecase de pe umeri, iar Jack avu senzația că putea vedea marginea unui sfârc ițindu-se de sub panglica îngustă de dantelă. Ultimul său gând tentant trimise un fulger de plăcere cutremurându-i corpul până în vintre.

„Ah!" Nu se mai gândise la Lia în acest fel și era complet îngrozit de reacția lui.

Își forță privirea înapoi spre fața ei. Furia și durerea ce i se citeau în ochi potoliră orice ardoare nepotrivită ar fi resimțit el în acel moment.

– Îmi pare rău că ideea ți se pare atât de respingătoare, replică ea scurt. Evident că înțeleg că nu mă compar nici pe departe cu toate domnișoarele cu care te întreții la Londra.

– Of, Doamne! Nu mă întrețin cu domnișoare, exclamă el. Ce fel de om mă crezi?

– Obișnuit. Și nu te preface că ești virgin, Jack, sau că niciodată nu te-ai culcat cu, mă rog, știi tu. Făcu o pauză, părând ușor confuză pentru un moment. Nu ești virgin, nu?

El își lăsă fruntea în mâini.

– Lia, asta este o conversație complet deplasată.

Ei îi scăpă un icnet îngrozit.

– Deci *ești* virgin! Vai Doamne! Îmi pare atât de rău, Jack. Asta trebuie să fie atât de jenant pentru tine. Te rog, iartă-mă!

El o privi încruntat.

– Este jenant, dar nu pentru că sunt virgin. Și nici nu sunt, dar nu despre asta discutăm aici.

– Da, părem să discutăm despre cum ideea ca eu să-ți fiu amantă ți se pare un lucru oribil, de neconceput, spuse ea iritată. Ei bine, țin să te anunț că nici eu nu sunt cine știe ce încântată de această perspectivă, Jack Easton.

– Și de ce naiba nu? îi scăpă lui înainte de a se putea abține. Lasă, mai bine nu răspunde. Și ca idee, nu mi se pare deloc că e o idee respingătoare. Ba chiar din contră.

Lia clipi surprinsă.

– Atunci, există o șansă ca să iei în considerare posibilitatea ca eu să-ți fiu amantă?

– Doamne, nu!

Lia își băgă bărbia în piept și tresări.

– Nu e nevoie să țipi, Jack, nu sunt surdă.

El prinse marginea biroului și inspiră adânc de câteva ori, încercând să își regăsească echilibrul. Apoi se ridică de pe scaun și se îndreptă către măsuța cu băuturi. Turnă un deget de whisky într-un pahar de cristal și îl dădu pe gât. Arsura îi pătrunse până în stomac, însă valul de căldură îi limpezi gândurile.

– Mi-ar prinde și mie bine o gură.

– Nu-ți dau whisky pe stomacul gol, mormăi Jack.

Refuză să se uite la ea până ce nu își recăpăta controlul. Se simțea de parcă adormise și se trezise la casa de nebuni.

– Îmi strici tot cheful, murmură ea.

El se trase de tivul jiletcii după care se întoarse să o privească. Lia era acum răsucită pe scaun, cu brațele încrucișate și umerii aplecați în față. Dar cum de obicei nu stătea cocârjată, el bănui că era un mecanism defensiv pentru a ascunde durerea cauzată de insulta lui neintenționată.

Cine ar fi crezut vreodată că refuzul lui de a o lua pe Lia amantă ar fi fost vreodată perceput ca o insultă?

– Acum, hai să o luăm de la capăt și să încercăm să avem o discuție rațională, ca oamenii, spuse el.

– Sunt perfect rațională. Tu ești ăla care se poartă de parcă a scăpat de la nebuni.

El căută să-și păstreze răbdarea, acum la fel de subțire ca un fir de mătase. În timp ce-și storcea creierul pentru o replică cu bun-simț care să mai domolească spiritele, Lia suspină și se ridică în picioare.

– Îmi pare rău Jack. A fost nepoliticos din partea mea. Și evident că nu vorbeam serios. Doar că...

– Ți-am rănit sentimentele, spuse el cu blândețe.

Ea îi zâmbi trist, făcându-i inima să se strângă.

– Asta cam așa e. Știu că sună de parcă nu-s în toate mințile, și nu este ca și cum chiar îmi doresc să-ți fiu amantă. Dar cum ai zis-o tu suna de parcă era cel mai ridicol lucru la care se putea gândi cineva – de parcă sunt total de nedorit, în ciuda afirmațiilor tale cum că nu aș fi.

– Nu fi prostuță, oftă el. Doar că eu nu te văd în acest fel.

Ea își înclină capul ca un pui de cățel mirat.

– Dar cum anume mă vezi, Jack?

Mintea lui se goli din nou. Asta *nu* ar trebui să fie o întrebare dificilă.

– Ca pe o soră mai mică aș putea spune. Cineva cu care am crescut.

Ochii ei se îngustară, de parcă răspunsul nu-i făcuse plăcere.

– Nu sunt sora ta, Jack.

– Sunt mai mult decât conștient de asta, Lia.

– Și nici nu-ți sunt rudă în vreun fel.

– Da, știu și asta. Urma să își crape o măsea sau două dacă nu înceta să mai scrâșnească din ei. Unde vrei să ajungi cu asta?

Ea întinse mâna ca să își frece mijlocul frunții, de parcă tocmai fusese cuprinsă de o migrenă. Cunoștea și el senzația foarte bine, având în vedere că începea să se simtă de parcă cineva tocmai îi scăpase o nicovală în cap.

Privind retrospectiv, whisky-ul fusese o greșeală.

– Se pare că nu mai știu nici eu, spuse ea. Poate încerci să afli tu.

– Bucuros. Se duse la ea și îi puse o mână pe umăr, îndemnând-o ușor să se așeze. Apoi ocoli biroul până la scaunul lui. De ce nu o luăm de la început? Înțeleg grijile Rebeccăi pentru viitor, dar cum de i-a venit ideea asta în primul rând? Din punct de vedere practic, nu prea are sens, de vreme ce nu mă scald în bani momentan. O amantă clar nu e pe lista mea de priorități.

– I-am spus și eu asta, zise ea trist. Dar ea a spus că dacă dorești să continui să ne susții financiar la Bluebell, atunci nu există nici un motiv pentru care să nu mă poți lua de amantă. Să oficializăm relația, cum ar fi.

El clătină din cap.

– Nu înțeleg.

– Să semnăm un contract cu niște termeni.

– Din nou, asta nu are nici un sens. Sunt mai mult decât dispus să fac asta fără să impun...

– Condiții? încheie ea sec.

– În lipsa altui termen, da.

– E vorba de o garanție față de posibilele schimbări viitoare, Jack. O formă de protecție pentru noi, cel puțin din punct de vedere financiar, spuse ea pe un ton care sugera că el nu era foarte isteț.

Nu că ar fi avut vreun motiv să o învinuiască. Se simțea incredibil de confuz pe moment, și nu de la whisky.

– Ce schimbări vor surveni?

– Te vei însura, desigur, spuse ea pe un ton neutru. Dacă aș avea un contract formal cu...

– Condiții?

– Atunci nu ne poți evacua așa ușor, încuviință ea. Sau cel puțin soția ta nu poate face acest lucru.

Jack voia să se dea cu capul de birou. Probabil l-ar fi durut mai puțin decât migrena ce părea să urle în spatele tâmplelor lui.

– Așa cum am explicat acum câteva momente, nu am nici o intenție să mă căsătoresc.

Mama lui ar fi avut ceva de spus în privința asta, având în vedere că, strict din punct de vedere practic, ar fi fost metoda cea mai

simplă să scape de problemele lor financiare. Dar în ceea ce îl privea pe el, asta era o ultimă soluție. Jack nu dorea deloc să se arunce într-un mariaj lipsit de afecțiune adevărată și respect. Certurile părinților săi îl învățaseră măcar atât.

– Ce dezastru, murmură el.

– Îmi pare rău, Jack. Ce-ai spus?

– Am spus că nu am nici o intenție de căsătorie prea curând.

– Da, dar vei avea într-o zi, spuse ea răbdătoare. Și când o vei face, nu îi poți pretinde marchizei de Lendale să tolereze în imediata vecinătate două femei cu o reputație scandaloasă.

Începu să protesteze, dar ea ridică o mână fermă.

– E ridicol să presupui altceva, și știi bine asta.

– Nu te-aș abandona niciodată pe tine sau pe Rebecca, spuse el.

– Știu că nu-ți dorești asta, dar s-ar putea să nu ai prea multe opțiuni.

Se simțea de parcă tocmai îi înfipsese un ac lung și rece în inimă. Avea chiar atât de puțină încredere în el?

– Hai să nu ne mai gândim la asta pentru moment, spuse el. Dar hai să clarificăm întâi două lucruri. Primul este că veți rămâne la Bluebell până într-un viitor nedefinit și al doilea este că *nu* te voi lua drept amantă.

– Am presupus măcar atât, desigur.

El flutură din brațe exasperat.

– Atunci de ce mai purtăm discuția asta?

Lia își îndreptă privirea către el

– Pentru că altfel buni ar face-o. Și probabil nu ar renunța atât de ușor ca mine.

– Și eu i-aș spune exact ce ți-am spus și ție.

– Atunci pur și simplu ar veni cu altă idee dacă i-ai contrazice prima propunere.

– Ceea ce am făcut deja, spuse el printre dinții încleștați.

– Nu sunt proastă, spuse ea. Nu trebuie să insiști să mă refuzi.

– Nu insist... nu mai contează. Știi ceva despre această nouă idee?

Ea se foi în scaun, părând ușor tematoare.

– Buni crede că, de vreme ce ești atât de bine poziționat în societate, trebuie să cunoști mulți oameni bogați și importanți. Deci dacă nu-mi poți fi protector, dorește să mă ajuți să găsesc un candidat adecvat pentru această poziție. Să mă sponsorizezi, cum ar fi.

Încă o dată, el simți că ochii îi sar din cap.

– Glumești!

– Da, ha-ha. Ăsta este exact genul de lucru cu care-mi place să glumesc, spuse ea sarcastic.

Jack își puse palmele pe birou și se ridică în picioare încet. Se uită la ea furios, parcă încercând să o impresioneze cu autoritatea lui. Lia pur și simplu își întinse picioarele, își puse o gleznă peste cealaltă și își propti degetele încrucișate pe stomac. Ridică o sprânceană, complet neimpresionată, și așteptă ca el să zică ceva.

– Lasă-mă să clarific foarte bine un lucru, începu el.

– Doar unul?

– Lia, spuse el pe o voce amenințătoare.

– Scuze, se încruntă ea. Doar că nu sunt obișnuită să interacționezi cu mine drept stăpânul conacului. O să-mi ia ceva să mă obișnuiesc.

– Atunci ar fi bine să începi, pentru că vreau să asculți *foarte* atent ceea ce urmează să-ți spun. Nu vei apuca calea unei cariere de curtezană sau nu vei deveni amanta vreunui bărbat.

– Sigur că nu, Jack. Chiar crezi că vreau să o iau pe urmele bunicii mele?

El încerca din răsputeri să nu își piardă cumpătul.

– Sincer să fiu, nu știu ce să mai cred despre ce vrei tu momentan. Presupun că i-ai prezentat bunicii perspectiva ta?

– Da, și mare lucru ce am rezolvat. Pentru că, așa cum buni nu a ezitat să evidențieze, problema originară rămâne – nu ne mai putem baza pe susținerea ta la infinit. Așa că am venit eu cu un plan despre care sunt convinsă că va funcționa.

Câte idei nebunești le trecuseră prin cap ei și Rebeccăi?

– Cum ar fi? întrebă el precaut.

– Mă voi duce la Londra să mă alătur trupei de teatru a mamei, spuse ea triumfătoare. Astfel, voi putea să mă întrețin și pe mine, și pe buni. Și voi fi alături de mama și de soțul ei. Este un plan mai mult decât respectabil, deci nici măcar tu nu-mi poți aduce un contraargument.

Se luptă cu impulsul de a se arunca peste birou, a o lua în brațe și a o scutura până îi venea mintea la cap. Fie asta, fie să o ia în brațe și să o țină în siguranță acolo pentru totdeauna, protejând-o de toate pericolele ce păreau să răsară în calea ei ca ciupercile. Deși nu avea dreptul să aibă astfel de pretenții asupra ei, putea să fie sigură că el nu avea de gând să stea impasibil în timp ce ea se repezea în lume să-și distrugă viața.

– Nici nu se pune problema, spuse el, chinuindu-se să mențină un ton neutru. Știi la fel de bine ca mine că actrițele sunt privite cu aceleași ochi precum curtezanele. Istoria familiei tale ar trebui să-ți confirme acest lucru.

Lia se îndreptă, cu spatele ca o scândură. Îi aruncă o privire mândră ce ar fi fost demnă de o prințesă.

– Dacă te referi la mama, ea are un mariaj respectabil de peste zece ani. Iar tatăl meu vitreg este un om de afaceri onorabil, al cărui comportament este ireproșabil.

– În lumea teatrului, desigur. Însă societatea tot nu privește cu ochi buni oamenii care au această meserie, și tu știi asta.

– Dar...

– Și să nu uităm faptul că mama ta duce o viață respectabilă de foarte puțin timp, continuă el. Amândoi știm că era la fel de faimoasă ca bunica ta în tinerețe. Dacă tu te-ai alătura companiei lor de teatru, chiar și sub protecția bunului nume al tatălui tău vitreg, ai invita genul de atenții de la genul de bărbați pe care tu încerci să-i eviți. O interzic cu desăvârșire.

Acest lucru o făcu pe Lia să sară în picioare.

– O interzici? Să-ți amintesc, milord, că nu ai nici un drept în acest sens?

– Din punct de vedere legal, poate că nu. Dar cu toate astea, ești responsabilitatea mea. În afara bunicii tale, sunt cel mai apropiat lucru pe care îl ai drept familie – ceea ce ai menționat și tu acum câteva momente.

– Pare că uiți că am o mamă și un tată vitreg, izbucni ea cu o privire înghețată. Și am spus că *erai* prietenul meu cel mai bun. Încep să am dubii în legătură cu relația asta, luând în considerare comportamentul tău îngrozitor de egoist.

– Doamne, Lia, comportamentul meu este doar...

– Așa că permite-mi să mă exprim perfect limpede, milord, spuse ea, agitând arătătorul în direcția lui. Nu ești fratele, tatăl meu sau orice altceva ți-ar da dreptul să îmi ordoni. Sunt o femeie matură și am demonstrat nu de puține ori că sunt capabilă să iau decizii raționale și de bun-simț. Și luând în considerare poziția extrem de precară în care ne găsim eu și bunica mea, planul meu este fără îndoială cel mai rațional în situația dată. Își întoarse capul cu dramatism. Tu, Lord Lendale, nu ai nici un cuvânt de spus în privința asta.

Tonul ei disprețuitor și atitudinea ei față de relația lor îl făcură pe Jack să se enerveze. Înconjură biroul și se înfipse în fața

ei cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri. O forță pe Lia să-și lase capul pe spate ca să-i întâlnească privirea și să i-o înfrunte.

– Pe cât de mult mă doare să fiu atât de direct, începu el...

– Ha, mă îndoiesc.

– Circumstanțele îmi cer să procedez astfel, spuse el, ignorându-i remarca. Nu ești nici actriță, nici curtezană. Ești o faimoasă Kinc... tot atât pe cât sunt și eu. Tu ești o tânără domnișoară drăguță... inocentă care a fost crescută în provincie. Și exact acolo vei rămâ... până ce îmi dau seama cum să mă descurc cu situația dată.

Ochii ei străluciră de un foc glacial.

– Ba din contră, milord. Dacă mă ambiționez, sunt sigură că pot... la fel de faimoasă ca femeile din familia mea.

Apoi se întinse și îi prinse fața în mâini. Se ridică pe vârfuri și îș... lipi gura de a lui, sărutându-l cu o furie care aproape că-l dărâmă di... picioare.

Nu era prima oară când îl săruta, însă până acum fusese vorba d... săruturi caste pe obraz. Acest sărut neîndemânatic îl luă prin sur-prindere, scurtcircuitându-i fiecare nerv. Din instinct, brațele lui o... cuprinseră pentru a o aduce mai aproape de el.

Însă ea îl împinse la o parte, lăsându-l cu gura căscată și încercând... să-și recapete suflul. Obrajii îi erau aprinși, iar gura ei strălucitoar... și roz era umedă. Ca și el, gâfâia, dar după modul în care îl privea, ... presupuse că era vorba mai mult de furie decât de pasiune.

– Să-ți fie învățătură de minte, Jack Easton. Nu mă cunoști la f... de bine pe cât crezi.

Apoi se întoarse pe călcâie și o porni spre ușile franțuzești. Întor... cându-se, mai agită o dată un deget în direcția lui.

– Și nu cumva să mai încerci *vreodată* să-mi spui ce pot și ce ... pot face.

Cu o astfel de remarcă intimidantă, dispăru în soarele strălucitor... de dimineață, lăsându-l pe Jack cu senzația neplăcută că tocmai pier... duse controlul situației.

Capitolul 4

– Chiar îmi pare rău, dragă, spuse mama Liei în timp ce se întin... dea cu delicatețe pe un șezlong de catifea galbenă în salon.

Arăta la fel de frumoasă și de stilată ca întotdeauna, cu o atitudine perfect degajată în casa elegant decorată pe care soțul său o închiriase de curând într-o zonă liniștită din Kensington.

Lia oftă și își apăsă pentru câteva secunde palmele pe ochii obosiți. Dacă îi mai spunea cineva că îi lipsea talentul actoricesc, urma să urle.

– Dar, mami, m-ai văzut jucând o dată, și aveam doar doisprezece ani pe vremea aceea.

Își amintea episodul cu o claritate perfectă, de vreme ce ea și buni puseseră în scenă momentul pentru una dintre rarele vizite ale mamei în Yorkshire. Cu ajutorul slujitorilor, montaseră o variantă extrem de prescurtată a piesei *Richard al III-lea,* cu Lia în majoritatea rolurilor.

Mama sa ridică ușor din umeri.

– Nu a fost un eveniment ușor de uitat. Deși ai toată admirația mea pentru curajul dovedit.

– Sunt sigur că a fost mult mai bine decât îți amintești tu, dragostea mea, spune Stephen Lester, aruncând o privire îngrijorată spre Lia. Știm cu toții că memoria se pierde cu timpul.

– Nu e nici o problemă cu memoria mea, pufni mama Liei. Am învățat pe dinafară zeci de roluri de-a lungul anilor fără să uit o singură replică.

Mami avea într-adevăr o memorie de invidiat și era o actriță foarte bună, așa că afirmația ei fermă era probabil adevărată. Cu toate astea, Lia nu era încă gata să cedeze.

Alături de Sarah Rogers, care îi servise drept însoțitoare, Lia ajunsese în Londra târziu cu o seară înainte. Călătoria de o zi din Yorkshire fusese îngrozitoare, căci stătuseră înghesuite într-o diligență mirositoare, încinsă și plină peste măsură. Petrecuse majoritatea călătoriei încercând să-și controleze stomacul agitat și chinuindu-se să nu se răzgândească în legătură cu decizia luată.

În ciuda inconvenientelor, excursia îi arătase o față necenzurată și amuzantă a umanității. Când un tânăr obraznic încercase să o înghesuie pe Lia la capătul unei scări înguste, Sarah îl gonise pe idiot cu câteva lovituri de umbrelă bine plasate. Și deși acea experiență fusese dezgustătoare, Lia își spuse că era un antrenament bun pentru o actriță în devenire. Cu cât știa mai multe despre oameni, cu atât interpretarea ei pe scenă era mai realistă.

– Chiar mi-aș fi dorit să-mi scrii mai devreme, Lia, spuse mami pe o voce plângăreață. Abia am primit scrisoarea bunicii tale, și deja erai la ușă.

Lia încercă să adopte o expresie tristă.

– Îmi pare rău, dar nu prea aveam mult timp. Situația a ajuns într-o stare critică.

Fusese ideea lui buni să nu le dea celor doi Lester prea mult timp de gândire. Lia era aproape sigură că mama ei o va primi cu brațele deschise, dar se dovedi că Rebecca Kincaid își cunoștea fiica mai bine decât Lia își cunoștea mama. Acum era evident că mami ar fi refuzat să o primească să stea cu ea, dacă ar fi avut ocazia să o facă.

Cea mai binevoitoare interpretare era faptul că fosta Marianne Kincaid petrecuse ani buni încercând să-și reclădească reputația, să devină respectabila – chiar răpitoarea – soție a unui director de teatru și scenarist bine văzut. Doamna Lester, doamnă de succes, nu dorea să i se amintească de vechile scandaluri pe care încercase să le depășească. În acest sens, apariția bruscă a fiicei sale la Londra nu putea decât să aducă cu sine amintiri neplăcute.

Însă ce opțiuni mai avea Lia în afara ajutorului mamei sale? Să abandoneze întregul viitor în mâinile lui Jack nu era o opțiune, așa cum devenise evident la ultima lor întâlnire complet ridicolă. Se înșina de fiecare dată când își amintea de expresia îngrozită de pe fața lui când îi spusese de ideea lui buni. Fusese cel mai umilitor moment din întreaga ei viață.

Mai mult, acum era demnă de milă în ochii lui Jack și pe deasupra o sursă de stânjeneală. Și având în vedere că îl făcea să se simtă atât de inconfortabil, asta însemna că era mult mai puțin dispus să lupte pentru ea și buni atunci când s-ar fi căsătorit la un moment dat, iar noua lui soție ar fi cerut ca ele să fie evacuate de la Bluebell.

– Vai, dragă, pur și simplu nu știu ce să fac, spuse mami, fluturând o batistă înspre soțul ei. Domnul Lester, stând lângă ea pe șezlong, o bătu pe genunchi.

Din punctul de vedere al Liei, poziția melodramatică a mamei sale era puțin exagerată, dar trebuia să recunoască că interpretarea era bună. Mama era adorabilă, cu ochi mari și expresivi, o manieră fermecătoare și o siluetă la fel de zveltă și elegantă ca în tinerețe. Până și părul ei brunet era lipsit de semnele albe ale timpului, deși Lia bănuia că acest lucru fusese ajustat prin metode artistice.

Faptul că nimeni nu ar fi putut ghici că Marianne Lester avea o fiică de douăzeci și doi de ani era probabil un alt motiv pentru care

nu și-o dorea pe Lia prin preajmă. Era greu să pretinzi eterna tinerețe cu un copil matur lângă tine.

– Ei acuma, draga mea, spuse domnul Lester cu un ton încurajator. Ne vom gândi la ceva. Și oricum, nu m-ar deranja să o avem pe Lia ca oaspete. La o adică, fata nu a mai venit la Londra de când era o copiliță. Gândește-te cât ne-am distra cu ea prin oraș, vizitând toate atracțiile turistice.

Lia îi zâmbi recunoscătoare. Era foarte atașată de tatăl ei vitreg, un bărbat obișnuit de vârstă mijlocie, cu un început de chelie. Părea mai mult un vânzător decât un scenarist prolific și un director de trupă de teatru de succes. Domnul Lester petrecuse mult timp în provincie, făcându-și cunoscut numele său și al trupei, adunând cu grijă fonduri și investitori. De curând reușise să închirieze un mic teatru la Londra, în Holborne, și să se mute cu soția într-o casă încântătoare în apropiere.

Pe lângă toate aceste calități admirabile, o adora pe Marianne și în mod evident nu îi imputase niciodată trecutul, ceea ce o includea și pe fiica ei din flori. Întotdeauna o tratase pe Lia cu afecțiune și respect, aducându-și aminte de ea de Crăciun și de ziua ei, trimițându-i pachete de cărți și scrisori extraordinar de calde pline de vești despre trupă și despre succesul mamei ei.

– Dacă spui tu, zise mami. Apoi se încruntă spre Lia. Dar nu sunt sigură că îți înțeleg problema presantă, dragă. Jack nu se ocupă de facturile voastre? Îi permite groaznicei sale mame să facă scandal?

Lia clătină din cap.

– A fost foarte bun și generos. Însă unchiul său l-a lăsat într-o situație financiară îngrozitoare. Pur și simplu, nu va mai putea să ne susțină mult timp.

– Însă lordul Lendale a reușit asta ani buni. Este chiar atât de neagră situația?

– Da. Și Lendale nu ne-a lăsat nici măcar un bănuț, spuse Lia. Știu că a iubit-o pe buni, dar a lăsat-o fără nici un fel de ajutor.

– Asta este cu adevărat deranjant, zise mama ei, crispându-se. Nu m-aș fi gândit că o să fie atât de neglijent.

– Se poate spune și așa, zise domnul Lester întristat. Trebuie să fiu de acord cu Lia în ceea ce privește situația. Nici ea, nici mama ta nu se pot baza pe noul Lord Lendale.

– Mulțumesc, spuse Lia cu puțin prea multă recunoștință.

– Ce îngrozitor, spuse mama ei cu un oftat. Dar ce părere are Jack despre planul ăsta al tău? Pentru un om atât de blând, este destul

de strict în ceea ce privește comportamentul feminin – seamănă
mama lui în această privință, deoarece tatăl său cu siguranță nu a
astfel de principii, adăuga ea, făcând cu ochiul.

Tatăl lui Jack, lordul John Easton, fusese aproape la fel de
mos ca femeile Kincaid în ceea ce privește numeroasele aventuri
blice. Lia nu putea decât să spere că părerea mamei sale despre lor
John nu se baza pe experiență personală. Pur și simplu nu putea
accepte ideea asta.

– Nu are nici un sens să dezgropăm morții acum, interveni grăb
domnul Lester. Dar trebuie să recunosc că și eu sunt curios în ce
ce privește reacția lordului Lendale. A fost de acord cu excursia t
la Londra?

– I-a fost indiferent, spuse Lia fluturând o mână. La urma urmei
absența mea înseamnă că a scăpat de o grijă.

– Mi-ar fi plăcut să îl preocupe îndeajuns încât să-ți închiriez
sau să-ți împrumute o trăsură, spuse ea pe un ton dezaprobator
Nu știu ce era în capul lui de v-a lăsat pe tine și pe Sarah să veniț
cu poștalionul.

Lia ridică din umeri.

– Presupun că pur și simplu nu i-a trecut asta prin cap. În plus
nu e ca și cum e de datoria lui să facă ceva. Jack e doar un prieten
nimic mai mult.

Mama ei și tatăl vitreg schimbară o privire neîncrezătoare. Lia
spera să nu se agațe de ultima ei remarcă, pentru că Jack ar fi fost
furios dacă ar fi aflat că venise la Londra cu diligența. Și exact aceasta
era motivul pentru care nu îi spusese.

Nici măcar nu îi spusese că se duce, lăsându-i această onoare lui
buni. Nu se îndoia că enervantul și prea protectorul Lord Lendale ar
fi făcut tot posibilul să o împiedice să se ducă, și nu își permitea acest
lucru. Jack urma să treacă peste plecarea ei cu ușurință și să ajungă
la concluzia că așa era mai bine pentru amândoi.

– Sper că nu te îmbolnăvești, spuse mama ei studiind-o cu aten-
ție. E așa de ușor să prinzi vreo răceală în transportul în comun.

Lia clipi pentru a-și masca lacrimile.

– Am doar ceva în ochi. Acum hai să revenim totuși la problema
noastră!

– Chiar trebuie? se bosumflă mama ei. Nu putem să pretindem că
ai venit la Londra pentru o scurtă vizită și să o lăsăm așa?

Lia se luptă cu un val de dezamăgire. Atât de mult timp își dorise
să fie alături de mama ei, și îi venea greu să accepte faptul că mama

ei nu își dorea același lucru. Cu toate astea, știuse de ani buni că mami, deși fermecătoare și blândă, era destul de egoistă. Nu avea nici un sens să se plângă de caracterul ei abia acum sau să lase acest lucru să interfereze cu planurile ei.

– Mă tem că nu pot să fac asta, mami, spuse ea cu fermitate. Deși dacă discuția ți se pare prea obositoare, poate pot discuta acest lucru exclusiv cu tatăl meu vitreg.

– Te rog, spune-mi Stephen, draga mea, spuse el. Nu suntem extraordinar de ceremonioși la noi acasă.

– Și poate-mi poți spune și mie Marianne în loc de mami, spuse mama ei cu o mică speranță în glas. Nu sună la fel de demodat.

Lia încercă să nu-și dea ochii peste cap.

– Nimeni nu poate spune că ești demodată, mami. Adică, am vrut să spun Marianne.

Când mama ei se lumină toată de fericire, Lia trebui să își rețină un chicotit. Flatarea ei era cheia către succes.

– Ei bine, hai să discutăm despre ce ai putea face și ce roluri ai putea juca, spuse Stephen. Știi să cânți ori să dansezi?

– Ăăă, nu, spuse Lia. Dar este absolut necesar? Nu vă axați mai mult pe piese și clasici?

– Ba da, când facem turnee în provincie, spuse mama ei. Dar numai teatrele cu licență au voie să joace piese în Londra. Tatăl tău vitreg are un talent în a evita restricțiile cu interludii burlești și muzicale, dar tot trebuie să ne supunem legii.

– Oh, oftă Lia. Am uitat de acest aspect. Deci toată lumea din trupă dansează și cântă?

– În mare parte, spuse Stephen. Avem câteva părți recitate pe muzică, desigur, și avem și pantomimă. Mai sunt desigur și figuranții. Am putea să-ți găsim un astfel de rol.

– Dar, dragule, avem deja numărul complet de actrițe, spuse mami. Nu vor fi fericite dacă o aducem pe Lia în rândul lor.

– Sunt sigur că putem să-i găsim ceva care să nu supere pe nimeni, spuse Stephen. În plus, asta este compania *mea*, și dacă vreau ca fiica mea vitregă să joace un rol, cu siguranță am să pot să decid asta.

Lia aproape căzu de pe scaun de entuziasm.

– Fac orice, promit că voi studia asiduu. Am o memorie extraordinară, și pot da o mână de ajutor și prin teatru. Pot să-ți fiu ție asistentă sau să ajut cu costumele. Mă pricep destul de bine să cos.

Mama sa se învioră.

– Am avea nevoie de o mână de ajutor în culise. Ne-a plecat una dintre croitorese săptămâna trecută și dragul de Stephen n-a avut timp să o înlocuiască.

– De fapt, încercam să fac economii, spuse el oftând. Londra e mai scumpă decât mă așteptam.

– Aș fi fericită să muncesc pe gratis, cel puțin pentru început, spuse Lia. Până ce îmi pot câștiga existența și mă învăț cu munca.

Deși spera să poată obține bani de la bun început, știa că trebuia să obțină întâi aprobarea mamei sale.

– Nu e în regulă să te exploatăm astfel, spuse Stephen încruntat.

– Aiureli, spuse mami brusc. La o adică, va locui cu noi, deci îi vom oferi masă și casă.

– Asta așa este, încuviință Stephen, iar eu îi pot oferi o mică plată săptămânal pentru toate mărunțișurile zilnice de care are nevoie o domnișoară.

Lia își prinse strâns mâinile, prea speriată ca să spere.

– Deci mă veți lăsa să stau?

Mama sa ridică o sprânceană înspre soțul său, care încuviință și zâmbi.

– Foarte bine, draga mea, spuse mama ei. Te vom lăsa să încerci ca să vedem cum merge.

Lia sări și se repezi spre ea, aplecându-se să-și îmbrățișeze mama cu putere.

– Mulțumesc, promit că nu te voi dezamăgi!

– Vom vedea, spuse mama ei, bătând-o stânjenită pe Lia pe umăr înainte de a se îndepărta ușor. Nu putem facem promisiuni pe termen lung.

Lia refuza să se lase descurajată. Nu era mult, dar era un început și asta era tot ce avea nevoie. Cu puțin noroc, în câteva luni cariera ei dramatică ar fi putut avea un început glorios.

Capitolul 5

Jack intră în foaierul de la Boodle, înmânându-i în tăcere pălăria lacheului. Era într-o stare deplorabilă de câteva zile deoarece încă nu reușise să-i dea de urmă Liei, deși sosise luni în oraș.

Afurisita îi scăpase printre degete. Din păcate, o crezuse pe bunica acesteia atunci când îi spusese că Lia zace la pat cu o răceală puternică, fără a putea primi vizitatori. Chiar ceruse să i se dea supă de vită, trimisese boluri de fructe și coșulețe cu cele mai bune foietaje pentru a tenta presupusul apetit redus al invalidei. Când Rebecca îi spuse într-un târziu adevărul, că Lia plecase la Londra cu poștalionul în urmă cu vreo trei zile, nu mai avea nici o speranță să o prindă din urmă. Primul gând speriat al lui Jack fusese că plecase de una singură, ceea ce aproape îl făcu să aibă un atac de panică. Dar Sarah Rogers, aparent singura membră a casei cu o urmă de bun-simț, insistase să o însoțească pe tânără la Londra, iar Jack avea încredere că menajera trecută prin viață ar fi putut ține chiar și cei mai impertinenți pretendenți departe de Lia.

Trecuseră chiar câteva zile înainte să poată să plece pe urmele ei, de vreme ce fusese obligat să se ocupe de niște afaceri presante în Yorkshire, incluzând un număr de creditori tot mai ostili. Din fericire, administratorul moșiei reușise să regleze lucrurile de așa manieră încât să îi permită lui Jack să plece pentru câteva zile, în speranța că se va întoarce chiar și cu un nou credit de la bancherii săi. În plus, trebuia să se descurce și cu mama sa, pe lângă grupul de creditori londonezi, la fel de insistenți și de ostili. Conform ultimei scrisori a mamei sale, mai aveau puțin și băteau la ușa conacului din Bedford Square.

Însă problema cea mai presantă era Lia. Poate că el nu avea prea mult control asupra vieții ei la momentul respectiv, dar un lucru știa cu siguranță. Lia urma să ajungă acasă la Bluebell în următoarele patruzeci și opt de ore chiar dacă ar fi trebuit să o încuie în trăsura sa de călătorie și să o conducă spre nordul țării el însuși.

Își înghiți un oftat în timp ce se îndrepta spre camera de lectură a clubului privat. Deja își lăsase de două ori cartea de vizită la surprinzător de eleganta casă a tatălui ei vitreg, insistând că va reveni până ce ea își va face apariția. Relația lor trecuse în mod evident printr-o schimbare nefericită. În trecut, Lia întotdeauna îi așteptase vizitele plină de entuziasm. Uneori fugise la casa principală din Stonefell înainte ca bagajele lui să fie despachetate.

Acele zile însă trecuseră de mult. Ultima lor întrevedere fusese catastrofală, astfel că nu putea să o învinovățească pentru faptul că încerca să îl evite, de vreme ce o rănise atât de profund.

Mai era și momentul neașteptat în care sărutul aprins al Liei îi dăduse lumea peste cap. Începând din acel moment, Jack se luptase

cu o dorință regretabil de intensă ca Lia să-și continue comportamentul șocant față de el. Ideea de a o avea ca amantă îl îngrozea cumplit, dar îl și tenta mai mult decât ar fi fost dispus să admită.

Își identifică ținta într-un colț și se grăbi să i se alăture. Charles Valentine Penley, ducele de Leverton, ridică ochii din ziar, surpriza citindu-i-se în sprâncenele ridicate întrebător.

– Doamne, ce cauți înapoi în oraș? întrebă Charles.

– Și eu mă bucur să te văd, spuse Jack. Sper că nu-ți întrerup preocuparea pentru importantele afaceri de stat, Excelență.

Prietenul său îi zâmbi pișicher.

– Citesc ultimele zvonuri. Sunt de obicei mai interesante decât compania ta, mai ales când te încrunți în direcția mea. Ne deranjează stomacul cumva?

– Ah, articolele de scandal. Ducesa le onorează cu prezența săptămâna aceasta? Are tendința să agite puțin spiritele, iar Londra este tare tăcută în perioada asta a anului.

– Ce mod delicat de a caracteriza aventurile soției mele. N-am mai avut nici un incident de câteva săptămâni bune, presupun că se apropie momentul.

Charles fluieră a pagubă.

– Soția ta este extraordinar de fermecătoare, râse Jack, și o adori, așa cum se cuvine, bineînțeles. Am încercat să o răpesc eu însumi, dar pentru un motiv nebunesc te-a ales pe tine, probabil pentru că ești duce *și* dezgustător de bogat.

Tresări de îndată ce cuvintele îi părăsiră buzele. Intenția fusese de glumă, dar tonul fusese mai mult decât amar.

Prietenul său pur și simplu zâmbi, ridicându-se politicos în picioare.

– Nu, ci pentru că manierele mele sunt atât de distinse. Sau cel puțin Gillian m-a asigurat de acest lucru. Și oricum știi ce formală este când vine vorba de comportamentul adecvat.

Replica absurdă îl făcu pe Jack să râdă și însenină atmosfera. Ducesa de Leverton era orice numai formală, nu. Era, de asemenea, una dintre cele mai blânde și mai inteligente tinere femei pe care Jack le întâlnise vreodată.

– Ești norocos, nenorocitule, spuse el. Sper că o apreciezi la justa ei valoare.

– Este lumina vieții mele, spuse Charles încet. Nu știu cum m-am descurcat până acum fără ea.

– Și nu uita că Excelența Sa este foarte utilă când vine vorba să te descurci cu tâlhari neiertători sau mai rău, cu aristocrați libidinoși.

– Mie-mi spui, răspunse prietenul său cu un zâmbet jovial.

Faptul că fosta Gillian Dryden era o femeie neconvențională era puțin spus. Însă nu exista nici o îndoială privind dragostea profundă dintre duce și noua sa ducesă și, oricât era de ciudat, formau cuplul perfect.

– Chiar mă bucur pentru tine și Gillian, spuse Jack pe un ton serios. Amândoi meritați acest lucru.

Prietenul său îi aruncă o privire cercetătoare.

– Mulțumesc, Jack. Cu toate astea, tu pari să fii măcinat griji. Dorești să bem un brandy ca să-ți mai verși amarul?

– Îți voi ține companie la un pahar, deși sunt destul de sigur că nu dorești să auzi despre starea deplorabilă a lucrurilor. Sunt și triste, și banale, te asigur.

– Nu fi idiot! Am să-ți ascult toate povestirile triste. Numai Dumnezeu știe de câte ori ai făcut tu asta pentru mine în tinerețile-mi triste. Charlie se uită peste umărul lui. Însă Lord Stalworth ne aruncă pumnale din priviri pentru perturbarea liniștii. Propun să ne ducem în sufrageria clubului unde putem discuta mai liber.

Jack își urmă prietenul, zâmbindu-i spăsit bătrânului viconte. Stalworth, întruparea decrepitudinii, își fosni ziarul cu dezaprobare. Boodle era cunoscut pentru atmosfera liniștită, iar membrii mai bătrâni și mai distinși îi dezaprobau pe cei care îndrăzneau să perturbe atmosfera calmă.

Apartenența lui Jack la cluburile londoneze era ceva recent, care apăruse odată cu primirea titlului. Le înțelegea importanța, de vreme ce multe dintre afaceri se aranjau la un pahar de brandy sau de vin, ori la un joc de cărți. Însă crudul adevăr era faptul că nu își permitea stilul de viață asociat cu frecventarea cluburilor – jocurile de noroc și pariurile pe lucruri importante sau nesemnificative. Evita mesele de joc și niciodată nu paria decât la sigur, o activitate atât de populară printre tinerii bărbați de societate.

Din punctul său de vedere, câștigase cel mai bun pariu când scăpase cu viață de pe câmpurile de luptă din Spania și Belgia – cu excepția câtorva răni superficiale. Ca să-și riște existența – și pe a celor care depindeau de el – pariind însemna să se joace cu focul și să se ardă mai mult ca sigur.

Tatăl lui Jack le adusese familia nu de puține ori în pragul falimentului la mesele cluburilor de elită londoneze. Unchiul Arthur

îi salvase din datorii de multe ori, ceea ce îi afectase și lui veniturile în mod semnificativ.

Însă unchiul Arthur pierduse la rândul său sume semnificative înainte ca sănătatea precară și Rebecca Kincaid să-l convingă să se mute la Stonefell. Jack nu avea nici o intenție să se alăture tradiției familiei de a-și pierde și cămașa de pe el sau de a-și lua o amantă. Unchiul Arthur măcar avusese decența să se îndrăgostească de a sa, dar tatăl lui schimbase femei cheltuitoare la fel de des pe cât paria în jocurile de la clubul White sau arunca o mână de cărți într-un tripou.

El și Charles găsiră două locuri la o masă relativ izolată, ținându-se departe de un grup de bărbați gălăgioși care îl bârfeau în gura mare pe prințul regent și pe noua sa presupusă amantă. Era doar o altă reamintire a faptului că Lia putea deveni ușor subiectul unor astfel de vorbe. Fiica ilegitimă a unui prinț care ar fi urcat pe scenă și ar fi călcat pe urmele scandaloase ale mamei sale era o imagine atât de lubrică încât s-ar fi aflat de îndată.

După ce comandară niște brandy de la un valet care trecea pe lângă ei, Charles își întinse picioarele lungi, încălțate cu cizme. În timp ce prietenul său era ilustrația perfectă a mulțumirii, Jack simțea că are un roi de viespi ce îi bâzâiau prin creier.

Charles îi aruncă o privire.

– De ce te încrunți la grupul de acolo? Se poartă ca niște idioți obișnuiți.

– Numai Dumnezeu e martor că prințul George și anturajul lui le oferă destule subiecte de discuție. Nu te deranjează?

– De ce? Pentru că tatăl soției mele este ducele de Cumberland, cel mai rău dintre toți?

Jack îi zâmbi strâmb. Charles ridică din umeri.

– E atât de deșănțat, că Gillian nici nu vrea să aibă de-a face cu el. Avem grijă să nu vorbim despre el și îl evităm pe cât posibil.

– Și funcționează? Membrii familiei regale sunt peste tot, acum, că s-a terminat războiul.

– Gillian n-a stat la Londra atât de mult încât să aibă șansa să se întâlnească cu ei prea des. Iar majoritatea dintre ei sunt plecați din oraș de obicei, fie la moșiile lor, fie în Brighton cu anturajul regal. Până acum am avut noroc.

– Însă când începe sezonul, va fi aproape imposibil să îi evitați cu totul. Ce veți face atunci?

– Întrebi doar din preocupare pentru Gillian? întrebă Charles cu șiretenie. Sau mai ai tu vreun motiv personal?

Jack presupuse că era evident că se îngrijora în legătură cu ce i s-ar fi putut întâmpla Liei dacă ar fi rămas la Londra.

– Momentan hai să mergem pe prima variantă.

– Cum dorești. Eu și Gillian am decis că vom trata majoritatea relațiilor ei cu membrii familiei regale la standardele acceptate de respect și curtoazie, însă nu vom recunoaște vreo legătură de rudenie, mai ales pe cea cu tatăl ei. Gillian a spus că îl va ignora complet pe Cumberland dacă acest lucru va fi necesar. Va refuza să accepte că există.

– Asta sigur o să decurgă fără probleme, spuse Jack sec.

– Ai uitat un fapt important – fratele ei vitreg este Griffin Steele, care după cum știi este tot unul dintre bastarzii lui Cumberland.

– Vrei să-mi spui că l-a amenințat pe Cumberland?

Jack nu îl întâlnise decât de puțin timp pe fostul lord al lumii interlope, acum un membru semirespectabil al înaltei societăți. Nici o persoană întreagă la mine nu i s-ar fi pus în cale lui Griffin Steele, iar asta îl includea pe presupusul său tată de viță regală.

– Asta ar fi ceva scandalos. Dar i-a amintit stimatului său tată că încă îi datora o sumă considerabilă, din vremea în care Steele conducea tripouri.

– Doamne, adică vrei să spui că Cumberland chiar a împrumutat bani de la fiul său bastard?

– Și asta te surprinde? Majoritatea prinților au procedat astfel. Steele are ceva influență în rândurile familiei regale, după cum îți poți imagina.

Jack nu se putu abține să nu râdă.

– Doamne, ce adunătură de nebuni sunt toți. Deci Steele l-a gonit pe Cumberland de lângă sora lui?

– I-a sugerat-o mai mult. Însă cumnatul meu ar face orice ca să o protejeze.

– Ca și tine de altfel, spuse Jack încet.

Și-ar fi dorit să aibă și el o asemenea putere și influență.

– Absolut, dar hai să discutăm de problema ta regală, spuse Charles. Gillian este nerăbdătoare să-și cunoască verișoara. Eu nu sunt atât de entuziasmat, dar dacă nu o susțin, precis o să facă ceva drastic, iar asta nu poate decât să o dezavantajeze pe domnișoara Kincaid. Așadar, cum putem să o ajutăm, acum că a ajuns în oraș?

Jack înțepeni.

– De unde ai știut că Lia e la Londra? A sosit de mai puțin de o săptămână și nu a spus nimănui acest lucru.

– Să spunem doar că am și eu sursele mele.

Charles flutură nepăsător din mână.

– Adică Gillian a stat iar la bârfe cu servitorii.

Charles oftă.

– Nu pare să fie vreo șansă să o dezvăț de obiceiul acesta. Însă de data asta am aflat-o de la Steele, care pare să știe orice se întâmplă în orașul ăsta blestemat. A venit să ne viziteze zilele trecute cu vestea bună că Gillian are o verișoară care locuiește la distanță mică de noi. Nu e nevoie să-ți spun cât de fericită a fost soția mea că nu-i dădusem această informație până atunci.

– Și știind-o pe ducesă, a vrut să se ducă de îndată să o cunoască pe Lia.

– Am reușit să o opresc doar explicându-i faptul că Lia e posibil să nu știe încă de existența ei și că responsabilitatea acestor vești îți revenea ție sau familiei Kincaid.

Când Jack se relaxă la loc pe scaunul său, Charles ridică sardonic o sprânceană.

– Deci să înțeleg din reacția ta că încă nu i-ai spus Liei despre legătura ei cu Gillian sau despre vreuna dintre relațiile sale de rudenie?

Tonul prietenului său era auster și dezaprobator.

– Am vrut, însă am fost rugat să n-o fac. Bunica ei crede că n-ar ajuta-o și nu ar fi cinstit față de Lia să socializeze cu o verișoară care este...

– În alte cercuri sociale decât ea? încheie Charles când valetul reveni cu brandy-ul. După ce slujitorul se retrase, continuă: Jack, știi că nu ținem cont de chestiunile astea.

– Crede-mă, îți înțeleg frustrarea, deși înțeleg și îngrijorarea Rebeccăi. Este convinsă că Gillian și Lia nu se vor învârti niciodată în aceleași cercuri. La o adică, Lia este nepoata unei curtezane faimoase și fiica unei actrițe care a fost pe vremuri la fel de faimoasă. Linia genealogică a lui Gillian, pe de altă parte, este impecabilă, și a fost crescută ca o aristocrată perfectă. Cu siguranță se află exact unde trebuie – ca ducesă a ta.

– Și unde, mă rog, se potrivește Lia Kincaid?

Jack își bău coniacul în timp ce încerca să se gândească la un răspuns, neplăcându-i nici una dintre variantele la care se gândea.

– Nu pe afurisita de scenă, asta e clar.

Sprâncenele lui Charles se ridicară întrebător.

– Asta își dorește, să i se alăture mamei sale pe scenă?

– Da, din păcate.

– Ce răsturnare de situație nefericită! Deși trupa domnului Lester este una respectabilă, apariția Liei pe scenă cu siguranță nu va contribui la reputația ei. Este drăguță?

– Foarte, spuse Jack din ce în ce mai posomorât.

Reacția prietenului său nu făcea decât să îi confirme temerile.

– Atunci va fi ținta fiecărui crai londonez. A discutat ideea aceasta cu tine?

– Da, alături de alte câteva variante de carieră alarmante. I-am spus că nici una dintre propunerile ei nu era nici pe departe acceptabilă pentru o domnișoară bine-crescută cum este ea.

Charles îl privi câteva secunde până să înțeleagă.

– Sugerezi că se gândește la o viață demimondenă?

Jack dădu a lehamite din mână.

– Asta a fost mai mult ideea bunicii sale. Lia este cea care își dorește să joace pe scenă. Din nefericire, până să avem șansa să discutăm aprofundat oricare dintre opțiunile sale, și-a luat tălpășița și a venit aici.

– A fost foarte practic din partea ei – și explică și întoarcerea ta bruscă la Londra.

– Lia este incredibil de descurcăreață. Când își pune ceva în cap, de obicei reușește să-și atingă scopul.

În timp ce ăsta era un lucru bun pentru grădinile de la Stonefell sau pentru ajutorarea fermierilor, aventurile ei de acum erau sinonime cu dezastrul.

– Și vei lăsa acest lucru să se întâmple? întrebă prietenul său cu blândețe.

– Nu fi idiot, Charles! De îndată ce pun mâna pe ea, o aduc înapoi la Stonefell, unde îi e locul. E singurul loc unde va fi vreodată în siguranță.

– Te-ai îndrăgostit de ea, Jack?

Jack aproape își scăpă paharul din mână.

– Ți-ai ieșit din minți?

O pauză mică în conversațiile din partea cealaltă a camerei făcu să se întoarcă un număr de capete în direcția lor. Charles le aruncă bărbaților cea mai glacială privire ducală, ceea ce avu efectul dorit. Apoi se întoarse la discuția lor.

– Liniștește-te puțin, Jack, sau până la urmă o să pornim chiar noi zvonurile despre domnișoara Kincaid.

Jack deja se admonesta mental pentru că dezvăluise atât de multe.

– Iartă-mă! În ceea ce privește întrebarea ta, evident că o iubesc pe Lia. Și sigur că mă simt responsabil pentru ea și pentru Rebecca. Unchiul meu le-a lăsat într-o situație teribilă, și e de datoria mea să le ofer o soluție.

Charles ridică o mână elegantă către el.

– Așadar, sentimentele tale pentru domnișoara Lia...

– Sunt ale unui frate, răspunse el ferm. Și chiar dacă nu ar fi fost, nu e ca și cum am ce să fac în privința asta, din mai multe motive.

– Toată lumea a spus asta despre mine și Gillian, și totuși iată-ne duce și ducesă de Leverton.

– Extrem de bogații și puternicii duce și ducesă de Leverton. Din păcate îmi lipsesc ambele calități.

Charles se încruntă.

– Jack, sunt mai mult decât dispus să te ajut din punct de vedere financiar. Îți pot împrumuta cu ușurință...

– Îți apreciez generozitatea, dar asta este cea mai rapidă metodă de a distruge o prietenie. N-o să-mi asum acest risc.

Dacă ar fi reușit să convingă un investitor să pună o parte din banii necesari investiției miniere, poate că Jack l-ar fi abordat ulterior pe Charles cu o propunere de investiție. Însă până la momentul respectiv, refuza să se îndatoreze față de prietenul său mai mult decât era deja. Charles îl ajutase deja de mai multe ori pe parcursul războiului, când unchiul Arthur nu-și permisese să îi trimită alocația trimestrială. Nu dorea să profite și mai mult de prietenul său.

– Înțeleg, spuse Charles zâmbind compătimitor. Însă ce înseamnă asta pentru situația financiară de la Stonefell?

– Dacă bancherii mei nu mă vor ajuta, atunci voi căuta să-mi găsesc o moștenitoare binevoitoare. Jack oftă. Mama și sora mea deja mi-au prezentat o listă de candidate.

Charles îi aruncă o privire înainte de a încuviința.

– Foarte rațional. Sunt sigur că îți vor găsi un grup adecvat de tinere domnișoare din care să poți alege.

Însă dacă ele îl vor dori pe el, un alt aristocrat lefter și îndatorat, rămânea de văzut.

– Asta ne lasă cu încă o grijă, adăugă Charles. Ce ne facem cu dorința lui Gillian de a-și întâlni noua verișoară? Nu voi reuși să o mai rețin mult, după cum îți poți imagina.

– Cu siguranță. Am să vorbesc cu Lia de îndată ce am să pot. Jack îi aruncă o privire hotărâtă prietenului său. Trebuie să o audă din

gura mea. Sigur că o va supăra într-un fel sau altul, și va dori să discute asta cu cineva care îi este apropiat.

Cel puțin, asta spera. Exista și varianta să-l arunce în stradă.

Charles încuviință.

– Pot s-o conving pe Gillian să fie de acord cu acest plan, dacă are de așteptat doar câteva zile. Anunță-mă când ai reușit să discuți chestiunea cu domnișoara Lia, și vom discuta despre cea mai bună ocazie pentru ca ele două să se întâlnească.

– Foarte privat, spuse Jack îngrijorat.

Nimeni nu putea ști ce reacție va avea Gillian într-o astfel de situație. Probabil un entuziasm exacerbat, presupunea el.

Ochii lui Charles sclipiră.

– Sunt de acord cu această propunere. În regulă, atunci aștept să discutăm mai multe despre domnișoara Kincaid în viitorul apropiat.

Acum tot ce avea Jack de făcut era să îi dea de urme enervantei tinere.

Capitolul 6

– Lendale, dacă îmi poți acorda un moment, te rog!

Jack aproape scăpase, însă norocul nu era de partea lui în acea zi. De fapt, în ciuda faptului că norocul îl însoțise în lungul an pe care îl petrecuse la război, binecuvântarea lui pasageră îl părăsise odată ce revenise pe tărâmurile proaspete ale Angliei.

În timp ce îi dădu pălăria lacheului care stătea la ușa de la intrare, tânărul îi aruncă un zâmbet plin de compătimire. Lady John pusese toți servitorii la treabă în ultima vreme, de când se mutase în conacul din Belford Square. Fusese cel mai arzător vis al mamei sale, de când putea Jack să își amintească, și deși visul tocmai i se împlinise, existau suficiente obstacole încât să îl descurajeze până și pe părintele cel mai încăpățânat.

– Nu este nevoie să mi te adresezi cu atâta formalism, mamă, îi răspunse el femeii demne care îl aștepta în ușa bibliotecii. Am avut parte de suficient formalism până acum.

Sprâncenele ei înguste și ascuțite se strânseră într-un soi de dezaprobare, dar se abținu să răspundă până ce servitorul închise ușile

bibliotecii în spatele lor. Mama lui traversă camera spre unul dintre scaunele în stil Hepplewhite ce erau grupate în jurul unei mese prea delicate pentru decorul masculin din bibliotecă. Aranjamentul mobilei era nou, precum și perdelele aurii. Nu erau pe gustul lui, însă nu avea nici un dubiu că alegerile mamei lui erau la modă și incredibil de scumpe.

Ea se așeză, făcându-i semn cu capul să facă și el la fel. Jack dădu din mână, preferând să stea în picioare, cu speranța că ea va înțelege mesajul subtil că era grăbit.

– Acum că ești stăpânul casei, spuse ea, ar fi nepotrivit să mă adresez ție cu o lipsă de respect atât de evidentă. Ce vor crede servitorii?

– Că ești mama mea, iar eu sunt fiul tău?

O auzi oftând ușor.

– Fiule, pe cât de mult l-am stimat pe fostul marchiz...

– Adică unchiul meu și cumnatul tău vrei să spui.

– Chiar așa, Jack, trebuie să insiști să mă întrerupi?

– Îmi pare rău, mamă, râse el, dar uneori ești incredibil de ușor de tachinat. Și te-am făcut și să mi te adresezi cu Jack, lucru pe care îl consider o mică victorie.

Colțurile gurii ei se curbară ușor în sus, deși fără voie. Când nu se mai gândea la grijile cotidiene sau la mândria ei, se transforma în femeia binedispusă pe care și-o amintea din copilăria lui. Prea multe griji și prea multă amărăciune făcuseră ca acea femeie să fie din ce în ce mai scumpă la vedere cu fiecare an ce trecea.

– Ai dreptate, spuse ea. Însă îmi mențin ideea. Pe cât de mult am ținut la unchiul tău, pe atât de relaxat era în afacerile moșiei, iar asta a permis ca delăsarea să pătrundă în casa lui. De dragul tău, situația respectivă nu trebuie lăsată să continue. Putem să ne adresăm unul altuia informal când suntem în intimitate, însă este important să menținem aparențele față de slujitori.

Jack știa că nu avea nici un rost să o contrazică, de vreme ce ea ar fi făcut tot cum ar fi vrut, indiferent de argumentele lui. Și îi dăduse mână liberă să administreze casa Lendale așa cum își dorea, de vreme ce el era oricum cufundat până peste cap în treburile ce țineau de Stonefell.

– Mă înclin în fața judecății tale superioare când vine vorba de eticheta domestică.

Ea îl studie cu o privire lungă și neliniștitoare.

– Știu că toate aceste reguli și restricții nu sunt pe placul tău, însă servitorii bârfesc, știi asta. Și discuțiile lor părăsesc ușor zidurile casei, de vreme ce toți au prieteni și apropiați care lucrează în alte case londoneze. Ai putea crede că secretele sale sunt în siguranță, dragul meu, dar adevărul este că nu sunt.

Jack ridică din sprâncene.

– Mamă, nu am nici un secret demn de bârfele vulgare din târg. Și chiar dacă aș fi avut ceva interesant de ascuns, nu aș discuta asta cu slujitorii, nici măcar cu valetul meu. Știu că mă consideri vinovat de prea multă intimitate cu servitorii, însă nu sunt prost.

Scurta ei tresărire reprezenta o vulnerabilitate atipică, și îl făcu să se simtă vinovat. Când venea vorba de mama lui, întotdeauna era vinovat de ceva. Pe cât de mult ținea la ea – la întreaga lui familie – acest sentiment neplăcut fusese unul dintre motivele pentru care fusese fericit să rămână pe continent. Viața fusese mai ușoară când trebuia să fie doar maiorul Jack Easton. Pe atunci, singura lui problemă erau soldații francezi, și uneori avea senzația că îi înțelegea pe acei adversari mai bine decât își înțelegea propria familie.

– Îmi cer scuze, spuse el încet. Trebuie să știi cât îți sunt de recunoscător pentru ajutorul acordat. Cu siguranță n-a fost ușor pentru tine în acești ultimi ani.

Zâmbetul primit drept răspuns era cald, însă atins de tristețe.

– Și tu trebuie să știi că aș face orice pentru tine, fiule. Știu că poate par una dintre cele mai stricte persoane din lume, dar pentru prea mult timp familia noastră a fost subiect de batjocură. Va fi nevoie de eforturi serioase pentru a readuce demnitatea meritată numelor Easton și Lendale.

El avu senzația că ea exagera situația, însă nici nu greșea cu ceea ce spunea, luând în considerare greșelile comise de tatăl și de unchiul său. Nu era de mirare că mama lui, care cu o grație tăcută suferise ani umilitori, dorea să vadă reputația familiei restabilită.

– Înțeleg perfect. Acum, despre ce doreai să discutăm?

Spera din tot sufletul că ea nu era pe punctul de a-i înmâna un nou teanc de facturi. Îi dăduse mână liberă să rearanjeze casa, având încredere în faptul că ea nu se va întinde mai mult decât le permitea plapuma. Din nefericire, era posibil să-i fi subestimat dorința de a readuce numele casei Lendale la fosta sa glorie. Pentru mama sa, demnitatea familiei era la fel de legată de aparențele exterioare pe cât era de formele adecvate de adresare.

– Cred că e momentul potrivit să găzduim o serată, spuse ea. Au trecut câțiva ani de când sora ta a fost în oraș, și ar trebui să avem o serată în onoarea ei.

Sora lui Jack se căsătorise cu un moșier prosper cu proprietăți semnificative în Somerset. Richard Kendall era un om absolut onorabil care își adora soția și copiii, însă detesta traiul la oraș. Deși bucuros să îi facă pe plac lui Anne, nu tolera decât vizite extrem de scurte la Londra. Acum, că Jack era marchiz, Kendall fusese în sfârșit de acord să îi permită soției o vizită mai îndelungată. Trebuia să ajungă a doua zi și urma să stea cu ei la casa Lendale pentru o lună.

– Sunt sigur că lui Anne îi va face deosebită plăcere acest lucru, spuse el. Și presupun că ar fi cazul să avem o viață socială mai devreme sau mai târziu.

Ideea nu îl încânta, dar dacă păreau niște sărăntoci exista posibilitatea să-i gonească pe bogații din înalta societate, care erau și posibili investitori în afacerile lui miniere.

– Sora ta va fi încântată. Biata Anne a stat în provincie atât de mult, mă îndoiesc că își amintește cum arată o petrecere adevărată.

– Sunt sigur că exagerezi, spuse Jack. Kendall este un om generos și bogat. Și pare și să îi facă pe plac, din ce înțeleg.

Mama sa dădu din mână cu nerăbdare.

– Da, dar este un moșier provincial, dragul meu. Se strâmbă pentru o clipită. Știi ce speranțe aveam noi pentru mariajul surorii tale.

Anne fusese considerată o nestemată neprețuită, o fată frumoasă și blândă care avea și o minte ageră. Din toate punctele de vedere, ar fi trebuit să aibă parte de un mariaj reușit. Din nefericire, nu beneficiase de nici o zestre, mulțumită cheltuielilor tatălui și unchiului său.

După trei ani de căutări, Anne aproape că ajunsese fată bătrână. Numai Richard Kendall care se afla la Londra pentru a-și vizita rudele aristocrate, se decisese să o ceară de nevastă. De vreme ce fusese evident că nu avea să primească o ofertă mai bună, acceptase. Și o făcuse cu o delicatețe ieșită din comun, în ciuda cruntei dezamăgiri a mamei sale care încă nu trecuse peste ideea că frumoasa sa fiică a fost nevoită să se căsătorească cu un gentilom din provincie.

– Cum aș fi putut să uit? spuse el sec.

– Știi ce sacrificii a făcut sora ta în numele familiei noastre, continuă mama sa cu amărăciune. Și cu câtă generozitate ne-a ajutat să ne depășim multe dificultăți.

– Și Kendall, spuse Jack. Niciodată nu s-a plâns de-a lungul anilor. Cu siguranță avea toate drepturile din lume, luând în considerare cât de des a trebuit să ne scoată din necazuri. Probabil am fi în închisoarea rău-platnicilor fără ajutorul său.

Mama sa roși.

– Niciodată nu m-am plâns de calitățile lui Richard, dar nu cred că este cazul să ne ploconim atât în fața lui. Tu ești marchiz de-acum, fiule, nu un soldat pe câmpul de luptă. Trebuie să te porți ca atare.

Jack era tentat să menționeze faptul că știa mulți soldați de rând cu maniere mai alese decât anumiți aristocrați, dar se abținu.

– Ai dreptate. Cât despre petrecere, am să las aranjamentele la latitudinea ta. Câți oaspeți plănuiești să inviți?

– Vreo patruzeci, pe puțin.

Jack clipi brusc.

– Atât de mulți?

Ea încuviință.

– Va fi oportunitatea perfectă să cunoști câteva dintre domnișoarele eligibile din înalta societate și pe părinții lor. Nu mai poți amâna mult, Jack. Ai nevoie de o soție și de o mână de ajutor.

Stomacul i se întoarse pe dos, însă se forță să zâmbească.

– De ce? Oricum ai tu grijă de tot pentru mine.

– Jack...

– Foarte bine. Am să trec în revistă toate moștenitoarele pe care vei dori să le inviți. Dar momentan trebuie să plec. Am o treabă urgentă ce nu suferă amânare.

Se aplecă să o sărute scurt pe obraz, însă se îndepărtă când văzu că se încruntase.

– Acum ce mai e? întrebă el.

– Te duci să o vizitezi, nu-i așa?

„Dumnezeule!"

– N-ai de ce să te îngrijorezi, mamă.

– Am bănuit eu. Te duci să o vezi pe fata Kincaid.

Deși nu ridicase glasul, din vocea ei răzbătea dezaprobarea.

– Da, asta fac, spuse el pe un ton încordat.

Deși Jack nu discuta niciodată despre cei din familia Kincaid cu mama lui, fusese nevoit să îi spună de ce revenise atât de subit la Londra. Deja se certaseră o dată pe tema Liei.

– Nu știu de ce te deranjezi, răspunse ea rece. Mi-ai zis că stă cu tatăl ei vitreg și cu mama sa. Este responsabilitatea lor să aibă grijă de fată, nu a ta.

– Dacă eram convins că doamna Lester este un părinte exemplar, aș fi fost de acord cu tine. Dar de vreme ce nu a dat niciodată vreun semn că ar îngrijora-o soarta propriei fiice, nu-mi fac speranțe. În plus, așa cum am explicat deja, familia Lester nu este un loc adecvat pentru Lia.

– Aș susține chiar contrariul. Domnișoara Kincaid se află acum printre cei de nivelul ei, în loc să se pretindă ceva ce nu este, constată mama lui malițios.

Jack trebui să se abțină ca să nu fie obraznic.

– În ciuda provenienței nefericite a Liei, a fost crescută cu mult bun-simț în provincie.

– Da, atât de mult bun-simț încât cu prima ocazie a fugit la Londra să se facă actriță, răspunse mama sa sarcastic. Prostuța pare decisă să o ia pe urmele nefericitei sale mame.

Jack clătină din cap. Era un abis de netrecut între ei doi când venea vorba de familia Kincaid.

– Mamă, înțeleg că îți e greu să pricepi, dar am o responsabilitate față de Lia. Și chiar de vrei sau nu să mă crezi, habar nu are în ce s-a băgat. Este o fată din provincie, iar tipul de viață la care aspiră – printr-o ceață extraordinar de romanțioasă, aș adăuga – o va distruge. Ca prieten al său, nu voi permite acest lucru. Acum, dacă ai să mă scuzi, te voi revedea la cină.

Dădu să se întoarcă, însă vocea ei disperată îl opri.

– Jack, stai!

Întorcându-se, i se frânse inima să vadă durerea din ochii ei și liniile de amărăciune ce i se conturau adânc în jurul buzelor.

– Ai uitat cum este, spuse ea. Ai reușit să fugi la școală și apoi în armată, așa că nu a trebuit să trăiești cu problema asta ca mine și ca sora ta. Umilințele tatălui tău. Amantele pe care m-am făcut că nu le văd. Își încleștă mâinile în rochie. Tatăl tău a cheltuit atât de mult cu ele, le-a dăruit bijuterii și haine elegante, în timp ce eu mă zbăteam să fac rost de bani ca să plătesc facturile. Apoi banii pierduți pe curse de cai, la pariuri...

Vocea îi tremura, așa că se opri pentru a-și recăpăta controlul.

Inima lui Jack rezona cu durerea ei. Își iubise tatăl, toți o făcuseră, inclusiv mama lui. Lordul John fusese un om spiritual și chipeș, cu o atitudine afectuoasă și o personalitate jovială, ce îi fermeca pe toți cei care îl cunoșteau. Și culmea era că și tatăl său îi iubea sincer. Însă se iubea pe sine cel mai mult. Precum multe generații de bărbați Easton, fusese prea răsfățat și arogant ca să-și controleze instinctele.

– Știu prin ce ai trecut, spuse el încet. Îmi pare rău că nu am putut face mai multe ca să te ajut.

Ea îi zâmbi trist.

– Ai încercat, de mai multe ori. Dar nimic n-a funcționat, nu-i așa?

De câteva ori, când era cu adevărat grav, Jack ajunsese și să se certe cu tatăl lui. Invariabil, tatăl său se scuza, vărsa lacrimi și promitea că își va ține sub control ceea ce el numea „caracterul lui blestemat" Însă regretele sale țineau doar până ce următoarea femeie frumoasă sau un cal cu adevărat grozav îi treceau pe sub ochi.

– Nu, dar nu e ca și cum rămăseserăm singuri pe lume. Unchiul Arthur a făcut tot ce a putut. A fost foarte generos cu mine.

Pufnetul ei elegant clarifică părerea ei despre acea idee. Mama lui detestase timpul pe care el îl petrecuse la Stonefell, temându-se că va fi corupt de moravurile ușoare ale unchiului său. Urâse chiar și mai mult faptul că unchiul Arthur îi plătise postul la cavalerie, căci astfel ea își pierduse cel mai bun aliat împotriva faptelor nesăbuite ale soțului ei.

– Da, și ca tu să-ți poți urma visul, eu și Anne am făcut multe sacrificii, spuse ea.

– Înțeleg asta, și voi face tot ce-mi stă în putință să salvez viitorul familiei noastre și să mă sigur că nu veți mai suferi niciodată.

– Sunt sigură că asta intenționezi, dar nu e cazul. De fapt, mă tem că ești pe punctul de a repeta greșeala unchiului tău – o greșeală ce va distruge tot ce am încercat eu să obțin pentru tine și pentru familia asta.

Jack se uită la ea în tăcere, până înțelese despre ce vorbea.

– Crezi că am o aventură cu Lia? E ridicol!

– Chiar așa? spuse ea pe un ton disprețuitor.

– Știi că așa e.

– Indiferent de ce cred eu, alții nu vor crede la fel.

– Alții pot să-și vadă de treaba lor. N-am să mă scuz pentru că mi-am ajutat una dintre cele mai vechi prietene.

Mama lui se ridică rapid în picioare.

– Jack, *trebuie* să închei un mariaj reușit. Ce fată respectabilă va dori să-și lege destinul de un bărbat care umblă fără ascunzișuri cu o actriță, mai ales una care poartă acel nume faimos? Nici o fată bine-crescută sau părinții ei nu se vor gândi să accepte așa ceva.

– Pentru ultima oară, nu am o relație intimă cu Lia, spuse el printre dinți. Și nu e o actriță!

Mama sa își flutură brațele.

– Jack, contează doar ce cred oamenii. Și ei vor fi convinși că tu ești leit tatăl tău, un fustangiu de primă clasă. Cineva căruia îi pasă numai de el însuși.

Neîncrederea și furia îl cuprinseră brusc.

– Nu semăn deloc cu tata sau cu unchiul meu, și știi asta.

– Atunci renunță la ideea asta absurdă că îi datorezi ceva acestei creaturi sau familiei ei, se rugă ea. Ea este cu cei de teapa sa, iar tu ești cu ai tăi. Cele două lumi nu se vor putea niciodată întâlni.

– Numele ei este Lia, spuse Jack încet. Și este o tânără blândă și decentă, care nu ne-a greșit niciodată cu nimic.

– Știu cum o cheamă, spuse mama sa cu amărăciune. O cheamă Kincaid. Și ca orice altă femeie din familia aceea, ne-a greșit din născare. Pentru numele lui Dumnezeu, rupe legătura cu ele până ce nu ne compromite din nou.

Se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Capitolul 7

– Stai potolită, Amy, spuse Lia fără să scape acul din gură, sau o să te înțep.

Dansatoarea se uită peste umăr, ochii strălucindu-i de râs.

– Ai reușit o dată să faci asta deja, și fix în dos, aș adăuga. Dacă mă mai înțepi mult, o să fiu ca un ciur.

Lia își trase acul dintre dinți și îl înfipse cu grijă în cusătura de pe spatele corsajului fetei.

– Asta e pentru că te zvârcolești ca un pește-n undiță. Nu ai sta potolită un minut.

– Sunt dansatoare, dragă. Asta facem – ne mișcăm.

– Ei bine, nu te mișca cât facem probă, sau o să ai o cusătură strâmbă. Lia mai potrivi puțin acele, apoi încuviință mulțumită. Acum e în regulă. Fă un pas în spate să te pot vedea!

Amy, ascultătoare, se retrase către centrul culiselor din Teatrul Pan, care ținea loc și de atelier de croitorie și de cameră de probă între reprezentații. Fata făcu o piruetă grațioasă, întinzându-și brațele într-o poziție teatrală. Era înaltă și avea forme, cu o privire de căprioară și buze pline care contraziceau aerul tineresc, aproape inocent.

Deși Lia se apropiase mult de Amy în ultima săptămână, fata era oricum numai inocentă, nu. Fiind cea mai populară dansatoare a trupei Lester, Amy adunase o cohortă de admiratori decișI să o convingă să le facă favoruri. Nu trecea nici o zi fără să primească vreun cadou, vreo cutie de dulciuri sau vreun buchet de flori de la admiratorii ei. Nu că Amy ar fi fost singura beneficiară a unor astfel de daruri. Majoritatea fetelor din trupă primeau de obicei daruri de la admiratorii lor. Și Lia nu-și făcea iluzii că unii dintre acești bărbați nu erau răsplătiți intim pentru generozitatea lor.

Amy, cea mai populară dintre ele, era momentan curtată de un viconte, un baronet, un magistrat burlac și de un negustor de mărunțișuri avut care îi asigura resurse nelimitate de ciorapi și dantele.

– Arată bine? Amy netezi corsajul costumului. Sau vrei să mă mai înțepi puțin?

Era îmbrăcată ca o nimfă pentru noua piesă *Regina din Olimp* ce o avea în rolul principal pe mama Liei și urma să aibă premiera în câteva zile. Amy arăta mai mult ca o lăptăreasă obraznică decât ca o nimfă clasică, având în vedere croiala costumului și corsetul ce îi accentuau decolteul. Când Lia încercase să îi explice mamei sale că acele costume nu erau reprezentative din punct de vedere istoric, mami pufnise în râs și îi spuse că absolut nimeni din sală, în special bărbații, nu dădeau doi bani pe reproducerea istorică adecvată când venea vorba de dansatoare.

Lia își pierduse din entuziasm când descoperise că unele dintre piesele din repertoriu erau grobiene și uneori de-a dreptul licențioase. Știuse, desigur, că legile nu le permiteau să joace piese clasice sau de teatru. Și deși nu așteptase texte din Shakespeare, sperase să aibă parte de ceva mai provocator – ca să nu spună mai de bun-gust – decât un rol de figurație în piesa burlescă intitulată în mod nefericit *O surpriză pentru soția cârciumarului*.

– Pentru moment, am terminat, îi spuse lui Amy după ce își inspectă munca. Lasă-mă să scot acele și apoi mă pot apuca să cârpesc ruptura. Costumul va fi gata pentru premieră, promit!

Amy răsuflă ușurată.

– Ești o eroină, domnișoară Lia. Când s-a rupt la repetiții, mă temeam că va trebui să o cârpesc singură, și sunt complet neîndemânatică când vine vorba de cusut. Niciodată n-am fost prea talentată la mărunțișurile domestice. Îi făcu cu ochiul Liei. Nu că ar fi nevoie, slavă Domnului!

– Asta așa e, replică Lia sec.

Aparent, Amy era foarte pretențioasă când venea vorba de amanții săi. Trebuiau să fie bogați, frumoși și doritori să o țină în puf. Lia nu se putea abține să nu se simtă ușor jenată de modul brutal în care actrițele și dansatoarele companiei discutau despre actualii sau potențialii lor amanți, de parcă erau cai de curse la licitație la Tattersall sau investiții la bursă.

Nu că le găsea vreo vină, de vreme ce profesia de actor era incertă, în cel mai bun caz. Nu era de mirare că actrițele deseori își suplimentau veniturile cu cadouri sau ajutor financiar de la amanți sau clienți.

Slavă Domnului, Lia nu plănuia să ajungă într-o poziție atât de vulnerabilă prea curând. Sub patronajul mamei sale și al tatălui său vitreg, ar fi trebuit să reușească să aibă o carieră de actriță de succes care să-i permită susținerea financiară necesară ei și lui buni. Între timp, tatăl său spusese clar că era bine-venită să stea cu ei oricât de mult voia, în ciuda șovăielii evidente a mamei sale de a susține acest plan.

Capac peste pupăză, se chinuia de aproape o săptămână să se ferească și din calea marchizului de Lendale. Știa că nu putea să se mai ascundă pentru mult timp totuși, căci Jack era un om extrem de insistent. Îi era teribil de dor de el, mai puțin atunci când își amintea de scena aceea complet umilitoare din bibliotecă. Atunci era convinsă că nu voia să-l mai vadă la față niciodată.

– Alo, domnișoara Lia, spuse Amy, făcându-i cu mâna din apropiere, ești alături de noi?

Lia tresări.

– Scuză-mă! Ce spuneai?

Amy o scrută cu privirea.

– Sper că nu ai luat și tu răceala aceea nesuferită de la doamna Andrews, nu? Arăți de parcă ai febră.

– Nu, mă simt perfect, slavă Domnului, deși nu pot spune același lucru despre biata doamnă Andrews. Era suficient de rău că singura asistentă de croitoreasă decisese să fugă și să se mărite. Să mai ia apoi și răceala aceea, și cu câteva zile înainte de premieră...

– Ăla a fost ghinion, spuse Amy în timp ce se străduia să iasă din costum. Dar ești o croitoreasă aproape la fel de talentată ca ea. Se încruntă. Cu toate astea, nu e tocmai corect că a trebuit să te apuci de croitorie, tu fiind chiar fiica doamnei Lester.

Lia se mută în spatele lui Amy ca să o ajute.

– Majoritatea lucrului era aproape terminat, și oricum i-am promis mamei că o voi ajuta cum pot și eu.

– Da, și te-au pus să copiezi replicile și monologurile actorilor atunci când domnul Lester schimbă scenariul. Dacă mă întrebi pe mine, profită de tine, dragă.

Lia nu-și putu reține un suspin.

– Ești tare bună să spui asta, dar chiar nu mă deranjează. Deși speram la un rol mai important decât cel de figurație într-o singură scenă.

– Cred că e din cauză că mama ta e geloasă pe tine. Se vede cu ochiul liber că ești versiunea ei mai tânără, și nu cred că îi e așa de ușor să accepte asta zilnic. Nu o să vrea să-i furi publicul când este pe scenă, te asigur de asta.

Lia înțepeni pentru o secundă.

– Mami vrea doar să se asigure că nu sunt nechibzuită și nu mă apuc de ceva ce mă depășește.

Amy pufni.

– Nu prea cred, draga mea, dar tu continuă să crezi asta dacă te face să te simți mai bine.

– Nu-ți face griji pentru mine. Mâinile Liei deveniră cam neîndemânatice când înfipse un ac într-una din bretelele lui Amy. Când îl trase din nou, trase și breteaua cu el, descoperindu-i umărul și spatele.

– Doamne, spuse ea încruntându-se, cum ai reușit să te învinețești așa?

Amy se îndepărtă grăbită. Își trase corsajul și i-l dădu Liei, apoi își trase breteaua înapoi pe umăr.

– Nici nu știu. Probabil am fost neatentă și m-am lovit de ceva.

Asta nu prea avea sens, de vreme ce Amy era cea mai grațioasă persoană pe care o cunoștea Lia. Practic plutea, atât pe scenă, cât și în afara ei.

– Ar trebui să pui niște cârpe reci acolo sau niște arnică. Pot să mă duc la spițerie să-ți iau dacă vrei.

– Nu te mai agita, domnișoară Lia. E în regulă, adăugă Amy pe un ton tăios.

– În regulă, dacă ești sigură.

Era prima oară când Lia o văzuse pe Amy arțăgoasă.

Dansatoarea făcu o grimasă.

– Ce crudă pot să fiu, să mă iau de tine așa. Iartă-mă, draga mea! Întotdeauna sunt ușor agitată înainte de premieră. Sunt doar emoții, asta e tot.

– N-ai nici un motiv să fii emoționată. Toată lumea te va adora. Acum, dă-mi te rog fusta și voi avea grijă să fie gata până mâine!

Amy își dezlegă ascultătoare fusta după care o scoase, rămânând îmbrăcată doar în cămășuță, ciorapi și corset.

– Unde ți-e șalul? întrebă Lia. O să te prindă curentul dacă umbli așa dezbrăcată.

– Fir-ar să fie, l-am lăsat în cabină. Mai bine mă duc să-l iau până nu mă vede domnul Lester stând pe jumătate îmbrăcată. E puțin mai pudic, ceea ce e ironic dacă ne gândim la doamna lui. Nu spun acum că doamna Lester n-a devenit o femeie respectabilă de când s-au luat, se scuză Amy repede față de Lia.

Comentariul îi reaminti Liei că trecutul mamei sale nu fusese îngropat în istorie. Deși Lia stătea mai mult prin casa Lester și prin teatru, zvonurile deja circulau despre sosirea unei noi faimoase femei Kincaid. E de la sine înțeles că mami nu era deloc mulțumită. Când domnul Lester încercase să o consoleze, evidențiind faptul că sosirea Liei cel mai probabil va aduce mai mulți spectatori, discuția decursese exact cum era de așteptat – adică nu prea bine.

În timp ce Amy se grăbea să iasă, intră în plin într-un bărbat înalt cu umeri lați și o față chipeșă, dar încruntată.

„Mii de blesteme!"

Mâinile lui Jack o apucară pe Amy de umerii goi într-o clipită. Dansatoarea se clătină dramatic și se agăță de jiletca lui, de parcă urma să cadă de-a dreptul în fund fără sprijinul lui. De vreme ce Lia știa că Amy își putea menține echilibrul pe degetele de la un singur picior fără nici o problemă, fu nevoită să își înghită pufnetul.

– Vai de mine, domnule, vă foarte mulțumesc, ciripi Amy. M-aș fi dus de-a dura până jos dacă nu mă prindeați dumneavoastră.

Jack clipi, uitându-se la ea confuz. Apoi încruntarea îi reveni pe chip, întunecându-se și mai mult când privi etalarea de farmece ale lui Amy.

– Mă bucur că am prevenit o posibilă catastrofă.

Tonul său îi contrazicea spusele în timp ce încerca să se sustragă din brațele lui Amy.

– Cu cine am avut onoarea, domnule? întrebă dansatoarea cu un zâmbet galeș. Un nou client al micii noastre trupe, sau poate un membru din conducerea companiei, sper? Îi mângâie ușor jiletca, de parcă îi admira țesătura. Sunt sigură că ați fi o achiziție excelentă.

Deoarece Jack se încrunta acum în direcția unde se afla Lia, fu tentată să îl abandoneze cu noua lui cucerire. Cu toate astea, era totuși Jack, care o salvase de multe ori de-a lungul anilor.

– E un prieten de-al meu, Amy. Un prieten bun, adăugă ea, accentuând ultimul cuvânt.

Fata îi aruncă o privire pișicheră înainte de a-l elibera din strânsoare.

– Deci așa, da? Iartă-mă, draga mea! Nu știam că ai un drăguț al tău.

Expresia lui Jack se schimbă într-una scandalizată și alarmată. Lia începu să se pregătească mental pentru morala care avea să vină. Era sigură că o va face fărâme.

– Nu e nici un drăguț, spuse ea încercând să minimizeze răul.

Amy ridică din sprâncene cu neîncredere.

– Nu mai contează, oftă Lia. Nici măcar nu încercă să explice relația sa cu Jack, căci Amy oricum nu ar fi crezut-o. Acesta este marchizul de Lendale. Lord Lendale, permite-mi să ți-o prezint pe Amy Baxter, o membră din trupa mamei mele.

– Plăcerea este de partea mea, replică Jack pe un ton atât de rece, că Lia simți nevoia să îl pocnească.

– Nu păreți prea încântat, spuse Amy cu candoarea ei înnăscută. Dar sunt sigură că Lia va găsi un mijloc să vă îndulcească starea de spirit.

Își încheie replica făcându-i cu ochiul într-un mod exagerat lui Jack.

– Hei, Amy, dragostea mea, îi întrerupse o voce din hol. Ești în culise?

– Aici, Bertie, strigă Amy.

O secundă mai târziu, unul dintre muzicieni își strecură capul prin ușa întredeschisă.

– Câțiva dintre noi mergem la cârciumă să îmbucăm ceva înainte de repetiție. Vrei să vii?

– Sigur că da, răspunse Amy.

Bertie nu avu nici o reacție de uimire când o zări pe Amy pe jumătate dezbrăcată. Majoritatea membrilor trupei erau obișnuiți să se intersecteze în diferite stadii de îmbrăcare, așa că nimeni nici măcar nu tresărea. Durase câteva zile până ce Lia se obișnuise cu ideea, dar acum înțelese că toți bărbații din trupă erau incredibil de protectori cu colegele lor, deși uneori preceptele morale tindeau să fie trecute cu vederea.

O privire aruncată în direcția lui Jack însă îi indică faptul că va trebui să dea explicații cu privire la circumstanțele morale ale noii sale vieți, în ciuda aparențelor care contraziceau complet adevărul.

Amy dispăru însoțită de Bertie, lăsând-o pe Lia cu dorința arzătoare de a li se alătura. Din nefericire, Jack bloca accesul spre exterior cu trupul său înalt și musculos.

„Dacă tot se lasă cu cântec, hai să dansăm!"

– Arăți bine, Jack, spuse ea voioasă. Mă bucur să te văd.

– Chiar așa? Mă eviți cu asiduitate de vreo săptămână.

Fir-ar să fie! Într-adevăr îl evitase, și nu numai pentru că nu era în stare să mai discute pe aceeași temă cu el ca data trecută. Sărutul lor dezastruos din biblioteca de la Stonefell fusese cel mai jenant moment din întreaga ei viață. Cum ar fi putut să revină la relația lor obișnuită cu umbra acelui moment atârnând asupra lor?

– Am fost foarte ocupată, se justifică ea. Teatrul tocmai pregătește o nouă premieră în două zile. A fost nebunie pe aici.

– Văd, spuse el, uitându-se încruntat în jur.

Tencuiala era cam învechită, iar vopseaua, cam decolorată, însă tot arăta mai bine ca unele dintre camerele de la Stonefell. Tatăl ei vitreg plănuia să renoveze culisele în întregime, dar acest lucru trebuia să mai aștepte, până ce reușeau să obțină profit. Până atunci, eforturile lui se concentraseră asupra renovării lojelor, a balcoanelor și a spațiilor publice ale teatrului. Teatrul Pan era acum aproape la fel de elegant ca teatrele mari de pe Drury Lane.

– Acum că am reușit să-ți răpesc o clipă din timpul tău, spuse Jack cu un sarcasm blând în timp ce revenea cu privirea asupra ei, pot să menționez faptul că purtarea ta a fost complet nesăbuită? Întâi mă minți că ești bolnavă, apoi fugi la Londra, și încă cu diligența! Ce Dumnezeu te-a determinat să faci așa ceva, mai ales după ce ți-am spus că mă voi îngriji de bunăstarea ta?

Lia împături cu grijă costumul și îl puse în coșul de croitorie. Apoi își încrucișă brațele și se uită la el.

– Nu te poți gândi la nici un motiv care să mă facă să dispar?

El se înroși ușor.

– Tu ești cea care m-ai sărutat, nu eu pe tine. Nu e ca și cum am făcut vreo aluzie la virtutea ta, drăguțo, ci chiar opusul.

– Da, ai clarificat asta, spuse ea cu răceală.

El se frecă cu mâna pe ceafă, de parcă îl durea îngrozitor. În timp ce făcea acest lucru, pălăria îi căzu de pe cap.

– Fir-ar să fie, bodogăni el în timp ce se aplecă să o ridice. În regulă, să facem abstracție de faptul că te deranjează îngrozitor refuzul meu de a profita de tine. Și să amânăm pentru moment și orice discuție legată de plecarea ta precipitată, pardon, nebunească de la Stonefell.

– Mulțumesc, milord, spuse ea cu o dulceață exagerată. Sunt atât de recunoscătoare!

Jack arăta de parcă trebuia să-și descleștеze dinții cu forța ca să continue.

– Înțeleg că poate ai dorit să-ți vizitezi mama, dar să lucrezi la teatru? Nu am explicat deja riscurile unei astfel de cariere pentru o fată de condiția ta? Ai putea la fel de ușor să trimiți invitații fiecărui crai din oraș. Mai aruncă o privire dezaprobatoare în jurul camerei. Locul ăsta e puțin mai bun decât un bordel.

Ea pufni auzind afirmația exagerată.

– Pan nu se compară cu așa ceva. Tatăl meu vitreg este un director de teatru respectabil, iar acesta este un loc respectabil și legal.

– Atât de respectabil încât angajatele obișnuiesc să umble mai mult sau mai puțin îmbrăcate.

– Ba deloc. Pur și simplu îi ajustam costumul lui Amy. Este o activitate obișnuită într-o trupă de teatru și nimeni nu se jenează. Serios, Jack, cum de te porți ca o fată bătrână?

El clătină din cap.

– N-aș putea fi mai diferit de o fată bătrână nici dacă aș vrea. Însă știu foarte bine ce gândesc bărbații despre actrițe.

– N-ai nici un motiv de îngrijorare. În primul rând, sunt fiica vitregă a directorului și fiica actriței care joacă rolurile principale. Iar bărbații din trupă sunt foarte protectori cu colegele lor. O trupă de teatru se aseamănă cu o familie, mai ales când au un șef excelent precum Stephen Lester. Nu m-aș simți mai în siguranță de atât nici măcar în patul meu de la Bluebell.

În timp ce Jack își punea pălăria pe masă, lângă bucăți de costume și programe de sală pentru premieră, Lia își lăsă ochii să alunece rapid peste corpul lui. Întotdeauna fusese un bărbat chipeș, dar acum era mai mult de atât – era un marchiz, ceea ce îl făcea să afișeze o putere masculină controlată, dar formidabilă. Deși nu era spilcuit, hainele lui erau croite elegant și avea un aer de distincție ce se potrivea cu noul său statut. Ca marchiz de Lendale, Jack poate că avea problemele sale financiare, însă nimeni nu se putea îndoi pentru o secundă că el aparținea atmosferei rarefiate a celor Zece Mii[1].

Deodată, ea deveni incredibil de conștientă de rochia sa simplă care nu mai era la modă de câțiva ani buni. Era suficientă pentru o zi obișnuită de muncă, dar nu ar fi putut niciodată să îi atragă atenția unui bărbat ca el. Ce prostuță fusese să-și facă speranțe!

– Îmi fac griji deoarece nu ești deloc în siguranță, spuse el. Clădirea asta este un labirint de coridoare prost luminate și de cămăruțe mici și înghesuite, din câte îmi pot da seama. Orice i se poate întâmpla unei femei care umblă prin această clădire, care ar putea fi și o capcană mortală în caz de incendiu. Mai ales noaptea.

– Ai făcut turul clădirii în drum spre mine? întrebă ea sarcastic.

– Pentru că ușa din față era încuiată, am fost obligat să ocolesc prin spate și să merg pe o alee extrem de rece și de umedă. Pe care, apropo, îți interzic să mergi vreodată singură.

În ciudat iritării, grija lui Jack o îmblânzi pe Lia suficient cât să zâmbească.

– Sunt sigură că ai văzut că avem un paznic care se află în permanență la intrarea actorilor. Nu lasă chiar pe toată lumea să intre. Tatăl meu vitreg este foarte strict în această privință.

– Pe mine m-a lăsat, spuse el.

– Fără îndoială pentru că i-ai spus că ne cunoaștem.

– Da, și a crezut că sunt iubitul tău, spuse el cu un ton dezaprobator. Când am reușit să-i scot din minte respectiva idee, a presupus că „umblu după fustele Liei". A încercat fără prea mult succes să îmi interzică accesul, însă am reușit să-l mituiesc și să intru.

Lia ridică din umeri.

– Va trebui să vorbesc cu tatăl meu vitreg despre asta.

---

[1] *Upper Ten Thousand* (în limba engleză, în original), expresie a poetului Nathaniel Parker Willis, referitoare la cei mai bogați 10 000 de locuitori din New York din secolul al XIX-lea (n.tr.)

Avea propriile dubii legate de paznicul de zi de la intrarea actorilor. Era un personaj cu o înfățișare deloc respectabilă și avea tendința să se holbeze pofticios la dansatoare și la actrițe.

– Și dacă tot vorbiți, de ce nu-i spui și că o să renunți la ideea asta nebunească pentru a te întoarce la Stonefell, unde ți-e locul.

Lia trase un scaun de la masa de lucru și se așeză frântă de oboseală, ignorând scârțâielile alarmante ale picioarelor subțiri ale acestuia.

– Și ce anume s-a schimbat ca acest lucru să fie posibil? Ai descoperit vreo indemnizație trecută cu vederea sau vreo moștenire uitată? Poate a căzut vreuna din sertarul secret al biroului tău sau dintr-o firidă din perete?

– Deși suntem într-un teatru, nu trăim o melodramă, Lia, spuse el cu calm. Apucă un alt scaun de spătar și îl răsuci înspre ea. Mi-aș fi dorit să dezgrop o ascunzătoare plină de monede de aur, spuse el trist în timp ce se așeza.

Când își scoase mănușa ca să îi ia mâna într-a lui, Lia fu nevoită să reziste ispitei de a strânge degetele lui lungi și palma bătătorită, care erau la fel de calde și puternice.

– Dar chiar dacă nu aceasta este situația, am promis să am grijă de tine și de Rebecca, și asta intenționez să fac.

Ea își retrase mâna ușor.

– Nu mă îndoiesc că aceasta este dorința ta, dar viața deseori ne împiedică să avem ceea ce ne dorim, nu?

El clătină din cap.

– Draga mea fată, nu înțelegi că aș face...

– Șșșt! Își apăsă scurt degetele pe una dintre mâinile lui, strânsă pe genunchi. Nu mai promite nimic, Jack. Ești prietenul meu cel mai drag, și te iubesc mai mult decât îți poți imagina pentru că vrei să ne ajuți.

El tresări și se sprijini pe spetează, de parcă ea îl împinsese.

Aproape că își mărturisise adevăratele sentimente pentru el, și asta era reacția lui? Lia își înghiți amărăciunea și continuă:

– Dar noi nu suntem responsabilitatea ta și ai făcut deja mai mult decât era necesar.

– N-am făcut absolut nimic, rosti el printre dinții încleștați.

Ah, părea că vina stătea la baza acestei discuții. Dacă asta era situația, orice urmă de prietenie dintre ei doi urma să fie compromisă.

– Am o familie, spuse ea cu răceală forțată. E responsabilitatea lor să mă ajute. Și aș mai adăuga că, luând în considerare diferențele

sociale dintre noi doi, dacă tu m-ai ajuta, asta nu ar face decât să alimenteze bârfele.

În loc să se simtă jignit, el zâmbi crispat.

– O zici de parcă ești mama. Și nu pot să cred că tocmai ai spus asta.

Lia zâmbi scurt.

– Sper să nu mai fie cazul să mă repet. Iar acum, dacă îmi permiți, trebuie să mă reapuc de treabă. Avem o groază de lucruri de făcut până la premieră.

Starea lui de spirit îmbunătățită dispăru într-o clipită. Jack fusese un băiețel incredibil de prietenos, iar acum era un bărbat vesel, plin de bunăvoință. În ultimul timp însă, aducea mai mult cu un urs ce avea o labă rănită.

Lia se ridică de pe scaun, făcându-l și pe el să se ridice.

– Vei veni la piesă? Mama are un rol absolut splendid.

– Dacă te referi la *O surpriză pentru soția cârciumarului*, să îndrăznesc să te întreb care e surpriza? replică el cu o voce acră.

Fir-ar! Trebuie să fi văzut programul pe masa de lucru.

– Nu; acela este spectacolul burlesc. Mami joacă în *Regina din Olimp*. Cred sincer că este una dintre cele mai bune piese ale tatălui meu vitreg.

– Înțeleg. Tu joci în vreuna dintre piese?

Lia trebui să își înfrâneze impulsul de a-și pironi ochii în pământ.

– De fapt, joc în piesa burlescă. Este însă un rol mic, spuse ea repede, urmărindu-i expresia. Nici măcar nu am replici.

Cu toate acestea, ultima frază nu avu darul să-l liniștească.

– Lia Kincaid, dacă tu ai impresia că-ți voi permite să te dai în spec...

– Lia, dragă, ești acolo? răsună o voce melodioasă, întrerupând tirada lui Jack.

Răsuflând ușurată, Lia se strecură pe lângă tânărul înfuriat.

– Da, mami.

Mama ei se strecură pe ușă. Costumul ei aducea vag cu o togă – deși o togă arareori avea paiete aurii sau voal – și ducea o cască.

– Iată-te! Speram...

Se întrerupse, observându-l pe străinul din culise. După ce îl măsură rapid din priviri pe Jack, îi aruncă o privire întrebătoare Liei.

– Este Jack, mami, explică Lia oftând în sinea ei. Lordul Lendale, adică.

Mama ei îi aruncă un zâmbet strălucitor și se înclină într-o reverență extravagantă și grațioasă, cu tot cu cască.

-Dumnezeule, cum de nu v-am recunoscut? Arătați bine, Excelență. *Extrem* de bine.

Jack se înclină politicos.

-Nu ați avea nici un motiv să vă amintiți de mine, doamnă Lester. Au trecut ani buni de la ultima noastră întâlnire. Permiteți-mi să spun că și dumneavoastră arătați foarte bine.

În ciuda iritării sale, Lia nu putu să nu fie mișcată de politețea lui. Jack nu se purtase niciodată ca un snob cu familia ei, ceea ce era un semn al firii lui blânde.

-Mă flatați, milord, ciripi mami cu o voce îndulcită. Lia, de ce nu mi-ai spus că Lord Lendale a devenit un bărbat atât de distins?

Obrajii Liei ardeau.

-Presupun că nu am avut nici un motiv să discutăm despre asta.

Își dădu toată silința să evite privirea ironică a lui Jack.

-Ei, nu mai contează. În mod evident ați venit să o vizitați pe Lia, ceea ce este splendid, adăugă mami în timp ce puse casca pe masă. Sper că veți avea timp să vă bucurați de reprezentația noastră de la premieră. Și cu siguranță trebuie să o vizitați pe Lia în culise după aceea.

Cu inima grea, Lia înțelese că mama și bunica ei probabil corespondaseră despre posibilitatea ca Jack să fie primul ei protector.

-De fapt, venisem să o conving pe Lia să revină la Stonefell, unde îi este locul, mormăi el. Este timpul ca aventura ei la Londra să ia sfârșit.

Mama îi aruncă Liei o privire triumfătoare.

-Sunt complet de acord, milord. Lia s-ar simți mult mai confortabil undeva, la țară. Astfel ar fi mult mai discret.

Jack se uită pentru o clipită la mami, apoi trăsăturile lui deveniră îngrozite, când înțelese în sfârșit.

Lia inspiră adânc, luptând cu furia mocnită. Nu reușea să se decidă pe care voia să îl omoare mai întâi.

-Intenția lordului Lendale nu este cea pe care o presupui tu, mami. El dorește doar să revin la viața mea lângă buni. Într-o sărăcie lucie, fără nici un dubiu, nu se putu abține ea să nu adauge cu sarcasm. Finanțele sale sunt un dezastru complet. Probabil aș ajunge să trăiesc într-o cocioabă dacă el ar deveni cumva protectorul meu.

-Nu este nevoie să fii nepoliticoasă, spuse Jack.

-Tu ești mult mai nepoliticos, spuse Lia.

Nu era o replică strălucită, însă capul ei mai avea puțin și explodă de furie și rușine. Mami îi aruncă lui Jack o privire neîncrezătoare.

– Nu pare că-i suflă vântul prin buzunare. Ba chiar dimpotrivă, aș spune.

Jack se îndreptă și o privi pe mami cu demnitate masculină.

– Sunt într-adevăr perfect capabil să am grijă de Lia și de bunica ei. Așa cum trebuie să ne îngrijim de membrii familiei.

Lia dădu din mână a lehamite.

– N-ai cum. Nu cu Stonefell în starea în care se află.

Mama ei se încruntă ușor.

– Ce nefericire! Bunica ta avea speranțe atât de mari de la Excelența Sa. Ei bine, în acest caz vom continua până apare ceva mai potrivit.

Jack clipi de câteva ori, de parcă încerca să își reordoneze gândurile confuze.

– Nu va fi cazul de așa ceva, spuse într-un final. Ea va reveni de îndată în Yorkshire.

Pe cât se jena de avariția fățișă a mamei sale, atitudinea superioară a lui Jack părea și mai rea.

– *Ea* nu va face nimic de genul ăsta, îl imită Lia. Nu mă întorc în Yorkshire cu tine, Jack Easton. Și cu cât mai repede accepți asta, cu atât mai bine.

Îl împinse la o parte și ieși furtunos din cameră.

Capitolul 8

– Jack, nu înțeleg de ce a trebuit să ne strecurăm pe scara aceea șubredă din spate în loc să intrăm prin față, comentă ducesa de Leverton. Nu pot spune că este un început plăcut pentru o seară în oraș.

– Credeam că-ți face plăcere să te strecori pe scări șubrede și prin coridoare întunecate, spuse Jack în timp ce o îndruma pe Gillian spre scaunul ei. Mai ales când cauți tâlhari însetați de sânge.

Charles își dădu ochii peste cap înainte de a i se adresa soției sale:

– Gillian, nu e o scară șubredă. E o scară *privată* pentru spectatorii care au rezervat o lojă *privată*. În acest fel, putem ajunge la locurile

noastre fără să înotăm prin mulțimea din foaier plină de hoți de buzunare și de alte soiuri de pungași.

–O scară privată pentru snobi adică, spuse ducesa. Ferească Sfântu' ca aristocrația să intre în contact cu lumea obișnuită.

Jack aruncă o privire peste balustradă în jos, spre sală.

–Nu cred că ai vreun motiv să-ți faci griji în acest sens. Aristocrația va interacționa suficient cu lumea obișnuită până la sfârșitul serii.

–Ah, adică vrei să spui că se vor bucura în curând de compania damelor din sală și de la balcon. Gillian se ridică pentru a se uita peste balustradă, aplecându-se ca să vadă mai bine. E adevărat că pare tare distractiv acolo.

Charles se întinse și o trase de panglica de catifea din talie.

–Te rog, așază-te, draga mea, până ce nu cazi și aterizezi în capul vreunui biet nefericit.

Gillian se cufundă în scaun, pufnind la sugestia soțului său.

–De parcă aș putea să fiu vreodată atât de neîndemânatică. Pur și simplu nu vrei să mă dau în spectacol și știi asta.

–Îmi cer scuze că sunt atât de obositor, spuse el cu regret. Dar dacă te dai tu în spectacol, nimeni nu va mai urmări reprezentația. Ești mult mai interesantă și mai drăguță decât orice actriță din seara asta.

Ochii ei cu reflexe violacee se micșorară de râs.

–Bravo, Charles, ai reușit să întorci o dojană într-un compliment. Dar oricum știm că ești cel mai cizelat bărbat din Londra.

–Încerc, însă tu ești o provocare chiar și pentru talentul meu nemăsurat, răspunse Charles sec.

–Ticălosule, răspunse soția sa. Intenționez să te ignor pentru restul serii.

Acest lucru era greu de crezut, având în vedere că Charles și Gillian nu puteau petrece cinci minute fără să-și facă ochi dulci sau fără să se strecoare într-un colț pentru a-și fura săruturi. Din perspectiva societății, mariajul lor era scandalos, iar bârfele ce îi înconjurau încă circulau, însă oricine putea să vadă cât de îndrăgostiți erau unul de altul și cât de bine se potriveau. El îi domolea focul și îi tempera comportamentul îndrăzneț, iar ea îi aducea bucurie și spontaneitate în viață.

Ca să dovedească că se va ține de cuvânt, Gillian se răsuci cu spatele la soțul său și își întoarse atenția spre Jack.

– Sunt sigură că Charles greșește, considerându-mă mai frumoasă decât femeile din trupa de teatru, spuse ea. Am auzit că doamna Lester este de o frumusețe răpitoare, și nu mă îndoiesc că verișoara mea este foarte drăguță, de vreme ce intenționează să aibă o carieră pe scenă.

– Doar peste cadavrul meu, mormăi Jack.

De la întâlnirea dezastruoasă cu Lia din ziua precedentă, regreta profund că stricase astfel lucrurile. Își găsea scuze că fusese uluit să o vadă într-un mediu atât de neobișnuit, în compania cuiva ca Amy Baxter. Ca fiică vitregă a directorului trupei, Lia putea fi protejată într-o oarecare măsură, însă tot se expunea câtorva riscuri. Oricine cu un dram de minte putea vedea asta.

Și ce era mai rău, mama Liei părea să nu aibă nici o problemă cu ideea ca fiica ei să-i calce pe urme. Doamna Lester chiar mai bătuse un apropo după ce Lia părăsise furtunos culisele, chestionându-l din nou în legătură cu relația lui cu fiica ei. Jack răspunsese glacial că o vedea ca pe o soră. Faptul că doamna Lester fusese dezamăgită de acel răspuns era mai mult decât evident.

Nu se gândea el neapărat la Lia chiar ca la o soră, însă intenționa să păstreze acest detaliu pentru sine.

Mâna înmănușată a lui Gillian se așeză pe a lui, smulgându-l din gândurile negre.

– Ai făcut bine că ne-ai cerut ajutorul, spuse ea cu blândețe. Ne vom gândi la un mod în care să o ajutăm pe verișoara mea.

Jack zâmbi forțat. Faptul că le ceruse ajutorul celor doi Leverton în legătură cu readucerea Liei la Stonefell indica cât de gravă era situația. Însă nu urma să fie foarte ușor, cel puțin la început, având în vedere că încă nu discutase cu ea despre Gillian – iar de faptul că verișoara ei era o ducesă nici nu venise vorba.

– Mulțumesc, spuse el. Sunt sigur că vom reuși să o aducem pe calea cea dreaptă.

– Nu pare prea dornică să asculte vreun sfat momentan, observă Charles.

– Este încă fascinată de posibilitatea de a-și câștig existența pe scenă. Însă va asculta de glasul rațiunii la un moment dat. Mereu face așa.

– Vrei să spui că mereu a ascultat de *tine,* spuse Gillian amuzată. Însă așa a fost până acum. Și pe cât de mult îți dorești să o ajuți, tu nu-i ești rudă. Însă cei din familia Lester, da. Îi aruncă o privire cu subînțeles. Implicit, și eu.

– Ți-a zis-o, bătrâne, spuse Charles. Sângele apă nu se face.

– Rudele ei de sânge sunt inutile când vine vorba să o protejeze, răspunse Jack cu incisivitate. Pe lângă asta, cu excepția bunicii sale, nimeni nu o cunoaște mai bine ca mine. Și eu știu că o viață pe scenă sau, Doamne ferește, cea de curtezană nu e pentru Lia. Ea trebuie să revină la Stonefell.

„La mine."

Gillian se aplecă pentru a se uita în sala de dedesubt, care era deosebit de animată.

– Da, trebuie să recunosc că înțeleg atracția. Cred că ar trebui să cumpărăm o lojă pentru întreaga stagiune, Charles. Astfel putem veni să o vedem pe verișoara noastră de câte ori dorim.

– Nu prea cred, răspunse Charles cu un ton îndurerat.

– Nu fi așa plicticos! E foarte vesel.

– Mai degrabă aș folosi cuvântul „vulgar", spuse Charles. Mai mult, o să-l faci pe Jack să-și ia câmpii dacă o încurajezi pe domnișoara Kincaid. Se presupune că o vom îndepărta de lumea teatrală, nu-i așa?

Gillian strâmbă din nas.

– Știu, însă pare ceva foarte îndrăzneț din partea ei. Iar piesele pot fi foarte distinse, cu precădere dramele shakespeariene.

– Nu e nimic shakespearian la Teatrul Pan, spuse Jack aruncându-și un ochi peste programul de sală pe care îl avea în mână.

Programul era alcătuit din aiurelile obișnuite, începând cu o pantomimă și continuând cu o piesă muzicală și un monolog al doamnei Lester. Atracția serii, piesa stupid intitulată *Regina din Olimp*, era urmată de piesa burlescă în care juca și Lia. *O surpriză pentru soția cârciumarului* îl umplea pe Jack de groază.

– Când își va face apariția verișoara mea? întrebă Gillian.

– Abia în burlesca din încheiere, răspunse Jack.

Charles scăpă un geamăt.

– Splendid! Trebuie să îndurăm o seară întreagă de teatru jucat fără pic de talent și cântat incredibil de fals – fără să mai pomenim de publicul plin de canalii, hoți de buzunare și bețivani. O să avem noroc dacă ieșim de aici în viață.

– Te apăr eu, dragule, rânji Gillian. În plus, nu poate fi atât de rău. Lordul și Lady Montgomery stau doar la câteva loje mai încolo.

Se aplecă și le făcu cu mâna entuziasmată celor doi aristocrați vârstnici până ce soțul său o trase înapoi.

Jack încercă să evalueze teatrul cu ochi obiectivi.

– Chiar nu e, spuse el într-un final.

În primul rând, mulțimea din sală și de la balcoane nu părea mai pestriță decât în oricare alt teatru londonez. Era formată dintr-un amestec de nobilime și diferite soiuri de negustori respectabili alături de familiile lor, precum și câteva exemplare rău famate. Foaierele arătau mai bine decât se aștepta, vopsite cu gust în verde și galben pastel și având stucaturi aurite. Deși zona din spatele scenei aducea cu un coșmar negru și tenebros, așa cum descoperise spre groaza lui, era evident că Stephen Lester investise o sumă considerabilă pentru a crea un spațiu care putea concura cu teatrele autorizate din Drury Lane.

– Muzicienii își ocupă locurile, spuse Gillian.

După ce se aranjară în fosa din fața scenei, muzicienii acompaniară spectatorii ce se așezau în sală cu imnul *God Save the King*. După ce publicul se liniști, cortina se ridică și reprezentația începu.

Jack făcu o grimasă când văzu costumele minuscule purtate de dansatoare, mai ales de Amy cea voluptuoasă, însă nu putu să nu observe în curând că actorii erau talentați, iar coregrafia atrăgătoare. Iar Marianne Lester era o revelație. Nu numai că avea o dicție excelentă și un glas melodios, avea și un fler actoricesc impresionant. Din secunda în care păși pe scenă, publicul fusese vrăjit. În pofida așteptărilor, lui Jack îi plăcură monologurile, care fuseseră scrise de soțul ei și vădeau o iscusință nebănuită.

După un scurt interludiu muzical, piesa principală începu. *Regina din Olimp* era o pastișă ridicolă după un mit clasic și istoria Greciei, compusă din recitări cântate și câteva numere muzicale. Regina, doamna Lester, era în centrul scenei, impresionantă într-o togă cu paiete, platoșă poleită și cască cu pene. Publicul o adora, aplaudând frenetic de fiecare dată când începea un monolog, pe care îl recita dramatic pe o voce cântată și tărăgănată.

Spectacolul însă începu cu adevărat când izbucni prima scenă de luptă, însoțită de fluierături puternice și urale. Actori costumați în tunici scurte și pantaloni începură să mimeze o bătălie aprigă, fluturând cu entuziasm niște săbii de lemn pictate.

– Este mult mai distractiv ca pe Drury Lane, spuse Gillian, aproape prăbușindu-se de râs. Chiar dacă este complet absurd.

– Cu accent pe absurd, adăugă Charles.

Cu toate acestea, Jack se simți de parcă o sabie uriașă tocmai îl pocnise în țeastă, căci dacă nu cumva privirea începuse să îl înșele în ultimele clipe, unul dintre soldați arăta incredibil de familiar.

– Doamne, spuse Gillian, am senzația că soldatul acela din avanscenă este femeie.

Jack strânse din ochi cu putere, sperând ca aceștia să îi joace feste. Speranța i se spulberă când îi redeschise.

– Mă tem că așa este, spuse el, abia reușind să îngâne cuvintele.

Atât Gillian, cât și Charles se uitară la el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Charles își aruncă din nou privirea către scenă.

– Dumnezeule, aceea este cumva domnișoara Kincaid?

– Cu siguranță, mormăi Jack posomorât.

Gillian se aplecă pentru a vedea mai bine.

– Aceea este Lia? Ei bine, trebuie să recunosc, arată răpitoare în acel costum. Nu ți se pare, Charles?

– Putem spune și așa, răspunse el cu o voce stinsă.

Jack se holbă până ce avu senzația că ochii îi vor ieși din orbite. Costumul Liei era scandalos de revelator. Tunica mulată îi dezvelea minunatele curbe ale sânilor, înainte de a se strânge pentru a-i accentua talia. Abia îi ajungea până la jumătatea coapsei, ceea ce însemna că picioarele frumoase, îmbrăcate în pantaloni, din nefericire strâmți, erau expuse privirilor tuturor.

Singurul avantaj era că nu se afla în partea din față a scenei, într-o poziție centrală. De vreme ce se afla pe o scenă ticsită și animată, faptul că era femeie putea fi trecut cu vederea. Jack se agăță cu atâta putere de urma aceea de speranță de parcă era colacul de salvare aruncat unui om care se îneca.

– Nu mi-ai spus că juca în travesti, spuse Charles cu o consternare evidentă. Nu era neobișnuit pentru diverse actrițe să se îmbrace în pantaloni și să joace rolul unui bărbat, însă aceste roluri erau faimoase pentru atențiile nedorite pe care le atrăgeau din partea publicului masculin.

– Pentru că nu am știut, spuse Jack. Afurisita nu-mi mai spune nimic în ultimul timp.

Gillian îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Nu mă mira, dacă vorbești așa cu ea.

Charles clătină din cap.

– Având în vedere circumstanțele, groaza lui Jack este de înțeles, draga mea. Situațiile de genul ăsta nu au cum să fie benefice pentru reputația domnișoarei Kincaid.

Ea ridică din umeri.

– Nu văd de ce nu. Și eu port pantaloni ocazional.

Soțul său o privi neîncrezător.

– Doar la țară când călărim, și cu multă discreție. Cu certitudine nu te etalezi în fața a jumătate din Londra.

Lia se retrăsese și era acum relativ mascată de avanscenă. Jack nu putea înțelege motivul pentru care ea se afla pe scenă de la bun început, de vreme ce nu părea să aibă vreun rol semnificativ.

– Teatrul acesta nu cuprinde jumătate din Londra, spuse Gillian. În plus, este complet acoperită, deci nu văd de ce vă tot agitați tu și Jack.

– Mda, presupun că nu poți înțelege, rosti Charles cu voce îndurerată.

Făcea aluzie la mediul excentric în care crescuse soția sa în Sicilia, precum și la comportamentul său ocazional la fel de neconvențional. Dar spre deosebire de Lia, rudele puternice ale lui Gillian puteau și reușiseră să o protejeze și de bârfele răuvoitoare și de bărbații rău intenționați.

Familia Liei nici măcar nu avusese intenția să încerce.

– Nu cred că a observat cineva că acel soldat este de fapt femeie, spuse Charles, întinzându-se ca să observe publicul de dedesubt. Cu puțin noroc... ah, iată că dispare în culise.

– Slavă Domnului, murmură Jack. El și prietenii săi schimbară priviri ușurate. Cred că am reușit să evităm o catastrofă.

– Iată, a reapărut! spuse Gillian. Dar ce face acum?

Îngrozit, Jack observă că Lia reapăruse cu repeziciune, acompaniată de unul dintre soldați. Cărau o bucată mare de material către partea din față a scenei pe care o desfăcură.

– Este un rulou, spuse Charles. Detaliază povestea ce nu poate fi ilustrată prin monologuri sau cântece.

Vocea îi era sugrumată și abia se auzea.

Jack înțelegea perfect cum se simțea. Toată lumea din sală descoperea acum că unul dintre soldați era o femeie, și una chiar frumușică. Reacționau pe măsura așteptărilor sale, cu o rumoare crescândă de comentarii licențioase, din care putea distinge câteva anume.

– Ce straniu, spuse Gillian. De ce nu joacă respectivele părți sau să le recite într-un discurs, precum corurile grecești.

– Așa reușesc instituțiile de felul Teatrului Pan să evite problemele legale legate de piesele vorbite, spuse Charles.

– Amândoi sunteți pe lângă subiect, mormăi Jack. Lia este acum în prim-plan în pantaloni, și fiecare derbedeu din teatrul ăsta și-a dat seama de asta.

Gillian se strâmbă.

– Asta nu poate fi de bine.

– Va trebui să facem ce putem ca să minimizăm dezastrul, spuse Charles. Dar nu va fi ușor.

– Cel puțin a părăsit scena, spuse Jack, ușurat că piesa se apropia încet de final.

Cortina căzu, indicând pauza dintre acte. Jack se ridică, aproape dărâmându-și scaunul din grabă. Trebuia să coboare ca să adune impresiile oamenilor despre Lia. Dacă nimeni nu-și dăduse seama că era fiica lui Marianne, mai aveau o șansă de scăpare.

– Vă aștept jos în hol, spuse el.

– Jack, așteaptă! strigă Gillian.

Nu mai putea. O grabă de nestăvilit îl făcea să gonească, o senzație ciudat de similară cu avântul pe care îl simțea în ajunul bătăliilor de pe câmpul de luptă. Știa că era o comparație ridicolă, căci, în cele din urmă, nimeni nu urma să-și piardă viața. Însă viața Liei putea fi schimbată pentru totdeauna în urma întâmplărilor acestei seri, în moduri ce nu i-ar fi dat pace tot restul vieții sale.

Se avântă prin mulțimea ce se înghesuia pe scări și în foaier, ignorând atât chemările cunoscuților, cât și invitațiile prostituatelor care își căutau clienți. Nu ar fi putut niciodată să blameze aceste biete creaturi pentru viața pe care o duceau – la o adică, multe dintre ele nu aveau alte opțiuni. Însă privirea obosită și dură pe care o citi în ochii femeilor mai coapte îi aminti cu groază de viitorul ce părea să se abată ca o furtună în calea ingenuă a Liei.

În cele din urmă își croi drum către fundul holului aglomerat unde lachei în livrea serveau răcoritoare. Aprecie efortul lui Lester de a crea o atmosferă elegantă, care atrăsese în mod evident la premieră un număr mare de nobili și de alți oameni prosperi. Însă pentru moment, simțea o dorință puternică de a-l strangula pentru că își aruncase fiica vitregă în gura lupilor.

Apucă un pahar de porto și îl dădu peste cap dintr-o înghițitură. Vinul i se scurse pe gât și îi explodă în stomac, însă reuși să îi mai domolească furia. Inspirând adânc, se apucă să dea târcoale camerei, aruncând câte o vorbă din când în când către un prieten, însă fără să se oprească. Și continuând să asculte.

Deși majoritatea discuțiilor erau axate în jurul actriței din rolul principal și al piesei, auzi o mulțime de bărbați discutând despre Lia cu niște epitete absolut vulgare. Doi libidinoși în mod special îi analizau corpul într-un mod extrem de explicit, fiecare dintre ei jurând

să o caute în culise după sfârșitul piesei. Jack încerca să aleagă metoda cea mai sigură de a-i abate de la planul lor fără a expune identitatea Liei, când o voce puternică izbucni chiar lângă urechea lui:

– Zău, Lendale, nu mă așteptam să te văd astă-seară aici. Teatrele nu prea sunt stilul tău, știi doar.

Oftând, Jack se întoarse să îl salute pe vicontele de Medford, un flecar inofensiv cu tendințe de bârfitor. De obicei, încerca să îl evite, însă mama lui Medford era prietenă la cataramă cu mama lui Jack, deci în circumstanțele date nu putea să îl evite pe bietul amărât.

– Nu prea sunt, spuse el încordat.

Medford, care nu era cel mai isteț dintre oameni, îl iscodi cu o expresie nedumerită.

– Atunci ce naiba cauți pe-aici?

– Am însoțit niște prieteni. Jack zări cuplul Leverton îndreptându-se spre el. Dacă îmi permiteți, am senzația că îi zăresc...

– Desigur, desigur, îl întrerupse Medford. Dar înainte de a pleca, mă întrebam dacă îmi poți face un favor.

– Dacă pot...

– Splendid. Mă întrebam dacă m-ai putea prezenta fiicei doamnei Lester după reprezentație. Desigur că o cunoști, de vreme ce a trăit atâția ani pe moșia unchiului tău, nu? Ah, poate că de asta te afli de fapt aici. Ai venit să-ți vezi mica prietenă. Va fi cu adevărat populară după seara asta, nu? Să sperăm că este la fel de sprintenă precum era mama sa pe vremuri.

O mică serie de explozii răsunară în țeasta lui Jack.

– Ah, adăugă vicontele în timp ce fața i se lumina a înțelegere, asta dacă nu cumva este deja drăguța ta? Dacă este așa, n-am vrut să te calc pe coadă, bătrâne. Doar speram să-mi poți deschide drum către ea. Știi tu, înaintea celorlalți pretendenți.

Înainte ca țeasta lui Jack să explodeze complet – sau înainte să îi pocnească fața insipidă lui Medford – o mână elegantă și înmănușată îl apucă pe viconte de braț, și Gillian îl întoarse cu fața spre ea. Medford icni, evident luat prin surprindere de forța de nebănuit din trupul zvelt al tinerei din fața sa.

– Ți-aș sugera să-ți scoți ideea asta din cap, spuse ea cu o voce care semăna cu un mârâit.

– Sărut mânușița, Excelență, spuse Medford pălind. Despre ce idee vorbim, vă rog?

– Să-ți vină vreun gând nesăbuit sau, și mai rău, vreo acțiune pripită în ceea ce o privește pe verișoara mea, spuse ea.

– Excelență, o avertiză Jack, îngrozit că Gillian dezvăluise cu atâta îndrăzneală obârșia Liei.

Când ea ridică o mână hotărâtă, el se abținu să nu blesteme. În acel moment, arăta precum o femeie prin venele căreia curgea sânge de prințesă. El aruncă o privire în jurul încăperii. Unde naiba era soțul ei?

Jack îl zări pe Charles în partea cealaltă a camerei cu Sir Dominic Hunter, un magistrat care avea legături strânse cu familia regală, dar și cu familia Liei. Cei doi păreau să fie prinși într-o discuție aprinsă.

– Vara dumneavoastră? repetă Medford, aruncându-i priviri lui Gillian ca un vițel la poarta nouă. Apoi fruntea i se descreți. Da, desigur că Lia Kincaid vă este rudă. Sunteți amândouă bastar...

– Ai grijă, Medford, îl întrerupse Jack cu o voce amenințătoare.

– Da, da... desigur, se bâlbâi Medford, văzându-i privirea lui Jack. Și înțeleg perfect, Excelență. Nu aveți de ce să vă faceți griji.

– Ar fi bine să nu fie cazul, spuse Gillian. Acum, te rog, caută-ți de drum până nu mă decid să devin nesuferită.

De vreme ce o atitudine nesuferită în viziunea lui Gillian putea însemna un pumn în falcă sau și mai rău, Medford făcu grăbit o plecăciune și se retrase, aproape ciocnindu-se cu Charles.

– Asta nu a fost foarte înțelept din partea ta, draga mea, spuse ducele pe un ton dezaprobator.

– Ce?

Făcu ochii mari, într-o poză total neconvingătoare ce mima inocența.

– Știi foarte bine. Să dai sfoară-n țară că domnișoara Kincaid îți e verișoară.

– Ai cel mai afurisit auz, se plânse ea. Abia dacă am ridicat vocea la nivelul unei șoapte.

– Crede-mă, nu este chiar așa, spuse Jack, aruncând o privire în jurul lor.

Câțiva auziseră evident schimbul de replici dintre ea și Medford și urmau cu siguranță să răspândească cea mai suculentă bârfă care circulase în oraș de ani buni.

Gillian ridică din umeri.

– Nu e ca și cum lumea nu știe cine sunt tații noștri. Urma să se facă legătura cât de curând. Pur și simplu refuz să stau la o parte în timp ce lumea o insultă pe biata fată.

– Înțeleg, dar aș prefera să nu le dăm apă la moară până ce nu discutăm despre o strategie de abordare a situațiilor de acest gen, spuse Charles.

Jack clătină din cap.

– Este deja prea târziu. Am putea la fel de bine să ne îndreptăm înapoi către locurile noastre și să vedem ce alte dezastre ne mai așteaptă.

Gillian se strâmbă.

– Îmi pare rău, Jack, nu intenționam să pun paie pe foc.

O strânse ușor de umăr.

– Nu este deloc vina ta. Este numai a mea, pentru că am stricat atât de rău treburile cu Lia.

– Poate păstrăm mustrările de conștiință pentru finalul acestei seri dezastruoase, spuse Charles sec. Pentru moment, aș vrea să revenim la locurile noastre și să ne prefacem că nu ne aflăm în mijlocul unui alt scandal spectaculos.

– Dar n-am mai declanșat nici un scandal în ultimul timp, protestă Gillian.

Soțul ei pufni și o luă de mână pentru a o conduce afară din salonul ce se golea cu repeziciune.

În timp ce se îndreptau în tăcere către lojă, Charles avu grijă să arunce niște priviri extrem de pătrunzătoare oricui încerca să se holbeze la soția lui sau îndrăznea să comenteze ceva. De vreme ce Jack avea o preocupare similară, drumul li se deschise ca albia unui râu.

Când cortina se ridică și *O surpriză pentru soția cârciumarului* începu, așa cum sugera titlul, piesa era un amalgam de șotii indecente ce făcea publicul să se sufoce de râs. Din fericire, doamna Lester nu făcea parte din distribuție, de vreme ce arareori juca roluri comice. Jack nu putea decât să-și imagineze chiotele ce ar fi fost cauzate de apariția Liei alături de mama ei pe scenă.

În timp ce Jack aștepta apariția Liei, se simțeau de parcă sabia lui Damocles le atârna deasupra capetelor. Când în sfârșit apăru pe scenă, cărând o carafă mare pe o tavă, el îi privi costumul și abia reuși să își înfrâneze un geamăt.

– Asta nu e prea bine, spuse Gillian în cel mai eufemistic mod cu putință.

Jucând rolul unei chelnerițe, Lia purta o bluză simplă îndesată într-o fustă ce îi dezvelea picioarele elegante mult peste gleznă. Decolteul său era atât de adânc, încât i se vedea partea de sus a corsetului, deasupra căruia se zăreau movilițele atrăgătoare ale sânilor. Părul

îi era prins la spate și i se revărsa în valuri extravagante peste umeri. Cu obrajii îmbujorați era cu adevărat atrăgătoare, lucru indicat de uralele și strigătele bărbaților din public.

– Oh, Doamne, oftă Charles. Ăsta este un dezastru absolut. N-am nici cea mai vagă idee cum o să remediem situația asta.

– O să reușim să...

Jack se întrerupse și se aplecă înainte, încruntându-se.

Ținând tava într-un echilibru precar, Lia traversă scena, îndreptându-se spre actrița principală și ceilalți actori care erau adunați în jurul unei mese lălăind un cântec de beție ridicol. În mod clar, rolul ei era să le reumple pocalele. Părea o treabă destul de simplă, dar Lia avea o expresie foarte stranie. Jack putu să jure că mișcase din nas.

Pentru că avusese timp jumătate din viața lui să o cunoască, știa cu certitudine că ceva nu era în regulă în clipa aceea.

Actrița principală își ridică pocalul pentru a fi reumplut, fără a pierde ritmul cântecului. Când Lia înțepeni, actrița scutură pocalul și îi aruncă o privire scurtă și furioasă. Strângând din buze, Lia încercă să apuce carafa.

Înainte ca mâna să prindă mânerul, strănută cu putere. Strănută cu atâta forță, încât tava îi zbură din mâini și conținutul carafei se vărsă în capul actriței principale. Spre deliciul absolut al publicului, actrița furioasă și udă leoarcă sări din scaun și începu să urle cu o voce suficient de puternică să trezească morții.

Capitolul 9

– Mami, chiar n-a fost atât de grav, spuse Lia, în timp ce își sufla nasul pentru a suta oară de când coborâse de pe scenă. Toată săptămâna fugise din calea răcelii care dădea târcoale trupei de teatru, însă se pare că într-un final norocul o părăsise.

„Nimic nou."

– Și deși micul meu accident nefericit nu le-a fost de ajutor nici domnișoarei Parker, nici domnului Thompson, adăugă ea, nimeni n-a fost rănit în adevăratul sens al cuvântului.

Mama ei, măsurând garderoba în lung și în lat, se opri și începu să dea din mâini.

– Rănit? Richard are un cucui cât un ou de gâscă.

– Din cauză că tava aceea blestemată este atât de grea, spuse Lia. În plus, domnul Thompson a fost foarte drăguț și a zis că nu-mi poartă pică.

– Din nefericire, Serena îți poartă. A fost complet umilită.

Lia tresări.

– Da, dar a și exagerat, trebuie să recunoști. N-a fost vina mea că a alunecat și a căzut.

Serena Parker făcuse un scandal monstruos după ce Lia vărsase băutura, agitându-se atât de mult încât alunecase în fund. Țipătul ei atinsese cote extreme în momentul respectiv. Liei încă îi țiuiau urechile.

– Nu cred că publicul a fost nemulțumit, adăugă ea. De fapt, chiar li s-a părut hilar.

Într-atât de hilar încât domnii din sală o aplaudaseră pe Lia stând în picioare. Da, fusese ușor penibil, însă în cele din urmă jucau o comedie. Gafa ei adăugase comic de situație.

Mama ei se trânti pe scaunul de la măsuța de toaletă și începu să își maseze tâmplele. Lia înțelegea perfect cum se simțea în timp ce se lăsă să cadă în vechiul scaun cu spătar de ratan înghesuit lângă stativul cu costume. Capul o durea și se simțea absolut îngrozitor. Nu voia decât să se strecoare în pat și să se ascundă sub pături pentru o perioadă nedefinită.

– Serenei în mod sigur nu i s-a părut hilar, spuse mami. Amenință că va demisiona și se va duce la o altă trupă după „o umilință atât de profundă", așa cum o numește ea.

– Asta e neplăcut.

După mama ei, domnișoara Parker era a doua cea mai populară actriță a companiei. Ea aducea public, ceea ce însemna că avea putere.

– Îmi voi prezenta scuzele cu plăcere, mami. Am încercat să o fac imediat după reprezentație, însă a plecat agitată de lângă mine. M-aș putea duce chiar acum în culise să îi spun cât de rău îmi pare.

Exista obiceiul ca după reprezentație actorii să rămână îmbrăcați în costume și să se adune în culise, primind vizita celor mai de vază oameni din public. Era o parte importantă a serii, momentul în care directorul trupei de teatru putea atrage noi investitori sau clienți care ar fi dorit să achiziționeze o lojă scumpă pentru toată stagiunea.

Mama ei sări în picioare.

– Te rog frumos să nu-ți treacă prin minte așa ceva. Serena se va isteriza, iar tu trebuie să înveți, draga mea, că o actriță de rol principal care este nervoasă trebuie evitată cu orice preț.

Lia îi aruncă o privire mamei sale, având senzația că aceasta tocmai se descrisese. Evident, se abținu de la alte comentarii.

– În plus, continuă mami, ar atrage mai multă atenție asupra ta, și nu este cazul. Dorim să evităm și acest lucru.

– Dacă așa stă treaba, ar trebui să nu mai joc în travesti, spuse Lia, punând punctul pe i. Se străduise pe cât de bine putea să joace cum trebuie, însă urâse fiecare secundă din acea experiență teatrală. Simțindu-se expusă și pe jumătate dezbrăcată, fusese oripilată de privirile lacome și de comentariile necenzurate ale publicului, după ce acesta descoperise că era femeie.

– Jumătate dintre actorii noștri au prins răceala, ceea ce ne-a lăsat practic fără trupă, se plânse mama ei. De unde era să știu că o să te prindă și pe tine?

– Te rog spune-mi ce trebuie să fac pentru a remedia situația cu domnișoara Parker. Sunt dispusă să fac orice.

– Ei bine asta e problema, draga mea. Mă tem că nu poți face decât un singur lucru. Trebuie să nu mai joci.

Lia tocmai se abținea să nu strănute din nou, însă acel anunț îi opri brusc strănutul.

– Nu vorbești serios!

Bărbia mamei sale se ridică cu încăpățânare.

– Îmi pare rău, Lia, dar domnișoara Parker i-a spus tatălui tău vitreg imediat după reprezentație că va părăsi trupa dacă tu vei mai continua să joci în orice fel de rol. Chiar și în cele de figurant.

– Dar este complet nedrept! A fost un accident, și ea știe asta.

– Pricep asta, însă Serena consideră că numai plecarea ta din trupă îi va permite să-și recapete demnitatea. Este îngrijorată peste măsură că va deveni ținta batjocurii.

– Și tu ești de acord?

Lia nu mai avea energie să își mascheze durerea că propria sa mamă nu voia să-i ia apărarea. Mami ezită, de parcă ar fi cântărit întrebarea. Dar după o secundă, colțul gurii i se ridică într-o grimasă.

– Îmi pare rău, draga mea, dar batjocura poate să-i fie fatală unei actrițe, chiar și uneia de comedie. Serena este exagerat de sensibilă, însă îi înțeleg îngrijorarea.

În mod evident, Marianne Lester simpatiza mai mult cu cauza colegei sale de breaslă decât cu propria sa fiică. Acest mic sâmbure de adevăr era greu de înghițit.

– Și ce-mi rămâne de făcut? Lia se simțea atât de tristă și de disperată, încât o durea inima. Știi la fel de bine ca oricine ce opțiuni limitate am. Nu pot deveni guvernantă sau doamnă de companie pentru vreo invalidă bogată – nimeni nu m-ar accepta.

Și în orice caz, aceste profesii erau asemănătoare cu cea de servitoare, din punctul ei de vedere.

Mama ei își împreună mâinile în poală și își compuse o expresie de grijă maternă perfectă. Păcat că nu era o mamă la fel de bună pe cât era la a juca acest rol.

– Preaiubita mea fiică, mi se rupe inima să fiu cea care frânge aripile visului tău cel mai drag.

În timp ce ofta dramatic, ducându-și o mână la inimă, Lia se străduia să nu își dea ochii peste cap.

– Dar mă tem că nu am de ales, continuă ea. Ca să fiu sinceră, nu ești făcută pentru o carieră pe scenă. Ești mai mult decât bine-venită să rămâi cu noi la Londra pentru o perioadă. Eu și tatăl tău vitreg considerăm ajutorul tău din culise de neprețuit. Însă asta este o soluție temporară. Mai devreme sau mai târziu, cred că va trebui să revii la Stonefell. Sunt sigură că Lord Lendale poate veni cu o soluție pentru problema voastră, dacă i-ai acorda puțină încredere.

Ea clătină din cap.

– Asta nu este o sugestie utilă, mami. Știi că Jack nu-și permite să ne susțină financiar. Dacă nu mă vei lăsa să mă alătur vouă, atunci va trebui să încerc să mă alătur unei alte trupe. Crezi că ai putea pune o vorbă bună pentru mine pe lângă alți directori de trupe?

Mama ei aproape că se prăbuși de pe scaun.

– Nu voi face nimic în acest sens. Poți numai să-ți imaginezi ce vorbe o să ne iasă dacă am juca în trupe diferite, întrecându-ne pentru atenția publicului! Aș fi complet umilită, ca să nu pomenesc de criticile că nu-mi susțin fiica în propria trupă de teatru.

Lia înțelese că refuzul mamei sale de a o ajuta trebuie să fi fost alimentat, parțial, și de gelozie. Deși Marianne Lester era incredibil de populară și încă foarte frumoasă, cea mai mică aluzie la competiție părea inimaginabil de groaznică, chiar dacă asta însemna să își priveze fiica de ocazia de a-și croi un drum în viață.

În timp ce Lia se străduia să accepte sentimentul de trădare ce o cuprindea, o bătaie la ușă le întrerupse. Tatăl său vitreg deschise ușa prudent.

– Detest să vă întrerup, draga mea, dar tu și Lia aveți niște vizitatori nerăbdători să vă vadă.

Soția lui flutură din batistă nepăsătoare.

– Stephen, pur și simplu nu am chef de culise astă-seară. Iar Lia în mod sigur nu va ieși în public. Trebuie să te scuzi în numele nostru.

– Nu sunt în culise, sunt...

Stephen își înghiți cuvintele când Jack dădu ușa de perete și își făcu loc înăuntru. Lia gemu încetișor, pentru că exact asta mai lipsea ca umilirea ei să fie completă. Bineînțeles că îl văzuse pe Jack în lojă, dar era convinsă că el fusese prea îngrozit de rolul ei ca să mai aibă ceva de-a face cu ea.

– Drăguța mea, ești în regulă? întrebă el în timp ce îngenunchea și îi lua mâinile într-ale lui. Nu ai fost rănită de toată acea agitație, nu-i așa?

De fapt, unul dintre ceilalți actori o călcase pe picior destul de rău, iar degetele ei aveau să fie învinețite câteva zile. Dar nu acum era momentul să menționeze așa ceva.

Încercă să își smulgă mâinile dintr-ale sale, luptându-se cu dorința absurdă de a se prăbuși în brațele lui și de a izbucni în lacrimi.

– Sunt în regulă, nu este nevoie să fii atât de îngrijorat.

Degetele lui se încleștară într-o chingă blândă, dar fermă.

– Nu ești în regulă. Ai fața palidă și pari bolnavă.

– Mulțumesc pentru consultația ta gratuită. Poate ar fi bine să pleci până nu te îmbolnăvești și tu.

– Știi că eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, răspunse el, ignorându-i tonul sarcastic.

În cele din urmă îi eliberă o mână, ridicându-se ca să o măsoare din priviri. Își apăsă palma pe fruntea ei, apoi pe obraz. Lia oftă ostentativ, detestând faptul că o trata ca pe un copil.

– Mda, concluzionă el. Ai febră. O să te duc la casa mamei tale și o să te pun imediat în pat.

Lia clipi, gândindu-se la imaginea evocată de el – ei doi înlănțuiți și încinși sub cearșafurile apretate. Ideea era surprinzător de atrăgătoare, mai ales la cât de nefericită se simțea.

El se încruntă.

– Acum te-ai și înroșit. În mod clar, aerul din Londra și mediul teatral nu sunt benefice pentru sănătatea ta. Cu cât mai repede te însănătoșim și ne întoarcem la Stonefell, cu atât mai bine.

Aruncă ultimul comentariu încruntându-se către mama Liei, care se încordă ca un arici, în ciuda costumației de zeiță greacă.

– Nu este nevoie să-mi atrageți atenția, milord, zise mami. Îi spun de zile întregi să se întoarcă în Yorkshire.

– Bun, deci toți suntem de acord.

Lia își smulse într-un final mâna și se ridică în picioare. Când încercă să se îndepărteze de el, se împotmoli în mormanul de costume elaborate, cu volane, ce atârnau de stativul din spatele ei. Nerăbdătoare, dădu la o parte penele unui șal mare de tip boa care insista să i se înfigă în față.

– *Nu* mă întorc la Stonefell, spuse ea. Jack, nu e treaba ta unde mă duc sau ce fac. Tatăl meu vitreg a spus că pot sta la Londra oricât vreau. Nu este așa, domnule?

Sprâncenele stufoase ale lui Stephen se ridicară confuze în timp ce aruncă disperat o privire către soția sa.

– Ăăă, desigur, draga mea. Atâta timp cât dorești să...

Vorba i se întrerupse când îi întâlni privirea fixă lui Jack.

– Nu-l mai intimida pe tatăl meu vitreg, spuse Lia.

– Nu mai ignora adevărata ta situație, răspunse Jack. După dezastrul din seara asta, este mai mult decât necesar să revii într-un cadru rustic, cât mai repede cu putință.

– Din nou, mulțumesc pentru cuvintele frumoase, spuse ea iritată. Nu e nevoie să dispar ca un tâlhar în noapte. N-am greșit cu nimic. A fost un mic accident nefericit, și chiar nu e cazul să faceți atâta tărăboi pe tema asta.

– Un mic accident? Ți-ai ieșit din minți? Mica ta reprezentație a dat subiect de bârfă întregii Londre cum n-a mai avut de luni întregi. *Și* ai mai și atras o întreagă liotă de derbedei și crai. Clătină din cap, părând dezgustat. Nu pot să cred că tu și Dumnezeu știe cine ați găsit de cuviință să joci un rol în travesti.

– Pardon, nu e corect, interveni Stephen. Multe actrițe joacă așa, inclusiv soția mea.

– Ei bine, *această* actriță nu va mai juca așa, spuse Jack. De fapt, vremea ei de actriță a apus.

Lia se gândea la posibilitatea de a-și străpunge prietenul drag cu sulița din recuzita mamei ei, când o femeie îl împinse pe Stephen la o parte pentru a intra în cameră.

– La naiba, spuse tatăl său vitreg, nu este nevoie să mă împingeți, tânără doamnă.

Nou-venita îl ignoră.

– Lăsați-o pe biata fată în pace, spuse ea cu privirea furioasă spre Jack. Are dreptate – nu a greșit cu nimic.

– Ești la fel de rea ca ea. Jack aruncă o privire dezgustată către bărbatul înalt și elegant care se înghesuia în cameră în spatele tinerei femei. Nu poți să o stăpânești nici măcar puțin?

– Știi răspunsul la această întrebare la fel de bine ca mine, răspunse bărbatul sardonic.

– Soțul meu este mult prea inteligent ca să mă împiedice atunci când știe că am dreptate, spuse femeia.

Simțindu-se tulburată de agitație și de migrenă, Lia clătină din cap.

– Scuzați-mă! Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cine sunteți?

Femeia îi zâmbi fermecător.

– N-ai putea fi mai nepoliticoasă decât mine, așa cum soțul meu ți-ar putea explica încântat. Mă numesc Gillian și sunt verișoara ta.

Anunțul aduse cu sine tăcere în toată camera, deși Liei i se păru că aude un oftat obosit din direcția lui Jack. Se holbă la femeia înaltă, tânără și încântătoare, îmbrăcată extrem de elegant și care purta un set de bijuterii cu diamante extrem de valoroase. Întreaga ei înfățișare, precum și cea a soțului ei indicau apartenența la cele mai înalte ranguri ale nobilimii.

Din instinct, privirea îi zbură spre Jack, a cărui expresie combina resemnarea cu enervarea.

– Ea este verișoara mea? întrebă cu un glas pierdut.

El încuviință.

– Ai mulți verișori, drăguțo, așa cum bine știi. Precum și mătuși și unchi, la o adică.

– Nu că am avea ceva de-a face cu ei, mama sa adăugă cu un pufnet disprețuitor. Nobilii ca ei adoră să ne privească de sus.

– Te vei bucura să afli că nu am pic de snobism în mine, mătușă Marianne, interveni noua verișoară a Liei pe un ton voios.

Chiar și mama Liei păru șocată de adresarea neceremonioasă.

Gillian făcu un pas și își întinse mâna.

– Dar permite-mi să mă prezint cum trebuie, dragă verișoară. Sunt Gillian Dryden Penley, ducesă de Leverton. Iar acel domn distins din cadrul ușii este soțul meu, ducele de Leverton. Să-ți spun adevărul,

el este puțin snob. Dar pentru că este și un om extraordinar de amabil, sper că îi vei ierta acest mic defect.

Spre lauda lui, ducele ridică doar o sprânceană ironică la adresa acestei descrieri sumare făcute de soția sa.

Lia îi întinse o mână vlăguită ducesei, care o strânse cu încredere. O parte din ea voia să râdă de atitudinea directă a tinerei femei, dar nici nu putea prea bine să asimileze schimbarea bruscă de situație. Jack nu numai că știa că tânăra este verișoara Liei, în aparență părea să îi fie și prieten apropiat. Faptul că îi ascunsese o informație atât de prețioasă era din ce în ce mai enervant cu fiecare secundă care trecea.

Mami, care nu ratase niciodată o ocazie de aur, sări în picioare după care se înclină într-o reverență adâncă și grațioasă.

– Excelențele Voastre, nu aveam idee că vă aflați în sală în această seară. Ce onoare imensă! Sper că reprezentația v-a făcut plăcere.

– A fost... edificatoare, răspunse ducele și îi aruncă o privire Liei. Din mai multe puncte de vedere.

Liei i se păru că citește o notă dezaprobatoare în tonul său liniștit, ceea ce nu îi calmă nervii care fierbeau. Mai rău, capul îi bubuia precum ciocanul pe nicovală. Pe cât de mult își dorea să stea de vorbă cu Gillian Penley, pe atât voia cu disperare să părăsească agitația și zgomotul și să se prăbușească într-un pat cald.

– Jack, de ce nu mi-ai spus că ducesa dorea să mă întâlnească? Îți este în mod evident prietenă, spuse ea, concentrându-se la partea care o deranja cel mai mult.

El se strâmbă.

– Încercam să găsesc modul cel mai bun prin care să-ți spun. Este ușor riscant, trebuie să recunoști și tu.

– Spunându-mi, pur și simplu, zise ea, „Lia, ai o verișoară care pare foarte drăguță"

Ducea străluci de bucurie.

– Mulțumesc, draga mea. Dacă te ajută cu ceva, eu sunt de părere că Jack ar fi trebuit să-ți spună de săptămâni bune.

– Da, și eu la fel. Jack se uită la Lia, iar ochii săi întunecați se umbrir ă de regret. Însă bunica ta m-a rugat să mă abțin. Dorea să afli la momentul pe care ea îl considera adecvat.

Acum era rândul ei să ofteze.

– Presupun că nu voia să-mi fac speranțe deșarte.

Deși buni avea mândria ei, avea niște idei foarte clare despre ierarhia socială. Era de înțeles, având în vedere că își construise întreaga viață în jurul unui aranjament care era mult sub ceea ce ar fi meritat.

Jack dădu din mână a lehamite.

– N-aș vedea situația chiar așa. Dar se temea, într-adevăr, că o astfel de relație se va sfârși printr-o respingere. Nu voia să știe că suferi.

– De parcă aș putea vreodată să fac ceva atât de josnic, răspunse ducesa indignată.

Lia îi zâmbi cu reținere înainte să se întoarcă din nou spre Jack.

– Înțeleg că ai vrut să-i respecți dorințele lui buni, dar tot mi-aș fi dorit să îmi spui despre Excelența Sa, *mai ales* după ce am venit la Londra.

– Ai uitat că mă evitai? întrebă el. Și când am reușit să te prind zilele trecute, te-ai grăbit să dispari până să apuc să îți zic. Mă subminezi neîncetat, Lia.

– Lendale, știi că sunt foarte atașată de tine, spuse ducesa pe un ton pe care Lia nu îl putea considera decât amenințător. Dar trebuie să insist să i te adresezi verișoarei mele cu respect sau o să-ți...

– Gillian, ducele interveni brusc.

– Ăăă... o să fiu obligată să-ți vorbesc cu franchețe, se corectă ea.

Jack pufni cu neîncredere. Ducesa îi zâmbi Liei în chip de scuză.

– Te rog, spune-mi Gillian, spuse ea. Și să fiu sinceră, Lendale abia m-a cunoscut acum câteva luni. La vremea respectivă nu eram încă măritată și nici nu eram sigură că voi rămâne în Anglia. Nu avea sens să afli în condițiile în care nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Lia încuviință, simțindu-se ușor domolită. Absentă, își masă capul care o durea teribil în timp ce se gândea la cel mai adecvat răspuns pentru strania situație.

– Lia, te rog ia loc până ce nu ți se face rău. Jack o forță să se așeze pe scaunul de la măsuța de toaletă a mamei sale și o mângâie pe obraz. Trebuie să te odihnești, drăguțo, sau o să ți se facă și mai rău.

Furia ei își mai pierdu din tărie, dar Jack strică momentul când se uită iritat spre mama ei.

– Trebuie să vină acasă, doamnă Lester. Și gata cu aberația asta cu actoria.

– Desigur, milord, răspunse mami într-o clipită. Lia se poate odihni la noi înainte de a se întoarce acasă în Yorkshire. Nu e nici o grabă,

dar sunt convinsă că orașul nu-i prieste deloc. Nu e de mirare că s-a îmbolnăvit.

– Am răcit puțin, rosti Lia printre dinții încleștați. La fel ca jumătate dintre actorii trupei. Și n-am de gând să mă întorc la Stonefell, așa că puteți să nu mai insistați pe tema asta.

– Desigur că nu se duce înapoi în Yorkshire, spuse Gillian. Va rămâne aici, la Londra, cu noi, la reședința Leverton. Îi zâmbi cuceritor soțului ei. Nu ești de acord, domnule?

Ducele, care se sprijinea de cadrul ușii, privind schimbul de replici cu o lipsă de interes arogantă, se apropie și brusc părea să nu se simtă în largul său.

– Draga mea, nu știu dacă este cea mai bună idee, atât pentru tine, cât și pentru domnișoara Kincaid.

– De ce nu? întrebă soția lui. Va primi cele mai bune îngrijiri, și astfel vom apuca și noi să ne cunoaștem.

– Știi de ce, răspunse soțul ei cu fermitate.

– Chiar ai de gând să te îngrijorezi de bârfe în situația dată? întrebă Gillian. Știi că nu-mi pasă de clevetiri.

– Mă tem că acestea ar trebui să te îngrijoreze, spuse ducele.

– Pur și simplu ignor opiniile idioților, spuse ea. Și tu ar trebui să faci la fel. Numai Dumnezeu știe cât de mult am reușit să facem asta în ultimele luni. Mariajul nostru ar fi trebuit să fie scandalul deceniului, și iată că totul este în regulă. Mai mult, o faci pe biata Lia să se simtă inconfortabil, și asta e groaznic din partea ta.

– Nu e atât de simplu, nu de data asta, spuse Leverton. Apoi îi zâmbi Liei cu blândețe, dar și cu regret. Nu doresc să te simți inconfortabil, domnișoară Kincaid. De fapt, abia aștept să te cunosc mai bine.

Lia se întrebă dacă asta era adevărat, deși părea sincer.

– Înțeleg, Excelență. Nu mă simt deloc jignită.

– Dar eu sunt, la naiba! spuse Gillian. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu poate verișoara mea să stea cu noi?

– Este o ofertă generoasă și încântătoare, Excelență, interveni mami. Sunt sigură că Gillian ar fi foarte încântată să petreacă niște timp cu voi. Nu-i așa, draga mea?

Acum Lia dorea să se ascundă complet în spatele stativului de costume, sau și mai bine, să dispară din cameră. Desigur că mami și-ar dori ca fiica ei să lege relații strânse cu un duce puternic și bogat și cu ducesa lui, mai ales că le erau și rude apropiate. Lia nu avea nici un dubiu că mama ei plănuia să exploateze această legătură

în avantajul trupei, probabil rugându-i să devină investitori. Dar mai degrabă s-ar fi întors în Yorkshire decât să permită cuiva să profite de generozitatea tinerei care părea atât de dornică să ajute.

– Vezi, Charles? rosti Gillian pe un ton triumfător. Dacă mama Liei este de acord, care mai poate fi problema?

– Problema este că două „accidente" de viță regală locuind sub același acoperiș vor fi mană cerească pentru bârfitori, spuse Jack pe șleau. Iar ție nici că-ți va păsa, fiind ducesă și căsătorită cu un om puternic. Dar cazul Liei este diferit. Dacă s-ar muta în conacul Leverton, o mare parte a atenției se va concentra asupra ei, ceea ce încercăm se evităm momentan cu orice preț.

Gillian mormăi încetișor și adorabil.

– Blesteme! Pur și simplu urăsc lumea bună și mințile lor înguste. Mi-ar plăcea să le dau foc tuturor.

– Minți înguste, dar periculoase, cel puțin pentru domnișoara Kincaid, spuse ducele. Lendale are dreptate, îmi pare rău s-o spun.

– Trebuie să facem ceva, spuse Gillian, agitându-și brațele atât de mult că aproape își smulse penele din coafura elegantă. N-am să permit să fie expediată în Yorkshire dacă ea nu dorește acest lucru.

– Cred că am soluția perfectă pentru această situație, Excelență, spuse o voce adâncă din hol.

Lia ridică privirea și văzu un alt străin în cadrul ușii. La fel ca Jack și ducele de Leverton, era înalt, lat în umeri și îmbrăcat elegant, dar puțin mai în vârstă, probabil avea în jur de patruzeci de ani. Avea o față colțuroasă ce vădea multă personalitate și se purta cu un aer extrem de autoritar.

– Iată-te, Hunter, spuse Leverton. În sfârșit.

Nou-venitul zâmbi ușor.

– Doream să evaluez situația înainte să intervin.

– Deci trăgeai cu ureche, Sir Dominic? întrebă Gillian.

Bărbatul ridică din sprâncene cu o față întrebătoare, dar politicoasă.

– Nu așa ați proceda și dumneavoastră, Excelență?

Colțul gurii ei se ridică într-un zâmbet.

– Da, dar e foarte nepoliticos din partea ta să pomenești de asta. Ei, ar fi bine să intri cât încercăm să rezolvăm problema asta.

– Într-adevăr, spuse el, așezându-se lângă duce. Camera era atât de aglomerată acum, încât tatăl vitreg al Liei mai avea puțin și se suia pe măsuța de toaletă a mamei pentru a nu fi călcat în picioare.

Lia își apăsă tâmplele cu vârful degetelor, simțindu-se deodată copleșită de căldură și de ivirea atâtor surprize într-un timp relativ scurt. Odată cu apariția misterioasă a lui Sir Dominic Hunter, bănuia că o mai așteaptă câteva.

El îi zâmbi Liei și reuși o plecăciune foarte credibilă, luând în considerare spațiul strâmt.

– Sunt Sir Dominic Hunter, domnișoară Kincaid, și este o plăcere să vă întâlnesc. Sunt mesagerul fratelui dumneavoastră vitreg, căpitanul William Endicott, care dorește să vă transmită cele mai bune gânduri, precum și protecția sa. Pe scurt, căpitanul Endicott dorește în mod evident să mă însoțiți pe mine acasă.

Capitolul 10

– Nu te obosi, Lia, spuse Lady Chloe Hunter. Încă ești în convalescență, așa că ultimul lucru de care ai nevoie e un bebeluș neastâmpărat de care să ai grijă.

Lia îl așeză pe micuțul Dom în poala ei, zâmbindu-i tinerei femei care avusese atâta grijă de ea pe parcursul bolii.

– Mă simt mult mai bine acum, mulțumesc. Nu pot să cred că am fost atât de bolnavă.

Era prima zi când cobora în salon de când se mutase în casa încântătoare și spațioasă a familiei Hunter de pe Upper Wimpole Street. În locul unei simple răceli, ea fusese doborâtă de o infecție urâtă care o lăsase slăbită precum un pisoi pe jumătate înecat.

Chloe scotoci prin coșul de cusut de lângă scaunul ei.

– Cauza a fost, fără îndoială, munca și emoțiile de dinainte de premieră, combinate cu călătoria obositoare de la țară la oraș. Se uită pe bovindoul frumos înspre strada liniștită. Întotdeauna am găsit mediul rural mai sănătos și cu siguranță mai liniștit.

Deși era adevărat că cei doi Hunter aveau casa ascunsă într-unul din cartierele mai liniștite ale orașului, Lia descoperise că ei de obicei trăiau și mai retrași, în conacul lor de la țară, din Camberwell. Casa lor principală ținea loc și de azil caritabil pentru fete și femei însărcinate și necăsătorite, oferindu-le adăpost celor gonite de familiile lor.

Majoritatea membrilor înaltei societăți plecaseră deja la moșiile lor de țară, iar Lia bănuia că Sir Dominic și Chloe ar fi făcut același lucru dacă nu le-ar fi fost trimisă în grijă atât de precipitat.

– Nici să nu te gândești că ne încurci în vreun fel, spuse Chloe, citindu-i expresia feței. Suntem încântați să te avem cu noi oricât ți-ai dori să stai.

Când Lia îl săltă pe Dom pe genunchi, bebelușul chicoti și își agită mânuțele strânse în aer, apoi încercă să apuce panglicile care îi decorau talia rochiei.

– Sunteți foarte generoși, dar sunt sigură că amândoi ați prefera să fiți la țară.

– Chiar nu. Soțul meu are mai multe treburi în oraș. Întotdeauna își găsește ceva de făcut când stăm aici.

– Și dumneavoastră? Nu vă lipsește casa și munca dumneavoastră de caritate de la Camberwell?

Un zâmbet ușor se ivi pe buzele lui Chloe.

– Ba da, dar adevărata mea casă este oriunde sunt soțul meu și micul Dominic. Nu pot cere mai mult de atât. Și cu toate că îmi lipsește munca, fiul meu și soția lui stau la vila noastră, având grijă de fete. Justine este foarte apropiată de unul dintre copiii pe care îi îngrijim și nu pierde nici o ocazie să petreacă timp cu el.

– Și fiului dumneavoastră? Îi face plăcere?

Lia nu se putu abține să nu întrebe cu un dram de șiretenie. După tot ce auzise despre Griffin Steele, îi venea greu să creadă că fostul proprietar de tripou era încântat să-și petreacă timpul într-o casă plină de femei și de bebeluși.

Chloe râse.

– Griffin este mai puțin entuziasmat, însă surprinzător de bun să mențină pacea și să creeze o atmosferă calmă într-o casă ce poate fi mai mult decât însuflețită. În orice caz, merge oriunde vrea Justine, mai ales acum că e gravidă.

– Abia aștept să întâlnesc familia Steele. Încă e de necrezut pentru mine că am o familie adevărată, în afară de mama și de bunica mea.

Deși Lia întotdeauna îi considerase pe Jack și pe lordul Lendale familie, acum descoperea că avea o familie *adevărată*, rude de sânge gata să o accepte în sânul lor. Abia trecuse de șocul întâlnirii cu Gillian, când Sir Dominic intrase în cameră și anunțase că are și un frate vitreg. Căpitanul William Endicott era fiul natural al ducelui de York și fusese crescuse de unchiul și mătușa lui, membri respectabili ai nobilimii rurale. Recunoscut în privat de tatăl său, Will își

construise o carieră militară de succes și se căsătorise cu fiica unui viconte. Acum locuia la Viena, parte a corpului diplomatic britanic.

Un alt șoc venise atunci când Sir Dominic dezvăluise că soția lui era mătușa Liei, mama lui Griffin Steele. Griffin era fratele vitreg al lui Gillian, o altă verigă în lanțul încâlcit de rude pe care Lia tocmai le dobândise.

În mod remarcabil, nici una dintre noile sale rude nu păreau afectate de genealogia ei ușor dubioasă, deși aceasta includea două curtezane faimoase, una dintre ele câștigându-și încă existența pe scenă. Dar în timp ce fratele ei vitreg și verișorii erau și ei nelegitimi, proveneau din familii bune pe linia maternă – chiar din aristocrație în unele cazuri. Din această cauză, putuseră să își creeze o viață în cadrul înaltei societăți și să își găsească parteneri cu familii impecabile. Era un avantaj la care Lia nu putea râvni.

– Ai o familie destul de mare de acum, draga mea, spuse Chloe, și ne bucurăm că ni te-ai alăturat. Suntem un grup destul de loial, așa cum vei descoperi în curând.

– Sunteți toți foarte amabili, însă n-aș putea să profit de dumneavoastră pentru totdeauna. Ar fi incredibil de egoist din partea mea.

– Prostii! William și soția lui au spus clar că își doresc să rămâi la noi până ce se întorc ei de la Viena. Asta, desigur, dacă n-ai dori în schimb să te duci tu acolo. Vor ține cont de părerea ta, iar eu știu că ar fi absolut încântați dacă te-ai duce pe continent. Chloe îi zâmbi din nou cu căldură. Dar eu și Dominic am fi absolut încântați dacă ai rămâne cu noi. A fost o bucurie pentru mine să am o nepoată atât de drăguță de care să am grijă. Gillian nu m-a lăsat niciodată să o alint, e mult prea independentă.

Gâtul Liei se strânse de emoție. Din momentul în care păși pe ușă, Chloe o primise cu o afecțiune sinceră și se dăduse peste cap să o facă să se simtă bine-venită.

Era un contrast evident cu comportamentul mamei sale. Primirea călduță a mamei fusese suficient de rea – Lia considerase că fusese din cauza surprizei și a consternării, căci nu știa ce să facă cu ea. Dar când Sir Dominic propusese să o ducă acasă la soția lui, mami fusese de acord cu un entuziasm aproape jenant. În cele din urmă, nu numai că rezolva problema viitorului imediat al Liei, dar o și scotea din trupă și din calea furiei celorlalți actori.

Și mai era și Jack. Nu îl văzuse din seara debutului său umilitor. O vizitase la casa din Upper Wimpole Street de trei ori, dar la început

fusese prea bolnavă ca să îl vadă, iar ulterior prea îngrozită să dea ochii cu el. Avea tot dreptul să fie nervos pe ea, dacă nu chiar furios.

Chloe își lăsă lucrul de mână și traversă camera ca să se așeze alături de Lia și de bebeluș pe canapea. Dom gânguri fericit înspre mama lui, apucând-o de mână cu entuziasm.

– Știu că este mult de asimilat, spuse ea în timp ce-și lăsa fiul să o apuce de deget. Să primești o familie de-a gata deodată poate fi ușor straniu. Dar promit că nu suntem înfricoșători, odată ce ajungi să ne cunoști.

– Nu, toți ați fost minunați. Lia mută bebelușul ca să fie îndeajuns de aproape cât să o apuce pe Chloe cu ambele mâini. Doar că e...

– Copleșitor? Crede-mă, înțeleg. Eram într-o situație similară când Griffin și Dominic au revenit în viața mea. După ani de exil la țară fără nici un contact cu familia mea, schimbarea a fost chinuitoare. O viață nouă necesită adaptare. Râse. Mai ales cu familia noastră mare și băgăcioasă.

– Este cu siguranță diferit. Eu și buni am fost întotdeauna singure. Adică, mai era Jack, desigur, și Lord Lendale înainte să moară. Lia clătină din cap. Dar nu știu unde-i mai este locul lui Jack. Vrea să aibă grijă de noi, dar acest lucru nu este posibil. Nu pe termen lung, cel puțin.

Nici nu era responsabilitatea lui. Era a Liei, și ea petrecuse o mare parte a ultimei săptămâni stând în pat fără să se gândească la nimic altceva. Cum se presupunea că *ea* o va susține financiar pe buni?

Actoria ieșise din discuție. Nici nu se putea aștepta ca fratele ei vitreg, William, un om pe care nu-l întâlnise în viața ei, să se apuce să le susțină pe ea *și* pe buni așa, pur și simplu. Lia refuza complet să se pună în postura rudei sărace, complet dependentă de bunăvoința altora. Așa cum ea și buni descoperiseră, acest lucru nu avea întotdeauna un final fericit.

Caritatea și bunătatea erau într-adevăr bine-venite, dar controlul asupra vieții cuiva era cu totul altceva.

– Îmi dau seama că traiul la Stonefell nu ar fi adecvat pe o perioadă mai îndelungată, spuse Chloe. Dar asta nu înseamnă că Lord Lendale nu vă poate ajuta. Putem discuta asta cu el când trece pe aici în după-masa asta.

Posibilitatea de a-l revedea pe Jack făcu inima Liei să bată mai repede. Nu își putu da seama dacă reacția era cauzată de anticipație sau de groază.

– Nu-l poți evita pe veci, spuse Chloe, citindu-i din nou expresia. Dominic aproape că s-a suit peste el, încercând să îl împiedice să dea buzna în camera ta ieri.

– Jack nu e obișnuit ca eu să îl evit. Dar nu știu cum aș putea da ochii cu el după tot ce s-a întâmplat. Presupun că e destul de supărat pe mine.

Nu că ar fi avut vreun drept în acest sens. Adevărul era că ea ar fi trebuit să se enerveze pe el că îi punea obstacole în drum de câte ori voia să înainteze.

– Lordul Lendale este pur și simplu îngrijorat pentru tine, spuse Chloe. Acum, cred că este momentul ca băiețelul meu să se ducă înapoi la bonă pentru o baie și un pui de somn. Se aplecă către el și îl mirosi. O, da, cu siguranță trebuie să ajungă la bonă.

Lia îl eliberă pe micul neastâmpărat fără tragere de inimă, simțindu-i lipsa de îndată ce greutatea lui confortabilă o părăsi. Legănatul unui bebeluș întotdeauna făcea lumea mai frumoasă.

– Detest să îl las să plece. E atât de dulce.

– Dulce nu este cuvântul pe care l-aș folosi să îl descriu chiar acum, spuse Chloe, ridicându-se cu fiul său în brațe.

Dom era o mogâldeață robustă și agitată, aproape prea mare pentru a fi ridicat de mama sa. Frumusețea delicată a lui Chloe o făcea să pară aproape fragilă, dar Lia descoperise că ea era exact opusul. Avea o forță tăcută și supraveghea pe toată lumea din jurul său, inclusiv pe puternicul său soț, cu o hotărâre calmă.

– Te pricepi să te porți cu bebelușii, spuse Chloe, ridicându-se în picioare. Dom deja te adoră.

– Iubesc copiii. Mereu petreceam mult timp cu cei mici din familiile chiriașilor de la Stonefell. Bietele lor mame aveau deseori nevoie de ajutor.

Lia clipi rapid când un gând îi trecu fulgerător prin minte. Oare ar putea să o întrebe pe mătușa sa?

– Presupun să nu v-ar ajuta o îngrijitoare sau o mână de ajutor la moșia de la Camberwell, nu?

Chloe se opri în drumul său spre ușă, uitându-se la ea cu o privire uimită. Cum nu o refuză din prima, Lia prinse curaj.

– Aș putea să o aduc pe buni cu mine, spuse ea deja încântată. N-am avea nevoie de prea multe, doar câteva cămărușe în sat. Promit să lucrez din greu, nu am fi o povară pentru dumneavoastră.

Chloe clătină din cap.

– Draga mea, cred că se poate mai bine de atât.

– Dar...

– Nu, Lia, nici nu se pune problema.

Înainte să poată cere lămuriri, ușa se deschise și Sir Dominic intră în cameră. Ca de obicei, trăsăturile-i dure se luminară când își văzu soția. Transformarea din magistrat sobru în soț iubitor era surprinzătoare și emoționantă. Chloe și Sir Dominic erau căsătoriți de mai puțin de doi ani, dar devotamentul lor unul pentru celălalt se vedea limpede din fiecare gest, privire, vorbă. Nu știa multe despre povestea lor, decât că fusese plină de separări lungi și tristețe. Faptul că depășiseră atâtea obstacole și avuseseră o a doua șansă atât de târziu în viață îi dădea speranță Liei că va putea găsi într-o zi o fericire similară.

Aproape.

– Bună, draga mea, spuse el aplecându-se ușor pentru a-și săruta soția. Sper că doamnele se bucură de o zi frumoasă.

Era poate surprinzător ca demnul Sir Dominic să se poarte atât de neceremonios în prezența unei fete aproape străine, dar el o acceptase pe Lia cu o primire caldă, la fel ca soția lui. Se putea obișnui ușor cu viața în casa lor senină și veselă. Acesta era un avertisment clar că era momentul să nu mai piardă vremea și să găsească un plan adecvat pentru viitor.

– Și ce face băiatul meu? spuse el, mângâindu-l ușor pe cap.

– Are nevoie să fie schimbat, răspunse Chloe.

– Da, am văzut. Sau mai bine zis, am mirosit. Mereu m-a surprins că o creatură atât de mică poate produce o miasmă ce ne amintește atât de tare de un staul.

Soția sa îl bătu ușor pe umăr.

– Ce urât să spui așa ceva! Lia va crede că nu-ți iubești fiul.

– Dacă mă iau după fața ei, Lia e de acord cu mine, spuse Dominic cu o sclipire în ochi. Dă-mi-l pe micul bandit ca să îl duc la bonă!

Când își strânse fiul la piept, Dom se apucă de lavaliera apretată a tatălui său, distrugându-i cutele elegante.

– Of, Doamne, oftă Chloe. O altă lavalieră stricată.

– O voi schimba înainte de cină. Ferească Sfântu' să-ți ofensez simțul modei, doamna inimii mele, spuse el în drum spre ușă.

Chloe strâmbă din nas către Lia.

– Sunt ultima care află de noile tendințe în modă, așa cum știe și Dominic. Dacă ar fi după mine, mi-aș petrece zilele într-o rochie veche de casă, având grijă de bebeluși sau de grădină.

– E o schimbare mare de la vechea dumneavoastră viață, nu? întrebă Lia. Dumneavoastră și Dominic păreți să fiți căutați deseori de înalta societate.

– Soțul meu este cu siguranță, spuse Chloe. Nu sunt prea pasionată de socializarea în grupuri mari. Când eram proaspăt căsătoriți, petrecerile din societate mă stresau așa de rău că făceam urticarie. Dar cu timpul m-am obișnuit, și tu vei face la fel. De fapt, s-ar putea să ajungi să-ți placă. La o adică, ești o tânără frumoasă și energică, și meriți puțină distracție.

Lia își netezi cu grijă rochia de batist care fusese ușor șifonată de micul trup grăsuț al lui Dominic.

– Sunt sigură că nu voi avea această șansă.

– I-am cerut lui Smithwell să ne aducă tava cu ceai, spuse Dominic în timp ce intra din nou în cameră. Este devreme, dar recunosc că sunt lihnit după o după-amiază incredibil de plictisitoare la Whitehall. Și trebuie să continuăm să îi creștem apetitul musafirei noastre. Aruncă o privire cunoscătoare și rapidă în direcția Liei. Pari să te simți mai bine, dar tot ești palidă.

– Mă simt în putere, domnule, vă mulțumesc. Dumneavoastră și mătușa Chloe ați avut foarte multă grijă de mine. Dacă veți continua să mă răsfățați astfel, nu-mi voi mai dori să plec.

– Ești bine-venită să stai cât de mult îți dorești, spuse Dominic în timp ce se așeza pe unul din scaunele cu spătar înalt din fața canapelei. Nu-i așa, draga mea?

– I-am spus de nenumărate ori. Chloe se așeză pe scaunul de lângă soțul ei. Dar nu cred că mesajul a ajuns la destinație.

– Vă rog să nu credeți că sunt nerecunoscătoare, se scuză Lia. De fapt, invitația dumneavoastră a fost așa un mare noroc că aproape crezusem că ați plănuit cu Jack să mă luați din casa mamei mele.

Prinse un schimb de priviri între cei doi soți.

– Nu ați făcut asta... nu? se bâlbâi ea. Adică, în afara faptului că mi-ați spus că fratele meu vitreg dorește să mă ajute.

– Sigur că nu, spuse Dominic cu calm. Așa cum ai spus și tu, a fost vorba de noroc.

Lia îl studie fără speranța de a-i străpunge fațada impenetrabilă.

– Pe cât vă sunt de recunoscătoare, nu pot sta aici pe veci. Și deși apreciez oferta căpitanului Endicott de a mă duce la ei la Viena, n-aș putea să-mi abandonez bunica. Ar fi suficient de dificil pentru ea să părăsească Stonefell, mutatul pe continent iese din discuție. Nici nu pot să cred că domnul căpitan sau doamna Endicott și-ar dori asta

foarte mult. Cu siguranță sunt amândoi suficient de ocupați cu atribuțiile funcției lor diplomatice.

– Sunt sigură că vei descoperi că Will și Evie nu și-ar dori nimic mai mult, spuse Chloe. Dar îți înțeleg îngrijorarea în legătură cu bunica ta.

– Poate ar trebui să ne spui *tu* ce vrei să faci, spuse Dominic. Presupun că te-ai gândit mult la asta cât ai zăcut la pat.

– Aveți dreptate, domnule. Trebuie să-mi găsesc un post oarecare, având în vedere că mama a refuzat să-mi mai încurajeze încercările de a-mi lansa cariera actoricească.

Mami clarificase acest lucru în vizita ei din ziua precedentă. Lipsa ei de susținere o rănise pe Lia mai mult decât voia să recunoască. Aproape că avusese senzația că mama ei ar fi dorit mai degrabă ca ea să devină curtezană decât să aibă o carieră răsunătoare pe scenă.

– Poate că-și dorește o viață liniștită pentru fiica ei, spuse Chloe cu blândețe. Una mai potrivită firii sale.

– Nu știu exact care îi sunt motivele, spuse Lia, încercând să nu pară plină de amărăciune. În orice caz, deși nu pot fi guvernantă, am ceva experiență în lucrul cu copiii. Sir Dominic, i-am sugerat mătușii Chloe să mă angajeze ca îngrijitoare sau însoțitoare pentru copiii din azilul său.

– Cred că se poate mai bine de atât, spuse Dominic ca un ecou straniu al soției sale.

Lia fu la fel de iritată și a doua oară când primi acest răspuns.

– Da, nu am să o las pe Lia să trăiască cu impresia că va trebui să se angajeze, spuse Chloe.

– Nu-i nimic în neregulă cu angajarea într-o casă bună, protestă Lia.

– Sunt de acord, zise Chloe. Și am un respect imens pentru cei care fac acest lucru. Dar familia ta nu-și dorește asta pentru tine. În plus, nici n-ai fost crescută pentru o astfel de viață. Cred că vei găsi această ocupație dificilă.

– Nu mă tem de munca grea.

– Sunt sigură că nu, dar Will Endicott m-ar ucide dacă îi voi permite surorii sale vitrege să se angajeze, spuse Dominic. Chiar și în cadrul familiei.

Lia își aruncă mâinile în aer.

– Atunci ce se presupune că o să fac, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie să mă îngrijesc de bunica mea.

– Atunci te vei bucura să afli că avem un plan pentru tine. Împreună cu ducele și ducesa de Leverton, îți vom facilita debutul în societate, spuse Chloe entuziasmată, de parcă îi făcea o mare favoare Liei. Ținând cont de pozițiile noastre, cât și de istoriile personale, suntem suficient de conștienți de obstacolele care te așteptată. Și știm cum să le depășim.

Dură câteva secunde până ce Lia își recăpătă vocea. Chloe și Dominic așteptară răbdători, fără să încerce să o grăbească.

– De ce ați dori să mă ajutați să-mi fac debutul în societate? întrebă într-un final.

– De ce nu? răspunse Dominic cu un calm impasibil.

Lia putea enumera o sută de motive, dar o bătaie la ușă le întrerupse discuția.

– Ah, trebuie să fie Jack, spuse Dominic. A sosit la țanc pentru ceai.

De parcă se coordonaseră, ușa se deschise și un slujitor intră cu o tavă mare de ceai. Câteva secunde mai târziu, majordomul îl aduse pe Jack în încăpere.

Dominic se ridică, împreună cu Lia, care își lipi un zâmbet pe față, deși se simțea aproape amețită de emoții. Nu era obișnuită să se simtă agitată în preajma lui Jack, și senzația i se părea atât deranjantă, cât și alarmantă.

– Nu te ridica, Lia, spuse Jack.

Luând-o de braț, o conduse încetișor înapoi pe canapea. Căldura mâinii sale mari ce trecea prin materialul subțire al mânecii o făcu să se poticnească și să se împiedice.

– Sunt în regulă, spuse ea, cufundându-se în canapea.

– Îmi pari ușor nesigură, spuse el uitându-se la Dominic. Ar trebui să fie jos din pat? A văzut-o vreun doctor azi?

Lia își dădu ochii peste cap.

– Doamne, ești mai rău ca buni.

Privirea lui zbură înapoi spre ea.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tine, având în vedere că este evident că tu nu ești în stare.

Ea oftă. Ursul rănit ieșise din nou la suprafață.

– Dacă ai venit numai să mă certi, poți să pleci de pe acum.

– Te asigur că Lia se însănătoșește, spuse Chloe. Doctorul a vizitat-o ieri și a spus că a scăpat de infecție.

– Așa, vezi? spuse Lia. Acum, nu te mai agita ca o fată mare și stai jos, te rog!

Jack părea înclinat să o contrazică, dar apoi gura sa puternică se curbă într-un zâmbet larg. Îi făcu inima să îi bată într-un ritm mai rapid care aproape că o durea.

– Scuzele mele, spuse el. Dar erai cu adevărat bolnavă, drăguțo, și tu nu te îmbolnăvești niciodată. Am fost îngrijorat în privința ta.

– Știu și îmi pare rău, dar totul e bine acum. Bătu ușor cu palma perna de lângă ea. De ce nu stai jos ca să bem niște ceai și să discutăm puțin.

– Acum te porți cu mine de parcă sunt căzut din lună.

– Și funcționează?

– Aparent da, spuse el, așezându-se.

Smithwell și un valet aranjară vesela pentru ceai pe măsuța joasă din fața lor. După ce se retraseră, Chloe le turnă tuturor câte o ceașcă.

– Toți păreați foarte serioși când am intrat, spuse Jack zâmbind. Despre ce vorbeați?

– Chiar, despre ce vorbeam? întrebă Chloe, aruncând o privire nedumerită soțului său, pe care Lia nu o crezu deloc sinceră.

– Amintește-ți, draga mea, răspunse Dominic. Discutam despre cel mai bun mijloc de a o prezenta pe Lia pe piața căsătoriilor.

Capitolul 11

Jack păru încremenit pentru un moment, apoi o roșeață puternică îi cuprinse trăsăturile. Lia nu-l putea învinui. În cele din urmă, ideea de a o prezenta în înalta societate pentru a-și găsi un soț era chiar și mai nebunească decât propunerea lui buni de a o transforma într-o curtezană.

– Poftim? îl întrebă el cu răceală pe Dominic.

Magistratul îi zâmbi cu blândețe.

– Nu mă deranjează să repet dacă n-ai înțeles din prima.

Jack lăsă ceașca jos cu un clinchet puternic. Băutura arămie sări din ceașcă în farfurioara de dedesubt.

– Am înțeles. Doar că nu pot să-mi cred urechilor. Privirea sa mijită se mută către Lia. Planul ăsta nebunesc a fost ideea ta, nu?

Atitudinea lui dezaprobatoare îi trimise emoțiile și așa fragile în direcția opusă.

– Presupun că nu poți să-ți imaginezi că un bărbat respectabil ar vrea să mă ia de soție, spuse ea acid. Este în mod evident în afara sferei imaginației umane, luând în considerare originea mea și nefericitul meu debut scenic.

Își încrucișă brațele pe piept și îl fixă cu o privire mânioasă.

Când privirea lui Jack lunecă în jos spre corsajul ei, Lia își coborî brațele și își apăsă pumnii în poală. Când el ridică din nou privirea, o mică roșeață îi cuprinsese pometii.

– Nu spune prostii, Lia, rosti el pe un ton mai blând. Apariția ta scenică a fost o mișcare greșită și ușor provocatoare, dar n-a fost nimic nefericit acolo.

– Păreai să fii de altă părere în seara aceea la teatru.

Jack răsuflă lung, de parcă se chinuia să-și găsească o rămășiță de răbdare.

– Recunosc că eram supărat, dar nu era vina ta. Mama și tatăl tău vitreg ar fi trebuit să fie mai precauți și să nu te expună public.

– Nu m-au forțat cu nimic, Jack, am făcut-o de bunăvoie. Asta nu era chiar adevărat, cel puțin în ceea ce privea rolul în travesti. Dar făcuse ceea ce era necesar și refuza să regrete acest lucru. În plus, o actriță dedicată trebuie să fie pregătită să se sacrifice pentru arta sa.

– Doamne sfinte, așa îi spui tu? Fii atentă aici, domnișoară, și bagă bine la cap, spuse el, apropiindu-se amenințător. Zilele tale de actorie s-au încheiat și asta e.

Lia ridică un deget și i-l agită aproape de nas.

– Atunci ai face bine să mă asculți, Jack Easton...

O apucă de mână.

– Aș fi tare fericit dacă ai înceta să mai agiți degetul în direcția nasului, al pieptului sau al corpului meu.

Ea își smulse degetul din strânsoarea lui.

– Am eu o idee despre unde aș vrea să-ți înfig acest deget acum.

Jack rămase cu gura căscată de uimire, și Chloe chicoti ascuțit. Sprâncenele lui Dominic se ridicară ușor șocate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mă referem la posterior, spuse Lia cu o față roșie.

Nu ar fi fost pentru prima oară când i-ar fi tras cu o gheată în posterior. Reușise o dată când avea treisprezece ani. buni îi permisese în sfârșit să poarte fuste lungi și să își prindă părul, mai mult pentru că Lia o bătea la cap de săptămâni bune. Jack venise să o ia la pescuit în iazul de la Stonefell și o tachinase fără milă în legătură

cu noua ei apariție studiat feminină. Deși era doar pentru amuzament, ea fusese devastată de faptul că el încă o vedea ca pe o fetiță mică. După prea multe plecăciuni din partea lui, ea fugise în spatele lui, îi pusese piedică și îl împinsese cu putere. Jack zburase în lac cu tot cu undiță. Revenise la suprafață câteva secunde mai târziu, scuipând și uluit. Lia fusese la fel de șocată și îngrozită că se pierduse cu firea. Când începuse să bâlbâie o scuză pripită, întinzând o mână ca să-l ajute să iasă, Jack izbucnise într-un hohot de râs. O luase de mână și o trăsese și pe ea în iaz. Lia oscilase între furia că noua ei coafură fusese distrusă și ridicolul general al situației. O singură privire aruncată spre fața fericită și udă a lui Jack provocase o explozie generală de râs. Se îndreptaseră uzi leoarcă înapoi spre Bluebell, fiind din nou prieteni la cataramă.

Ochii întunecați ai lui Jack sclipiră de amuzament.

– N-ar fi pentru prima oară, nu-i așa, domnișoară? Te rog acceptă-mi scuzele umile, Lia, în mod evident mi-am uitat manierele.

Nu era sigură că era gata să-l ierte.

– Cu siguranță le-ai uitat, mormăi ea.

– Dar pare să le fi recuperat cu ușurință, spuse Dominic. Așa că poate am putea discuta despre asta puțin mai liniștiți.

– Și cu mai puține amenințări, adăugă Chloe.

– Sunt forțată constant să-l amenință pe Jack, spuse Lia. Nu mă ascultă dacă nu o fac.

– Ba te ascult, spuse Jack cu o voce aproape sobră. Poate că nu sunt mereu de acord cu ceea ce propui, dar te ascult.

– Fir-ar, spuse ea. Acum vrei doar să mă faci să mă simt ca o scorpie. Nu-ți merge, Jack. Am suficiente motive de îngrijorare fără să mă mai simt prost din cauză că mă învinovățești tu.

– Dacă nu te-aș face să te simți vinovată, nu m-ai asculta niciodată.

– Bine punctat, spuse ea cu o admirație reținută. Cred că ai câștigat runda asta.

– Nu e un meci de box, spuse el, și nu-mi doresc să câștig nimic. Vreau doar să te întorci la Stonefell la bunica ta. Promit că totul va fi bine dacă vei face asta.

Ea se uită la expresia încăpățânată de pe chipul lui și încercă să fie răbdătoare. Avea intenții bune, dar ea putea ghici mândria masculină ce se ascundea în spatele acestor idei. Îi era greu să accepte că nu poate avea grijă de ea.

– Asta nu e o soluție, Jack. Știi din ce cauză mai bine ca oricine.

– Eu nu știu, spuse Dominic. Poate îmi puteți explica.

Lia aproape că uitase că Chloe și Dominic erau în cameră.

– Ei bine, e cam dificil de explicat. Era jenant.

Jack se strâmbă.

– E o discuție privată care ar fi bine să rămână în familie.

– Dar noi suntem familia Liei acum, milord, sublinie Chloe. Sau ai uitat acest lucru?

El îi zâmbi larg gazdei sale.

– E vina mea că avem discuția asta. Dar asta nu înseamnă că sunt mai puțin responsabil de bunăstarea Liei.

– Jack, spuse Lia încet, detestând să sublinieze ceea ce era evident, tu îmi ești cel mai bun prieten, dar nu îmi ești rudă.

– Mulțumesc că mi-ai amintit, spuse el. Dar în felurile în care contează, eu îți sunt familie. Nu pot să cred că nu ești de acord.

O ascunsese bine, însă ea prinse o notă rănită în tonul său. Se încruntă într-o scuză tacită. Cu toate acestea, era momentul ca Jack să înțeleagă o dată pentru totdeauna că nu mai era responsabil de viitorul ei.

– Fratele vitreg al Liei are acum mai multe drepturi de decizie în ceea ce privește protecția ei, spuse Dominic. Deși e lăudabil faptul că și tu dorești acest drept.

– De vreme ce căpitanul Endicott nu este aici, nu cred că acest lucru se aplică, spuse Jack. Și în continuare susțin că cea mai bună variantă este ca Lia să se întoarcă la Stonefell, unde totul va rămâne așa cum a fost întotdeauna.

– Nu, nu și nu, spuse Lia printre dinții încleștați.

Expresia încurcată a lui Chloe se lumină.

– Te îngrijorează ce se va întâmpla odată ce Lordul Lendale va aduce o soție acasă, nu?

Lia încuviință, ușurată că mătușa ei ghicise.

– Ar fi jenant, trebuie să recunoașteți.

– Așa este, spuse Chloe. Viitoarea Lady Lendale ar trebui să fie excesiv de tolerantă. Să aibă nu numai una, ci două dintre faimoasele Kincaid pe domeniul ei ar fi un test dificil pentru orice nevastă tânără.

– Am să mă repet, Lia nu este faimoasă cu nimic, spuse Jack, enervat în mod evident de evaluarea directă făcută de Chloe. Iar Rebecca are peste șaizeci de ani. Trecutul ei este istorie antică.

– Asta nu-i chiar adevărat, spuse Dominic. Nimeni nu poate nega faptul că unchiul tău a instalat-o pe Rebecca Kincaid ca amantă

pe moșia lui. Din cauza asocierii tale apropiate cu familia, ție ți se pare ceva firesc. Dar nimeni nu va crede asta, mai ales părinții unei tinere respectabile cu care ai putea dori să te însori.

– Cu o fată atât de drăguță ca Lia pe moșie, adăugă Chloe, nici o soție în deplinătatea facultăților mintale nu va fi de acord cu așa ceva. Ar fi convinsă că ea este amanta ta.

– Îi spun asta lui Jack de săptămâni bune, zise Lia. Dar pur și simplu refuză să recunoască realitatea situației.

Culoarea aprinsă a pometilor lui Jack semnală cât de rușinat – și enervat – era de discuția aceea fără ocolișuri.

– Nu e treaba nimănui cui îi permit să locuiască pe moșie. Și este *casa* ta, Lia.

Se aplecă și îl apucă de mână, împletindu-și degetele cu ale lui. El se opuse pentru un moment, dar într-un final îi luă mâna la rândul lui.

– Jack, tu ești cel mai generos om din lume, dar știi cât de important este pentru tine să închei un mariaj reușit, mai ales luând în considerare finanțele dezastruoase de la Stonefell. Nu-ți poți permite să mă ai pe mine prin preajmă ca un pește care a început să miroasă. Toți fermierii arendași și majoritatea sătenilor depind de tine.

Ideea că Jack s-ar putea căsători cu altcineva îi făcea fizic rău, dar refuza să fie egoistă. El trebuia să încheie un mariaj reușit, și ea nu-i putea fi o piedică.

El își smulse mâna.

– Pot să adaug faptul că asta este una dintre cele mai jenante conversații pe care le-am purtat vreodată?

– Poți, spuse Dominic. Dar este suficient de informativă. Știam că unchiul tău nu o ducea prea bine cu finanțele, dar nu înțelesesem că lucrurile luaseră o turnură atât de disperată.

– Sunt sigur că voi reuși să întorc mersul lucrurilor, spuse Jack sec.

Lia încuviință.

– Cu siguranță, *dacă* îți vei găsi o soție bogată. Ar trebui să-ți petreci timpul curtând fete eligibile gata de măritiș, nu să te îngrijorezi pentru mine. Eu voi fi în regulă.

– Și astfel revenim la discuția noastră inițială, spuse Dominic. Planul nostru de a o prezenta pe Lia societății. Cea mai bună variantă pentru ea este să-și găsească un soț pe măsură care îi va prețui multitudinea de calități și...

– Îmi va trece cu vederea defectele? încheie Lia pe un ton amar.

– Nu ai nici un defect, draga mea, spuse Chloe. Doar câteva obstacole de trecut.

Ochii lui Jack aproape că-i săriră din cap.

– Sunteți și mai visători decât mine dacă aveți senzația că Lia poate să apară într-o sală de bal fără să fie sfâșiată de clevetitori. Toți dezmățații și derbedeii o vor vâna ca niște șacali. Nu am să permit să o supuneți unei astfel de sorți.

Lia era pe punctul de a obiecta față de acest plan în baza acelorași motive îngrozitoare pe care tocmai le enumerase Jack, înainte ca acesta să o amuțească prin intervenția lui exagerată.

– Chiar crezi că aș permite ca nepoata soției mele să fie sfâșiată? întrebă Dominic, uitându-se fix la Jack. Sau că-i voi permite cuiva mai puțin decât respectabil să discute cu ea?

– Sigur că nu, răspunse Jack încordat. Dar nu poți să-i fii alături douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și nici chiar dumneata nu poți opri clevetitorii, Sir Dominic. Nici un rege nu poate.

– Din păcate, asta este adevărat, oftă Chloe. De fapt, fiii regelui alimentează cele mai suculente bârfe din oraș, așa cum știm cu toții. Pe cât de mult nu-mi place să o recunosc, Jack nu greșește când se gândește le provocarea de a-i găsi Liei un soț. Nu va fi ușor.

– Mai ales după nefericitul meu debut artistic, spuse Lia.

– Lăsând la o parte acel incident nefericit, sunt sigur că îți putem reabilita bunul renume, spuse Dominic. În toate celelalte privințe, ai trăit o viață excepțional de obișnuită la țară. Nici o bârfă nu era legată de tine, iar mama ta a fost căsătorită în ultimii zece ani cu un om care este și respectabil, și bine văzut. Îi zâmbi Liei. Mama ta este foarte populară, draga mea. Iar relația ta cu ea nu este o pată pe onoarea ta.

– Nu este nici ceva de laudă însă, spuse Jack. Poate ai reușit s-o reabilitezi pe Lia, deși acel cuvânt nu este potrivit, căci Lia nu are nevoie de reabilitare.

Ea îi strânse mâna, transmițându-i recunoștința ei. El îi zâmbi scurt.

– Dar sunteți complet sărit dacă aveți senzația că va reuși să prindă în plasă un aristocrat bogat sau vreun membru al nobilimii, continuă el. Șansele ca un nobil să se însoare cu ea sau să-i permită moștenitorului său să se însoare cu ea sunt aproape nule. Și nici nu există vreun motiv pentru un fiu mai tânăr să facă acest lucru, de vreme ce ea nu are nici zestre și nici un nume bun cu care să vină în relație.

Sentimentele calde ale Liei pentru el se risipiră ca fumul în vânt. Din nefericire, nu îi putea contrazice logica perfectă.

– Nu toți aristocrații au nevoie de o soție bogată, observă Chloe.

– Poate că nu au nevoie, dar de obicei vor una, răspunse Jack sec. Și vor și ca femeile lor să provină din familii impecabile, de obicei mai bune ca ale lor. Suntem toți o mare de snobi, știi asta.

– Nu chiar toți, dar îți înțeleg punctul de vedere, spuse Dominic. Lia s-ar descurca mai bine cu nobilimea rurală, mai ales că și ea a fost crescută la țară.

– Serios? se îndoi Lia.

Toți nobilii de la țară pe care îi cunoștea goneau după avuții și statut mai ceva decât cei londonezi.

– Hm, făcu Chloe, odihnindu-și bărbia pe vârful degetelor împreunate. Mai sunt câteva posibilități de luat în considerare. Știm câteva familii perfect respectabile care s-au descurcat bine cu negoțul sau au făcut averi în India. Cine știe dacă nu cumva un nabab bogat ar fi soțul potrivit pentru Lia?

– Vorbești despre ea de parcă e pusă la mezat, spuse Jack dezgustat. Nu voi permite ca Lia să fie vândută câștigătorului licitației ca o fleică de carne.

– De fapt, asta e o descriere adecvată în ceea ce privește metodele abordate de femeile din familia mea, spuse Lia. De obicei, activitatea noastră a fost să ne vindem.

Jack păru îngrozit.

– Îți interzic să mai spui așa ceva vreodată, s-a înțeles? E o aberație totală.

– Doar studiam variantele, interveni Chloe liniștitor. Nu o vom forța pe Lia să facă nimic. Ne dorim doar fericirea ei.

– Nu spun că nu apreciez ceea ce încercați să faceți, zise Lia. De fapt, sunteți cu adevărat generoși. Dar trebuie să fiu de acord cu Jack de data asta.

El se uită la ea cu o uimire exagerată.

– Stai, trebuie să-mi notez această ocazie specială în jurnal. Lia Kincaid este de acord cu mine într-un final.

– Ce prostie! murmură ea.

Dominic o studie pentru câteva momente cu o privire stânjenitor de pătrunzătoare.

– Sunt convins că putem depăși orice obstacole semnificative, draga mea. Însă doar dacă îți dorești cu adevărat să reușești.

Aceasta era esența problemei. Lia știa suficient despre mariajele aranjate ca să înțeleagă la ce se înhamă.

– Eu... nu sunt sigură, spuse ea ezitând. Sună de parcă n-o să fie prea plăcut, să vă spun sincer. Nu sunt sigură că vreau să încerc.

– În regulă, spuse Jack. Vei reveni la Stonefell, cel puțin până ce fratele tău vitreg revine în Anglia, spuse el, anticipându-i obiecțiile. Apoi poți decide ce vrei să faci.

Lia se gândi la acest lucru câteva secunde, înainte de a se uita la Dominic.

– Știți când va reveni căpitanul Endicott?

– Este cam greu de spus, luând în considerare situația din Viena, spuse el cu regret. Probabil va mai dura câteva luni.

„Fir-ar!" Soluția propusă de ei avea prea multe elemente nesigure. Și în plus, trebuia să se mai gândească și la buni. Pur și simplu nu putea cere unui frate vitreg pe care nu îl cunoscuse niciodată să se angajeze să le întrețină luni bune, dacă nu chiar ani.

Discuția o aduse din nou la locul pe care îl evitase de la bun început – locul care începea deja să îi pară destinat. Într-un final oftă cu năduf, cu aerul cuiva care își scotocea mintea de zile bune.

– Mai există o opțiune. Este probabil cea mai realistă, luând în considerare circumstanțele.

– Care ar fi aceea? întrebă Dominic cu un zâmbet.

– Aș putea începe să-mi caut un protector.

Fața lui Dominic se înăspri.

Lia ridică din umeri.

– Vorbim de afacerea familiei aici. Atât buni, cât și mami sunt de părere că asta mi-ar ieși mai bine decât orice altceva.

Jack puse o mână puternică pe brațul ei.

– Am mai discutat asta, și am senzația că ți-am interzis în mod expres să mai deschizi discuția din nou, bombăni el.

Ea își smulse brațul, enervată din ce în ce mai mult de tendința lui de a-i da ordine.

– Am să fac exact ceea ce vreau, când vreau. Și dacă doresc să-mi iau un protector, ei bine, asta am să și fac.

Privirea lui o străpungea cu furie.

– Nu mă provoca, Lia. Te asigur că ceea ce urmează nu va fi foarte plăcut.

Prea nervoasă ca să gândească rațional, făcu singurul lucru care îl enerva atunci când erau copii. Scoase limba la el.

El se holbă la ea cu neîncredere. O secundă mai târziu, trăsăturile lui căpătară aerul unei hotărâri masculine.

– În regulă, spuse el ridicându-se. Noi doi mergem undeva separat să discutăm chestia asta, iar apoi îți vei face bagajele pentru Stonefell.

– Nu prea cred.

– Și nici nu se va apuca să se pregătească pentru a fi curtezană, spuse Dominic, uitându-se la ea cu o privire intimidantă. Nu vreau să mai aud baliverne din astea de la tine, nepoată. O interzic complet.

Lia rămase cu gura căscată la el, surprinsă de schimbarea comportamentului său de obicei calm.

Chloe își puse ceașca pe masă și se ridică, uitându-se la soțul său cu o dezaprobare blândă.

– Îți interzic să ridici vocea la Lia, dragul meu. Serios, Dominic, unde-ți e mintea?

El tresări ușor.

– N-am intenționat să ridic vocea, dar trebuie să recunoști...

– Nu recunosc nimic. Soția lui se întoarse fără milă spre Jack. În ceea ce te privește pe tine, Lord Lendale, mă aștept am la ceva mai bun din partea ta. Intimidarea Liei este inacceptabilă. Uită-te cum s-a înroșit. În mod evident ai supărat-o, și sper doar să nu se îmbolnăvească iar.

Lia nu avea cum să se îmbolnăvească iar, dar aprecia ajutorul mătușii sale.

– Ei bine, la naiba, Lady Hunter, spuse Jack, părând ușor rușinat, cineva trebuie să-i bage mințile în cap.

– Chloe, poate îi poți explica tu Liei de ce ideea ei este atât de aberantă? întrebă Dominic.

Ea o luă pe Lia de braț și o ridică.

– N-am să fac așa ceva. De fapt, cred că ideea Liei este cea mai bună.

Acest lucru făcu să se aștearnă liniștea în încăpere, bărbații fiind în mod evident stupefiați de afirmația lui Chloe.

– Ah, așa? reuși Lia să îndruge.

Mătușa ei încuviință.

– Așa cum ai spus, n-ai multe opțiuni, așa că am putea să le încercăm pe toate. De ce nu mergem noi două sus în camera ta să purtăm o discuție liniștită și rațională fără interferențe absurde masculine?

Lia nu se opuse când Chloe o împinse spre ușă, deși aruncă o privire peste umăr spre Jack. Arăta de parcă cineva îi scăpase o nicovală în cap.

Odată ce ieșiră din cameră și începură să urce scările, Lia își drese glasul.

– Nu crezi cu adevărat că ar trebui să devin o curtezană, nu?

Chloe râse.

– Evident că nu. Nici nu este nevoie.

– Atunci de ce ai spus că este o idee bună?

Mătușa sa se opri pe palier, cu o treaptă mai sus decât ea.

– Pentru că este absolut evident că Jack Easton este îndrăgostit de tine. Este la fel de evident că încă nu-și dă seama de asta, bietul băiat! Așa că va trebui să-și dea singur seama, apoi putem purcede din punctul respectiv.

Pentru un moment alarmant, scările părură să se încline sub picioarele Liei, și simți cum apucă balustrada cu ambele mâini.

„Jack Easton, îndrăgostit de mine?"

Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ajunsese Chloe la o concluzie atât de bizară? Ideea că Jack ar putea fi îndrăgostit de ea era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. La o adică, aproape că leșinase când îl sărutase în biblioteca de la Stonefell și se purtase complet nesuferit cu ea de când ajunsese la Londra. Acțiunile sale clar nu erau ale unui bărbat prins în mrejele iubirii sau aprins de pasiune – ba chiar din contră.

În timp ce Lia își aduna gândurile, mătușa ei o privea cu un calm impasibil. Un privitor putea crede că tocmai comentase ceva la adresa ultimei mode privind bonetele, în loc să îi întoarcă Liei lumea pe dos.

Într-un final își regăsi vocea.

– Nu cred că este adevărat, mătușă Chloe. Jack ține foarte mult la mine și desigur că este protector, însă...

– E îndrăgostit de tine, spuse Chloe cu certitudine. O luă pe Lia de mână și o trase în sus pe scări. Dar așa cum am spus, încă nu a înțeles acest lucru. Așa că va trebui să-l facem să-și dea seama.

Lia alunecă pe hol în spatele mătușii sale, prea fermecată ca să simtă podeaua sub picioare.

– Și dacă mă voi preface că devin o curtezană, Jack își va da seama că este îndrăgostit de mine?

Chloe zâmbi radios în timp ce deschidea ușa către camera Liei.

– Trebuie să începem de undeva, dragă, nu?

Capitolul 12

– Era și timpul să-ți faci apariția, îi spuse ducele de Leverton lui Jack în timp ce acesta trecea de alți oaspeți în drum spre soția lui. Seara aproape s-a terminat.

– Nu fi idiot! În plus, am ajuns aici acum nu știu cât timp. Mi-a luat o grămadă să intru în casă și să urc pe scările alea nenorocite. Aruncă o privire spre ușa de la intrare a casei Leverton, unde majordomul și trei lachei primeau haine și direcționau oaspeții nerăbdători. Credeam că acesta va fi un bal privat, dar e mai aglomerat ca la grădinile Vauxhall.

Decisese să vină de la club după ce analizase cu amărăciune timp de o oră toate posibilele dezastre care îi stăteau înainte. Când ajunsese în Grosvenor Square, fusese uimit să vadă coada lungă de trăsuri care așteptau. Ținând cont de perioada anului, evenimentul ar fi trebuit să fie unul de proporții modeste, nu un succes răsunător ce ar fi putut rivaliza cu cele mai mari baluri din plin sezon.

– Stai numai să vezi sala balului, spuse Leverton. Va fi un miracol dacă podeaua nu va ceda, făcându-ne pe toți să ne prăvălim peste bucătării.

Mici bucăți muzicale răsunau peste rumoarea gălăgioasă, însă prea mulți oaspeți blocau holul ca să poată vedea sala de bal.

– Asta a fost o idee proastă, Charles. Faptul că va fi prezentată într-un astfel de mediu pune prea multă presiune asupra Liei. Ca să nu mai spun că se pare că ai invitat pe toată lumea.

Gazda lui pufni.

– Eu i-am invitat? Am senzația că jumătate dintre oamenii care îmi terfelesc acum covoarele și-mi beau excelenta șampanie nici măcar n-au fost invitați.

– Splendid, spuse Jack. Ce dezastru ne așteaptă!

– Nu-ți mai face griji. Toată lumea este mobilizată astă-seară. Sir Dominic o urmărește pe Lia ca un uliu, atât de strașnic încât și tu ai fi mulțumit, iar Gillian a promis să înjunghie pe oricine care se apropie prea mult de verișoara ei sau o insultă.

– Da, omorâtul musafirilor ar trebui să rezolve problema bârfelor.

Prietenul său zâmbi.

– Parcă îmi amintesc că ai râs de necazurile mele când încercam să o introduc pe Gillian în înalta societate. Nu pot să-ți spun cât de încântat sunt să te văd și pe tine pe jăratic acum.

Jack își amintea vag de o vreme când era un om fericit, chiar jovial. Acum, de când problemele tindeau să se adune una peste alta în mod alarmant, părea că simțul umorului și modul binevoitor în care privea lumea dispăreau încet, încet.

– Gillian n-a trebuit să depășească atâtea obstacole câte are Lia.

– Nu? Soția mea a pocnit un conte în mijlocul balului, ceea ce și tu trebuie să admiți că a fost o adevărată provocare chiar și pentru flerul meu social. Lia în mod sigur nu se va arunca în astfel de acrobații.

– Serios, Charles, spuse Gillian, întorcându-și capul către soțul ei. Când vei înceta să-mi mai scoți ochii cu acel incident neplăcut?

– Draga mea, oroarea absolută a acelei clipe îmi va rămâne întipărită în amintiri pe vecie.

Ducea râse.

– Ce aberație! Haide, tu și Jack v-ați plâns și ați încurcat coada prea mult. Biata Lady Cardwell va ajunge să aibă varice dacă mai stați mult acolo.

Jack se întoarse și o văzu pe doamna în chestiune cum îi privea chiorâș, buclele sale cenușii și turbanul mov aproape tremurându-i de nervi. Murmură niște scuze, deși mental se încruntase. Lady Cardwell era o bârfitoare de prima clasă și o snoabă îngâmfată. Prezența ei în seara aceasta nu putea fi un semn bun.

– Ce Dumnezeu caută aici? murmură el înspre Gillian. Este un balaur!

– Crede-mă, știu. Mă ia la întrebări de câte ori ne întâlnim. Dar este o prietenă bună a mamei lui Charles, care a insistat să o invităm. Aruncă o privire dezgustată înspre sala de bal. Alături de jumătate dintre oaspeții din această seară.

– Nu știam că soacra ta este în oraș. Nu putu să-și ascundă uimirea.

– A sosit la începutul săptămânii, anunțându-ne doar cu câteva zile înainte, spuse Gillian pe un ton morocănos. Era prea târziu să anulăm balul, deoarece majoritatea invitațiilor fuseseră deja trimise. Apoi a insistat să invităm și mai mulți oameni.

Acest lucru era o schimbare neplăcută din mai multe puncte de vedere.

Deși ducesa văduvă de Leverton era o femeie de treabă, era remarcabil de arogantă. Și deși aparent acceptase mariajul fiului său cu Gillian Dryden, susținerea ei pentru Lia nu se întrezărea să fie la fel de puternică.

– Presupun că ar putea fi mai rău, spuse el cu grijă. Dacă mama lui Leverton a fost de acordat să ne onoreze cu prezența astă-seară, asta trebuie să însemne că îi tolerează prezența Liei în înalta societate.

– Da, hai să ne prefacem că așa este, în regulă? zise Gillian entuziastă.

– Și unde este sfințenia sa, mama soacră? Am presupus că ne va întâmpina la primire.

– Din nefericire, este exact în spatele tău, murmură Gillian.

Jack trebui să își muște buza pe interior ca să se abțină să nu râdă când se întoarse să o salute pe mama lui Leverton.

– Lord Lendale, ce drăguț din partea ta să ne onorezi cu prezența într-un final, spuse văduva, o femeie scundă și îndesată care, în ciuda faptului că folosea un baston, avea o postură demnă și se ținea foarte dreaptă. Începusem să cred că n-ai să mai ajungi.

– Excelență, ce plăcere să vă revăd, spuse el, înclinându-se deasupra mâinii ei. Arătați minunat ca întotdeauna.

– Lasă lingușelile, tinere. Îmi displac cu adevărat.

Jack văzu o sclipire în ochii bătrânei. Poate nu îl aproba întotdeauna – ceea ce ținuse să menționeze deseori de-a lungul anilor –, dar se obișnuise cu el, aproape văzându-l ca pe un al doilea fiu.

– Arăți cu adevărat încântător astă-seară, mamă, spuse Gillian politicos. Culoarea aceea te prinde foarte bine.

Chiar și Jack se chinui să o creadă, de vreme ce văduva purta o nuanță turbată de mov.

Ducesa văduvă ignoră complimentul.

– Gillian, stai dreaptă te rog! Postura ta e absolut îngrozitoare.

Postura lui Gillian era oricum numai îngrozitoare nu, dar ea doar își dădu ochii peste cap și își îndreptă umerii în timp ce soacra ei se strecură în linia de primire lângă fiul său.

– Adoră să mă mustruluiască, îi spuse ea într-o șoaptă mascată lui Jack. Are și ea o preocupare.

– Și încetați să mai șușotiți, adăugă văduva. E chiar necuviincios.

– Are și urechi de elefant, adăugă Gillian.

– Ești incorijibilă, replică Jack.

– Așa îmi spune și Excelența Sa în fiecare ceas. Acum, nu mai ține coada în loc și du-te să o cauți pe Lia.

– Presupun că nu pot să mai amân acest lucru, nu? Sper pe tot ce am mai sfânt să nu ne luăm iar la ceartă.

Ea îl bătu pe braț.

– Nu te mai îngrijora. Sunt sigură că este nerăbdătoare să te vadă.

– Când a ajuns?

– Cam acum o jumătate de oră, cu foarte puțină agitație și câteva bârfe ici-colo. Asta sigur îți va face plăcere.

Știa că el încă era supărat pentru că nu fusese ales să o însoțească pe Lia. Jack presupusese din start că acesta va fi rolul său – să gonească orice crai sau derbedei care ar fi avut curajul să se apropie de ea. Luând în considerare planul ei nebunesc de a-și căuta un protector, părea o precauție esențială și de bun-simț. La o adică, dacă știa să facă un lucru, acela era să aibă grijă de Lia Kincaid.

Sir Dominic nu fusese de acord cu el, nici Lia, spunând că nu va face decât să atragă atenția asupra relației neobișnuite dintre familiile lor. De fapt, Jack și Lia schimbaseră câteva cuvinte aprinse pe această temă, ceea ce dusese la plecarea ei furtunoasă din salonul familiei Hunter, lăsându-l ca de obicei cu gura căscată.

Tot ce mai putea face acum era să se apropie cât de mult i s-ar fi permis și să încerce să o protejeze pe cât de bine putea.

– În regulă, am să intru, spuse el. Apropo, de obicei înțeleg ce mi se spune, mai ales dacă mi se explică de câteva ori la rând, de preferat în cuvinte monosilabice.

Gillian râse.

– Cred că ești ușor de antrenat, milord. De fapt, cred că vom avansa la cuvinte de două și chiar trei silabe cât ai clipi.

– Aceasta a fost o insultă demnă de soțul tău, Excelență.

– O iau ca pe un compliment.

– Eu nu aș face-o.

Ea îi zâmbi galeș înainte de a se întoarce să discute cu Lady Cardwell, care într-un final trecuse de ducesa văduvă.

Lui Jack îi luă câteva minute până ce reuși să își facă loc prin sala de bal, de vreme ce se tot întâlnea cu prieteni și era nevoit să răspundă la întrebări legate de mama sa. Câteva dintre invitatele vârstnice își exprimară surpriza în legătură cu absența ei, deși știau că Lady John mai degrabă s-ar împușca în picior decât să se apropie la mai puțin de o sută de metri de o Kincaid. Remarcile lor mascate erau doar un indiciu al posibilelor pericole ce pândeau în sala de bal.

Se opri lângă una dintre coloanele corintice de la intrare și trecu în revistă toată încăperea. Abia dacă mai era loc să arunci un ac pe ringul de dans, unde amestecul de rochii colorate și bijuterii strălucitoare erau în contrast cu ținutele bărbătești întunecate. Din fericire, el era mai înalt decât majoritatea bărbaților, așadar își putea identifica cu ușurință ținta.

Ținându-se de cuvânt, Dominic Hunter stătea lângă Lia și Chloe, arătând foarte fioros. Din nefericire, nici măcar căutătura încruntată a lui Sir Dominic nu reușea să țină la distanță de Lia un grup entuziasmat de pretendenți tineri sau mai puțin tineri.

Deși majoritatea, slavă Domnului, erau complet respectabili, alții nu erau chiar așa. Jack îi recunoscu pe membrii celui de-al doilea grup, atât după nume, cât și după gen. În ciuda manierelor lor impecabile și a aparențelor cizelate, el le cunoștea scopurile la fel de bine cum cunoștea starea precară a finanțelor lui. Căutau o cucerire nouă și puseseră ochii pe Lia.

Competiția de a-i câștiga favorurile – și de a-i compromite complet reputația – începuse deja.

„Peste cadavrul meu."

Nerăbdător să o ajungă, începu să se împingă prin mulțime. Încă mai avea câțiva metri de parcurs și nu reușise să o vadă cum trebuie, când mulțimea se dădu la o parte, căci un nou dans începea pe ring. Câțiva dintre domni se îndepărtară, probabil pentru a-și găsi partenere. Jack aproape că se împiedică în propriile picioare, oprindu-se în loc în timp ce mintea îi era acaparată de viziunea din fața sa.

Știuse întotdeauna că Lia era o fată drăguță. Zâmbetul ei dulce și generos îi câștigase aliați peste tot pe unde se dusese. Era întruchiparea fetișcanei de la țară – o față proaspătă, fără podoabe și îmbrăcată într-un fel care se potrivea unei vieți liniștite, ce se învârtea în jurul anotimpurilor și al muncii unei moșii retrase din Yorkshire.

Fetița simplă cu fața rumenă era în acea seară înlocuită de o zeiță tânără și sofisticată, care purta o rochie crem cu paiete aurii ce-i făcea pielea să strălucească și se agăța de forme ce păreau mult mai generoase când erau etalate de un corsaj adânc. Părul castaniu strălucitor fusese ridicat în bucle complicate, cu șuvițe delicate ce alunecau pe gâtul lung și grațios. Umerii ei fini și drepți erau aproape goi, iar mânecile elegante păreau că îi vor aluneca pe brațe din clipă în clipă, lăsând la vedere toate comorile ascunse de rochia mulată.

„Doamne, Dumnezeule!"

Răsuflă cu greutate pe nas, aproape ca un taur înfuriat, nu se putu abține să nu observe. Trebui să depună un efort conștient să nu smulgă eșarfa matroanei de lângă el și să n-o arunce pe umerii goi ai Liei. Afurisita se afișa ca o adevărată urmașă a faimoaselor Kincaid. Nici dacă dădea anunț în ziar nu i-ar fi reușit atât de bine.

În timp ce începu să înainteze, o mână fermă îl prinse de umăr.

– Jack, așteaptă, spuse Charles, trăgându-l după o coloană de marmură. Trebuie să vorbim.

– N-am timp, izbucni el. Trebuie să o prind pe Lia până nu face o nebunie.

– E în siguranță, Sir Dominic și Lady Hunter stau cu ochii pe ea.

– Ai văzut cum e îmbrăcată?

Charles se încruntă.

– Desigur. Arată fermecător.

– Arată ca o curtezană afurisită care își etalează avantajele.

Sprâncenele prietenului său se ridicară de uimire.

– Nu prea cred. Rochia ei este cu totul adecvată pentru o tânără care nu este la primul sau al doilea sezon. Gillian a ajutat-o să o aleagă.

– Cumva toate femeile din familia asta și-au pierdut mințile? întrebă Jack.

– Habar n-am despre ce vorbești. Dar asta nu contează acum, căci avem o problemă. Sau, mai bine zis, tu ai o problemă împreună cu Lia. Și mă tem că e cam greu de evitat.

Jack oftă.

– Acum ce mai e?

Charles se uită peste umărul lui Jack înspre sala de bal. Apoi se uită înapoi la Jack, cu trăsăturile ferme și sumbre.

– Mama și sora ta tocmai au ajuns și se îndreaptă înspre noi.

– Aici, domnișoară Kincaid, acum vă puteți odihni puțin, spuse Sebastian Sinclair. Ați atras un număr impresionant de admiratori. Îi aruncă un zâmbet fermecător, dinții săi albi contrastând cu tenul bronzat. Din fericire pentru mine, toți flăcăii înflăcărați erau ocupați pentru următoarele câteva dansuri. Ceea ce înseamnă că acum sunteți doar a mea.

Lia zâmbi politicos în timp ce încerca să se abțină să nu-și șteargă transpirația care îi curgea pe ceafă. Ce n-ar fi dat pentru o gură de aer rece și curat de țară, cum era la Stonefell.

Aruncă o privire în jurul încăperii, încă surprinsă de numărul impresionant de bărbați care păreau nerăbdători să o cunoască. Însă era mai mult decât evident din câteva aluzii subtile că cel puțin câțiva dintre cei prezenți văzuseră reprezentația ei de la Pan. Acest lucru o făcea atrăgătoare în ochii lor și devenise chiar, așa cum bine bănuia, o provocare.

– Este foarte aglomerat, nu? răspunse ea. Dumneavoastră însă nu păreți afectat de acest lucru deloc, domnule Sinclair.

În urmă cu vreo câteva minute, aproape că-i venise rău de la căldură și de la mirosurile de parfum, rom, ceară și aranjamente florale – cu precădere crini și trandafiri – și cel puțin trei sute de oameni înghesuiți în spațiul strâmt al câtorva camere. Jura că aproape putea vedea o aromă parfumată plutind deasupra ringului de dans.

– Am petrecut majoritatea ultimului deceniu în India, răspunse Sinclair. Pe cât de rău este aici, această sală de bal nici nu se compară cu Bombay în perioada musonului. Acolo reușești cu greu să iei o gură de aer timp de câteva luni.

– Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre aventurile dumneavoastră în India, spuse Lia. Pare o țară incredibil de fascinantă, deși vremea poate fi într-adevăr o provocare.

Dintre toți bărbații pe care îi întâlnise în seara aceea, Sinclair îi plăcea cel mai mult. Conform mătușii Chloe, era fiul cel mai tânăr al unui baron sărac. Fusese trimis în India când era un băiețandru și își făcuse averea acolo. Era înalt și chipeș, cu păr de culoarea grânelor, ochi verzi pătrunzători și o personalitate prietenoasă care părea complet naturală. Spre deosebire de alți bărbați, nu părea să o privească doar ca pe o tentație de moment care aștepta să fie devorată. Vorbea ca un bărbat cu bun-simț și educat, ascultând cu interes și opiniile ei.

El ridică din umeri.

– Te obișnuiești.

Ceva din tonul său sugera că nu prea avusese de ales.

– Vă invidiez curajul, domnule Sinclair, spuse Chloe, vânturându-și cu putere evantaiul pentru a se răcori. Mai aveam puțin și leșinam. Mă mir că Gillian a găsit atâția oameni rămași aici, considerând că sezonul s-a terminat de mult. Poate puțin prea mulți, să fiu sinceră.

– Bănuiesc că nu toți au fost pe lista de invitați, interveni Dominic cu sarcasm.

Lia se încruntă.

– Adică oamenii au venit și fără invitație? De ce ar face așa ceva?

Chloe și Dominic se priviră reciproc.

– Presupun că au venit să caște gura la cea mai recentă faimoasă Kincaid. Lia se strâmbă. Ce nepoliticos să vină pe capul familiei Leverton fără nici un fel de bun-simț.

– Nu poți niciodată greși anticipând comportamentul inadecvat al înaltei societăți, spuse Dominic. De fapt, este mai bine să te aștepți întotdeauna la ce e mai rău, astfel încât atunci când o ocazie fericită se ivește, nu poți decât să rămâi plăcut surprins.

– Sunt complet de acord, având în vedere propriile mele experiențe, spuse Sinclair. De când m-am întors la Londra acum câteva luni, am fost abordat cu cele mai impertinente întrebări legate de orice detaliu, de la întâlnirile mele cu femeile exotice ale Indiei până la măsura averii mele.

– Asta e groaznic, spuse Lia. Cum ați rezistat?

El îi făcu cu ochiul.

– Am inventat cele mai mari gogoși pe care mi le-am putut imagina, în special în legătura cu grosimea portofelului meu.

Lia și Chloe râseră și până și Dominic zâmbi ușor.

Era primul semn de bună dispoziție pe care îl arătase toată seara. Unchiul ei își petrecuse timpul până atunci încruntându-se la diverși care încercaseră să discute cu ea până atunci, făcând tot posibilul să îi gonească. Chloe fusese nevoită într-un final să-i amintească scopul acestui întreg exercițiu, acela ca Lia să își găsească un pretendent potrivit. Dominic răspunsese cu acreală că el îi gonea doar pe cei nepotriviți, care păreau să fie mult prea numeroși.

Acest lucru nu făcu decât să îi întărească convingerea Liei că încercarea lor de a o ajuta să debuteze în societate era o pierdere de vreme. Doar câțiva burlaci respectabili o invitaseră la dans, și asta probabil avea mai mult legătură cu mamele lor decât cu ei înșiși. Fusese prezentată unui număr de lady aristocrate, și deși nici una nu o criticase pe față, nici nu se străduiseră să lege o conversație mai presus de câteva schimburi de replici politicoase. Să-și facă speranțe că fiii lor urmau să o curteze era o încercare deșartă.

– Aceasta este o tactică excelentă, domnule Sinclair, dar nu cred că gogoșile vor funcționa în cazul meu, spuse Lia. Istoria mea este destul de șocantă și așa.

– Prostii, draga mea, zise Chloe. Ești o tânără blândă și manierată, cu mult bun-simț. Nu este nimic șocant la tine.

– Spune-le asta oaspeților, spuse Lia cu amărăciune. Nu cred că mulți dintre ei vor fi de acord cu tine.

– Cumva din cauză că ați apărut pe scenă săptămâna trecută sau din cauză că mama și bunica dumneavoastră au fost curtezane? întrebă Sinclair.

Lia clipi, surprinsă de întrebarea sa directă. Sinclair le zâmbi scuzându-se.

– Iertați-mi onestitatea. Traiul simplu pe care l-am dus în ultimul deceniu n-a făcut decât să-mi șteargă din memorie manierele elegante.

Lia îi zâmbi.

– Este mult mai simplu când oamenii spun direct ce gândesc în loc să învelească înțelesul în fraze frumoase, înflorite – mai ales, mustrările.

Chloe încuviință.

– Cât de adevărat. Nu-ți pot spune de câte ori am fost insultată la un eveniment social și am înțeles abia câteva ore după.

– Data viitoare când se întâmplă asta, am să te rog să-mi spui, se zburli Dominic. N-am să permit nimănui să-mi insulte soția și să scape nepedepsit.

Ea îl bătu pe braț.

– Ești un dulce, dar nu te pot lăsa să bagi spaima în oameni pentru câte un zevzec care se ițește ici-colo.

– Nu văd de ce nu, spuse Dominic. Ce rost mai are influența dacă nu o poți exercita ca să sperii oamenii și să-i faci să se comporte civilizat?

– Sau necivilizat, în funcție de caz, rânji Sinclair.

– Conform familiei mele, am trecut prin suficiente întâmplări necivilizate, spuse Lia. De acum trebuie să fiu un model de comportament desăvârșit.

– Asta ar fi o schimbare plăcută, zâmbi Dominic cu amărăciune.

– Apariția scenică a domnișoarei Kincaid nu sună atât de scandalos, spuse Sinclair. Ci mai degrabă o aventură amuzantă. Și era și compania tatălui vitreg, nu? Sună absolut pașnic dacă știi toate detaliile.

Lia strâmbă din nas.

– Presupun că nu ați auzit de rolul meu în travesti.

El clătină din cap, cu o privire ușor surprinsă.

– Nu este cazul să discutăm asta acum, spuse Dominic ferm. Sau vreodată, de fapt.

– Presupun că aveți dreptate, spuse ea. Domnule Sinclair, vă rog să uitați că am menționat ceva legat de asta.

– Ei, asta nu e amuzant, se plânse el teatral. Dar de vreme ce sunt un gentleman, îmi voi ține curiozitatea sub control, însă numai dacă îmi veți permite să vă vizitez în curând, domnișoară Kincaid. Și pe dumneavoastră, Lady Hunter, bineînțeles.

Lia zări privirea mătușii sale zburând spre Dominic, care încuviință aproape imperceptibil din cap. După toate aparențele, se părea că domnul Sinclair trecuse testul.

– Sunt sigură că și eu, și Lia vom fi încântate să vă revedem, spuse Chloe.

Îi zâmbi încurajator Liei.

– Într-adevăr, ar fi foarte plăcut, adăugă Lia politicoasă.

Deoarece Sinclair părea un domn cu adevărat drăguț, nu-și putea închipui de ce și-ar pierde timpul cu ea. Cu înfățișarea, familia și averea lui, era considerat o partidă de primă mână pentru un mariaj monden. Presupuse că era pur și simplu politicos, având în vedere că tatăl său era prieten cu Dominic.

Ochii lui sclipiră cu un licăr de amuzament.

– Sunteți prea bună, domnișoară Kincaid. Voi face tot posibilul să vă amuz pe dumneavoastră și pe Lady Hunter cu povești încântătoare despre călătoriile mele în India.

Mulți dintre domnii pe care îi întâlnise Lia în acea seară îi păruseră doar niște păuni împopoțonați, etalându-se în fața femeilor și așteptând aprobarea lor deplină. Sinclair, deși era evident un om încrezător, nu părea să se ia prea în serios.

Poate că totuși i-ar fi făcut plăcere să petreacă timp alături de el. Dacă nu din alt motiv, poate că reușea să-i ia gândul de la Jack. Tocmai se certase cu el din nou în urmă cu câteva zile, ceea ce o făcuse să se simtă tristă și părăsită. Fuseseră cândva cei mai buni prieteni, însă de curând pierduseră capacitatea de a-și vorbi deschis, cu atât mai puțin de a-și citi sentimentele.

Dacă Jack o iubea cu adevărat, așa cum sugerase Chloe, acest lucru nu s-ar fi întâmplat, din punctul de vedere al Liei. În orice caz, relația lor părea să se destrame sub un munte de discuții și neînțelegeri, făcându-i să se îndepărteze unul de celălalt din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Se temea că nu mai aveau un viitor împreună.

„Atunci nu mai boci și fă ceva."

– Acest lucru ar fi splendid, îi spuse ea, zâmbindu-i larg lui Sinclair. Abia aștept să ne vizitați.

Sprâncenele lui se ridicară uimite de entuziasmul ei brusc. Nu era deloc bună la socializare, așa cum încercase să le explice de nenumărate ori mătușii Chloe și lui Gillian. Jack fusese de acord cu ea, ceea ce, să fie sinceră, nu era foarte încurajator.

Sinclair se aplecă scurt peste mâna ei înmănușată.

– Vă mulțumesc, domnișoară Kincaid. Mă voi asigura că....

Apărând brusc din mulțime, Gillian îi înfipse un cot în coaste lui Sinclair, împingându-l mai încolo.

– Lia, iată-te! Am scotocit după tine peste tot, dar nenorocita asta de sală... ăăă, sala aceasta ridicolă este atât de aglomerată că abia mi-am mai găsit propriile mâini.

– Iertați-mă, Excelență, spuse Sinclair pe un ton sec. Nu mi-am dat seama că vă stăteam în drum.

Gillian păru exagerat de surprinsă când dădu cu ochii de el.

– Domnule Sinclair, dumneavoastră sunteți? Mii de scuze! Nu v-am observat.

Având în vedere că el avea peste un metru optzeci și ochilor lui Gillian nu îi scăpa nici un amănunt, acest lucru nu era foarte credibil.

– Sper că nu v-am călcat pe picior și că nu v-am rănit, adăugă ducesa, aproape ca un gând trecător.

– Nu, doamnă, vă asigur, *piciorul* meu n-a fost deloc rănit.

Gillian îi zâmbi reținut.

– Sunteți foarte drăguț. În alte circumstanțe, chiar mi-ar plăcea de dumneavoastră.

Asta îl nedumeri pentru câteva secunde, dar își reveni cu un zâmbet rapid.

– Vă mulțumesc... cred.

– Excelență, aveți nevoie de ceva de la Lia? întrebă Dominic, părând oarecum suferind.

Gillian avea tendința de a genera această reacție printre familia și prietenii săi. Ducesa era chiar mai neconvențională decât era ea, și o luase de îndată pe Lia sub aripa ei cu o loialitate aprigă și de neabătut. Lia deja ajunsese să o adore.

– Da. Este extrem de important să vorbesc cu Lia, cu tine și cu mătușa Chloe. Gillian îi aruncă o privire nerăbdătoare lui Sinclair. Acum.

El prinse sugestia și se scuză cu un murmur încet înainte de a dispărea în mulțime. Pentru un bărbat atât de mare, se mișca cu o grație elegantă care era chiar atrăgătoare. Dacă nu l-ar fi avut pe Jack....

Își opri gândurile în fuga lor.

– S-a întâmplat ceva Gillian?

– N-ai nici cea mai vagă idee. Gillian aruncă o privire peste umăr, apoi se apropie și își coborî vocea: Mama și sora lui Jack tocmai au ajuns la bal. El și Leverton se străduiesc să le țină în partea aceea a camerei, dar nu cred că vor reuși foarte mult timp.

Chloe icni și își duse o mână la gură. Dominic înjură cu năduf.

– Sunt în asentimentul dumitale, Sir Dominic, spuse Gillian. Nu ne mai rămâne nimic de făcut decât să ne descurcăm cât de bine putem. Țineți-o pe Lia mai ferită, ca până acum.

– Asta poate fi o provocare, răspunse el cu asprime, de vreme ce am decis că acesta va fi debutul Liei în societate. Ar fi complet nepotrivit ca oaspetele de onoare să dispară brusc.

– Lia, draga mea, ești bine? o întrebă Chloe, punându-i o mână pe braț.

Lia își adună gândurile ca să se poată exprima cât de cât coerent.

– Nu înțeleg. Lady John și Lady Anne nu au fost invitate, nu?

– Bineînțeles că nu, spuse Gillian. În mod normal, ne-am bucura să invităm toți membrii familiei lui Jack, dar în circumstanțele date ar fi un dezastru ca voi trei să vă întâlniți.

Aceasta era o exprimare elegantă. Lady John detestase întotdeauna prezența lui buni la Stonefell cu fiecare por al ființei sale, precum ura și prietenia fiului ei cu Lia. În urmă cu vreo patru ani, într-una dintre rarele ocazii când întreaga familie Easton venise în vizită, Lia îi auzise pe Jack și pe mama lui certându-se destul de tare în grădină. Lia era subiectul discuției, și își putea aminti cu exactitate ce jigniri îi adusese Lady John. Chiar și acum, amintirea îi făcea stomacul să se strângă într-un nod dureros.

– Aveam senzația că Lady John făcea tot posibilul să ocolească familia Kincaid, spuse Chloe. Așadar, acest lucru nu are sens.

– În mod normal, ne-ar evita ca pe ciumă, spuse Lia, încercând să nu pară la fel de amărâtă pe cât se simțea.

În ciuda părerii lui Dominic, ideea cea mai bună părea retragerea pentru a evita o confruntare urâtă. Pe cât de mult ar fi deranjat-o o astfel de scenă, ar fi fost mult mai rău pentru Jack. El le era devotat mamei și surorii lui. Să-i pună la încercare loialitatea în acest fel, în public... nu ar fi putut să o facă.

– Charles spune că ea ia atitudine, zise Gillian. Orice o însemna asta.

– Știu exact ce înseamnă, spuse Lia.

Lady John petrecuse decenii întregi crezând că ea și fiica ei fuseseră date la o parte din locurile care li se cuveneau în sânul familiei, fiind înlocuite de femeile Kincaid.

– Chiar cred că ar trebui să plec, Sir Dominic. Presupun că va vrea să facă o scenă, iar asta îl va devasta pe Jack.

– Nici pe tine nu te va ajuta prea mult, spuse Chloe sumbru.

Brațul lui Gillian alunecă după talia Liei.

– Nu voi permite ca Lia să fie gonită, îi spuse ea pe o voce provocatoare lui Dominic.

El aruncă o privire împrejur, cu o vădită nemulțumire pe chip. Deși vorbeau șoptit, oamenii din jur începeau să observe discuția lor aprinsă. Unii dintre musafiri cu siguranță le observaseră pe nou-sosite și fără nici o îndoială deja începuseră să bârfească – și să anticipeze un scandal.

– E în regulă, Gillian, spuse Lia. Putem pleca.

Dominic clătină din cap.

– Nu, dacă ne strecurăm și fugim ca niște hoți nu rezolvăm nimic. Îi aruncă o privire soției sale. Draga mea, te rog du-o pe Lia în salonul de ceai și găsiți un colț liniștit. Voi veni și eu în curând.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă soția sa.

– Am s-o opresc din drum pe Lady John și să văd dacă o pot potoli cumva.

– Of, fir-ar, spuse Gillian. Este prea târziu.

Mulțimea din fața lor văluri precum lanurile de porumb sub vântul de seară și apoi se despărți în două. În spațiul rămas își făcu apariția Lady John, urmată de fiica sa. Jack și Leverton erau chiar în spatele lor, părând complet frustrați.

De fapt, Jack arăta de parcă mai avea puțin și omora pe cineva – probabil chiar pe Lia pentru că îi adusese într-o situație dezastruoasă.

Gillian o mai strânse o dată pe Lia de talie și făcu un pas în față.

– Lady John, ce surpriză! Nu ne așteptam să veniți la mica noastră sindrofie.

Lia clipi. Verișoara ei, cea mai încrezătoare și firească persoană pe care o întâlnise, se transformase într-o clipită într-o ducesă demnă – una chiar foarte regală.

Însă mama lui Jack nu se lăsă intimidată.

– Mă așteptam la asta, spuse ea cu o voce trufașă, de vreme ce nu am fost invitate.

Privirea ei ostilă alunecă peste Gillian.

Dominic înaintă și se înclină ușor spre Lady John.

– Lady John, îmi permiteți să vă însoțesc pe dumneavoastră și pe fiica dumneavoastră în salonul de ceai pentru niște răcoritoare? E mult mai liniștit și mai răcoare acolo, așadar putem purta o discuție netulburată.

Dacă o reverență putea fi considerată înciudată, aceea a fost reverența lui Lady John.

– Vă mulțumesc, Sir Dominic, dar nici eu, nici fiica mea nu avem poftă de răcoritoare. Am treburi urgente care nu suferă amânare.

Un murmur de anticipare străbătu adunarea. Deși orchestra încă mai cânta și unii dintre dansatori nu se opriseră, oamenii care se aflau în vecinătatea discuției aprinse nu mai încercau să socializeze sau măcar să se prefacă în acest sens, ci urmăreau schimbul de replici cu o atenție avidă.

Jack i se alătură mamei sale, expresia fiindu-i similară cu cea a unei statui. Cu toate acestea, o atinse pe braț atât de ușor și atitudinea lui era atât de protectoare, încât inima Liei se frânse pentru el.

– Mamă, te rog însoțește-l pe Sir Dominic, spuse el încet. Nu-ți vei face decât mai mult sânge rău dacă vei continua această discuție.

Când ea își smulse brațul cu furie din mâna lui, Jack scoase un sunet de nemulțumire și se uită la sora lui.

– Anne, asta este o nebunie!

Sora lui le aruncă o privire rapidă și încurcată, dar apoi ridică din umeri, indicând că nu avea de gând să intervină.

– Lady John, începu ducele de Leverton.

Ea ridică o mână nerăbdătoare, retezându-i vorba. Privirea ei în sfârșit trecu de la Gillian la Lia. Jack moștenise ochii întunecați și zglobii de la mama lui, dar nu era nici o urmă de bucurie, de bunătate sau de iubire în privirea ei acum, când se fixă asupra Liei. Era numai ură și dispreț.

– Tu, începu ea cu o voce tremurătoare, arătând-o cu degetul. De ce trebuie să-mi farmeci familia? De ce nu-mi poți lăsa fiul în pace? Familia ta este ca o năpastă de care nu putem scăpa oricât am încerca.

Un icnet colectiv, atât încântat, cât și șocat, se ridică din mulțime.

– Doamne, Dumnezeule, spuse Gillian cu dezgust.

Lia trebui să își rețină un impuls total nepotrivit de a râde atât de limbajul învechit al lui Lady John, cât și de postura ei melodramatică. În alte circumstanțe, mami i-ar fi oferit Excelenței Sale un rol în trupă.

– Milady, nu este intenția sau dorința mea să provoc probleme în familia dumneavoastră, spuse Lia, forțând un ton calm. Și abia dacă îl văd pe Jack în ultimul timp, așadar nu văd de ce v-ați îngrijora. Nu este nimic între noi decât o prietenie din copilărie.

De îndată ce rosti ultimele cuvinte, înțelese ce greșeală imensă făcuse.

Lady John păru să crească mai înaltă de indignare.

– Cum îndrăznești să vorbești de fiul meu pe un ton atât de nonșalant, de parcă sunteți egali? Să nu ai senzația vreo clipă că îți voi permite să-mi strici relația cu el sau să mă gonești din locul meu în societate. *Tu* ești cea care este în plus aici.

Femeia ar fi fost surprinsă să afle cât de mult era Lia de acord cu ea.

Jack îi puse o mână pe umăr mamei sale.

– Suficient, mamă. Ți-ai vărsat amarul, iar acum plecăm.

Ea îl ignoră, din nou agitând un deget în direcția Liei.

– Știu că ești o stricată, Lia Kincaid, la fel ca mama ta. Și dacă nu vei sta departe de familia mea, te voi face să regreți asta pentru tot restul vieții tale.

În timp ce toată lumea asimila ofensa lansată public, Gillian îi dădu la o parte brațul femeii și păși în fața Liei.

– În regulă, ajunge cât ai avut de zis, izbucni ea.

Lia încercă să o tragă înapoi.

– Gillian, e în regulă, nu mă poate răni.

Nu mai mult decât o făcuse deja, în orice caz. O viață de ură o determinase să reușească.

– N-am să-i permit să te insulte, răspunse Gillian, neluându-și privirea de la Lady John. Doamnă, permiteți-mi să vă spun că nu sunteți decât o clevetitoare bătrână și arțăgoasă. Și dacă nu-mi veți părăsi casa chiar în acest moment, am să vă arunc în fund eu însămi.

Ochii lui Lady John se măriră de șoc. Un moment mai târziu, își luă avânt și o plesni pe Gillian peste obraz.

Capitolul 13

– Încetează să te mai scuzi, spuse Gillian cu o voce înfundată de cârpa udă pe care o ținea pe obraz. O bătu pe Lia pe brat cu mâna liberă. N-a fost vina ta.

– Ba da, a fost, răspunse Lia nefericită. N-am fost suficient de puternică încât să refuz ideea aceasta nebunească de a-mi face debutul în societate. Și acum te-am băgat în cel mai mare scandal.

Deși petrecerea încă era în toi la parter, ei se retrăseseră într-un salon privat din spatele casei. Lia stătea lângă verișoara ei pe canapea, în timp ce Dominic și Chloe stăteau în fața lor pe niște scaune tapițate confortabile. Ambii păreau îngrijorați, dar incredibil de calmi, luând în considerare circumstanțele.

Cu toate acestea, Leverton măsura camera în lung și-n lat ca un leu în cușcă, încercând să scape de furia cauzată de insultele lui Lady John adresate atât soției sale, cât și Liei. Mulțumită mamei lui Jack, ce mai rămăsese intact din reputația Liei era acum distrus.

După cum era de așteptat, Dominic își reveni primul.

– Este un obstacol, e adevărat, îi spuse el Liei. Dar nici o persoană în deplinătatea facultăților mintale nu te poate acuza pe tine. N-ai făcut nimic să provoci nefericita reacție a lui Lady John.

Ducele se opri din mers și se încruntă către bărbatul mai în vârstă.

– Reacție nefericită? Dementă și răuvoitoare ar fi o descriere mai potrivită. Femeia e o lunatică!

Chloe îi aruncă o privire îngrijorată înainte de a-i zâmbi liniștitor Liei.

– Draga mea, încă ești foarte palidă. Lasă-mă să-ți dau niște ceai și poate ceva de mâncare. Menajera lui Gillian a adus niște gustări minunate alături de ceai.

– De fapt, aș vrea niște brandy, spuse Lia.

– Asta este o idee excelentă, zise Gillian. Charles, dacă nu te deranjează?

Leverton se îndreptă către un dulăpior chinezesc care adăpostea câteva carafe și o colecție de pahare delicate de cristal. Turnă niște brandy în două pahare și se îndreptă spre canapea, înmânându-le în tăcere, unul soției sale și unul Liei.

Lia se forță să-i întâlnească privirea care încă ardea de furie și de frustrare.

– Excelență, îmi pare atât de rău că v-am făcut de râs familia. Mi-aș dori să găsesc un mod de a mă întoarce în timp ca să evit întregul dezastru din această seară.

– Da, din păcate nu putem, spuse el pe un ton sec.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai purta ca un troglodit grobian, spuse Gillian încruntându-se la soțul său. Ai zice că tu ești cel care a fost altoit, nu eu.

El inspiră scurt.

– Mi-aș fi dorit să fiu eu, draga mea. Harpia aceea ți-a lăsat o urmă pe obraz!

Gillian înlătură pânza și încercă să își miște falca.

– Lady John are o mână puternică. Acum cere-ți scuze Liei că te-ai purtat ca o brută!

Lia sări de parcă cineva o împunsese cu un ac.

– Vă rog, nu! Numai Dumnezeu știe că nu aveți de ce să vă cereți scuze.

Leverton se mai îndreptă puțin, zâmbindu-i mâhnit.

– Soția mea are dreptate, Lia. Nu este deloc vina ta aici. Nimeni n-ar fi putut anticipa desfășurarea evenimentelor.

– A fost totuși incitant, trebuie să recunoști, spuse Gillian cu o voce surprinzător de veselă. Și chiar nu cred că a fost atât de rău. Da, ne vor bârfi, dar mulți oameni din înalta societate se poartă neadecvat deseori. A fost doar o pălmuță.

Lia aproape că încremeni la replica verișoarei sale. Cu toate astea, Gillian pocnise un conte la debutul său, fiind cât pe ce să pornească o răfuială în sala de bal. Poate că raportat la acest lucru, seara asta fusese doar o mică reiterare.

– Văd că te simți mult mai bine, spuse Leverton, aruncându-i o privire încurcată soției sale.

– Presupun că te așteptai să scot un cuțit de sub rochie și să o înjunghii, spuse Gillian cu asprime.

Sprâncenele ridicate ale soțului său ținură loc de răspuns.

– Serios, Charles, n-aș înjunghia-o niciodată pe mama lui Jack, oricât de mult ar merita-o. Ar fi foarte nemulțumit dacă aș face așa ceva.

Lia trebui să își rețină un chicotit. Întreaga seară devenise o scenă de comedie domestică ce ar fi fost incredibil de amuzantă dacă nu îi avea în rolurile principale pe ea și pe Jack.

– Sunt de acord că ar fi putut fi mult mai rău, spuse Dominic, zâmbindu-i lui Gillian. Și asta e mai mult din cauza ta, draga mea. Reacția ta a fost adecvată și generoasă prin excelență.

– Și neașteptată, spuse Leverton cu o urmă de umor. Eram convins că va trebui să-mi scot soția de la închisoare înainte ca seara să se încheie.

– Sunt capabilă de stăpânire de sine când este nevoie, spuse soția sa sec. Chiar dacă uneori este un pic prea târziu.

Musafirii care se strânseseră fuseseră aduși la tăcere de răsunetul palmei lui Lady John. Înlemniseră îngroziți, așteptându-se ca ducesa de Leverton, cunoscută pentru temperamentul ei schimbător, să răspundă insultei. Mama lui Jack refuzase să dea înapoi, înfruntându-i privirea înfierată lui Gillian cu una la fel de veninoasă.

Jack și Leverton se puseseră în mișcare de îndată ca să intervină între cele două combatante, dar Gillian îi făcuse să se oprească aruncându-i lui Lady John un zâmbet vesel și dându-i mâna.

– A fost o lovitură exersată, de maestru, Excelență, spusese ea. Vă felicit! Acum, hai să ne dăm mâna și să o trecem cu vederea, ca de la om la om.

Lady John se holbase la Gillian complet consternată, dar în mod evident fusese atât de șocată de gestul ei încât îi întinsese o mână fragilă. Gillian o strânsese cu putere.

De parcă o vrajă fusese ruptă, sala de bal își revenise la viață. Toată lumea începuse să vorbească în același timp, și orchestra, într-un sincron absolut, se lansase într-un vals. După ce Jack avu un schimb de priviri cu sora sa, o luară pe mama lor de braț și o traseră încet la o parte. Dominic și mătușa Chloe făcură la fel cu Lia, scoțând-o printr-o ușă laterală și ducând-o pe scări în sus.

Lia o strânse de mână pe verișoara sa.

– Ai fost absolut splendidă, Gillian. Nu știu cum ai reușit.

– Sunt destul de bună în momente de criză. Ochii lui Gillian străluciră în timp ce se uita spre soțul ei. Așa cum îți poate confirma și Charles.

Leverton pufni, însă zâmbetul său era cald și aprobator. Un om cu o prezență impunătoare și de o autoritate extraordinară, în mod clar își adora soția incredibil de neconvențională. Deși Lia se bucura pentru Gillian, nu-și putea reține un sentiment de invidie. Ca omul pe care îl iubești să te accepte întru totul, cu bube și cu tot, părea rupt din visurile ei cele mai frumoase.

– Vorbind de criză, spuse Gillian, lăsând paharul din mână, presupun că ar fi bine să coborâm și să vedem cum se mai manifestă dezastrul.

– Nu e nevoie să ne grăbim, spuse Leverton. Mama mea și bunica ta stau cu ochii pe situație. Cu ele două jos, sunt sigur că totul este sub control.

Lia le cunoscuse pe ducesa văduvă și pe Lady Marbury, bunica lui Gillian, înainte ca petrecerea să înceapă. Erau amândouă niște femei impresionant de demne. Dar în timp ce ducesa se uitase pieziș la Lia, Lady Marbury fusese prietenoasă și aparent o acceptase cu drag în sânul familiei. Cu toate acestea, după evenimentele serii, acest lucru putea să se schimbe.

Gillian îi rânji soțului său.

– Nu vrei să cobori pentru că ți-e frică să dai ochii cu mama ta.

– Mă poți învinui? întrebă Leverton.

– Eu nu, spuse Lia. Este înfricoșătoare.

Gillian se încruntă.

– Chiar că este, nu?

– Cred că ar fi mai bine să rămânem aici sus până ce se întoarce Lord Lendale, spuse Dominic. Trebuie să discutăm cu el despre modul în care vom aborda reacțiile iscate de micul nostru incident – și cum vom proceda cu mama sa.

Leverton începu iar să străbată camera în lung și în lat.

– Micul incident? Ha!

Dominic arăta ca întruparea răbdării.

– Din câte îmi pot da seama, nimeni n-a fost ucis, șantajat, răpit, jefuit sau prins în vreo poziție compromițătoare. După standardele familiei noastre, evenimentul din această seară a fost cu adevărat liniștit.

– Asta este destul de adevărat. Gillian împunse un deget amenințător către soțul său. Și îți interzic complet să fii nepoliticos cu Jack. Nu e vina lui că mama lui e îngrozitoare.

Leverton nu era singurul care nu voia să îl vadă pe Jack. Lia era atât de îngrozită, încât își dorea să poată deschide o fereastră și să alunece în jos pe burlan înainte să apară el.

Desigur, după această seară, probabil că ar fi fost inutil. Jack nu ar fi dorit oricum să o revadă după o asemenea umilință absolută. Avusese mereu dreptate în legătură cu tot, și ei ar fi trebuit să îl asculte.

Ea ar fi trebuit să îl asculte.

– Lady John nu e o persoană rea, spuse ea. A dus o viață nefericită și grea din multe puncte de vedere și nu-i pot imputa dorința de a-și apăra familia.

– Are un mod tare straniu de a o face, spuse Gillian. Să stârnești o scenă de felul acesta la un bal riscă să-ți aducă și mai multe necazuri în loc să le gonească. Crede-mă că știu ce zic.

– Cred că se simte disperată, zise Lia.

– Lady John te vede ca pe o amenințare pentru fiul său, rosti Dominic încet.

Ea încuviință.

– Exact, cred că voia să stârnească un scandal ca să-l forțeze pe Jack să facă o alegere. El le este foarte loial mamei și surorii lui, încât nu ar dori să le supună la și mai multe bârfe și nenorociri din cauza mea.

– Asta-i bună, spuse Gillian. Ea a pornit tot circul, și tot tu trebuie să te descurci cu consecințele. Ar fi trebuit să o arunc afară înainte să apuce să se apropie de tine.

Chloe se strâmbă.

– Există o logică îngrozitoare în spatele acțiunilor ei. Încercăm noi să vedem partea bună, însă majoritatea oamenilor vor considera că tot Lady John a fost cea jignită. Mă tem că efectul asupra Liei va fi cu adevărat devastator.

Dominic se întinse și o apucă de mână.

– Am avut și probleme mai grave, draga mea.

– Într-adevăr, așa este, spuse Gillian cu încăpățânare. Uită-te la mine, de exemplu.

– Da, dar linia ta genealogică este impecabilă, zise Lia.

Dominic clătină din cap.

– Totuși, cred că...

Chloe îl întrerupse punându-i blând o mână pe braț.

– De ce n-o lăsăm pe Lia să ne spună ce dorește? Nu prea am lăsat-o până acum, nu?

– Uf, chiar că suntem îngrozitori, nu? spuse Gillian. Iartă-mă, verișoară. Familia mea obișnuia să-mi dea ordine tot timpul, și detestam asta.

– Lasă că nu ți-a prins chiar atât de rău, spuse Leverton ușor exasperat.

– Da, dar nu din pricină că am plecat urechea la tot ce mi s-a zis, ci pentru că într-un final toți m-au ascultat *pe mine*, răspunse ea.

El păru să nu fie de acord, dar nici nu o contrazise.

– Ați fost cu toții extraordinari, spuse Lia, bătând-o ușor pe genunchi pe verișoara sa. Doar că...

– Doar că nu te-am ascultat deloc, încheie Dominic trist. Ba mai rău, ți-am mai și ordonat tot felul.

– Eu nu, spuse Leverton. Eu nu spun nimănui niciodată ce să facă.

– Glumești, pufni Gillian în râs. Ești un dictator absolut.

Lia nu se putu abține să nu zâmbească de tachinările lor afectuoase, deși un alt gând îi străpunse inima și așa destul de grea. Abia își găsise noua familie și toți erau minunați. Dar mult prea curând va fi nevoită să-și ia rămas-bun. Unde plănuia ea să se ducă, ei nu o puteau urma.

– Foarte bine, verișoară, spuse Leverton, zâmbindu-i Liei. Te rog, spune-ne cum plănuiești să rezolvi această situație neplăcută.

– A rămas un singur lucru de făcut, spuse ea, pregătindu-se pentru reacția lor. Trebuie să plec.

Chloe se încruntă.

– Din Londra? Cu siguranță nu cred că vrei să te întorci la Stonefell, mai ales acum.

– Nu, asta nu este posibil, spuse Lia.

După ce își punea planul în acțiune, nici acasă nu s-ar mai fi putut întoarce.

„Nu e casa ta, ai uitat?"

– Dorești să te întorci la casa mamei tale? o întrebă Dominic.

– Poate pentru puțin timp, ezită ea.

Se uitară la ea, în mod evident confuzi. Un moment mai târziu, Dominic înțelese.

– Nu! izbucni el. În nici un caz!

– Ce altă opțiune aș avea? întrebă ea. Trebuie că vedeți și dumneavoastră cât de greu mi-ar fi să-mi revin după insultele lui Lady John, nu că aveam cine știe ce șanse să fiu acceptată de lumea bună și înainte. După seara asta, șansele acelea parcă nici nu ar fi existat.

– V-ar deranja să ne spuneți și nouă despre ce vorbiți sau o să ne lăsați să ghicim? întrebă Leverton.

Înainte ca Lia să răspundă, o bătaie în ușă anunță apariția lui Jack, care se strecură pe lângă majordom. Se opri pentru o clipă, uitându-se la toți cei prezenți. Părea complet ostenit, cu riduri de grijă adâncite în jurul gurii. Jack fusese întotdeauna atât de jovial, cu un simț al umorului isteț și o fire generoasă și blândă. Acum arăta de parcă îmbătrânise zece ani în câteva luni.

Lia se crispă, știind că nu îi mai putea permite să continue așa, mereu prins între două loialități vrăjmașe. Familia Kincaid făcea parte din trecutul lui, și acolo le era și locul. Era momentul ca orice urmă a familiei ei în viața lui să dispară o dată pentru totdeauna.

Jack se îndreptă spre canapea, dar fu oprit de Leverton. Se uitară unul la altul pentru o clipă cu fețele dure ca stânca. Apoi Jack se strâmbă și lăsă să-i scape un oftat, clătinând din cap. Pentru moment, ducele păru mulțumit de comunicarea lor masculină și eliptică, deoarece încuviință și se dădu la o parte. Toată lumea din cameră păru să răsufle ușurată, iar sentimentul de îngrijorare din pieptul Liei se mai domoli un pic. Leverton era prietenul cel mai bun al lui Jack, și ea era îngrozită că evenimentele acestei seri fuseseră pe punctul de a le distruge relația.

Jack se opri în fața lui Gillian și făcu o plecăciune formală.

– Excelență, nu pot să-mi cer scuze îndeajuns pentru comportamentul scandalos al mamei mele. În numele familiei mele, te rog să accepți cele mai sincere scuze, și permite-mi să-ți mărturisesc că voi face tot ce-mi stă în putință ca să diminuez efectele negative ale acțiunilor ei.

Gillian sări în picioare cu un mormăit caraghios. Îi trase un pumn în umăr lui Jack, apoi își aruncă brațele în jurul lui și îl îmbrățișă strâns. După un moment de ezitare, una din mâinile lui se așeză ezitant pe spatele ei.

– Nu mai fi idiot, spuse ea cu vocea înfundată de haina lui. Nimeni în deplinătatea facultăților mintale nu ar fi putut să prezică o asemenea scenă ridicolă. Se trase înapoi și îi rânji. Și eu credeam că sunt singura care umblă prin saloane și pocnește aristocrați. Acum cred că va trebui să îi cedez această onoare mamei tale.

El îi zâmbi slab.

– E drăguț din partea ta că încerci să înveselești spiritele, dar știu cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine. Și mai ales pentru Lia.

Când privirea îi căzu asupra Liei, nu putu să o privească prea mult, iar inima Liei se strânse și mai tare. Nu că ar fi contat, de vreme ce ea oricum voia să îl elibereze de povara cu care îl îngreunase.

– Și este vina mea, adăugă el. Știam cât de supărată era mama. N-ar fi trebuit să vin la bal de la bun început.

Toată lumea începu să vorbească în același timp, protestând la auzul cuvintelor lui. Dar când Lia se ridică în picioare, se făcu liniște în cameră.

– Nu, Jack, spuse ea. Ultima persoană vinovată ești tu. De fapt, tu ești cel care s-a opus cel mai mult acestui plan. Ar fi trebuit să te ascultăm.

Într-un final, el reuși să o privească în ochi, și Lia văzu cât de rușinat era. *Ura* acest lucru. Jack era cel mai bun om pe care îl cunoștea, și nu merita așa ceva.

– Lia, îmi pare rău că a trebuit să te expui acestei... nebunii ale sale. Își strânse buzele, parcă suferind. Mama nu este ea însăși. Nu gândește rațional momentan.

– Lady John a fost forțată să îndure multe nedreptăți de-a lungul vieții, zise Lia. Sunt sigură că unchiul tău n-a intenționat niciodată să o umilească, dar asta a făcut, la fel și tatăl tău. Astă-seară pur și simplu a ajuns la limita răbdării.

El pufni într-un râs amar.

– Cam asta a spus și ea, dacă-ți vine să crezi.

– O cred, pentru că acesta este adevărul.

– Ceea ce nu este din vina ta, spuse el. Nu ai nici o vină în asta, Lia.

– Nu și în ochii mamei tale, zise ea încetișor.

Ce straniu era să îi ia apărarea femeii care o tratase întotdeauna cu dispreț și crezuse că ea nu era nimic mai mult decât o stricată. Din nefericire, perspectiva asta era acum și părerea generală a societății, cel mai probabil.

– Mama greșește, spuse el ferm.

Acum el părea să se fi enervat, ceea ce era totuși o îmbunătățire de la sumbru și întristat. O ajuta și în legătură cu ceea ce avea de spus.

– Jack, pentru mult prea mult timp ai fost prins între mine și buni și adevărata ta familie. Înainte de a moșteni titlul, nu prea aveai ce să faci. Dar acum ai. Și ar trebui să faci ceea ce este cel mai bine pentru tine și pentru reputația numelui tău.

– Refuz să cred că aceste două lucruri au ceva în comun, zise el încăpățânat. Vă pot fi loial tuturor.

Ea se apucă ușor de baza nasului, rugându-se să aibă răbdare.

– Nu, nu ai cum, pentru că familia ta și societatea nu-ți vor permite acest lucru. Asta îți distruge viața, așa cum mi-o distruge și mie. Așa că trebuie să încetăm.

El tresări, dar își reveni repede.

– Drăguțo, nu ți se pare că ești puțin cam melodramatică?

Răbdarea ei ajunsese la limită în sfârșit.

– Splendid, și mai multe insulte. Poate oi fi puțin prea melodramatică, Jack Easton, dar tu ești complet încăpățânat. Totul ar fi decurs cum trebuia dacă nu ai fi pornit-o după mine la Londra în loc să-ți vezi de treabă la Stonefell. Unde probabil că ai și lăsat toate treburile vraiște, apropo.

– Cum trebuie? Serios? răspunse el, ignorându-i izbucnirea. Ai senzația că reprezentația de la Pan a fost cum trebuia?

– Poate ar trebui să ne reluăm locurile și să discutăm despre asta pe un ton mai liniștit, interveni Dominic. Nu cred că situația este atât de disperată pe cât pare.

– O idee foarte bună, spuse Gillian. Întinse mâna. Haide Lia, stai aici lângă mine!

Lia aproape că se așeză, dar degetele lui Jack i se încleștară pe încheietură. O trase cu el spre canapea și se trânti lângă ea, luându-i locul lui Gillian. O înghesui pe Lia lângă brațul tapițat, de parcă ar fi protejat-o de ceilalți din încăpere.

– E bine că ești tu șeful, spuse ducesa privindu-l cu un aer amuzat.

Jack pur și simplu ridică din umeri și îi aruncă o privire încăpățânată. În mod evident, nu era momentul cel mai potrivit să poarte o discuție rațională cu el. Trebuia să se ocupe de lucruri cu o mare grijă, pentru că toleranța ei pentru și mai multe scene se evaporase.

El răsuflă îndelung, liniștindu-se, și se sprijini într-un final de spătarul canapelei. Îi păstră mâna în poală, mângâind-o, ca și cum ar fi vrut să o liniștească. Dar de fapt o agita mai mult, împiedicând-o să gândească limpede,

– Totul e în regulă, drăguțo? murmură el.

Ea reuși să încuviințeze. Mereu încerca să aibă grijă de ea, dar într-una din zilele astea trebuia să înțeleagă că putea să ia decizii și singură.

– Sunt bine.

Jack încercă în van să îi zâmbească lui Dominic care îi privea cu o căutătură ce îi trimise Liei frisoane pe spinare. Magistratul avea propriile planuri, încercând să pună laolaltă informațiile pe care le deținea. Lia era evident una dintre piese, la fel ca Jack.

– De ce nu-mi spuneți și mie ce-ați apucat să discutați? întrebă Jack. Sunt sigur că Sir Dominic are un plan cât de cât, și am și eu câteva idei pe care aș vrea să le împărtășesc cu voi.

Gillian rămăsese în picioare, uitându-se calm la Lia și la el cum stăteau unul lângă altul. Liei nu-i plăcea licărirea din ochii verișoarei sale.

– Discutam despre planul Liei de a remedia situația, spuse Gillian. Sau mai bine zis tocmai voiam să facem asta când ai venit tu.

„Fir-ar!"

Jack îi aruncă Liei o privire îngrijorată.

– Și ce plan ai tu?

Limba ei păru să-i înghețe în cerul gurii.

– Ei bine, încă n-am pus la punct toate detaliile... oh, mai bine să ascultăm mai întâi ce are de zis Sir Dominic.

Dintr-un motiv îngrozitor, pur și simplu nu reușea să rostească vorbele.

– Ce este, Lia? întrebă Jack printre dinți.

– O să devină curtezană, spuse Gillian veselă. Și cred că va fi cea mai populară din Londra.

Capitolul 14

– Nu-i așa că totul este minunat? întrebă Amy Baxter cu entuziasm. Nu știu dacă am mai fost vreodată într-o casă atât de elegantă sau la o petrecere așa minunată.

Lia stătea rezemată de o coloană imensă de marmură aurită ostentativ. Se potrivea cu restul conacului din Great Russell Street, care abunda de muluri aurite, frize pictate, candelabre gigantice și ceea ce păreau să fie nenumărate coloane poleite. În viziunea ei, decorul era mai mult impunător decât elegant sau încântător.

Niciodată movul nu îi păruse o culoare prea fericită, dar domnului Welby (un negustor bogat și gazda petrecerii) îi plăcea foarte mult. Toate draperiile și materialele de pe mobilă aveau diferite nuanțe ale acestei culori, precum și majoritatea aranjamentelor florale care decorau diversele măsuțe de prin casă. Până și marmura de sub picioarele lor avea vinișoare vinețiii care o străbăteau. Presupuse că scopul lui Welby era să dea casei un aer de eleganță regală. În schimb, părea că un recipient imens cu must explodase în mijlocul sălii de bal.

Barbara Carson, o actriță tânără și drăguță din trupa de la Pan, pufni când auzi remarca lui Amy.

– Având în vedere că ăsta este primul conac în care intri, presupun că da, este cel mai elegant pe care l-ai văzut.

– De unde știi pe unde am fost și nu am fost? replică Amy. Țin să te informez că lordul meu mă plimbă pe la multe petreceri elegante. Și nu e ca și cum amorezul tău te scoate în oraș în locuri speciale.

– Nu e nevoie să te agiți atâta, spuse Barbara defensivă. Oricum, n-ai dreptate. Chiar săptămâna trecută Anthony m-a dus la un bal la Vauxhall care era la fel de splendid ca acesta. Și mult mai răcoros, aș adăuga, având în vedere că era afară. Mai am puțin și leșin de la nenorocita asta de căldură.

– Dacă nu-ți place, ești liberă să pleci, spuse Amy cu acreală. Oricum v-am invitat doar ca o favoare astă-seară.

– A fost foarte drăguț din partea ta și a lui Sir Nathan, se grăbi Lia să intervină. Eu și Barbara suntem extrem de recunoscătoare, nu?

Barbara îi înfipse un cot prietenos lui Amy în șold.

– Doamne, normal că sunt! Doar te tachinam puțin. Dar trebuie să recunoști că ne coacem aici.

Lia aruncă un ochi prin sală.

– Nu știu cum s-ar putea mișca cineva pe aici, darămite să mai și danseze.

După cum descoperea, balurile date de cei din clasa de mijloc erau la fel de inconfortabile precum cele ale lumii bune. Începea să se întrebe dacă cineva chiar se distra la petrecerile londoneze.

Barbara flutură cu putere un evantai de dimensiuni considerabile în dreptul feței, făcând ca buclele din jurul templelor ei să zboare în spate.

– Măcar nu ești îmbrăcată ca afurisita de Regină Fecioară. Gulerul ăsta elisabetan mai are puțin și mă spânzură.

Gulerul enorm cu volane părea să cântărească mult și să o și irite, dar nu prea reușea să îi acopere sânii Barbarei, care aproape ieșeau din corsajul decoltat și pătrat al epocii. Nu trebuia decât să te apleci puțin ca să-i vezi sfârcurile.

– Poate dacă îți faci vânt în fața, ăăă, pieptului, o să te mai răcorești puțin, sugeră Lia.

– Dumnezeu știe că e expus destul, rânji Amy. Poate vei găsi un domn galant care să-ți strecoare niște gheață acolo ca să te mai răcorească. Apoi îl poți ruga să o și scoată, dacă nu cumva se topește între timp.

Când fetele izbucniră în râs, Lia abia reuși să zâmbească slab. După standardele licențioase ale serii, asta fusese o glumă slabă.

Cu toate astea, fusese suficient cât să o facă să se rușineze, ceea ce nu o prea ajuta în misiunea pe care o avea de îndeplinit în seara aceea.

– Ești în regulă, Lia? întrebă Amy, privind-o iscoditor. Te-ai înroșit ca o ridiche. Stai așa, că acum se întoarce Sir Nathan cu băuturile noastre.

– Nu, doar m-am încins puțin, spuse ea. Dar tu te-ai îmbrăcat foarte adecvat, Amy. Arăți răpitor și rochia ta pare răcoroasă.

Aerisită era o descriere mai bună. Amy se aranjă, netezindu-și firele rebele și scuturându-și fustele costumului de nimfă. Era alegerea perfectă pentru un bal mascat. La acest bal nu era nici un domino negru sau vreo rochie de bal respectabilă. Nu, era o adunare scandaloasă și gălăgioasă, frecventată de oameni cu o reputație dubioasă, femei decadente și, după cum se părea, de fiecare fante tânăr și dezmățat londonez. Era genul de bal mascat unde o femeie decentă nu ar fi călcat în veci, chiar și în compania soțului său.

Însă era și oportunitatea perfectă pentru Lia să-și deschidă drumuri în lumea demimondenă, încercând să-și caute cu discreție un protector.

Discreția era esențială, de vreme ce familia ei ar fi făcut un scandal monstruos dacă ar fi știut cu ce se ocupă. Din punctul lor de vedere, ea era acasă suferind de migrenă, absentă de la spectacolul de operă la care se duseseră familiile Hunter și Leverton. Chloe, complet îngrijorată, o băgase în pat cu o cârpă rece și niște ceai cald de mușețel. Lia așteptase în întuneric jumătate de oră înainte să dispară din casă. Fusese nevoită să iasă pe ușile franțuzești din salonașul lui Chloe, apoi să sară peste balustrada terasei în grădina din spate. După care chemase un birjar care să o ducă la Pan, unde se întâlnise cu Amy și cu Barbara. Teatrul era închis în acea seară, așa că reușiseră să scotocească prin dulapul de costume. După ce se îmbrăcaseră, iubitul lui Amy, Sir Nathan Prudhoe, le luase cu trăsura.

– Și tu arăți foarte drăguț, dragă, spuse Amy cu un zâmbet încurajator. Deși mi-aș fi dorit să mă lași să te îmbrac în ceva mai exotic decât o lăptăreasă obișnuită. Jur că deja am văzut alte zece lăptărese.

Lia își trase neatentă corsajul mai sus. Amy o încorsetase foarte strâns, făcându-i sânii aproape să se reverse afară. O respirație mai adâncă o despărțea de o ținută dezastruoasă, deși cu toți sânii expuși astă-seară, ai ei probabil că ar fi trecut aproape neobservați.

Cu toate astea, se rugă în gând ca masca ei elaborată de dantelă să o protejeze suficient. Sânii ei poate că erau expuși în văzul tuturor, dar nici unul dintre invitați nu știa care era identitatea ei.

Nu avea nici o intenție să își dea jos masca sau să discute cu oricine altcineva în afară de prietenele ei. Venise doar ca să cunoască marfa, ca să spunem așa, nu să și cumpere ceva. Asta urma să se întâmple într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, când urma să aibă șansa să compare candidații pentru rolul de protector și, ceea ce era esențial, să-și dea seama pe ce criterii să îi aleagă. Încă nu reușise să întocmească o listă de calități pe care poziția respectivă le-ar fi cerut, cu excepția celor două elemente esențiale – să fie bogat și să nu o scârbească complet.

În ceea ce privește metodele prin care urma să-și înfăptuiască planul, nu avea nici o idee pentru moment.

Oh, dacă ar fi fost buni aici să o sfătuiască. Lia încercase să abordeze subiectul cu mama ei cu câteva zile în urmă, dar nu ajunsese la nici un rezultat. Mami părea convinsă acum că noile rude bogate ale Liei se puteau îngriji de ea, și că, dacă ar fi încercat să-și caute un protector, i-ar fi jignit atât pe cei din familia Leverton, cât și pe cei din familia Hunter.

Noua atitudine ezitantă a mamei sale ar fi fost de râsul lumii dacă nu ar fi fost complet enervantă și inutilă.

Gândindu-se cu amărăciune la toate obstacolele noului său drum, Lia trase din nou de corsaj. Amy se întinse și îi dădu una peste mâini.

– Haide, domnișoară Lia, încetează, spuse ea. Îți acoperi trăsăturile cele mai frumoase.

– În afara feței, bineînțeles, adăugă Barbara. Dar nimeni nu o poate vedea.

Lia se strâmbă.

– Nu sunt foarte bună la asta, nu?

– Trebuie doar să te obișnuiești puțin, spuse Amy. Nu vei avea probleme.

– Mai ales după ce vei trece de primul iubit. Apoi o să înceapă să-ți placă, adăugă Barbara.

Lia reuși să schițeze un zâmbet. Nimic din toate astea nu i se păreau amuzante. Amy o studie cu o expresie gânditoare.

– De ce nu i-ai propune ceva acelui tânăr încântător care a venit să te vadă la teatru? Lordul Lendale parcă era, nu?

– El este ultimul om căruia îi pot propune să-mi fie protector, răspunse ea pe un ton sumbru.

– Te-ar refuza, este? întrebă Amy cu simpatie.

– Nu este de acord cu așa ceva. Este un om foarte respectabil și m-ar ucide dacă ar ști ce fac astă-seară.

Lia nu-l mai văzuse pe Jack de câteva zile bune, de la seara aceea îngrozitoare la conacul Leverton. Dominic le interzisese să ia legătura pe motiv că nu ar face decât să alimenteze bârfele. Jack se opusese inițial, însă căzuse de acord într-un târziu și fără tragere de inimă că era cazul să îi salveze ce mai putea din reputație. Deși era o decizie cu extraordinar de mult bun-simț, Liei îi lipsea atât de mult încât suferea constant de dor.

Cu toate astea, dacă acest lucru îl îndepărta pe Jack din viața ei, atunci cu atât mai bine pentru el.

– Nu pari foarte entuziasmată să-ți găsești un iubit, spuse Barbara. Ești sigură că tu chiar vrei să faci asta?

Lia tresări.

– Speram să nu fie atât de evident. Dar da, vreau să continui să fac asta. Și vă sunt îndatorată că ați fost de acord să mă ajutați.

Ajutorul lui Amy fusese singura idee pe care reușise Lia să o născocească. Deși nu fusese foarte convinsă la început, tânăra căzuse până la urmă de acord.

– Tot ce sper este ca doamna Lester să nu mă dea afară pentru că te-am adus aici, spuse Amy. Nu înțeleg de ce propria ta mamă nu dorește să te ajute. La o adică, ea așa a început.

– Motivele ei nu contează, spuse Lia ferm. Și promit că nu va afla niciodată că m-ai ajutat.

– Și restul familiei tale? Ei ce zic? întrebă Barbara.

– Bunica nu va avea nici o problemă. În ceea ce-i privește pe ceilalți, nu este problema lor.

Lia pur și simplu refuzase să devină ruda sărăntoacă și care depindea de altcineva pentru fiecare îmbucătură de pâine pe care o mânca. În plus, era mult prea târziu să se mai răzgândească. În ochii societății distinse, ea era deja o stricată, la fel ca mama și bunica ei. Percepția nu diferea mult de realitate în cazul unei femei ca ea, oricât de mult ar fi încercat să o contrazică Dominic și Chloe.

Percepția aceea, marcată și mai mult de scena cu mama lui Jack, îi pecetluise soarta Liei. Nu mai putea decât să încerce pe cât posibil să-și controleze viitorul.

– Ești o fată dulce și adorabilă, așa că sigur o să-ți găsești un om bogat, spuse Amy. Dacă o să încetezi să mai tragi de nenorocitul ăla de corsaj.

Sir Nathan reveni într-un final, dar fără un valet cu băuturi.

– Mă iertați că v-am abandonat pentru o perioadă atât de îndelungată, doamnele mele, spuse el. Am fost reținut.

– Clar nu de coada de la masa cu răcoritoare, îl tachină Amy. Of, domnule, suntem cu adevărat leșinate de căldură.

Privirea fără mască a lui Sir Nathan se aprinse de nervi.

– Poate că vei putea tu să iei băuturile data viitoare, draga mea. Sunt sigur că poți găsi un număr considerabil de admiratori care să te ajute.

Amy înțelesese aluzia lui subtilă. Dădu din mână cu un aer relaxat și râse, spunând că doar se plictisise fără el, de vreme ce era singurul bărbat interesant din încăpere.

Sir Nathan Prudhoe era bogat și chipeș, și faptul că îl câștigase ca protector fusese o lovitură dată de Amy. Cu toate acestea, lui Lia îi părea un om rece, cu un comportament nepoliticos și disprețuitor. Îi displăcuse din prima, în ciuda asigurărilor lui Amy că el era omul perfect care să o ajute să-și facă intrarea în lumea demimondenă. Sir Nathan cunoștea toți bogătașii din înalta societate, incluzându-i pe aceia care păreau interesați să își găsească o nouă amantă.

Ideea că îi era îndatorată unui astfel de om însă îi repugna. Nici felul în care îi privise corpul cu o dorință avidă și impersonală nu îi plăcuse foarte mult. Slavă Domnului că purta mască și că insistase ca Amy să o prezinte tuturor bărbaților din seara aceea, precum și lui, drept domnișoara Smith.

De acum și până ce era pregătită să facă ultimul pas, urma să își păstreze identitatea secretă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să i se ducă vorba până la Dominic sau, mai rău, la Jack. Ei ar fi făcut tot ce le stătea în putință să îi zădărnicească planurile.

– Nu știu voi, dar eu am nevoie de ceva de băut, mormăi Barbara. Dacă Sir Nathan nu ne va aduce răcoritoare, presupun că va trebui să mergem să ne luăm singure.

– Sunt sigură că un servitor va trece din clipă-n clipă, spuse Lia grăbită când văzu cum fața arogantă a lui Sir Nathan se întuneca. Își aminti vânătaia de pe umărul lui Amy, și neliniștea ei crescu. La o adică, gazda noastră este generoasă și grijulie cu oaspeții săi, iar petrecerea este atât de reușită. Nu vă pot mulțumi suficient pentru

că ne-ați permis mie și lui Amy să vă însoțim astă-seară, Sir Nathan. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Suna ca o gogomană alintată, însă Prudhoe părea genul de om care considera că laudele i se cuvin.

O scrută suspicios cu privirea pentru câteva secunde, însă apoi zâmbi și făcu în glumă o plecăciune înspre Lia.

– A fost plăcerea mea, domnișoară Smith. Welby este întotdeauna bucuros să invite doamne singure la evenimentele sale, după cum sunt sigur că ai remarcat.

Își punctă remarca cu o privire atât de deșănțată, încât Liei i se făcu rău.

– Ah, desigur, domnul Welby, spuse Amy, bucuroasă să schimbe subiectul. Oare ne vom întâlni cu gazda noastră la un moment dat astă-seară?

Prudhoe ridică din umeri.

– Poate. De obicei, organizează aceste petreceri, însă deseori și participă la ele. Omul este la fel de straniu ca spiritele, însă la ce te poți aștepta de la un orășean?

– Cu toate astea, ar fi plăcut să îl cunoaștem, spuse Lia.

– Pentru că este bogat, porumbița mea cea avară? întrebă el cinic.

– Nu, aș dori doar să-i mulțumesc pentru ospitalitate, răspunse ea, reținându-și impulsul de a-i răspunde cu obrăznicie.

Urma să fie o minune dacă nu îi trântea o vază în cap până la sfârșitul serii.

– Nu i-ar păsa. În plus, tu și domnișoara Carson veți avea multe șanse de a atrage admiratori în seara asta. Însă v-aș sugera să începeți să circulați. Nimeni nu se va putea bucura de calitățile voastre dacă veți continua să stați ascunse într-un colț.

Când privirea lui coborî pe pieptul ei și rămase acolo, ochii Liei se îndreptară spre o vază mare de cristal plină cu crini și irișii mov de pe masa alăturată.

– Haide, draga mea, spuse Barbara luând-o de braț. De ce nu ne luăm noi ceva de băut și apoi putem să explorăm camera. Îi făcu un semn cu capul lui Amy. Te găsim mai târziu, da?

– Da, dar să aveți grijă să ne întâlnim la miezul nopții când ne demascăm, adăugă Prudhoe. Sunt foarte nerăbdător s-o văd pe micuța prietenă a lui Amy fără mască.

Asta nu urma să se întâmple. Și după privirea lui Amy, nici ei nu prea îi surâdea ideea. Deja îi venea greu să rețină interesul amoros

al iubitului ei, ceea ce nu era atât de rău din punctul de vedere al Liei. Omul era îngrozitor.

– Ce idiot absolut e omul ăla, spuse Barbara în timp ce se plimbau pe ringul de dans. Chiar dacă o fi mare bogătan.

– În mod sigur, nu este foarte amabil, spuse Lia.

Se hotărâse ca bunătatea să fie prima calitate pe care o va căuta la un protector. Toți banii din lume nu puteau să compenseze un caracter brutal. Luând în considerare numărul de bărbați de la bal – care se aventurau în tot soiul de comportamente neadecvate, după cum observă – urma să aibă suficient material cu care să lucreze.

În timp ce se strecurau pe lângă o ceată veselă de fanți, Barbara chicot. Când se întoarse și se uită furioasă la unul dintre bărbați, acesta îi rânji larg.

– Ține-ți mâinile acasă, neghiobule, spuse ea. Sau îți arăt eu ție, vezi tu!

– Aș vrea să văd, spuse omul amețit și râzând. De ce nu veniți cu noi tu și prietena ta? Apoi poți să ne arăți ce vrei, începând cu sânii tăi drăguți.

– Nu prea cred, izbucni Barbara. Nu ești decât un...

– Mulțumim, domnule, dar nu, întrerupse Lia. Nu te lua în gură cu ei, sâsâi ea spre Barbara în timp ce o trăgea spre salonul de răcoritoare. Nu avem pe nimeni care să ne apere dacă lucrurile degenerează.

– Dar m-a pipăit pe fund. Anthony al meu l-ar fi rupt în bucățele dacă ar fi văzut cum se purta cu mine.

– Doamne, Barbara, ce cauți aici? întrebă Lia exasperată. Deja ai un iubit care pare să-ți fie devotat.

Prietena sa începu să răspundă, însă o vestală virgină puternic machiată alături de companionul ei îmbrăcat ca un rege flamboiant din dinastia Stuart le despărțiră. Barbara îi împinse mai încolo, ignorând protestele monarhului ofensat.

– Este foarte devotat, spuse ea. Însă tatăl lui deține o afacere de cărăușie și momentan transportă niște bunuri la Glasgow. Știe că-mi place să mă duc la petreceri și la spectacole și nu are o problemă cu asta. Îi făcu cu ochiul Liei, gura ei generoasă curbându-se într-un zâmbet sub masca drăguță cu pene. Și oricum, nu strică să mai câștig câte ceva în plus, nu? Iar acesta este locul potrivit pentru așa ceva, cu toți bărbații din jur. Anthony al meu se va bucura de venitul suplimentar când vom avea casa noastră.

Era greu de crezut că un bărbat putea fi atât de tolerant şi de iertător. Cu toate astea, Barbara părea o persoană foarte practică, şi poate că şi iubitul ei era la fel. Lia trebuia să recunoască faptul că banii şi statutul erau deseori mai importante ca iubirea. Luând în considerare ce păţise bunica ei, care lăsase iubirea să fie mai importantă ca banii, poate că era mai bine să fii mai practic.

-Bărbatul care te-a ciupit de fund dorea să petreacă timp cu tine şi părea foarte entuziasmat de această posibilitate. De ce nu ai petrece timp cu el?

-Eu aleg cu cine îmi petrec timpul, dragă. Nu invers. Asta este problema lui Amy. Nu e suficient de pretenţioasă, dacă mă întrebi pe mine.

Lia adăugă această informaţie preţioasă pe lista lucrurilor pe care trebuia să şi le amintească când urma să-şi aleagă un protector. În cele din urmă ajunseră alături de mulţimea îmbrăcată colorat spre capătul sălii de bal spaţioase unde se afla masa de răcoritoare. În spatele meselor, două uşi mari dădeau spre alt salon, unul în care se servea cina. Dar în loc de scaune şi mese, spaţiul fusese ocupat de canapele şi de fotolii, cu măsuţe de cafea răsfirate printre ele. Aranjamentul era menit în mod evident să le permită oaspeţilor să stea rezemaţi şi relaxaţi în timp ce mâncau, beau şi aveau tot soiul de alte... preocupări.

Din ceea ce-şi putea da seama Lia, aceste preocupări erau predominante în detrimentul unei cine uşoare. Văzu un bărbat care strecura o căpşună grăsuţă în decolteul şi mai plin al însoţitoarei sale. Efectul era şi mai obscen din cauza faptului că cei doi se îmbrăcaseră ca episcop şi călugăriţă, deşi acoperământul religios al femeii era compus dintr-un corsaj extrem de decoltat şi fuste care lăsau să i se întrevadă ciorapii şi portjartierul. Când episcopul se aplecă să mănânce căpşuna dintre sânii însoţitoarei sale, Lia fu nevoită să-şi înghită un icnet de uimire.

Acea imagine însă era delicată faţă de acţiunile unui cuplu de pe una din canapele. Domnul respectiv, şi termenul era un eufemism, avea o doamnă împlinită care chicotea şi stătea în poala lui, îmbrăcată în şcolăriţă. El trase de corsajul ei până ce unul dintre sâni ieşi la iveală ca un măr copt. După ce-şi turnă şampania pe pieptul ei, se aplecă să îi guste sfârcul cu un entuziasm debordant.

Şocată complet, Lia îşi smulse privirea pentru a se holba disperată la spatele unui domn înalt care se afla în faţa sa. Căldura îi străbătu corpul şi transpiraţia începu să îi curgă pe şira spinării. Inspirând

de câteva ori, încercă să se calmeze în timp ce-și blestema naivitatea. Nimerise fix în mijlocul unei orgii, și era numai vina sa.

De vreme ce Barbara tocmai se apucase să discute înflăcărată cu un domn elegant îmbrăcat în cavaler, Lia avea suficient timp să întoarcă pe toată părțile hotărârea de a participa la bal. Deși era conștientă că un bal de curte urma să abunde de comportamente inadecvate, nu se așteptase să dea peste oameni despuiați în salonul pentru cină. Sigur trebuiau să existe metode de a-ți găsi un protector care nu implicau sfârcuri în șampanie sau funduri ciupite de străini.

Când niște degete se lipiră de fundul *ei* câteva secunde mai târziu, sări în sus cu un icnet. Se poticni și căzu pe bărbatul din fața ei, sprijinindu-și palmele de spatele lui pentru a-și recăpăta echilibrul. El se întoarse și se uită la ea, cu o încruntare pe fața neacoperită de mască. Privirea lui păru să se oprească pe gura ei, apoi coborî pe silueta ei, în timp ce o privire îngrozită indica faptul că o recunoscuse.

„Fir-ar, fir-ar, fir-ar!"

Inima Liei începu să bată ca un ciocan pe nicovală, și pentru un moment îngrozitor avu senzația că o să leșine. Nenorocitul acela de bărbat îi ghicise identitatea.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Sebastian Sinclair. Ce naiba faceți aici, domnișoară...?

Ea îi lipi o mână înmănușată pe gură.

– Domnișoara Smith. Mă numesc domnișoara Smith.

Cu o privire stupefiată, el îi înlătură încet mâna de la gură. Lia luă în considerare pentru un scurt moment opțiunea de a se arunca în patru labe și de a se pierde în mulțime.

– Totul e în regulă, draga mea? întrebă Barbara pe un ton ascuțit.

Se înfipse lângă Lia, uitându-se la Sinclair cu o ostilitate prost mascată. El, la rândul său, se uită la actriță cu o nemulțumire vădită.

– Da, spuse Lia cu un fir de voce. Îl cunosc pe acest domn. Cred că este doar surprins să mă vadă.

– Complet înmărmurit ar fi o descriere mai adecvată, mormăi el. De ce Dumnezeu sunteți aici, domnișoară Kin... ăăă, Smith? Cine vă însoțește?

Ea se strâmbă.

– E cam complicat de explicat.

– Nu că are de ce să se justifice în fața unuia ca dumneavoastră, spuse Barbara.

– Și tu cine naiba mai ești? replică Sinclair.

– Sunt prietena ei. Și cine naiba ești tu?

– Și eu sunt prietenul ei, și unul mai bun ca tine dacă a fost ideea ta să o aduci pe domnișoara *Smith* la o sindrofie de genul ăsta.

Barbara își înfipse mâinile în șolduri.

– Acum, ascultă aici, începu ea arțăgoasă, n-ai nici un drept să ne faci morală mie sau ei. Nu ne tragem de șireturi.

Cavalerul Barbarei decise galant, dar neinspirat, să intervină:

– Domnule, sper că nu le deranjați pe aceste doamne. Am să fiu cu adevărat ofensat dacă faceți acest lucru.

Sinclair, care îl depășea cu câțiva centimetri, pufni cu dispreț.

– Ce înfricoșător! Propun să-ți vezi mai departe de treabă până nu te apuc de gulerul acelui costum ridicol și te arunc pe prima fereastră pe care o văd.

În timp ce cavalerul începea să facă scandal, Barbara se îmbrânci înainte, aproape călcându-l pe Sinclair pe degete.

– Ia ascultă aici, domnule mare și tare, zise ea și începu să agite un deget în direcția lui.

Lia o apucă de braț.

– Nu, murmură ea, atragem prea multă atenție.

Sinclair aruncă o privire rapidă împrejur și blestemă în surdină.

– Aveți dreptate. Nu putem vorbi aici. Chiar nu vă însoțește nimeni la nenorocita asta de petrecere?

Barbara începu să se burzuluiască, dar Lia îi puse o mână pe braț pentru a o opri.

– Am venit însoțite de o altă prietenă și gentlemanul ei, însă cred că acum dansează.

– Prin gentleman sper că nu vă referiți la Sir Dominic, Lord Lendale sau ducele de Leverton, spuse el sec.

Lia nu-și putu reține un chicotit.

– Cred că glumiți.

– În regulă, atunci nu aveți ce căuta aici. Am să vă însoțesc acasă chiar în clipa asta.

– Ba nu, n-o s-o faceți, spuse ea, începând să se enerveze. Dacă doriți o explicație, vă pot oferi una, dar asta este tot.

El mai aruncă o privire dură în jur și încuviință fără tragere de inimă. O luă de braț și o îndepărtă de mulțime.

Barbara întinse o mână ca pentru a-i opri.

– Nu trebuie să mergi cu el dacă nu dorești asta, domnișoară. Îl putem găsi pe Sir Nathan care îl va face să vă lase în pace.

– Sir Nathan Prudhoe? El este escorta dumneavoastră?

Sinclair păru și mai uimit. Lia alese să îi ignore întrebarea.

– Mulțumesc, Barbara, dar acest domn este cu adevărat un prieten. Am să discut puțin cu el, apoi am să vin să te caut. Unde te pot găsi?

Barbara îi aruncă o privire piezișă lui Sinclair, după care ridică din umeri.

– Ne vedem pe coridorul de lângă sala de bal. O să luăm niște șampanie și fursecuri și te vom aștepta pe bănci.

Lia încuviință.

– Am să revin repede.

– Și ai grijă s-o tratezi pe domnișoară cu respect, spuse Barbara, uitându-se urât la Sinclair. Sau îmi vei da socoteală chiar mie, și promit că n-o să-ți facă plăcere.

– Dacă ar fi vrut să fie tratată cu respect, nu ar fi venit la un bal de curte, spuse Sinclair.

O prinse pe Lia de cot și începu să o tragă prin mulțime. Pentru că mergeau împotriva curentului, se mișcau cu greutate, și ar fi fost și mai dificil de înaintat dacă Sinclair nu ar fi împins oamenii din calea lor. Din nefericire, în urma lor se iscase un cor de proteste.

– Domnule Sinclair, spuse ea cu asprime într-un final, dacă ați fi încercat să atrageți atenția asupra noastră nu v-ar fi ieșit mai bine.

El bolborosi ceva în barbă, însă încetini ușor.

– Iertați-mă, domnișoară Kin..

– Smith.

– Smith, mormăi el. Nu intenționam să fiu atât de dur. Puteți pune asta pe seama faptului că am fost șocat complet să vă întâlnesc la un eveniment de o natură atât de nepotrivită.

– Și eu am fost surprinsă să vă văd, spuse ea.

Și ușor dezamăgită. Sinclair nu părea genul care să se amestece cu societatea de moravuri ușoare.

– Participați deseori la astfel de petreceri?

– Cu siguranță nu am făcut un obicei din asta, spuse el în timp ce se îndreptau spre marginea ringului de dans. Ieșisem în oraș cu câțiva prieteni și am ajuns aici.

– La fel și eu, spuse ea, încercând să braveze. Ce amuzant!

El se uită la ea încă o dată cu uimire.

– Da. Hilar.

Sinclair o trase rapid spre un alcov cu ferestre largi, unde o coloană reușea să îi mascheze cât de cât de ochii lumii. Aproape

că o împinse în spațiul umbrit, întorcându-se cu spatele la mulțime pentru a sta cu fața la ea.

–Acum, *domnișoară Smith*, îmi puteți explica, vă rog, de ce nu ar trebui să vă duc direct la casa lui Sir Dominic în secunda asta?

Capitolul 15

–Pentru că nu aveți nici un drept, în primul rând, spuse Lia, încercând să nu se încrunte spre Sinclair. Se săturase de bărbați bine intenționați care încercau să îi conducă viața. Și nu cred că dacă m-ați târî afară din sala de bal în timp ce vociferez vă va ajuta în planul dumneavoastră de a mă feri de bârfe. Ba chiar dimpotrivă, nu sunteți de acord?

Când el începu să o contrazică, ea se uită dincolo de el către ferestrele mari franțuzești care dădeau spre terasă.

–Desigur, dacă nu doriți cumva să mă aruncați peste umăr și să fugiți cu mine prin grădina din spate, adăugă ea. Sunt sigură că asta nu va părea deloc suspect. Și gândiți-vă ce rău se vor agita prietenii mei când vor descoperi că am dispărut.

Sinclair răsuflă cu greutate.

–Sunt destul de tentat să vă răpesc prin grădina din spate, credeți-mă.

–Sunteți invitatul meu. Dar v-aș sugera să vă pregătiți o scuză foarte bună, pentru că nu o să vin de bunăvoie. De fapt, este chiar foarte probabil ca masca să-mi cadă și apoi veți fi prins în capcană. Dacă oamenii o să ne vadă într-o situație atât de compromițătoare, este posibil chiar să fie nevoie să mă cereți de nevastă. Altfel, riscați să fiți ucis de unul dintre bărbații exagerat de protectori din familia mea, care cu siguranță vă vor acuza că ați distrus și ultimele rămășițe ale reputației mele.

Gura lui se deschise fără sunet, făcându-l să arate ușor caraghios. Desigur, acest gând nu îi trecuse prin cap bietului om.

–Nu cred că vă doriți așa ceva, nu? întrebă ea cu blândețe. Să vă căsătoriți cu mine adică.

El își drese glasul.

–Ei, nu, adică, orice bărbat ar fi onorat să vă aibă de soție, dar nu asta... ah, fir-ar! Știți la ce mă refer, spuse el tresărind.

– Știu. Dar desigur mai există o variantă. Ați dori să vă devin amantă?

Ochii lui ieșiră din orbite din cauza șocului neașteptat.

– Desigur că nu! Ce fel de deșănțat mă credeți? Dintre toate sugestiile absurde... să credeți că aș putea să profit de o tânără bine-crescută ca dumneavoastră.

Lia încuviință.

– Atunci cred că ne-am înțeles, domnule. Credeți-mă că știu exact ce fac. Prietenii mei vor avea grijă să ajung în siguranță acasă, ca să puteți dormi liniștit.

– Asta nu mă liniștește cu nimic, spuse el cu acreală. Nu când Sir Nathan este escorta dumneavoastră. Nu știe cine sunteți, nu? Din câte pot să-mi dau seama, lui îi lipsesc mai multe trăsături morale și este un clevetitor fără pereche.

– Nu sunt complet nepricepută, domnule Sinclair. Sigur că nu știe cine sunt. Cât despre cele două prietene ale mele, am perfectă încredere în ele, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că știu că tatăl meu vitreg le-ar da afară din trupă dacă ar ști că m-au ajutat astă-seară.

El clătină din cap.

– Nu doar vă țineți de pozne, nu? Vă jucați cu dezastrul făcând asta, știți doar. Este complet nebunesc.

Lia încercă să nu uite că el voia să fie de ajutor.

– Sunt impresionată de grija dumneavoastră, dar credeți-mă că știu exact ce fac.

– Dacă doriți să vă găsiți un amant, nu pot să fiu de acord cu acest lucru.

Când privirea lui coborî pe trupul ei, zăbovind câteva secunde pe sâni, ea se simți recunoscătoare că purta o mască pentru a-i ascunde roșeața. Nu era plăcut să se prezinte străinilor ca pe un bun de vânzare, dar să vadă cum cineva care o cunoștea și de care îi plăcea o evaluează o tulbura complet.

Dezaprobarea din ochii lui o făcu să își întrevadă viitorul. Oamenii pe care îi iubea vor fi mai mult decât dezamăgiți – se vor simți trădați și probabil dezgustați. Jack nu urma să mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea. S-ar fi înfuriat să știe că ea îi ignorase dorințele cu atâta nesăbuință și ar fi jurat cu siguranță să nu o mai vadă niciodată.

„Ceea ce este exact ceea ce-ți dorești, nu?"

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Sinclair, cu o expresie îngrijorată. Păreți că tocmai vi s-a făcut rău.

Lia se forță să zâmbească.

– Mă strânge prea tare costumul, asta e tot.

El agită un deget amenințător în direcția ei.

– Ce se presupune că sunteți, o lăptăreasă? Unde vă e taburetul și găleata?

– Le-am lăsat la intrare, evident.

Se concentră asupra ținutei lui. Arăta foarte elegant îmbrăcat în alb și negru, cu o pelerină de mătase neagră aruncată neglijent pe umeri. Și ea arătă cu degetul înspre el.

– Ăsta nu pare să fie cine știe ce costum. Ce se presupune că sunteți?

– Un domn plictisit de afaceri, răspunse el sec.

Ea râse.

– Atunci presupun că se potrivește. Și mă tem că sunt de acord, petrecerea asta este cu adevărat plictisitoare, în ciuda naturii sale licențioase.

Pentru un moment, Lia luă în considerare posibilitatea de a se retrage și a-l lăsa pe Sinclair să o însoțească acasă. Însă cine putea spune când o să mai aibă șansa de a trece în revistă posibilii protectori? Nu își permitea să lase această oportunitate să îi scape.

– Atunci lăsați-mă să vă conduc acasă, rosti el blând, de parcă îi citea gândurile. Nu aveți nevoie de ce este aici.

Lia ridică din umeri.

– Nu-i adevărat. Și bănuiesc că deja ați auzit de ce am nevoie.

– Da, am auzit, dar acel incident nefericit nu a fost vina dumneavoastră.

– Nu contează a cui a fost vina, dezastrul s-a întâmplat.

– Familia dumneavoastră nu ar fi de acord.

– Familia mea greșește.

Avu senzația că vede o urmă de milă în privirea lui. Asta era și mai rău decât dacă pur și simplu nu ar fi fost de acord, deoarece mila era probabil singurul sentiment la care se mai putea aștepta de la familia și prietenii săi. Și deseori mila se transforma în dispreț.

– Dacă îmi veți permite, domnule, spuse ea, disperată să scape. Trebuie să-mi găsesc...

– Știu cum e să te simți lăsat pe dinafară, să știți, o întrerupse el. Să-ți dai seama că nimeni nu te înțelege.

Lia nu-și putu reține un râset.

– Nu doresc să fiu nepoliticoasă, domnule Sinclair, dar dumneavoastră sunteți bogat și fiul unui baron bine văzut. În afara celor din

familia regală, nimeni nu poate fi mai integrat decât dumneavoastră, mai ales în înalta societate.

Dacă el îi observase tonul ironic – căci sânge regal curgea totuși prin venele *ei* –, nu dădu nici un semn în acest sens.

– Nu pretind că înțeleg exact situația dumneavoastră anume, spuse el, dar vreau să spun că aparențele pot fi înșelătoare. Istoria mea personală, de exemplu, include un exil, fiind plecat de acasă și departe de toți cei la care țineam. Am fost în India pentru zece ani, și nu pentru că am vrut.

Expresia lui serioasă îi atinse ceva în suflet și îi stârni curiozitatea. Lia dorea să poată afla mai multe detalii, dar deja petrecuse mult prea mult timp alături de el. Barbara urma să vină să o caute mai devreme sau mai târziu, și nu dorea să riște să iște o scenă.

Îi prinse pentru un moment antebrațul.

– Sunteți foarte bun, domnule Sinclair. Vă rog nu vă îngrijorați pentru mine. Promit să am grijă.

Când el încercă să o prindă, ea îi alunecă printre degete.

– Stați, nu fugiți, spuse el pe un ton ascuțit.

Lia se feri de el și fugi pe ringul de dans. Îl auzi blestemând, însă nu se întoarse să se uite. În schimb, se strecură printre grupurile de dansatori, aplecându-se cât de mult putea în timp ce traversa lunga cameră spre partea opusă. Când în sfârșit traversă camera, se uită înapoi și răsuflă ușurată. Sinclair se pierduse printre zecile de corpuri mascate care populau încăperea. Cu puțin noroc, urma să îi respecte dorințele și să o lase în pace pentru restul serii.

Își croi drum pe un coridor lung ce părea să se ducă în spatele conacului. Era slab luminat și mult mai răcoros decât în sala de bal sau în saloane, iar ea dorea să își scoată masca și să respire aerul proaspăt. Însă asta ar fi fost o greșeală. În ciuda atitudinii ei nepăsătoare față de Sinclair, intenționa să fie foarte grijulie. Nu avea nici o intenție să iște un nou scandal înainte de a avea un plan și resursele necesare pentru a controla rezultatul.

Din când în când un servitor trecea grăbit, dar coridorul era gol cu excepția Liei. Trecuse pe lângă un alcov umbrit unde se afla un cuplu care se purta puțin cam iubăreț în opinia ei, dar Barbara și noul său prieten nu se zăreau nicăieri.

Găsi o bancă confortabilă și tocmai se așeza mai bine când trei domni ieșiră din sala de bal și se întoarseră în direcția ei. Evident băuți, izbucniră în râs și începură să se clatine încet pe hol.

În timp ce se apropiau, inima Liei se făcu mică. Îl recunoscuse pe unul dintre bărbați de la balul familiei Leverton. De fapt, nu numai că discutase cu acel bărbat, un viconte văduv de vârstă mijlocie, ci și dansaseră câteva dansuri tradiționale.

Încercând să nu se alarmeze, se gândi la cea mai bună opțiune pe care o avea. Așa cum era îmbrăcată, erau slabe șanse să o recunoască, mai ales în lumina slabă de pe hol. Se strânse spre marginea băncii, sperând să fie prea beți ca să-i dea atenție.

Ca de obicei, nu fu atât de norocoasă. Vicontele schimbă direcția și se proțăpi în fața ei, o expresie confuză instalându-se peste trăsăturile sale plăcute.

– Ia spune, nu te știu de undeva? întrebă el, sughițând ușor.

Lia se ridică în picioare, aplecându-se într-o mică reverență în timp ce se uita în spatele lui și calcula o rută pe care să se facă nevăzută.

– Nu, milord, rosti ea pe o voce nazală. Nu v-am mai văzut în viața mea.

El se încruntă.

– Vocea ta nu-mi este familiară, dar nasul și gura... jur că te-am mai văzut undeva înainte.

Unul dintre însoțitorii săi îl înghionti în coaste.

– Ce contează unde ai mai văzut-o, Reggie? E aici acum, și uite ce bucățică bună pare.

Îi aruncă Liei o privire libidinoasă care o făcu să vrea să îl plesnească.

– Asta cam așa, zise al treilea bărbat. Era înalt și slab și în mod ciudat purta o pălărie de bufon împreună cu costumul său sobru de seară. Când ridică un monoclu curios ca să o inspecteze, era atât de beat că era să-și scoată ochiul. Ai vrea să împarți un pahar cu noi, domnișoară? întrebă el politicos.

– Și apoi putem să te împărțim noi, adăugă cel care se holba mai devreme.

Toți izbucniră în râs, iar cel vulgar se plesni pe picior de parcă făcuse o glumă reușită.

În timp ce ei mureau de râs, Lia îi ocoli și începu să se îndepărteze.

– Nu, mulțumesc, domnilor. Eu... am altă întrevedere stabilită cu un domn. Va trebui să mă scuzați.

Vicontele pocni din degete.

– Ah, sigur te știu de undeva. Lasă-mă un minut!

„Fir-ar!" Uitase de accent. Mami avea dreptate – era complet nepricepută ca actriță.

Libidinosul începu să vină după ea.

– Nu, nu fugi, drăguța mea. Sunt sigur că putem să te facem mult mai fericită decât misteriosul tău iubit.

– Și eu vreau să știu cine se ascunde sub mască, spuse vicontele.

Începu să se poticnească după ea, luându-i urma cu încăpățânare.

Lia își sacrifică demnitatea și o luă la fugă pe coridor. Cu agresorii ei urmărind-o, împiedicați, dar hotărâți, ea ocoli un colț și dădu în alt hol. Dând de perete ușa primei camere pe care o văzu, se uită înăuntru. Din fericire, micul salon era gol.

Și avea o cheie în ușă.

Închise cu viteză ușa și răsuci cheia. Apoi se propti de lambriurile de lemn, încercând să-și recapete răsuflarea.

Afară, vicontele și prietenii său strigau după ea și tropăiau ca o ceată de mistreți. Când unul dintre ei se propti în ușă și scutură clanța, Lia își lipi o mână peste gură ca să-și înăbușe un strigăt. Se dădu înapoi câțiva pași, ținându-și respirația. Nu puteau să spargă ușa, dar ar fi putut găsi un valet care să le-o deschidă. Sau pur și simplu ar fi putut aștepta ca ea să iasă. Lia nu se putu abține să nu se mustruluiască pentru că îi permisese lui Sinclair să o îndepărteze de prietenii ei.

Încercând să nu se sperie și mai rău, aruncă o privire pe singura fereastră din cameră și răsuflă ușurată. O balustradă mare ducea la un zid care separa casa de aleea din față. În cel mai rău caz, se putea sui pe fereastră, putea traversa balustrada și apoi putea aluneca în jos pe zid. Era o înălțime destul de mare până la alee, dar se cățărase în mulți pomi în copilărie și căzuse de pe ramuri care se aflau mai sus decât acel zid. Deși probabil ar fi stricat costumul și ar fi fost certată de mama ei, prefera asta de o mie de ori decât să se apere de trei beți care o credeau o femeie ușoară.

„Normal că asta au crezut, isteață."

La o adică, făcuse tot ce-i stătea în putință să dea această impresie. Cu roate acestea, o înfuria faptul că nu îi acceptaseră refuzul politicos. Nici un bărbat nu avea dreptul să siluiască o femeie, chiar dacă era vorba de una de moravuri ușoare.

Cu un oftat, căzu într-un fotoliu de piele lângă șemineul gol, masându-și mușchii încordați de la ceafă. Până acum, începutul carierei ei de curtezană fusese la fel de nereușit și de nefericit precum cariera ei de actriță.

Problema cea mai mare la momentul respectiv rămânea vicontele și șansa ca el să-și amintească cine era ea. Lia nu putea decât să spere că admiratorii săi beți vi se vor plictisi și vor dispărea, permițându-i să se strecoare și să o caute pe Barbara. Cu puțin noroc, ar fi putut ajunge acasă și la loc în pat cu mult înainte ca Chloe și Dominic să se întoarcă de la operă.

În câteva minute, gălăgia din hol începu să se diminueze. Un bărbat anunță că el s-a plictisit de căutări, și în curând vocile lor păliră. O tăcere binecuvântată se așternu din nou peste acea parte a casei.

Cu grijă, se ridică și merse pe vârfuri până la ușă, apoi aruncă o privire prin gaura cheii. Pentru că nu zări nimic, răsuci cheia și întredeschise ușa, aruncând o privire, dar gata să o trântească la loc la cel mai mic semn de primejdie. Din fericire, holul întunecat era tulburat doar de muzica îndepărtată ce răsuna din sala de bal.

Se grăbi să părăsească încăperea, desfăcându-și eșarfa lungă din talie în timp ce mergea. Legând-o în jurul capului și al pieptului, îi îndesă capetele în corsaj. Prioritatea ei nu mai era etalarea bunurilor pentru a atrage un bărbat, ci o deghizare cât mai bună.

Când ajunse în coridorul principal, se opri să se uite după colț. Câțiva oaspeți ieșiseră din sala de bal și se îndreptară către terasă, iar servitori cu tăvi se grăbeau de colo-colo. Din fericire, vicontele și prietenii lui nu se zăreau nicăieri.

Din nefericire, nici Barbara nu se zărea nicăieri.

Lia începu să ia în considerare faptul că va trebui să înfrunte străzile și să cheme o birjă, căci explorarea sălii de bal prin mulțime pentru a-și găsi prietenii nu îi surâdea deloc. Nu-i trecuse deloc prin minte că va avea de-a face cu atâtea situații neplăcute la un bal de curte. În mod evident, trebuia să fie mai atentă la aspectele practice ale viitoarei sale cariere.

În timp ce se gândea cum să procedeze mai departe, auzi niște pași grăbiți care se îndreptau spre ea. Se răsuci și o văzu pe Barbara îndreptându-se către ea, ținându-și fustele în pumni. Răsuflând ușurată, Lia se propti de perete, simțindu-se slăbită, dar fericită.

– Aici erai, spuse ea când Barbara se opri. Începusem să cred că..

Fata o apucă de braț.

– Unde te-ai dus? Te-am căutat peste tot.

Lia clipi surprinsă, încurcată de tonul ei aspru.

– A trebuit să mă ascund de niște domni foarte insistenți. Unul dintre ei era convins că mă știa de undeva.

Barbara se strâmbă.

– Avea dreptate?

– Da, dar era prea beat ca să-și dea seama, iar eu am reușit să scap până să-și amintească.

– Slavă Domnului! Începu să o tragă pe Lia în direcția din care venise. Am fi încurcat-o rău de tot dacă te recunoștea.

– Barbara, ce s-a întâmplat? De ce mergem în spatele casei?

– Pentru că Amy are probleme. Vocea ei se subțiase de grijă. Ea și Prudhoe s-au certat, iar el a lovit-o. Rău.

Lia se împiedică.

– Ce? De ce?

Barbara o trase, grăbind pasul.

– Pentru că este un ticălos, de aia. Nu voia să facă ceva ce-i ceruse el.

– Ce voia să facă?

Prietena ei îi aruncă o privire sumbră.

– Nimic din ce ai tu nevoie să știi, dragă, crede-mă pe cuvânt.

Asta suna îngrozitor.

– Unde sunt?

– Este o oranjerie în spatele casei. Când nu ai mai apărut, eu și cavalerul meu am început să ne plimbăm și am ajuns acolo. Prudhoe și Amy erau deja acolo și i-am auzit certându-se.

– Ai intrat?

– Normal că da. O scutura pe biata Amy ca pe o cârpă, nenorocitul. Am urlat la el să se oprească, dar mi-a spus că mă ia și pe mine în primire dacă nu-mi vedeam de treabă. Am încercat să-l rog pe cavalerul meu să mă ajute, dar a fugit de acolo de parcă avea artificii la fund. Atunci am decis să vin să te caut. Poate noi două o să reușim s-o salvăm din mâinile lui.

– Poate am putea să cerem ajutorul unui slujitor? întrebă Amy.

Barbara clătină din cap cu tristețe.

– N-o să vrea să ne țină partea. Nu împotriva unui lord.

Mai ocoliră un colț și se opriră în fața unor uși care dădeau spre sera de sticlă. Barbara întinse mâna spre ușă, dar Lia o opri.

– Barbara, ascultă! O să încerc să-l liniștesc pe Prudhoe și s-o scot pe Amy de acolo. Dar vreau să te întorci în sala de bal și să încerci să îl găsești pe prietenul meu, Sinclair. Este un om foarte bun și ne va ajuta.

Ochii fetei se măriră de uimire.

– Nu te pot lăsa singură cu porcul ăla. Mama ta mă va omorî dacă află.

– E în regulă, promit să mă descurc.

În cel mai rău caz, urma să își scoată masca și să-l amenințe pe Prudhoe cu furia lui Sir Dominic Hunter. Ar fi fost un scandal monstruos, dar era un risc pe care era gata să și-l asume. O împinse ușor pe Barbara.

– Hai, fugi!

Prietena sa își ridică rochia elisabetană și o luă la fugă pe hol.

Lia inspiră adânc, concentrându-se pentru a-și liniști bătăile inimii. Apoi își îndreptă umerii, deschise ușa și intră.

Se opri brusc, pentru că abia putea vedea la câțiva pași în față. Diversele plante puse în ghivece sau copacii aruncau umbre lungi, iar lumina difuză se strecura prin strania construcție de sticlă. Lia clipi de câteva ori, forțându-și ochii să se obișnuiască cu penumbra.

Auzul său era însă bun, și ceea ce auzi îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos. Vocea lui Amy tremura de plâns și îl implora pe Prudhoe să nu o mai rănească. Lia își ridică fustele și se repezi spre aleea centrală a serei, urmărind vocile. Ocoli un stativ înalt cu ghivece de bambus și înțepeni.

Amy era pe jos, ghemuită într-o parte a fântânii de marmură ornamentată. Jetul vesel de apă care curgea dintr-un vas de piatră purtat de un îngeraș contrasta puternic cu suspinele ascuțite ale fetei. Rochia ei diafană era ruptă, lăsându-i aproape tot pieptul la vedere. Părul îi era ciufulit, de parcă cineva își înfipsese degetele în el și o târâse prin cameră. Chiar și în lumina slabă, Lia putea să vadă vânătăile de pe gâtul și fața dansatoarei.

Fata era aplecată, cu mâinile strânse în jurul corpului, de parcă voia să își protejeze talia. Prudhoe stătea amenințător pe lângă ea.

– Nu mă lovi din nou, suspină Amy. Fac orice vrei.

– Da, așa o să faci, târfă, spuse bruta. Și o vei face fie că te lovesc, fie nu. Scoase un hohot de râs horcăit. Dar îmi face plăcere să-ți lovesc carnea dulce și pufoasă, mica mea Amy. Se simte atât de bine sub pumnul sau sub gheata mea.

Când își luă avânt cu piciorul, Lia se aruncă în față.

– Oprește-te, monstrule! strigă ea, împingându-l din spate cu toată forța.

Prudhoe se poticni cu putere, blestemând când se prăbuși peste o latură a fântânii.

Lia se pregăti, înfigându-și picioarele în pământ. Nu îndrăznea să se întoarcă cu spatele la el, așa că îi aruncă o privire peste umăr lui Amy, care se făcuse mică și tremura.

– Te poți ridica? întrebă Lia.

– Eu... cred că da.

În timp ce Amy își sprijini mâinile tremurânde de marginea fântânii și începu să se ridice, Prudhoe se sprijini în genunchi, cu trăsăturile contorsionate de durere. Ochii lui întunecați ardeau de o furie care îi făcu inima Liei să bată nestăvilit.

– Târfă nenorocită! izbucni el. O să vă omor pe amândouă!

– Nu prea cred. Lia fu surprinsă de controlul pe care îl exercita asupra situației, pentru că sufletul îi tremura ca o frunză-n vânt. De fapt, dacă nu dispari rapid de aici, am să te reclam magistratului eu însămi. Te asigur că-mi va lua plângerea foarte în serios.

Prudhoe reuși să se ridice cu greu, de vreme ce umărul său era în mod evident rănit. Lia nu regretă o clipită faptul că îl rănise.

– Serios? izbucni el în râs în timp ce se înfipse în fața ei. Crezi că magistratul va crede cuvintele a două stricate împotriva celor ale unui baronet? Nu prea cred, curvă proastă.

– Deși stricatele au și ele dreptul la justiție ca toată lumea, îmi permiți să menționez că suntem actrițe? Domnul Lester va fi livid de furie când va vedea cum ai abuzat-o pe biata Amy. Sunt sigură că va depune o plângere.

Prudhoe înțepeni, capul înclinându-i-se în timp ce o studia. Apoi buzele i se separară într-un zâmbet malefic. Lia mulțumi sfinților că nu era predispusă să leșine, pentru că intenția răutăcioasă din spatele expresiei lui era cu adevărat înfricoșătoare.

– Nu și dacă domnul Lester – alături de magistrat dacă este necesar – va afla că tu și mica ta prietenă ați încercat să mă jefuiți.

– Crede-mă, Sir Nathan, domnul Lester nu te va crede.

– Ce zici de ideea asta? De ce să nu mă duc chiar acum să chem un polițist local chiar acum să vedem ce părere are despre asta? Sau, și mai bine, de ce să nu mergem direct pe Bow Street? Apoi vom vedea cine crede pe cine.

Amy se agăță de fustele Liei.

– Domnișoară, nu pot merge pe Bow Street, șopti ea cu o voce tremurătoare. Va fi un scandal imens. Te rog, haide doar să plecăm de aici!

– Nimeni nu merge pe Bow Street, spuse Lia ferm. Poate cu excepția lui Sir Nathan după ce-i vom spune domnului Lester ce s-a întâmplat aici.

Din nefericire, amenințarea ei nu păru să aibă efectul scontat asupra îngrozitorului bărbat, pentru că el păși amenințător în față. Amy icni, făcându-se din nou mică. Se ținea cu putere de fustele Liei, ceea ce le putea îngreuna tentativa de scăpare.

– Nu mai face un singur pas, Sir Nathan, ordonă Lia, ridicând o mână fermă.

Dacă Barbara nu se întorcea cu ajutoare în curând, va trebui să recurgă la măsuri disperate.

Evident, el o ignoră și se apropie. Sclipirea din ochii lui îi indică faptul că el se distra, în ciuda umărului rănit.

– Ce vei face dacă nu-ți ascult ordinele prostești? se amuză el. Mă vei lovi din nou? Te asigur, rezultatul acestei acțiuni nu va fi unul plăcut. Însă pedeapsa pe care ți-o voi aplica va fi incredibil de satisfăcătoare pentru mine.

Dacă Gillian ar fi fost aici, i-ar fi tras un pumn în față nenorocitului sau l-ar fi înjunghiat, dacă era necesar. Lia, din nefericire, nu se antrenase în artele pugiliste și nici nu purta asupra ei un pumnal, deși intenționa să remedieze această situație pe viitor.

Momentan, se putea baza doar pe istețimea ei.

Cu tot calmul de care era în stare, își duse mâinile la spate pentru a-și desface masca. Când o scoase, Prudhoe rămase cu gura căscată.

– La dracu', murmură el. Tu ești fata aia, Kincaid.

– Sunt de asemenea și verișoara ducesei de Leverton și, mai precis, nepoata lui Lady Hunter. Lia îi zâmbi cu o politețe falsă. Presupun că știi cine este soțul mătușii mele, nu? Sir Dominic Hunter este magistrat, și unul extrem de puternic, după cum cred că ai auzit.

El se holbă la ea pentru câteva secunde, în mod evident șocat. Dar apoi ridică din umeri, de parcă ceea ce spusese ea era la fel de important ca o muscă enervantă. Schema ei nu avusese efectul scontat. Probabil pentru că bărbatul era nesăbuit din cauza beției.

– Știu și ce s-a întâmplat la balul familiei Leverton, spuse el. Ai fost prezentată ca o stricată ce ești, la fel ca mama ta. Și dacă ai fi încă sub protecția lui Dominic Hunter, n-ai umbla cu stricate la un bal de curte.

– Pur și si simplu, mă bucur de o seară în oraș cu prietenele mele.

El îi ignoră balivernele evidente.

– Presupun că îți cauți un protector, nu? cugetă el. Ce alte variante ai putea avea? Nici un bărbat decent nu te vrea, evident. Ești pătată.

„Fir-ar." O fi fost el beat, dar nu era prost. Practic, Lia își pusese soarta în mâinile celui mai rău soi de om, și nu mai avea cum să scape din situația asta.

El se bătu pe piept.

– Ei bine, mă bucur să te informez că ți-ai găsit un nou protector. Mica ta amică Amy mă plictisește deja, și e momentul să fie înlocuită de cineva proaspăt. De fapt, aș vrea să degust chiar acum noua ofertă. Să încercăm să vedem ce ascunzi între coapsele acelea apetisante!

Disperată, Lia încercă să o tragă pe Amy în picioare.

– Dacă mă atingi, te omor, rosti ea cu dinții încleștați.

– Oh, o să fac mult mai mult decât să te ating, mârâi Prudhoe.

Mâna lui se întinse atât de repede încât o luă pe nepregătite. Degetele lui o prinseră de corsaj, alunecându-i în corset. Lia încercă să se tragă la o parte, dar el o smuci cu ușurință înspre el. Puterea lui era înspăimântătoare.

– Dă-mi drumul, nenorocitule, mârâi ea.

Celălalt braț al lui o cuprinse, degetele înfigându-i-se Liei în coaste. Cu toate astea, reuși să evite gura umedă ce se apleca deschisă pentru un sărut.

– Dă-i drumul, țipă Amy, încercând să îi împingă picioarele lui Prudhoe în timp ce se ținea încă de Lia.

Aprecia efortul, însă greutatea lui Amy o dezechilibra. Lia își strânse buzele pentru a evita sărutul dezgustător și plin de salivă care o aștepta. Dar poate că atât timp cât Prudhoe era ocupat cu treburile astea oribile, reușea să își ia suficient avânt cât să îi tragă un picior în vintre.

Apoi simți agitație în spatele ei, și ceva la fel de tare ca marmura se lipi de spatele ei – ceva cald și incredibil de familiar. Mirosul curat și masculin, forma musculoasă – le recunoscu într-o clipită, căci le știa la fel de bine pe cât se cunoștea pe sine.

Strânsoarea lui Prudhoe pe corsajul ei slăbi, iar el rămase cu gura căscată de uimire. Făcu doi pași în spate.

– Ai face bine s-o asculți pe fată, spuse Jack cu o voce ce promitea moartea.

Când ea se cutremură auzindu-i tonul înghețat, mâinile lui se curbară protector pe șoldurile ei.

– Pentru că, dacă o vei mai atinge vreodată, o să te rup în bucățele. Sau poate o să fac asta doar ca să mă distrez.

Capitolul 16

Prudhoe își smulse mâna. În ciuda flăcării care îi ardea în privire, reuși să rânjească destul de credibil.

– Nu e nevoie de amenințări, Lendale. De unde era să știu că fata era a ta? În plus, abia am atins-o.

„Da, e a mea."

Cuvintele răsunară ca un sunet de corn în mintea lui Jack.

– Acesta este singurul motiv pentru care nu ești o băltoacă de sânge pe podea.

Se uită în jos la Amy Baxter, care era agățată de piciorul Liei. Dansatoarea avea vânătăi urâte pe obraz și pe falcă, iar buza îi era tăiată. Își șterse fața înlăcrimată cu o mână tremurândă, întinzându-și machiajul și sângele într-o urmă teribilă de roșu.

– Și totuși, spuse Jack încet, poate am să te bat până la sânge până la urmă.

O trase pe Lia mai aproape de el. Fundul ei dulce era lipit de vintrele sale, iar șoldurile ei delicate se curbau sub degetele lui. Așa cum era îmbrăcată, era o fantezie și un vis neîmplinit – visul *lui*. Se opusese ideii de săptămâni bune, dar văzând mâinile mizerabile ale lui Prudhoe care o pipăiau peste tot nu mai avusese nici o îndoială – se hotărâse într-un moment îngrozitor.

– Desigur, nimeni n-ar putea să te acuze, spuse Lia cu o voce aspră. Dar o idee mai bună ar fi să chemăm polițistul. Sir Nathan ar trebui arestat de îndată.

Se răsuci în brațele lui Jack pentru a se uita în ochii lui. Era îmbujorată toată, iar ochii ei albaștri străluceau de furie latentă, însă nu părea speriată sau intimidată.

Deși era incredibil de fericit că nenorocitul nu o rănise, Jack trebui să se abțină din răsputeri să nu îi țină o morală de zile mari. Niciodată nu văzuse o situație care scăpase mai mult de sub control, dintr-o mulțime de motive pe care avea de gând să le exploreze

odată ce rămânea singur cu Lia. Exagerase prea mult de data aceea. Ar fi fost un miracol dacă reușea să mai salveze ceva din rămășițele reputației ei.

Ea îi zâmbi încurajator.

– Să-i cer unui lacheu sau majordomului să cheme polițistul sau ar trebui să-l ducem pe Sir Nathan pe Bow Street chiar noi?

Amy o trase pe Lia de fuste.

– Domnișoară, te rog nu face asta!

Lia se trase din îmbrățișarea lui lejeră și se ghemui lângă prietena ei, dându-i ușor părul la o parte de pe fața rănită în timp ce murmura liniștitor. Amintiri vechi îi trecură prin minte lui Jack, luându-l pe nepregătite. Bunătatea și compasiunea erau cele mai mari daruri ale Liei, întotdeauna oferite gratuit. Când se gândi la iubirea și generozitatea pe care i le arătase de-a lungul anilor, inima îi zvâcni cu un sentiment periculos de aproape de regret.

– Draga mea, te-a bătut, ar trebui pedepsit, spuse Lia pe o voce șoptită și grăbită.

– Ai face bine să o asculți pe Amy, domnișoară Kincaid, spuse Prudhoe. Bârfa poate fi atât de deranjantă, nu știi? Îi aruncă o privire lui Jack, un zâmbet viclean ițindu-se în colțul gurii. Sunt sigur că ești de acord, Lendale.

Pumnii lui Jack se strânseră cu o dorință acută de a-i rearanja fața lașului, atât pentru ceea ce făcuse, cât și pentru că din nefericire avea dreptate.

– Nu-mi pasă de asta, spuse Lia, aruncându-i lui Prudhoe o privire disprețuitoare. N-ar trebui să scapi nepedepsit. Se uită înspre Jack. Nu-i așa?

El încercă să nu tresară.

– Lia, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să-l târăsc pe Prudhoe pe Bow Street, dar asta nu poate fi cea mai înțeleaptă alegere în ceea ce vă privește pe tine și pe domnișoara Baxter.

Ea se ridică ușor în picioare, deși își păstrase o mână pe umărul lui Amy.

– Despre ce vorbești? Sir Nathan a bătut-o cu cruzime. Nimeni n-ar trebui să scape după ce a făcut așa ceva.

Privirea ei rugătoare încerca să îl convingă să fie de acord, și el își dorea din toată inima să o facă. Numai gândindu-se la ceea ce Prudhoe îi făcuse lui Amy și posibil și Liei îi făcea sângele să fiarbă. Și totuși, pentru moment nu putea face mare lucru în acest sens.

Avea propriile idei despre cum să îl pedepsească pe baronet, dar acestea necesitau atât timp, cât și discreție pentru a putea fi duse la îndeplinire.

Prudhoe ridică o sprânceană batjocoritoare, după care scoase o tabacheră din haină, deschizând-o pentru o priză.

– Lendale, poate i-ai putea explica domnișoarei Kincaid de ce nu ar fi cazul să atragă prea mult atenția asupra acestui lucru, atât pentru tine, cât și pentru ea. Sau, mai bine zis, de dragul mamei și al surorii tale. Imaginează-ți numai durerea lor când ar afla detaliile acestei seri neplăcute.

– Nu mă amenința, Prudhoe, spuse Jack cu o voce dură. Promit că rezultatul nu-ți va face plăcere.

Mâna baronetului flutură șovăitoare, făcându-l să verse tutun pe partea din față a vestei.

Lia o ajută pe Amy să se ridice și să se așeze pe marginea fântânii.

– Jack, te rog, fă ceva, spuse ea pe un ton iritat. Trebuie să o ajutăm cumva pe Amy.

Prudhoe își scutură tutunul de pe vestă.

– Nu-mi pasă ce faceți, dar eu plec.

Jack ridică o mână pentru a-l opri.

– N-am terminat cu tine.

Baronetul se înroși de furie.

– O să mă provoci la duel pentru o pereche de târfe? Și eu care credeam că ești un om de bun-simț, Lendale.

– Imbecilule! izbucni Lia, făcând câțiva pași în față și ridicând mâna ca să-l plesnească. Jack o prinse de mână și o trase înapoi.

– Nu prea mă ajuți, Lia, spuse el printre dinți.

– Nici tu, replică ea.

Auziră un sunet de pași grăbiți și cealaltă însoțitoare a Liei apăru, urmată îndeaproape de Sebastian Sinclair.

– Ah, ce bine, spuse Jack. Văd că l-ai găsit, domnișoară...

– Carson, Excelență.

Tânăra se așeză pe marginea fântânii și o cuprinse într-o îmbrățișare protectoare pe Amy pe după umeri.

Când domnișoara Carson apăruse în fața lui, fugind din sala de bal, cu fustele ridicate și cu gulerul acela ridicol fluturându-i în față, Jack se dădea de ceasul morții de grijă. Ajunsese la conacul lui Welby doar de câteva minute, și o scurtă privire aruncată sălii de bal încă nu îi indicase vreo urmă a Liei. Din fericire, tânăra actriță îl recunoscuse

din vizitele lui la teatru și nu stătuse pe gânduri. Îl trăsese într-un alcov la geam și îi povestise tot ce se întâmplase, spunându-i că îl căuta pe Sinclair pentru a-i cere ajutorul.

Surprins că Sinclair știa că Lia se afla la bal – o informație care nu-i dădea pace până nu reușea să o lămurească –, o trimisese pe domnișoara Carson să îl găsească. Jack nu știa rolul lui Sinclair în evenimentele acestei seri, dar era destul de sigur că se putea baza pe el să dea o mână de ajutor dacă era nevoie cât și să păstreze secretul Liei.

Sinclair avea o expresie destul de uimită, dar în curând aceasta se transformă într-una de furie când îi văzu fața rănită lui Amy.

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Prudhoe oftă dramatic.

– Serios, de ce nu invităm toată petrecerea să ne admire mica escapadă? Sunt sigur că oaspeții s-ar amuza copios.

– Dacă mai scoți un cuvânt, o să te omor cu mâna mea, spuse Jack. Și de vreme ce sunt mai degrabă soldat decât gentleman, poți fi sigur că o să sar peste formalitățile absurde ale duelului.

Privirea baronetului se aprinse de furie, dar era suficient de isteț ca să nu-și dea de gol gândurile.

Sinclair se aplecă să îi cerceteze fața lui Amy.

– Sir Nathan ți-a făcut asta?

Fata încuviință cu amărăciune.

– Dar nu vreau necazuri, domnule, vă rog.

El se îndreptă ușor și se uită spre Prudhoe. Ochii lui verzi și stranii prinseră un licăr înfricoșător.

– Tare viteaz mai ești, de bați femei fără apărare.

– A încercat să mă jefuiască, spuse Prudhoe. Ce era să fac?

Toate cele trei femei protestară într-un glas.

– Minți, spuse Lia. Ai vrut s-o forțezi să facă ceva ce nu voia, și apoi ai bătut-o când te-a refuzat.

Sinclair se încruntă.

– Ce voia să facă?

Când Lia se strâmbă spre Amy, Jack interveni:

– Nu contează. Ceea ce contează este să le ducem pe aceste femei în siguranță acasă.

– Și să îl aducem și pe Sir Nathan în fața magistratului, spuse Lia, înfigându-și pumnii cu îndărătnicie în șolduri. Căutătura ei îl înfrunta pe Jack, așteptând o provocare.

Sinclair se uită la Jack.

– Pot eu să fac asta dacă vrei.

În timp ce Prudhoe vocifera revoltat, Lia îi zâmbi dulce lui Sinclair.

– Asta ar fi minunat, domnule. Lord Lendale pare să ezite în acest sens.

Faptul că ea era foarte mulțumită de Sinclair și complet nemulțumită de el nu îi îmbunătăți lui Jack starea de spirit.

– Care e problema, Lendale? întrebă Sinclair.

– Erai și tu la balul de săptămâna trecută de la conacul Leverton, nu-i așa?

Își îndreptă privirea către Lia, care se încruntă în direcția lui.

Celălalt bărbat se strâmbă.

– Da. Desigur.

– Nu-mi pasă de chestiunile acelea, interveni Lia. Reputația mea oricum e compromisă.

– Nu, nu este, spuse Jack. Nu mulțumită ție, însă.

– Vă rog, nu vreau să merg pe Bow Street, interveni Amy suspinând. Va declanșa un scandal de zile mari, și tot eu voi fi dezavantajată într-un final. Își trase nasul și îi luă mâna Liei într-a ei. Și nici *ție* nu-ți va fi de ajutor, domnișoară Lia, mai bine renunți.

– Lia, mă ocup eu de asta, spuse Jack în șoaptă. Am să am grijă ca Prudhoe să n-o mai rănească pe Amy vreodată, promit.

Ea deschise gura, vrând în mod evident să protesteze, dar Amy o trase de mână.

– Te rog, vreau doar să merg acasă.

Lia se strâmbă, dar apoi încuviință.

– Desigur, draga mea. Orice îți dorești.

– Ce pot face să ajut? îl întrebă Sinclair pe Jack.

– Dacă le-ai putea însoți pe domnișoara Carson și pe domnișoara Baxter acasă, aș fi foarte recunoscător. O să mă ocup eu de Prudhoe și de domnișoara Kincaid.

– Nu e nevoie să *te ocupi* de mine, Jack Easton, mormăi Lia.

Sinclair le aruncă o privire îngrijorată lui Jack și Liei.

– Este în regulă acest plan, domnișoară Kincaid? Aș fi fericit să vă însoțesc și acasă dacă doriți.

– Îți sunt recunoscător pentru ajutorul din această seară, Sinclair, dar lasă-mă să-ți explic ceva, spuse Jack înainte ca Lia să poată răspunde. Domnișoara Kincaid este problema mea, nu a ta.

Ochii nababului deveniră la fel de duri ca piatra.

– Nu accept ordine de la tine, Lendale.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Lia dezgustată. E în regulă, domnule Sinclair. Vă rog, însoțiți-le pe Amy și pe Barbara acasă. Credeți-mă, am câteva lucruri de discutat cu Excelența Sa.

– Sunteți sigură? întrebă Sinclair.

Lia se ridică pe vârfuri și îi depuse un scurt sărut pe obraz, făcându-l pe Sinclair să clipească surprins și pe Jack să vrea să îl arunce în fântână. Începu să se îndoiască de capacitățile lui mintale.

– Ați fost minunat, domnule, spuse Lia. Mulțumesc pentru tot ajutorul acordat.

– Este onoarea mea, domnișoară Kincaid. Sper să vă revăd în curând.

– Se pare că ai ceva competiție, bătrâne, se amuză Prudhoe pe seama lui Jack.

Idiotul părea să-și dorească să moară.

– Prudhoe, dă-mi portofelul tău, spuse Jack în timp ce Sinclair o învelea pe Amy cu dominoul lui, înainte de a o ajuta să se ridice.

– Pardon? spuse baronetul.

Jack îi aruncă o privire ucigătoare și întinse mâna așteptând.

Mormăind, Prudhoe își extrase portofelul și i-l înmână. Jack scoase câteva bancnote înainte de a-i arunca portofelul lui Prudhoe la picioare, determinând un nou val de insulte la adresa lui.

– Ocupă-te, te rog, de ea și găsește-i un doctor, îi spuse lui Sinclair în timp ce punea bancnotele în mâna lui Amy.

– Vă mulțumesc, domnule, pentru tot, șopti Amy, zâmbindu-i șovăitor.

– O să vin să te văd mâine, îi spuse Lia fetei. O să vorbim despre ce să-i spunem mamei mele.

Amy îi aruncă un zâmbet recunoscător înainte de a se îndepărta șchiopătând, cu Sinclair susținând-o cu grijă. Domnișoara Carson făcu o reverență scurtă în direcția lui Jack, se încruntă spre Prudhoe și se grăbi după ei.

– Am rezolvat totul spre satisfacția ta, Lord Lendale? întrebă Prudhoe sarcastic. Aș putea acum să fiu eliberat dintr-unul dintre cele mai îngrozitoare episoade ale vieții mele?

– Tu, om îngrozitor, să taci! izbucni Lia. Și nu, n-am terminat cu tine.

Stăpânindu-și o înjurătură, Jack o luă de braț și o trase lângă fântână, punând-o să șadă pe marginea acesteia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îmi dai, te rog, voie o clipă să rezolv problema?

Bărbia ei se ridică cu încăpățânare. După o clipă, își dădu ochii peste cap și flutură din mână ca și cum ar fi spus „hai, descurcă-te". Văzuse acea expresie nemulțumită de mii de ori când erau mici, de câte ori încercase să o protejeze de vreo mică aventură care îi părea prea riscantă pentru ea. În alte circumstanțe, ar fi fost tentat să se amuze de această revenire subită.

– Ți-ai căutat de lucru cu domnișoara, spuse Prudhoe. Dar îl poți lăsa oricând pe Sinclair să se ocupe de ea dacă tu nu vrei.

Jack îl înghesui, aproape călcându-l pe degete.

– Încă un comentariu de genul ăsta și te sugrum pe loc, și nimănui nu-i va păsa dacă am să o fac. Acum, tacă-ți gura aia nenorocită și ascultă bine!

Ura sclipi în ochii bărbatului, dar se dădu câțiva pași în spate și încuviință spășit.

– N-ai să scoți nici un cuvânt despre prezența domnișoarei Kincaid, spuse Jack. În ceea ce te privește, nu cunoști identitatea prietenelor domnișoarei Baxter. Ne-am înțeles?

Baronetul mimă nepăsarea ridicând din umeri.

– Nu e suficient, spuse Jack. Vreau să juri.

– Ha! râse Lia. De parcă cineva îl crede pe *el* pe cuvânt.

– Ce știe o stricată proastă despre cuvântul unui domn? scuipă Prudhoe înapoi răspunsul.

Jack îl apucă pe bărbat de gât și îl izbi de un ghiveci imens de piatră care găzduia un portocal. Când baronetul se prăbuși, Jack pur și simplu se aplecă peste el și îi lipi fața idiotului de scoarța copacului.

– Să nu mai îndrăznești să-i vorbești Liei Kincaid, mârâi el. De fapt, nici să nu te uiți în direcția ei. Dacă am să aud că ai deranjat-o chiar și cu o privire, te distrug.

Prudhoe începu să se învinețească de cât se zbătea, zgâriindu-i neputincios mâna lui Jack care se fixase în jurul gâtului său.

– Am cuvântul tău că nu vei mai menționa *niciodată* prezența Liei Kincaid aici în această seară?

– Nu cred că poate răspunde, interveni Lia de la locul ei de pe fântână. Din cauză că îl strângi de gât cam tare.

– Presupun că ai dreptate. Eliberă puțin din strânsoare, ceea ce îi permise baronetului să ia o gură de aer. Am cuvântul tău?

– Da, fir-ai tu să fii! izbucni Prudhoe cu o voce icnită.

Când Jack îl eliberă, baronetul se împiedică, agățându-se de marginea ghiveciului ca să se poată ține pe picioare.

– Nenorocitule, înjură el în timp ce se trăgea frenetic de lavalieră ca să o mai desfacă. Se înroșise tot și transpirația îi străbătea fața. Ai grijă, Lendale. Nu ești atât de puternic pe cât te crezi. Buzunarele tale amărâte sunt goale din ce-am auzit.

– Ai auzit greșit. Plus că ai uitat că domnișoara Kincaid se bucură și de protecția ducelui de Leverton și de cea a lui Sir Dominic Hunter, un magistrat extrem de influent. Ar fi total nemulțumit să afle despre aceste evenimente. Ar putea chiar să acționeze în numele domnișoarei Baxter dacă i-aș spune care este situația.

– Și eu i-am spus lui Sir Nathan exact același lucru, spuse Lia triumfătoare. Dar a refuzat să mă creadă.

– Acum mă crezi, Prudhoe? întrebă Jack.

Baronetul încuviință din nou cu furie.

– Am terminat?

– Da, poți pleca.

Când încercă să treacă de el, Jack îl apucă de braț. Și las-o și pe Amy Baxter în pace! Protecția mea se extinde și asupra ei.

Prudhoe își smulse brațul din mâna lui.

– Nu m-aș atinge de stricata aia nici dacă m-ai plăti.

Se îndepărtă furtunos, dărâmând o plantă în timp ce dădea colțul și dispărea. Pașii lui apăsați se îndepărtară, iar ușa de la seră se trânti cu putere. O tăcere neliniștitoare se lăsă peste seră, întreruptă doar de stropii de apă care curgeau din cupa nimfei în fântână.

Când Jack se întoarse să se uite la Lia, ea îl privi încruntându-se dezaprobator.

– Care mai e problema acum? întrebă el.

Ea sări în picioare și se apropie de el.

– În afara faptului că m-am săturat de bărbați în general?

– Da, în afară de asta.

– Ai lăsat ca acel monstru să-ți scape mult prea ușor.

– În alte circumstanțe, aș fi de acord. Dar pe lângă faptul că domnișoara Baxter dorește să evite scandalul ce se poate isca de la o astfel de scenă, înțelegi că încerc să te protejez, nu?

Ea ignoră această informație cu un gest indiferent.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie de protecție.

Jack se simți prins între dorința de a o scutura până îi venea mintea la cap și de a o lua în brațe fără să-i mai dea drumul.

– Și presupun că nu aveai nevoie de protecție nici când te molesta Prudhoe?

Umerii ei se ridicară spre urechi.

– Nu mă molesta în adevăratul sens al cuvântului. El doar încerca să... ăă...

El își împreună brațele la piept și ridică întrebător o sprânceană.

– Ah, fir-ar, murmură ea.

Trase absentă de corsaj, încercând să îl mai ridice. Nu prea reuși. Sânii ei încă se revărsau peste marginea de voal a ținutei absurde.

– Recunosc că *încerca* să mă molesteze, spuse ea, dar sunt destul de sigură că aș fi reușit să îl înfrâng.

– Of, Doamne, spuse Jack, clătinând din cap.

– Dar sunt foarte recunoscătoare că ai venit la momentul potrivit. Apoi se opri pentru a-l studia cu o căutătură confuză. De fapt, ce cauți aici? Mă așteptam ca domnul Sinclair să vină să ne ajute, nu tu.

– Apropo de asta, de unde știa el că ești aici? Își înfipse mâinile în șolduri. Și nu-mi spune că v-ați vorbit să vă vedeți la un bal de curte. Dacă așa a fost, voi fi nevoit să îl omor.

– Nu fi idiot, Jack! A fost o întâmplare nefericită faptul că ne-am întâlnit. Mi-a recunoscut fața sub mască, ceea ce a fost ușor neliniștitor. Îi zâmbi jalnic. Te vei bucura să afli că a fost foarte tulburat să mă vadă. De fapt, a insistat destul de mult să plec și să mă duc acasă.

– În mod evident, nu i-ai dat ascultare.

O luă de încheietură și începu să o tragă după el pe alee.

– Așteaptă o secundă, te rog, spuse ea, trăgându-se înapoi.

Deși era la fel de plăcută ca orice frumusețe palidă din Londra, Lia era o fată cu rădăcini sănătoase de țară, și era suficient de puternică pentru a-l încetini.

– Mai întâi, spune-mi de unde știai că sunt aici, spuse ea, înfigându-se în călcâie. Dădu la o parte cu nerăbdare o ramură care atârna dintr-un ghiveci agățat și care i se prinsese de mâneca subțire. Mai important, cine altcineva mai știe?

Anxietatea din vocea ei era de înțeles. Familia ei s-ar fi dat de ceasul morții în legătură cu escapada ei – cu excepția lui Gillian, care ar fi văzut-o ca pe o aventură fabuloasă.

– Cei din familia Leverton m-au invitat la operă astă-seară.

– Împreună cu Sir Dominic și cu mătușa mea. Ea păru dezamăgită. Urma să discutați despre mine, nu?

– Ți-a scăpat din vedere că și tu erai invitată? Charles era de părere că aceasta este o metodă acceptabilă de a mă readuce în cercul tău de prieteni fără a isca prea multe clevetiri.

Ea îi zâmbi slab.

– Iartă-mă. Nu știam că acesta era planul.

– Credeam că mă eviți pretinzând o migrenă, de vreme ce pe tine nu te doare niciodată capul.

Ea oftă și își frecă fruntea.

– Ba s-ar putea să înceapă de acum. Și nu te evit în mod special.

– Ca să te citez, *ha!* În orice caz, suspiciunile îmi dădeau târcoale, mai ales că Gillian te văzuse la ceai cu câteva ore înainte și susținea că erai perfect sănătoasă. Eram nervos până ce Lady Hunter a reușit să mă tragă la o parte la pauză. Mi-a spus că purtarea ta din ultimele zile o îngrijorase puțin și bănuia că aveai tu ceva în plan. Deoarece nu dorea să-i alarmeze pe ceilalți sau să te facă de râs, m-a rugat să mă scuz pentru a veni să văd ce faci.

Lia tresări.

– Trebuie să spun că mătușa Chloe are niște ochi foarte buni.

– Așa este. La casa familiei Hunter, Smithwell m-a informat că zăceai la pat. După ce l-am rugat să verifice acest lucru, el a revenit cu nefericitele vești că tu părăsiseși camera. Era chiar uimit de abilitatea ta de a dispărea neobservată. El trase de una dintre buclele încăpățânate ce îi părăsiseră coafura distrusă. Din ce am auzit, nimeni nu reușește să-l păcălească pe Smithwell. Cum ai reușit?

– Am trecut din biroul mătușii Chloe pe terasă și apoi peste gardul din grădină. A fost ușor s-o iau pe scurtătura de pe aleea din spate spre stradă.

– Splendid, spuse el. Nimic periculos în planul tău.

– Nu era nimic din ce nu făcusem de zeci de ori înainte la Stonefell.

– Pot să remarc faptul că nu mai ești la țară? Nici o femeie respectabilă nu s-ar strecura prin oraș singură. Este o nebunie.

– Nu m-am strecurat. Pur și simplu am mers cale de câteva străzi și am luat o birjă spre teatru. A fost un drum extrem de scurt și fără probleme. Se încruntă în direcția lui când îl auzi blestemând în barbă. Scuză-mă, ai spus ceva?

– Nu vrei să știi. În orice caz, Smithwell a ghicit că te-ai dus la Pan, așa că acolo m-am dus și eu. Era un flăcău la ieșirea actorilor...

– Sammy. El păzește teatrul când nu are activitate.

– Da, flăcăul m-a informat că tu și însoțitoarele tale ați umblat prin dulapul cu costume și apoi v-ați întâlnit cu Prudhoe. Din fericire pentru mine, tânărul Sammy se chinuise să tragă cu urechea la conversația domnișoarei Carson cu domnișoara Baxter despre ieșirea din această seară, ceea ce m-a adus aici.

Ea se încruntă.

– Nu m-am gândit să îl pun pe Sammy să jure că va păstra discreția. Presupun că asta a fost greșeala noastră în legătură cu acest plan.

– Una dintre ele.

– Nu e cazul de insulte, Jack, spuse ea pe o voce ofensată. Totul ar fi decurs cum trebuie dacă Sir Nathan nu s-ar fi dovedit a fi un monstru. Tot sunt de părere că ar trebui să îl raportăm magistratului, chiar dacă i-am păstra identitatea lui Amy secretă.

Jack trebui să se abțină să nu o ciufulească puțin.

– Încerc să te păzesc să nu-ți ruinezi reputația, isteațo.

Ea își lipi palmele și le apăsă scurt pe buze.

– Jack, încearcă să-ți bagi în cap că reputația mea este ruinată de mult.

– Nu încă, deși văd că faci tot posibilul. Te rog, spune-mi măcar că ai purtat masca pe tot parcursul serii.

– Evident că am păstrat masca. Nu sunt complet naivă.

– Asta rămâne de văzut.

Ea scoase un chițăit revoltat și încercă să îl împingă.

– Stai, spuse el, prinzând-o înapoi. În afară de Prudhoe și Sinclair, ești sigură că nimeni altcineva nu te-a mai recunoscut?

Ea începu să se încrunte către el, dar apoi buzele ei pline se strânseră îngrijorate.

Jack oftă.

– Ce este?

– Nu-i nimic, spuse ea într-un final, clătinând din cap. Am avut foarte mare grijă să-mi ascund adevărata identitate. Nu voiam să afle nimeni cine sunt până ce nu pregătisem pasul următor al planului meu.

Jack făcu tot posibilul să-și mai păstreze o urmă de răbdare intactă.

– Planurile tale, despre care n-am nici un dubiu că sunt complet sărite, vor trebui să rămână neîndeplinite. Nu-ți voi permite să-ți distrugi viața în acest fel.

– Nu este alegerea ta, Lord Lendale, spuse ea, împingându-l la o parte.

Aproape că o luă la fugă pe drumul care ducea la ieșire.

– Pune-ți nenorocita aia de mască, strigă el după ea.

O prinse din urmă la ușă în timp ce ea se străduia să își prindă masca la loc. Jack îi dădu mâinile la o parte și dezlegă panglicile

încurcate. După ce îi potrivi masca pe față, legă panglicile într-o fundă strânsă la ceafa ei. De fiecare dată când îi privea linia fină a curbei unde gâtul său se unea cu umărul, era chinuit de o dorință nestăvilită de a mușca acel loc.

Cu o clipă înainte discuta furios cu ea, iar în clipa următoare voia să o tragă după un ghiveci de flori, să-i ridice fustele subțiri și caraghioase, ca apoi să se bucure de ea în întregime. Îl făcea să se simtă ca un nebun.

– Mulțumesc, spuse Lia pe un ton aspru.

Dădu ușa de perete și o porni spre hol. Jack era pe urmele ei, dar o secundă mai târziu ea înțepeni în loc. El intră în ea, și doar dintr-un noroc chior reuși să se oprească înainte ca amândoi să se prăvălească pe podea ca doi caraghioși.

– Oh, nu, spuse ea, uitându-se drept în față.

– Porumbița mea mică, aici erai, strigă un bărbat. Te-am căutat peste tot!

Jack se uită în lungul holului.

– Este acela cumva...

– Mă tem că da, murmură ea.

Vicontele Stanley, în continuare într-o stare avansată de ebrietate, se poticni în direcția lor cu un entuziasm exacerbat, cu brațele deschise larg și un zâmbet prostesc pe față.

– Pare destul de fericit să te vadă, spuse Jack.

– Da, oftă ea. Și și-a adus și prietenii cu el.

Capitolul 17

Jack se puse pavăză în fața Liei, în timp ce Stanley și ceilalți doi bărbați beți veneau pe trei cărări spre ei. Ar trebui să o ducă înapoi în seră? Asta nu le-ar da prea multe posibilități de scăpare și ar fi fost destul de departe de ajutoare. Era destul de sigur că îi putea învinge pe cei trei bărbați, luând în considerare starea deplorabilă în care se găseau, dar asta tot ar fi expus-o pe Lia pericolului.

– Și cum de-i cunoști pe acești domni? întrebă el.

– Nu-i cunosc, cu excepția vicontelui, mormăi ea. Când i-am întâlnit mai devreme astă-seară, el avusese senzația că mă știe de undeva. Din fericire, am reușit să scap de ei.

– Se pare că n-ai avut prea mult noroc astă-seară.

Ea oftă și își rezemă fruntea pe spatele lui.

– Sunt suficient de conștientă de asta.

– Lendale, ce surpriză plăcută, spuse Stanley în timp ce se opri clătinându-se în fața lor. Nu te-am prea văzut bucurându-te de balurile de curte.

– Și sper să nici nu fie cazul pe viitor, răspunse Jack vesel.

O expresie confuză traversă fața lui Stanley.

– Nu ești iubitor de femei ușoare și de orgii, nu? Atunci ce Dumnezeu cauți aici de la bun început?

Unul dintre însoțitorii săi, un bărbat înalt și slăbănog ca un schelet, care părea ușor familiar, se aplecă într-o parte pentru a-i arunca Liei un zâmbet grețos.

– Motivele domniei sale sunt evidente, luând-o în considerare pe micuța sa însoțitoare. Se pare că-i calci totuși pe urme stimatului tău tată, Lendale, și te felicit. Omul avea un ochi excelent pentru dame.

Își urmă afirmația cu un cot bine plasat în coastele celui de-al treilea cap al balaurului beat pe care îl alcătuiau. Prietenul său chicoti, dar era prea pierdut ca să fie capabil de prea multe în afară de a trimite sărutări prin aer în direcția Liei.

– Lord Lendale nu are nimic în comun cu tatăl lui, pufni ea. Și tu. Arătă spre omul care trimitea sărutări. Încetează să te mai maimuțărești așa. Este revoltător.

Jack abia își reținu un mormăit. Aprecia susținerea ei, însă afurisita nu părea să știe când e cazul să se abțină de la comentarii.

– Doamne, încercam doar să-mi exprim aprecierea, bălmăji bărbatul, expresia lui aducând mai mult cu un beagle trist decât cu un reprezentant al societății. Nu e nevoie să sari așa.

Jack întinse o mână în spate și o apucă pe a Liei.

– Într-adevăr. Acum, dacă ne veți scuza, domnilor, trebuie să plecăm.

– Stați, unde vă grăbiți? întrebă vicontele, blocându-le drumul. Prietenii săi se mișcară în același timp cu el. Seara abia a început, nu? Și în plus, am petrecut aproape o oră căutându-te, mica mea porumbiță. Ai fost crudă când ai fugit, abia când începeam și noi să ne distrăm.

– Să vă distrați? Jack se întoarse pentru a se uita la Lia. Obrajii ei ardeau în spatele măștii. Te-au atins?

Ea clătină din cap, însă nu-și luă privirea de la viconte.

– Așa cum am explicat deja, spuse ea, adoptând un ton nazal pentru a-și masca vocea. Nu dispun de timp să mă distrez cu alte persoane. Veți fi nevoiți să găsiți alte fete cu care să vă întrețineți, fiindcă eu nu sunt disponibilă.

În mod evident, ei încercaseră să o convingă să li se alăture în aventurile sexuale cu atâta insistență încât fusese nevoită să fugă și să se ascundă. Când se gândi la toate modurile în care seara asta s-ar fi putut termina prost pentru ea, furia se scurse prin venele lui Jack ca o otravă.

Se uită furios la bietele specimene ale umanității care le blocau drumul și își dori să îi poată strangula pe toți. Se pare că și ei înțeleseseră asta, pentru că ochii lui Stanley se măriră de uimire, în timp ce prietenii săi se uitară unul la altul cu nesiguranță.

– Ce fel de gentleman urmărește o femeie care dorește să fie lăsată în pace? întrebă Jack. Stați liniștiți, dacă nu aveam o datorie față de siguranța doamnei, v-aș fi arătat exact cum tratez eu niște lași ca voi.

– Nu e nevoie să ne insulți. Expresia lui Stanley trăda un amestec de teamă și demnitate rănită. Nu aveam nici o idee că fata îți aparține, Lendale. Am fi lăsat-o în pace dacă ne-ar fi rugat.

– Am încercat, spuse Lia, dar n-ați vrut să ascultați.

– N-ai spus că era vorba de *Lendale*, protestă cel cu față de bufniță, care trimisese sărutări mai devreme.

– Și asta cu ce era diferit? Cuvântul meu nu era suficient?

Era atât de scandalizată, încât uitase și de accent. Vocea melodioasă a Liei cu un slab accent de Yorkshire era ușor de distins. Cu cât vorbea mai mult, cu atât i-ar fi venit mai ușor lui Stanley să o recunoască.

– Lasă-mă să mă ocup eu de asta, spuse Jack. Și taci din gură.

Le aruncă cea mai înfricoșătoare privire lui Stanley și prietenilor săi.

– Lăsați-mă să vă explic pe limba pe care niște nătângi ca voi o pot pricepe. Când o femeie vrea să fie lăsată în pace, te supui. O petrecere de acest fel nu e o scuză pentru a silui femei.

– Ce sensibilități, milord, pufni cel care semăna cu mortul viu. Dar am înțeles. Sunt suficient de multe stricate care se preumblă pe aici astă-seară, una mai bună ca alta. N-are sens să ne pierdem timpul cu o damă care a fost deja măsurată și rezervată. Privirea lui se îndreptă spre decolteul Liei și zăbovi acolo. Deși nu m-ar deranja

să gust din ceea ce îl delectează pe Excelența Sa. Pun pariu că e la fel de suculentă și dulce ca o piersică mică și coaptă.

Jack simți cum calmul Liei dispăru complet, așa că o strânse mai tare de încheietură.

– Ia ascultă, obraznic dezgustător, mârâi ea, repezindu-se în față înainte ca Jack să o tragă înapoi și să o țină aproape de el. Ea își întoarse capul și se încruntă spre el. Dă-mi drumul în clipa asta! Era atât de furioasă că își pierduse orice simț al precauției.

– Vocea aceea! exclamă vicontele. Aproape că știu cine e. Mai grăiește ceva, porumbița mea. Sau și mai simplu, înlătură-ți acea mască prostească pentru a vedea cine ești.

Când Stanley se repezi spre fața Liei, Jack o trase la ținanc înapoi, punându-și o mână în jurul taliei sale și ridicând-o în brațe. Ignorându-i protestele, fugi pe hol până ce dădu de prima ușă. O dădu de perete, purtând-o pe Lia pe brațe, și o închise trântind-o. Din fericire, exista o cheie, așa că încuie rapid ușa, ascultând prin ea pentru a auzi pașii urmăritorilor lor.

– Nu sunt un sac de grâu ca să mă cari de colo-colo, spuse Lia cu răceală. Te rog să mă lași jos!

El o lăsă din brațe, dar nu-și mută atenția de la zgomotele ce se auzeau pe hol. Auzi pași greoi și proteste incoerente, ceea ce însemna că Stanley și amicii săi erau încă în apropiere.

– Sunt sigură că se vor plictisi și vor pleca într-un minut, spuse Lia. Deși mi-aș dori să le spun verde-n față cam ce cred despre ei. Comportamentul lor a fost absolut dezgustător.

– O merită, dar asta ar fi o idee extrem de proastă. Vicontele Stanley pare să aibă un fix cu tine și a fost foarte aproape de a-și da seama cine ești.

– Presupun că ai dreptate. Aruncă o privire în jurul camerei micuțe și se strâmbă. Nu era mai mare ca o anticameră, deși una foarte confortabilă. Ah, splendid, o luăm de la capăt.

– Cu ce anume?

– A trebuit să mă ascund în această cameră când vicontele și prietenii lui mă urmăreau.

Imaginea acelor imbecili imorali urmărind-o îl făcu să vadă negru înaintea ochilor, și nu își dorea nimic mai mult decât să îi arunce într-o grămadă mare de balegă de pe stradă. De vreme ce nu putea să-și satisfacă această plăcere, plănuia să folosească timpul pentru a se lămuri cu Lia o dată pentru totdeauna. Ea era un spectator captiv, și pentru prima oară în viața ei nu avea unde să fugă de el.

Problema era să reușească să o convingă că exista o soluție rezonabilă, ceea ce spera din tot sufletul să îi iasă, pentru că răbdarea sa ajunsese la limită. Deja începea să facă scenarii în care ar fi răpit-o, fugind cu ea din Londra. Din nefericire, acea fantezie de obicei se termina cu ei doi într-o casă solitară la țară și cu Lia legată de pat cu lavalierele lui, purtând doar ciorapi și portjartier.

Se luptă cu imaginea aceea provocatoare, reușind într-un final să și-o înlăture din minte. Acum era cel mai nepotrivit moment să se gândească la fantezii licențioase. Nu ar fi putut să o aibă pe Lia niciodată și cu cât mai repede accepta acest lucru, cu atât ar fi fost mai bine.

Ea traversă camera și se prăbuși într-un scaun de piele în fața șemineului gol. Oftând, își ridică masca și se aplecă pentru a-și masa una dintre glezne, de parcă o durea. Acea poziție îi oferi lui Jack o privelişte neîngrădită a tot ceea ce se afla sub corsajul Liei. De fapt, dacă s-ar fi mișcat mai în față cu un pas, ar fi putut fără nici un dubiu să îi vadă întregul....

– Ce dezastru absolut a fost seara asta, mormăi ea, scoțându-l din gândurile sale. E incredibil de enervant, luând în considerare cât de mult m-am chinuit să ajung aici.

Jack se rezemă cu spatele de ușă, forțându-se să nu se uite la pieptul ei. Nu avea de gând să se alăture bărbaților de tipul lui Stanley, care vânau femei. Jurase cu mult timp în urmă să nu calce pe urmele condamnabile ale tatălui său.

– Ai un talent să minimalizezi situațiile, drăguță, spuse el. Și deși îmi pare cu adevărat rău ca a trebuit să înduri insultele unor porci astă-seară, venirea ta aici a fost un lucru extraordinar de prostesc. Nu aparții acestei lumi și știi asta.

Când ea își scoase pantoful pentru a-și masa degetele, el înlemni pentru o clipă la vederea arcuirii delicate a gleznei sale fine. Însă tonul aspru al vocii ei îl aduse din nou cu picioarele pe pământ.

– Oare există vreo femeie care să aparțină unui asemenea loc? Majoritatea scenelor la care am asistat astă-seară au fost de-a dreptul șocante, să spun drept.

– Desigur că au fost șocante. Ăsta e și scopul lor.

Pufni dezgustată și începu să-și maseze celălalt picior.

– Chiar nu-mi pot da sincer seama cum de aceste biete femei acceptă să fie atinse cu atâta indecență evidentă.

Jack nu-și putu reține un zâmbet amuzat când îi auzi naivitatea.

– Unele femei sunt cu adevărat supuse, deși presupun că majoritatea ar prefera să nu fie văzute ca un bun de vânzare. Dar un număr mare de femei – nu toate sunt prostituate, aș adăuga –, se bucură de activitățile serii la fel de mult ca bărbații.

Ea își scăpă pantoful din mână.

– Serios? Le place să umble mai mult despuiate, și să lase bărbații să... Vântură o mână prin aer. Ei, sunt sigură că știi despre ce vorbesc. Compensația financiară nu pare să justifice efortul.

– Pentru unele dintre ele e suficientă. Cred că știi asta deja, luând în considerare istoria familiei tale.

Lia își îndreptă spatele, aruncându-i o privire ofensată.

– Nu pot să-mi imaginez că buni sau mama au participat la orgii. Au prea multă demnitate pentru așa ceva.

Jack auzise destule despre mama Liei pentru a ști că participase cel puțin la câteva baluri de curte în tinerețea ei. Cu toate acestea, ținu acest amănunt pentru el.

– Dacă ai senzația că sunt îngrozitoare, ce Dumnezeu cauți aici, Lia? Care a fost scopul acestei escapade nereușite?

– Am discutat de asta de un milion de ori, răspunse ea nerăbdătoare, și nu mă mai repet. E suficient să spun că nu am alte opțiuni.

Jack își înfipse unghiile în lemnul ușii.

– Știi foarte bine că ai mai multe opțiuni, așa cum am discutat de un milion de ori deja.

Buzele ei pline se strânseră luând forma unui boboc de trandafir și indicând faptul că era pe cale să izbucnească o ceartă. Dar apoi ea clipi de două ori, gura ei se rotunji într-un „oh" tăcut, de parcă ceva – o imagine sau o idee – o luase prin surprindere.

„Oh, la naiba!" Cunoștea foarte bine *acea* privire.

Lia își împreună mâinile cuminte în poală și își îndoi feciorelnic picioarele sub fuste – sau cel puțin încercă acest lucru, căci nenorocita de rochie se oprea la câțiva centimetri deasupra gleznelor. Cu toate acestea, ea făcuse un efort să pară pe cât de doamnă putea în circumstanțele existente.

Drăguța lui tocmai se pregătea să-i trântească o replică de zile mari.

– Bineînțeles că ai perfectă dreptate, spuse ea cu veselie.

– Că ai opțiuni? întrebă el precaut. Mă bucur că ești de acord.

Ea îi zâmbi cu atâta indulgență încât Jack simți un fior pe ceafă.

– Nu asta, prostuțule. Ai avut dreptate când ai spus că nu este cazul ca eu să mă strecor în lumea demimondenă căutându-mi

un protector. Nu numai că este un exercițiu dezgustător, nu este nici un mod foarte eficient de a-mi realiza planul.

– Nu despre asta vorbeam...

Ea ridică o mână să-l oprească.

– Te rog, nu mă întrerupe, Jack. Fie că îți place, fie nu, acest lucru se întâmplă. Și în loc să îmi tot pui obstacole în drum, aș fi foarte recunoscătoare dacă ai decide să mă ajuți. Așa ar proceda un prieten adevărat.

El era convins că ochii tocmai îi săriseră din orbite.

– Să te ajut să devii o prostituată? Ai înnebunit?

Zâmbetul ei tremură pentru o fracțiune de secundă.

– Nu este nevoie să fii nepoliticos. Nu vreau să mă ajuți să devin o prostituată. Vreau să mă ajuți să-mi găsesc un protector.

– Vorbim de același lucru, spuse el neîncrezător.

– Nu sunt de acord. O prostituată nu deține controlul asupra circumstanțelor vieții sale. Dar dacă voi găsi un protector adecvat, unul care este și respectuos, și de încredere, sunt convinsă că pot negocia un aranjament de care am putea beneficia amândoi. Acest lucru îmi va da într-o anumită măsură independență și control asupra vieții mele, lucru care îmi lipsește acum, permițându-mi în același timp să am grijă și de buni.

– Vrei să găsești pe cineva care este și respectuos, și de încredere? Ținând cont de ceea ce știu despre bărbații din înalta societate care și-au luat amante, cred că poți să cauți mult și bine, spuse el cu sarcasm.

– Exact ce-ți spuneam. Niciodată nu te-am crezut obtuz, Jack, dar încep să am dubii.

– Lia, ce naiba vrei de la mine?

– Aș dori să mă ajuți în identificarea posibililor candidați și în stabilirea unor calități necesare, indicându-mi trăsăturile la care ar trebui să fiu atentă. Desigur, trebuie să găsesc pe cineva cu punga plină...

– Ceea ce mă scoate pe mine din discuție, bineînțeles, izbucni el înainte de a se putea stăpâni.

Ea păru surprinsă.

– M-ai refuzat, îți amintești?

– Încerc doar să-ți demonstrez ceva, spuse el, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

– Și anume?

Nu se mai punea problema dacă el își pierde mințile. Era absolut convins că le pierduse de mult.

– N-o să pierd timpul explicând ceva ce este perfect evident.

Pufnetul ei arătă faptul că era conștientă de nesiguranța lui. Îl studie câteva momente cu o grimasă sceptică pe buze.

– Jack, chiar îți dorești să umblu pe la astfel de evenimente? întrebă ea în final. Pentru că asta e singura variantă care îmi trece prin cap momentan.

El i-o reteză cu o mișcare scurtă din mână.

– Nu, dar nici n-am să te ajut să-ți găsești un protector.

Lia sări în picioare și se apropie de el, sânii ei drăgălași tremurând din cauza forței pasului său.

– Atunci cum, pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că am să mă susțin pe mine și pe buni? Toate celelalte variante posibile mi-au fost refuzate, mulțumită mamei și *ție*.

El tresări.

– Da, știu. Și regret acest lucru, după cum cred că pricepi și singură.

– Nu vreau să regreți. Vreau să mă ajuți să-mi ating scopul. Clătină din cap, cu o expresie sumbră. Sunt fiica și nepoata unor curtezane, Jack. Cursul vieții mele a fost scris cu mult timp în urmă. Tot ce-mi doresc acum este să fac tot ce pot în situația asta pe care nu mai am cum s-o evit.

El își trecu mâinile prin păr, trăgând de vârfuri. Fie făcea asta, fie o trăgea pe Lia peste genunchii lui și o altoia pentru că îl pusese într-o situație atât de imposibilă.

– Chiar te aștepți să fac asta ca un gest prietenesc?

Studiindu-l, Lia își încrucișă brațele. Doamne, își dorea ca ea să nu mai facă asta. De fiecare dată când o făcea, el trebuia să se lupte cu instinctul de a-i trage corsajul în jos pentru a-i devora sânii apetisanți.

Lia zâmbi atât de dulce încât putea fermeca îngerii.

– Nu-ți cer decât să mă ajuți să întocmesc o listă de calități și poate să identific câțiva candidați potriviți. Trebuie să cunoști un gentleman sau doi care m-ar putea lua în considerare. De fapt...

Se opri și se încruntă de parcă deja analiza o listă mentală de posibili protectori. Simpla idee a acestui fapt îi făcu creierul lui Jack să fiarbă de nervi.

– De fapt, ce? întrebă el.

– Nimic, spuse ea, dând din mână cu nepăsare.

– Deja te-ai gândit la cineva? Cum ar fi Sebastian Sinclair? explodă el.

Văzuse modul în care nenorocitul se uita la ea.

Ea răsuflă exasperată.

– Deja m-a refuzat. E păcat, de vreme ce e un om foarte drăguț. Prea drăguț ca să-și ia o amantă presupun.

Exploziile din capul lui se transformară în lavă pură ce părea să erupă ca dintr-un vulcan prin creștetul său. O apucă de umeri și o ridică până ce ea de-abia mai atingea pământul cu vârful degetelor, gurile fiindu-le la același nivel.

– Vrei să înveți cum să fii o curtezană? Cum să seduci și să controlezi un bărbat? mârâi el.

– Jack, ce faci? icni ea.

– Hai să începem cu asta, să vedem dacă îți place. Îi smulse masca de pe cap, apoi își lipi buzele de ale ei cu putere, într-un sărut disperat ce îi frânse toate pavezele și îl lăsă expus celui mai mare dușman al său.

Acesta era el însuși.

Capitolul 18

Lia se agăță de umerii lui Jack, pleoapele sale închizându-se instinctiv. Cu o secundă înainte se uitau unul la altul scânteind de furie și în următoarea o luase în brațe, îmbrățișând-o strâns. Abia se mai putea mișca sau gândi când el o asaltase încins, sărutul lui lăsând-o fără răsuflare. Fără îndoială era pe punctul de a leșina din cauza lipsei de aer sau din cauza șocului că Jack chiar o săruta, și chiar cu entuziasm.

Acesta nu era un sărut reținut între amici. Era o furtună, dezlănțuită asupra ei cu forța celor care se abăteau în văile din Yorkshire. Îi alunga orice urmă de rațiune din cap.

Înfigându-și degetele în haina lui, încercă să-și recapete stăpânirea. Trebuia să îl gonească dacă mai avea vreo urmă de bun-simț în creierul său înfierbântat, căci în orice secundă Jack își putea reveni la normal și urma să se retragă fără îndoială, îngrozit și simțindu-se vinovat că își pierduse controlul.

Gura lui seducătoare avea aroma pasiunii, la fel și felul cum îi mușca ușor, oh, buza ei inferioară. Însă acest sărut surprinzător, impetuos și arzător nu era alimentat de pasiune. Era furie și nevoia de a-i da o lecție. Nu era dorință, iubire sau măcar fervoare. Era Jack, cel mai binevoitor și răbdător om de pe planetă ajuns la limita răbdării. Și de îndată ce își revenea din efervescența asta, urma să fie îngrozit de ceea ce făcuse.

Și ea urma să fie complet devastată că o va refuza din nou.

„Oprește-l chiar acum!"

Inspiră cu regret, apoi își lipi mâinile de pieptul lui și îl împinse la o parte. Nu era ușor, de vreme ce picioarele ei atârnau deasupra podelei și brațele lui musculoase o țineau strâns cu o putere surprinzătoare. Jack păru să nu vrea să o elibereze, deși în mod clar demonstrase ce voia. De fapt, când ea se zbătu, încercând să creeze un spațiu cât de mic între ei, mârâitul care se auzi din gâtul său sună mai degrabă a bestie rănită decât a omul care încerca să o învețe o lecție. Chiar mai uimitor de atât era că una din mâinile lui îi alunecă pe spate pentru a o apuca de fund și a o trage și mai aproape de el.

Lia îngheță, șocată complet. Era fecioară, însă nu era deloc naivă. Știa ce se petrecea între bărbați și femei și știa că era necesar un anume grad de entuziasm pentru a înfăptui actul, mai ales din partea bărbatului. Faptul că Jack se entuziasmase atât de mult era puțin spus, de vreme ce mădularul lui îi apăsa cu insistență pe moliciunea abdomenului. Apăsa și pe alte zone ale corpului la care o tânără respectabilă nu obișnuia să se gândească.

Desigur, ea *numai* la asta se putea gândi pe moment, și îi veni ideea de a se apropia de el puțin de tot, atât cât să fie mai aproape și mai sus, încât partea sa...

„Oprește-te!"

Își stăvili gândurile care i se revărsau în minte și își strânse buzele. Nu era foarte ușor când un bărbat încerca să-și strecoare limba în gura ta. Jack o simți că se retrage, așa că se trase înapoi, gura lui îndepărtându-se încet, fără să vrea. Brațele lui însă rămaseră înțepenite asupra ei ca un lacăt ferecat.

Gâfâind, Lia se uită în sus la el, o ceață așternându-i-se în minte în timp ce observa foamea din ochii săi întunecați și senzualitatea buzelor lui.

– Ce s-a întâmplat, Lia?

Tonul lui era gutural și gros, făcând-o să tremure.

– Chiar nu vrei să faci asta, Jack. În plus, ți-ai dovedit punctul de vedere.

Buzele lui, umede în urma sărutului înfocat, se curbară în zâmbetul strâmb și familiar.

– Pe naiba nu vreau. Și dacă aveam ceva de dovedit când am început, mi-a ieșit complet din minte.

Când începu să își apropie din nou capul de al ei, ea își încrucișă încheieturile pentru a-l opri.

– Comentariul tău îmi susține teoria. Trebuie să te oprești și să te gândești la ceea ce faci, iar între timp te rog să mă pui jos.

Pe cât de mult adora forța lui, se săturase să atârne ca o marionetă.

El se strâmbă, apoi o lăsă să alunece deliberat încet, făcând-o să i se taie suflarea. Simțise *tot*, și tot ce simțise era delicios de... tare.

– Asta nu a fost foarte politicos, spuse ea când atinse iarăși podeaua.

Fu nevoită să se sprijine de brațele lui până ce își recăpătă echilibrul.

Jack se aplecă și îi alintă obrazul.

– Nu mă simt foarte politicos momentan.

Ea se cutremură.

– Ah, desigur, nu am putut să nu observ. Dar te rog oprește-te și gândește-te o clipă înainte să se întâmple ceva ce nu mai poate fi remediat.

El izbucni într-un hohot de râs.

– Nu mai stau să mă gândesc. În plus, nu cred că aș putea gândi nici dacă aș încerca. Își bătu fruntea cu un deget. Cel puțin, nu cu capul ăsta.

– Doamne, Jack, ți-ai ieșit complet din minți? O să...

Se sprijini de ușă și o trase între picioarele lui depărtate. Nu mai era pic de spațiu între ei, și doar câteva straturi de haine mai rămăseseră între cele două corpuri care nu aveau de ce să interacționeze atât de nesăbuit.

– O să ce? întrebă el.

– Ah, am uitat.

Trebuia să readucă situația sub control, dar nici creierul, nici corpul ei nu păreau să dea vreun semn cât de mic că și-ar dori să coopereze.

El îi aruncă un zâmbet viclean și seducător.

– Foarte bine, că m-am săturat de vorbe. Tot ce vreau acum e să *simt* – să te simt.

Ea se holbă la el, fără a reuși să-și găsească vorbele pentru a răspunde rațional. Felul în care se uita la ea, de parcă voia să o dezbrace până la piele și să o devoreze, o făcu să amețească de plăcere.

Când mâinile lui coborâră în jos de la talia ei, apucând-o de posterior, Lia nici măcar nu reuși să își rețină geamătul care îi izbucni din gât. Poate că se foise puțin, deși nu putea fi sigură, căci creierul ei nu mai era responsabil de nimic. Când îi mușcă ușor maxilarul și apoi o sărută pe gât, simți cum își înclină capul într-o parte, direcționându-l în tăcere către punctul sensibil din spatele urechii.

În mod evident, era complet dusă.

– Nu te-ai săturat să vorbim de asta? șopti el. Nu-ți dorești asta la fel de mult ca mine?

– Eu... doar încerc să fiu rațională, Jack. Unul din noi trebuie să fie.

Mâinile lui îi cuprinseră umerii și o înclină în spate câțiva centimetri. Privirea lui fugi înfometată pe corpul ei.

– Nu e nimic rațional aici, draga mea. Mai ales modul în care ești îmbrăcată, adăugă el, de parcă tocmai îi observase costumul ridicol.

Își plimbă un deget pe clavicula ei, după care îl coborî între sâni. Îl simțea de parcă îi mângâia corpul cu o flacără. Când vârful degetelor lui trecură pe umflătura apetisantă a sânilor ei, o căldură înăbușitoare îi cuprinse corpul și se scurse încet înspre coapsele ei. Cum oare putea o simplă atingere să trezească astfel de senzații?

Pentru că era Jack.

– Te vreau, Lia, rosti el pe o voce joasă și aspră. Toată. Fără obstacole între noi, fără vreo urmă de rațiune. Se aplecă și îi linse buzele întredeschise. Fără să mai spunem nu, șopti el.

Se agăță de el ca de axa lumii ei, fierbinte și amețitoare, singurul lucru care o oprea să nu se prăbușească tremurând. El era tot ceea ce își dorise de când putea să-și amintească. Când era mică, el era o cometă care îi traversa mersul obișnuit al zilelor, luminându-i viața de câteva ori pe an. Și din momentul în care începuse să devină o femeie în toată puterea cuvântului, îl dorise cu o pasiune greu de stăpânit. Acea dorință îi invada acum trupul, refuzând să mai fie negată nici măcar o singură secundă.

– Dar, nu crezi că... încercă ea un ultim efort de a se salva.

De a *îl* salva.

El îi tachină gura, retezându-i obiecția și pecetluindu-i soarta. Din momentul în care venise să o salveze în seara asta, Lia se luptase cu ispita de a-i ceda. Ba chiar îi ceruse ajutorul pentru a-și găsi

un protector. Fusese ultima ei baricadă, o încercare care putea fie să îi asigure ajutorul lui, fie să îl gonească o dată pentru totdeauna.

Nu se aşteptase însă ca el să refuze ambele scenarii. Nu se bazase pe faptul că Jack o va lua în braţe pentru a-şi însuşi victoria.

Una dintre mâinile lui îi alunecă pe piept şi îi cuprinse încet un sân. Trecu degetul mare peste sfârcul ei, tachinându-l uşor, iar rezistenţa ei slabă se pierdu în neant.

– Hm, e plăcut. Un zâmbet extrem de satisfăcut îi înălţă colţurile gurii în timp ce îşi freca degetul de mica ridicătură care se întărea sub atingerea lui. Crezi că e plăcut, Lia?

– Eu...da, şopti ea.

Vocea ei părea la fel de slăbită ca muşchii din spatele genunchilor.

– Bun, mârâi el.

– Eşti sigur? întrebă ea cu îndoială. Foarte sigur?

Pentru că dacă ajungea să regrete acest lucru mai târziu, ea pur şi simplu ar fi murit. Indiferent de ce urma să se întâmple între ei în viitor, dorea ca acest moment să rămână neatins de vină – sau de orice nu era pasional, minunat sau chiar bun, dorinţă pură între doi adulţi care ştiau exact ce-şi doresc şi de ce.

El îi cuprinse faţa între palme.

– Draga mea, n-am fost mai sigur de nimic în toată viaţa mea.

– Eu, ah... atunci este în regulă.

Râsul lui reţinut era melancolic.

– Ai încredere în mine, Lia. Aşa cum ai avut întotdeauna. Aşa cum ştii că poţi să ai oricând.

Ea îi lăsă vorbele să-i ajungă direct în inimă, căci acolo sălăşluia încrederea.

– Întotdeauna, Jack.

– Slavă Domnului! O ridică în braţe, apropiind-o de pieptul său. Căci costumaţia ta mă înnebuneşte. Am încercat toată seara să nu mă uit la sânii tăi, dorind să omor fiecare bărbat care se uita.

Ea îşi ascunse faţa în umărul lui.

– Îmi pare rău că sunt o pacoste atât de mare, spuse ea, încercând să nu râdă.

– Ciudat, nu prea pare să-mi pese, spuse el, cel puţin nu în acest moment.

Lia îşi înălţă capul.

– Pentru că-ţi vei face de cap cu mine?

– Cu siguranţă, spuse el, pe un ton incredibil de încântat.

Părea încântat, deși era o încântare excitată. De fapt, semăna mai mult cu vechiul Jack, cel care nu petrecuse luni copleșit de responsabilități și de o viață pe care nu și-o dorise.

O purtă spre fotoliul mare de piele, tresărind ușor în timp ce o așeza în poala lui. Când ea se foi ca să stea mai confortabil pe coapsele lui tari, un șuierat slab îi scăpă printre buze. Deși se temea că îl rănise, expresia lui sugera opusul. Privirea senzuală i se strecura printre gene în timp ce o prindea cu o mână de ceafă și cu cealaltă de sub sâni.

Ea ridică întrebătoare o sprânceană.

– Rămânem aici? Sunt sigură că Lordul Stanley și prietenii lui au plecat de mult.

– Nu-mi aminti de imbecilii ăia. Nu, stăm aici pentru că e o cameră privată, unde nimeni nu ne va întrerupe.

Ea își prinse brațele de gâtul lui.

– Presupun că e în regulă.

Nu era foarte sigură cum avea să își piardă virginitatea în timp ce stăteau pe un fotoliu, dar cu siguranță Jack știa ce are de făcut. El o privi sardonic înainte de a se apuca să îi deznoade panglicile încrucișate ce îi prindeau corsajul în față.

– N-am de gând să te am într-o trăsură întunecată în drum spre Upper Wimpole Street. Nu-mi pot imagina un loc mai puțin romantic.

Ea strâmbă din nas.

– Și ești prea mare ca să te strecori neobservat în dormitorul meu, deși am putea încerca.

El dezlegă panglicile, iar corsajul ei se deschise, expunându-i corsetul și cămășuța.

– Singurul lucru mai puțin romantic decât să o facem într-o trăsură ar fi să o facem cu Sir Dominic și Lady Hunter în camera alăturată.

– Da, îmi imaginez că asta ar fi ușor deranjant.

Ca să nu mai spunem incredibil de riscant. Dacă cineva ar fi aflat ce se întâmplase astă-seară, Jack ar fi fost obligat să o ceară în căsătorie. Lia nu intenționa să îl pună vreodată în acea poziție ingrată. Seara aceasta era un moment încremenit în timp, un interludiu magic unde puteau pretinde că sunt egali, fără nici o obligație sau familii care să nu fie de acord.

Trebui să își rețină lacrimile, știind că acest lucru se va întâmpla doar o dată. Dar cel puțin, pentru prima oară, va fi cu omul pe care

îl iubea. Aceasta era o amintire și o binecuvântare pe care avea să o prețuiască pentru totdeauna.

– Buni avea dreptate, șopti ea.

El se uită în sus la ea, degetele-i neobosite oprindu-se pentru o clipă pe corsetul ei.

– Poftim?

Ea îi zâmbi.

– Nimic. Continuă, Lord Lendale, și spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

Râsul lui era răgușit și atât de delicios încât se topea de plăcere.

– Nu vreau decât să te simți bine, spuse el. Noaptea asta este numai a ta.

O sărută pe buze, despărțindu-le ușor pentru a o gusta. Ea oftă în timp ce îl săruta și își prinse degetele în buclele lui mătăsoase. Inima îi bătea cu putere, în timp ce mintea ei se chinuia să asimileze faptul că îl putea atinge oricât de mult voia, oriunde voia.

Era mult mai mult decât își închipuise vreodată.

El se retrase cu un murmur apreciativ și începu să se ocupe de corsetul ei legat convenabil în față.

– Asta a fost mult prea ușor, spuse el, trăgându-l în jos. Să nu cumva să mai porți o astfel de lenjerie, clar? Le dă oamenilor idei.

– Se pare că a funcționat perfect pentru tine.

– Da, și toate ideile mele în legătură cu tine sunt scandaloase, rosti el în timp ce îi cuprinse un sân.

Sfârcurile ei erau întunecate și se întăriseră excitate, împingând în materialul subțire al cămășuței. Le apucă pe rând cu degetele mari. Materialul se frecă de mărgelușele tari cu o asprime delicioasă, trimițându-i fiori pe piele.

– Minunat, șopti el.

Jack o ținu strâns în timp ce își cobora capul încetișor. Limba lui îi desfătă sfârcurile prin lenjerie. Lia se foi, îndemnându-l fără cuvinte să intensifice presiunea. El se opuse, încercând în mod evident să o tachineze. Când încercă să se arcuiască înspre el, el se feri.

– Asta e cruzime, icni ea.

– Chiar? murmură el.

Întreaga lui atenție era direcționată către sânii ei, unde trăsese materialul umed strâns peste cele două vârfuri tari.

– Da.

Avea nevoie de mult mai mult decât de o joacă blândă. Avea nevoie de mâinile și de gura lui pe fiecare părticică a corpului ei, pentru a-i trezi senzațiile la care râvnise timp de atât de mulți ani singuratici.

– Nu-mi place să fiu tachinată, și știi asta.

El își trecu palma pe deasupra punctului întărit.

– Dar e atât de amuzant să tachinezi, spuse el, plin de satisfacție masculină.

Ei bine, doi puteau juca acel joc.

Zâmbindu-i provocator, ea își flexă șoldurile, apăsându-se pe poala lui. Mădularul lui pulsă pe posteriorul ei, și el scăpă un geamăt sugrumat. Lia își plimbă degetul arătător pe nasul lui mândru și aristocratic, apoi urmă linia buzelor în timp ce își mișca din nou șoldurile.

– Ce spuneai, milord? toarse ea.

În retrospectivă, forma ei de tortură părea să fi fost o greșeală, căci dorința îi înflăcărase trăsăturile lui Jack, smulgând orice licăr de râs din ochii lui. Mușchii picioarelor lui erau tari ca fierul și brațul lui se încleștă pe umerii ei într-o strânsoare de oțel.

– Gata cu jocurile, Lia!

Mâna lui îi prinse sânul cu fermitate și posesivitate.

– Dar totul este un joc, nu? șopti ea.

Deși inima îi era plină de emoție, știa că acesta nu putea fi decât un scurt interludiu magic. Nu ar fi putut dura pentru totdeauna.

– Este mult mai mult de-atât, spuse el pe un ton aproape sumbru. Pentru că ești a mea.

Îi prinse cămășuța și trase, rupându-i partea de sus. Ea icni când el îi strânse sfârcul înroșit între degete.

– Ești *toată* a mea, rosti cu voce groasă.

Apoi gura lui era pe ea. Ea strigă și se zbătu, însă el o ținea strâns, sugând și lingându-i sânii până ce ea crezu că va leșina. Lia visase mult la acest moment, prima dată a lor împreună, și mereu crezuse că va fi liniștită și blândă, cu atingeri ușoare și șoapte șovăitoare. Că dragostea lor va fi un vis molcom, în patul ei moale sub streșinile de la Bluebell.

În schimb, acum o furtună îi acapara, de o intensitate terifiantă, și și-o dorea atât de mult încât inima era cât pe ce să-i sară din piept. Se foi, eliberându-și o mână și prinzându-l pe Jack de ceafă, împingându-i sânii adânc în gură. Spatele ei se curbă într-un arc intens, corpul ei oferindu-i tot ce își dorea.

După câteva secunde, el se trase înapoi în timp ce ea voia să țipe de frustrare, lăsându-și limba să zăbovească pe unul din sfârcurile ei pulsânde. Lia gemu și îl trase de părul bogat.

– Au, făcu el, uitându-se spre ea.

Râsul i se întorsese în ochi, deși căldura emana încă pe fundal, ca un apus de soare văratic.

– De ce te-ai oprit? gâfâi ea.

Era excitată și se umezise, pulsând de dorința de eliberare.

– Pentru că n-ar trebui să te domin ca o bestie nesătulă. Cel puțin, nu prima oară.

„Prima și singura oară."

Ignorând acel gând trist, ea se întinse să îl sărute, deschizându-i buzele pentru a-i suge limba. El gemu adânc în timp ce ea își umplu gura de el, bucurându-se de asta. Era fierbinte și delicios, așa cum știa că va fi. Era promisiunea lucrurilor ce aveau să vină, când urma să o sărute astfel în timp ce o pătrundea din nou și din nou, cu mădularul pulsând înăuntrul corpului ei doritor.

Cât de șocant era să îi treacă prin minte astfel de gânduri scandaloase, să-și dorească asta de la un bărbat care nu-i putea fi nicicând soț. Lia presupuse că asta o făcea la fel de vicleană ca mama și bunica sa, ceea ce era probabil un lucru bun. La urma urmelor, dacă dorea să urmeze o carieră având relații sexuale cu bărbați, ar fi fost groaznic să descopere că acestea îi displăceau.

Din nefericire, avu un sentiment deprimant că numai Jack ar fi putut să o facă să se simtă așa. Se retrase și trebui să își mascheze un zâmbet la vederea expresiei amețite de pe fața lui.

– Nu te purtai ca o bestie. Și în plus, ți se pare că mă deranjează?

Privirea lui trecu de la fața ei în jos, pe corpul său seminud.

– Nu, spuse el, rotindu-i ușor sfârcul între degete. De fapt, pari gata de mai mult. Mult mai mult.

– Splendid, șopti ea, simțindu-se ușor amețită și ea.

Membrele ei nu se simțiseră nicicând astfel, practic tremurând de energie și totuși atât de greoaie și de lenețe în același timp. Ar fi vrut să petreacă întreaga noapte în poala lui, lăsându-l să se joace cu ea la nesfârșit.

El își lăsă mâna să alunece încet pe corpul ei, zăbovind puțin pe abdomen înainte de a a-i atinge mica movilă. O apucă ușor printre fustele ei șifonate și caraghioase, înainte de a-și lăsa mâna să alunece iar pe coapsă.

– Ai un corp minunat, Lia, murmură el în timp ce o strângea ușor de coapsă. Niciodată n-am știut cât de minunat, deoarece mereu purtai haine atât de simple și de practice.

– Da, căci lumea nu prea se îmbracă ca o cocotă atunci când smulge buruienile din grădină sau curăță cămara.

Cu mâna lui încă pe coapsa ei și degetele apăsând-o ușor, ea ridică privirea și îl zări cum o privea încruntat.

Lia întrebă:

– Acum ce mai e?

– Poate că te-ai îmbrăcat astfel în seara asta, dar tu *nu* ești o cocotă, spuse el cu emfază.

Lia ridică ironică o sprânceană și se privi de sus. Era întinsă peste el, pe jumătate dezbrăcată, sânii încă umezi și încinși din cauza gurii lui.

– Serios?

El se aplecă până ce nasurile ajunseră să li se atingă.

– Repet, *nu* ești o cocotă.

Era incredibil de dulce din partea lui să fie atât de insistent, dar era și la fel de absurd. Cu toate astea, nu intenționa să se certe cu el pe tema asta. Probabil că ar fi dat-o jos din poală și ar fi cărat-o acasă, încă virgină, doar ca să-și susțină punctul de vedere.

Îi puse o mână pe obraz.

– Știu. Mulțumesc, Jack. Acum, putem continua?

El râse reținut.

– Ești tare nerăbdătoare, nu?

– Dintr-un motiv sau altul, mă simt ușor agitată și neliniștită. Sper să poți face ceva în privința asta.

Începu să îi descheie haina.

Jack îi dădu mâinile nepricepute la o parte.

– Pot și am să o fac. Tu însă nu vei avea altă treabă decât să stai cuminte și să te simți bine.

– Dar...

Când el ridică imperios o sprânceană, ea se liniști în poala lui cu un mormăit.

– Foarte bine, spuse el, sărutând-o aprobator pe nas.

– Dar nu înțeleg... Ochii ei se măriră când el își strecură o mână pe sub genunchiul ei și îi propti piciorul peste brațul fotoliului, desfăcând-o. Oh, icni ea.

– Oh, o imită el zâmbind.

În timp ce îi despărțea și mai mult coapsele, aerul păru să se blocheze în plămânii ei. Și când îi împinse fustele spre talie, expunându-i triunghiul moale de cârlionți întunecați de la întretăierea coapselor, își pierdu răsuflarea cu totul.

– Ia te uită, spuse el într-un murmur gutural și jos, mâna lui odihnindu-se pe burta ei. Ești atât de frumoasă, draga mea! Degetele lui alunecară în jos. Atât de moale.

Lia tremură când îl văzu că se cufundă printre buclele ce îi ascundeau sexul. Priveliștea erotică o făcu să se simtă ca o desfrânată. Era întinsă în poala lui, corpul ei complet expus, o jucărie senzuală pe care el o putea folosi după placul său. Cu toate acestea, o ținea cu o blândețe ce îi aduse lacrimi în ochi. Privirea lui avea la fel de multă adorație pe câtă căldură emana, făcând-o să se simtă complet iubită.

Ceea ce simțea pentru Jack era prea mult pentru corpul ei. Aproape că era o lovitură devastatoare dată inimii ei.

– Lia, ești bine?

Jack își retrase mâna, o îngrijorare ușoară ivindu-i-se pe chip.

Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte de a putea răspunde:

– Am să fiu, de îndată ce începi să mă atingi din nou.

Pasiunea se ivi din nou în ochii lui.

– Ah, draga mea, nu doresc să mă opresc vreodată din a te atinge.

Îi sărută gura cu o pasiune arzătoare. Apoi mâna lui, posesivă și dură, îi prinse sexul, cucerindu-l. Când îi desfăcu pliurile, Lia gemu și se lipi de el. O ținu aproape de pieptul lui musculos, murmurând încurajator în timp ce se juca cu ea. Vârfurile degetelor lui se mișcau cu precizie, făcând-o să i se dăruiască din plin. Îi tachină mugurul până ce ajunse o proeminență dură și dureroasă. Lia se arcui, împingându-se în mâna lui pentru a spori presiunea delicioasă.

Și o tachină acolo la fel de mult pe cât îi tachinase sfârcurile, încercuindu-l și făcând-o să tânjească după atingerea lui. Când atinse bobocul în cele din urmă, ea strigă în timp ce spasme puternice izbucniră din străfundurile ei.

Pielea ei era incredibil de fierbinte, și fiecare mușchi părea să zbârnâie și să trepideze de dorință nemăsurată. Își aruncă brațul pe după gâtul lui, înfigându-și degetele în lavaliera lui în timp ce încerca să își desfacă picioarele și mai mult.

Jack se aplecă și o gâdilă cu gura, atingându-i buzele cu limba.

– Ce dorești, draga mea? Ești pregătită să termini?

– La naiba, da, izbucni ea. Fă ceva!

Râsul lui izbucni nemilos. Îi atinse sexul o dată, de două ori și a treia oară, dar tot nu era suficient. Ea gemu ușor și se arcui în poala lui.

– Spune-mi ce vrei.

Vocea lui era atât de joasă și de dură încât părea a unui străin.

– Te vreau în mine, icni ea. Ce mai aștepți?

El se abținea, nenorocitul, atât de atent încât își dorea să țipe. Nici acum nu voia să o aibă, cel puțin nu în întregime, deși era mai mult decât pregătită să îi dea totul.

Râsul său fu aspru.

– Nu te îngrijora, draga mea! Am să-ți dau exact ce îți dorești.

Când împinse două degete în canalul ei și apăsă cu degetul mare pe nodul încordat al sexului ei, stele și luni răsăriră în mintea ei. Ea strigă ascuțit în timp ce valuri de plăcere se revărsau asupra ei. Mâinile lui mișcându-se peste ea, în ea, o aruncară într-un gol strălucitor, trimițând-o zburând din ce în ce mai sus, atingând vibrația stelelor. Apoi o prinse în timp ce cădea pe pământ, ținând-o cu blândețe și murmurând dulci nimicuri în timp ce ea revenea din nou în propriul corp.

Însă când deschise ochii pentru a-i zări expresia sumbră și dură, Liei nu îi scăpă un singur lucru – în timp ce Jack o trimisese spre stele, din nefericire decisese să o trimită acolo singură.

Doar eforturi considerabile îl împiedicaseră pe Jack să își desfacă pantalonii și să se arunce în corpul minunat al Liei. Dar ea era virgină până la urmă, și nici o fată nu merita să fie luată așa pe nepregătite, sigur nu una atât de inocentă ca Lia.

Acest lucru îi clarifică ce avea de făcut mai departe.

Mama și sora lui aveau să se înfurie, desigur, și însemna că nici o mireasă bogată nu va mai veni în ajutorul domeniului Stonefell. Dar cu Lia pe jumătate dezbrăcată și întinsă în brațele lui, acestea erau griji minore.

În ciuda tuturor eforturilor de a se opune, începea să creadă că viața lui și a Liei duseseră inexorabil la acest moment. Și văzând-o la acest bal nenorocit, urmărită de crai și dezmățați, înțelesese cu exactitate cât de vulnerabilă era. Când avusese tupeul nemăsurat să îl roage să o ajute să îi caute protector...

Deși creierului său îi luă câteva minute să se urnească, corpul lui știuse exact ce avea de făcut – trebuia să o aibă pe Lia, să fie a lui acum și pe vecie.

Nimeni nu o cunoștea pe Lia mai bine ca el și nimeni nu ținea mai mult la ea. Dacă și-ar fi găsit un bărbat bun cu care să se mărite, el ar fi acceptat acest lucru. Dar ca ea să ducă o viață de curtezană, o jucărie pasată de la un bărbat la altul?

Niciodată.

O strânse în brațe. Când în sfârșit cedase atracției magice dintre ei, un sentiment de ușurare aproape copleșitoare îi invadase simțurile și gândurile. O aprobare specială era necesară. Cu cât se căsătorea cu Lia mai repede și o aducea în patul său, cu atât mai bine.

Când îl atinse pe nas cu putere, el clipi surprins.

– La ce te gândești? întrebă ea pe o voce prea prudentă pentru o femeie care tocmai coborâse de pe culmile plăcerii.

Jack o așeză mai bine, tresărind când posteriorul ei apăsă pe erecția sa inconfortabilă. Le permisese gândurilor să zboare, făcând o listă cu lucrurile care trebuiau aranjate în următoarele zile.

Obrajii Liei erau aprinși de pasiune, gura roșie și umflată de sărutări. Sânii ei plini, talia subțire, șoldurile superb curbate și buclele moi dintre coapsele rotunjite îl tentau să arunce precauția pe fereastră și să o aibă chiar acolo, cucerindu-și prada complet.

– Jack, ai surzit?

„La naiba!" O făcuse din nou.

– Iartă-mă, draga mea, spuse el. O ridică și se apucă să îi aranjeze corsetul la loc. Lasă-mă să te ajut să te îmbraci.

Ea îi înlătură mâinile.

– Nu vreau să mă ajuți să mă îmbrac. Vreau să vorbești cu mine.

– Da, desigur. Dar hai să te ducem întâi în siguranță acasă!

Ignorându-i protestele, o ridică în picioare. Ea se clătină și îl apucă de umeri, lăsând să-i scape un icnet. El o ținu strâns de șolduri, incredibil de conștient de cât de mult tremura ea sub degetele lui. În mod evident, nu mai avusese parte de asemenea pasiune până atunci și, ca o brută primitivă ce era, el nu se putu abține să nu se simtă incredibil de mulțumit de informația aceea.

– Nu mergem nicăieri până când nu-mi spui ce urmează să se întâmple mai departe, spuse ea, încercând să-și recapete răsuflarea.

– Mai departe, o să te însoțesc acasă.

Se aplecă și îi sărută vârful nasului. Dintr-un motiv anume, acest lucru o făcu să se încrunte.

– Nu trebuie să discutăm nimic în seara aceasta, drăguțo, adăugă el. O să te vizitez mâine-dimineață și apoi putem începe să ne facem planuri.

Când ea își ridică corsetul peste sâni, Jack înghiți în sec.

– Dacă în aceste planuri nu ești tu protectorul meu, spuse ea, încercând nerăbdătoare să își aranjeze cămășuța sfâșiată, nu e nevoie să discutăm deloc despre acest... incident.

El ridică din sprâncene.

– Incident?

– Tu cum l-ai numi?

Întregul ei comportament devenise aproape glacial.

Jack se ridică în picioare, furia crescându-i în același timp, deși făcu tot posibilul să-și păstreze calmul. Fusese o seară dificilă pentru ea și probabil că asta era un soi de reacție femeiască. Dar la reacția asta cu siguranță nu se așteptase. Lia îl iubea, și se asigurase din toate punctele de vedere, înainte de a-i desface primul nasture, că și ea voia ca acest lucru să se întâmple la fel de mult ca el.

– Înțeleg că ai avut o seară obositoare, spuse el cu grijă. Și poate gândirea îți e momentan destul de încețoșată. Dar ai înțeles complet greșit dacă ai senzația că acțiunile mele au reprezentat în vreun fel vreo excepție. Ba chiar opusul.

Ea își lăsă fustele la loc în jos.

– Te referi la măritiș? Nu e necesar, Jack. Nu m-ai dezvirginat, așadar n-ai nici o obligație.

Tonul ei era aproape tăios.

– Lia, eu nu te văd deloc ca pe o obligație, așa cum ți-am spus de cel puțin o mie de ori în ultimele săptămâni. Și cu certitudine te-am dezvirginat. Îmi amintesc cu exactitate cum se simțea corpul tău sub mâinile mele. Cum se simțea *înăuntrul* tău, sublinie el.

Lia roși puternic, ceea ce nu putu să treacă neobservat nici măcar în camera slab luminată. Cu toate astea, din expresia ei, Jack înțelese că ea nu avea să renunțe fără luptă.

Și știa de ce. Îi intrase în cap că singura metodă de a salva Stonefell era ca el să își găsească o soție bogată. Deși nu era pe punctul de a-i insulta inteligența spunându-i că lucrurile nu puteau să ia o turnură riscantă și că nu urma să fie forțat să ia niște decizii pe care

ar fi preferat să le evite, nu avea de gând să o lase pe Lia să se sacrifice pe altarul moșiei familiei.

Și, dacă se gândea mai bine, nici el nu avea de gând să se sacrifice printr-o căsătorie de conveniență, nu când putea să o aibă în schimb pe femeia pe care o dorea.

Ea îl privi cu un aer hotărât.

– Sunt fiica și nepoata unor curtezane. Știu exact ce implică pierderea virginității, și inocența mea este perfect intactă. Nu mulțumită ție, adăugă ea pe un ton răstit.

– Stai, ești nervoasă pe mine pentru că *nu* mi-am făcut de cap cu tine?

Sprâncenele ei se arcuiră sardonic.

– Că nu ți-ai făcut de cap? Ce expresie simpatică, mai ales că ne aflăm la un bal curtenesc.

– Conversația asta este incredibil de inadecvată, spuse el cam fără rost.

Ea oftă exasperată.

– Jack, am crescut pe o moșie la țară, unde am petrecut suficient timp cu fermierii și cu administratorul moșiei. Știu exact cum funcționează procesul de împerechere.

– Bravo ție, dar tot nu văd cum ajută asta situația noastră.

Pentru o clipă Lia păru că vrea să îl plesnească, dar apoi pocni din degete.

– Am uitat complet să îți spun. Domnul Lindsey mi-a scris zilele trecute despre o nouă rasă de porci despre care a citit în *Raportul agriculturii din Yorkshire*. A menționat asta cumva în cea mai recentă scrisoare a lui?

– Și nici *nu* o să vorbim de porci, spuse el în timp ce îi recupera masca de pe jos.

– Nu putem vorbi de sex, nu putem vorbi de Stonefell, și acum nu mai putem vorbi nici de porci. Ea își flutură mâinile într-un cerc extravagant. Despre ce naiba mai putem să vorbim?

El îi înmână masca.

– Momentan, singurul lucru despre care putem vorbi este cum să te aducem în siguranță acasă. Apoi, așa cum am spus, am să te vizitez mâine și vom pune la cale mariajul nostru.

– Jack, te rog încearcă să înțelegi că nu ne vom căsători.

– Prostii, și oricum nu mai discutăm despre asta în seara aceasta, spuse el ferm. Ești în mod clar într-o stare de spirit mult prea schimbătoare.

Nici starea lui de spirit nu era cea mai bună. Dacă această discuție continua, numai Dumnezeu știa ce se putea întâmpla. Probabil ar fi dus-o din nou în fotoliul acela, ridicându-i fustele peste cap și înfigându-și membrul adânc în frumosul ei corp. Asta ar fi rezolvat problema lor ridicolă o dată pentru totdeauna.

Se mai încruntă la el pentru câteva secunde, apoi își trânti masca pe față și începu să își lege panglicile, însoțindu-și mișcările de niște blesteme destul de vulgare. Jack își impuse să discute cu Lindsey și cu grăjdarul-șef odată ce revenea la Stonefell, de vreme ce Lia petrecea în mod evident mult prea mult timp în jurul hambarelor și al grajdurilor.

Desigur, ar fi putut să-și însușească acest vocabular colorat și din culisele teatrului sau chiar de la mama ei, ceea ce era un gând îngrozitor. Era momentul să pună piciorul în prag și să o readucă pe biata fată sub control.

De îndată ce Lia termină de legat masca, mai trase o dată în sus de corsaj și porni spre ușă.

– Stai, șuieră el, sărind după ea și lipind o palmă de ușă. Lasă-mă să mă uit mai întâi ca să verific că nu e nimeni acolo.

Ea pufni.

– Nu fi așa fricos, Jack. Lordul Stanley și prietenii lui s-au plictisit și au plecat de mult.

– Poți să încerci măcar o dată să nu fi absolut nechibzuită? întrebă el exasperat.

Ea răsuflă cu năduf, dar făcu un pas în spate cu o privire de martiră răbdătoare, de parcă îi era milă de lipsa lui de inteligență.

El crăpă ușa și își strecură capul afară cu grijă. Cu excepția unui domn de vârstă mijlocie, cam rotunjor, care sforăia tare pe o bancheta, coridorul era gol. O luă pe Lia de mână și o trase în hol.

– Ți-am spus, rosti ea îngâmfată după ce aruncă o privire rapidă în jur.

– Ai putea, te rog, să nu vorbești? Chiar mi-ar plăcea să reușim să scăpăm din nenorocita asta de situație fără să fii recunoscută.

– Cum spui tu, milord, spuse ea în acel accent oribil pe care îl mai folosise.

El o conduse rapid până în holul de la intrare. În mod uimitor, întâlniră foarte puțini oameni pe drum. De vreme ce trecuse de mult de miezul nopții, sărbătoarea din sala de bal își atinsese apogeul mult așteptat. Se intersectară cu doi sau trei întârziați care le aruncară priviri curioase, dar după ce își recuperă pălăria de la un slujitor, Jack o îndrumă pe Lia cu grijă pe scările ce coborau în stradă.

Norocul le surâse și când reuși să oprească un birjar care trecea din întâmplare pe acolo. Luând-o pe Lia pe sus, o înghesui înăuntru, indică adresa și se sui după ea.

Ea îl privi furioasă.

– Chiar a fost necesar să mă împingi din spate, brută?

– Încercam doar să te scot mai repede de aici, deșteapto!

Ea îi flutură un deget amenințător sub nas.

– Acum, ascultă la mine Jack...

El o apucă de deget.

– Nu face asta!

Lia își smulse mâna și se așeză cu un mormăit, apoi refuză să se uite la el sau să îi vorbească pe tot parcursul drumului până la Upper Wimpole Street. Acest lucru îi conveni de minune, căci era de părere că nici unul din ei nu avea nimic esențial de adăugat la conversația care fusese destul de sumbră. După ce traseră în fața casei lui Sir Dominic, Lia îl aștepta pe alee nervoasă în timp ce el plătea vizitiul.

– Mulțumesc pentru că m-ați însoțit acasă, Lord Lendale, spuse ea pe un ton înghețat. Cu toate astea, nu am nevoie de ajutorul tău pentru a mă sui pe zidul din spatele grădinii, așa că am să-ți urez noapte bună.

Se răsuci pe călcâie, cu intenția clară de a se duce spre aleea din spate. Jack o apucă de umăr și o trase spre treptele de la intrarea în casă.

– Știu cât de mult îți place să te dai în spectacol, dar te asigur că Sir Dominic și Lady Hunter sunt convinși că nu dormi în patul tău. Aceasta fiind situația, vom folosi ușa de la intrare ca niște oameni civilizați ce suntem.

– Nu o să intru acolo ca o dezmățată obraznică! izbucni ea. Știi foarte bine ce fel de lucruri își vor închipui.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de mica ta escapadă din seara asta.

O luă de braț și o porni în sus pe trepte alături de ea, apoi bătu la ușă.

După câteva clipe, Smithwell, părând neobișnuit de agitat, deschise ușa larg.

-Domnișoară Kincaid, slavă Domnului! exclamă majordomul pe un ton ușurat.

Ea reuși să zâmbească.

-N-ai nici un motiv de îngrijorare, Smithwell. Câinele meu de pază m-a urmărit îndeaproape, gonind lupii din preajma mea. Zâmbetul ei deveni dur când se întoarse spre Jack. Noapte bună, Lord Lendale, spuse ea, gata să îi închidă ușa în nas.

El își înfipse un picior în deschizătura ușii.

-Jur că am să te trântesc pe genunchii mei și am să te bat la fund dacă încerci să-mi închizi ușa asta în nas.

Ochii ei se măriră de revoltă. Până și Smithwell tuși ușor jenat. Lia se răsuci pe călcâie și porni furtunos spre scara interioară. Jack o urmă înăuntru. Urcase jumătate din trepte când Chloe ieși rapid din salon, soțul său urmând-o îndeaproape.

-Slavă Domnului! exclamă Chloe, uitându-se în jos spre ea. Am fost atât de îngrijorată!

Lia ezită puțin, apoi se grăbi să urce restul de trepte pentru a-și îmbrățișa mătușa. Toată vlaga păru să îi dispară când își sprijini capul de umărul femeii mai în vârstă.

-Îmi pare rău că ți-am dat motiv să-ți faci griji, mătușă Chloe. Dar n-ai avut de ce să te îngrijorezi. Sunt perfect în regulă.

-Aceasta poate fi considerată cea mai aberantă afirmație pe care am auzit-o vreodată, spuse Jack.

Lia se răsuci spre el fulgerându-l cu privirea.

-Vezi-ți de treabă, Jack Easton!

Se retrase din brațele mătușii ei și fugi în sus pe scări spre cel de-al doilea etaj. Câteva secunde mai târziu, sunetul unei uși trântite răsună în depărtare.

-Of, Doamne, oftă Chloe. Mai bine m-aș duce s-o liniștesc.

Se grăbi să se ducă după nepoata sa, lăsându-i pe Jack și pe Sir Dominic uitându-se furioși unul la altul.

-Sper că intenționezi să readuci sub control această situație nefericită, Lord Lendale, spuse magistratul pe un ton moale, care lăsa totuși să se simtă intenția unei amenințări. Înainte să fiu forțat să fac ceva în numele nepoatei mele ce aș putea regreta.

– Ce Dumnezeu crezi că încerc să fac? mârâi Jack. Dacă nu reușești să-ți dai seama de asta, poți să-ți vezi și tu de treabă.

Se răsuci pe călcâie și o porni în jos pe scări spre ușa de la intrare. Pentru prima dată, reușise să aibă ultimul cuvânt.

Capitolul 19

– Dacă acesta este un picnic italian, eu sunt omul de pe lună, spuse Gillian în timp ce inspecta cu suspiciune saleul cu homar de pe farfuria de porțelan chinezesc din mâna ei. În primul rând, nici un italian care se respectă nu ar mânca *al fresco* pe o astfel de vreme.

Lia se uită înspre cer. Era destul de răcoare pentru luna august, iar norii flirtaseră capricios cu soarele întreaga după-amiază. Dar în comparație cu o zi târzie de vară în Yorkshire, era chiar plăcut.

– Presupun că ai dreptate, însă grădinile lordului Peckworth sunt cu adevărat frumoase. Și este atât de încântător aici, pe lângă Tamisa, nu crezi?

Gillian aruncă o privire neîncrezătoare către răzoarele frumoase de flori și pajiștile tunse cu mare atenție.

– Este prea umed, dar te rog să nu-i spui contesei că am zis asta. Probabil mă va târî într-un alt tur al casei pentru a-mi pedepsi manierele lamentabile.

Familia Leverton și familia Hunter, alături de un mic grup de prieteni comuni, veniseră să se bucure de o zi împreună la noul conac din Chiswick al contelui de Peckworth. Lia și Gillian petrecuseră prima oră urmărind silueta amplă a lui Lady Peckworth, scoțând exclamații de admirație la vederea diverselor detalii ale magnificei case. Gillian se plictisise de moarte, deși reușise să mascheze acest lucru foarte bine. Însă când Lady Peckworth insistase să le arate atât noile bucătării, cât și noile toalete, Gillian adoptase o expresie îndurerată ce amintea de un martir.

În ciuda lipsei entuziasmului verișoarei sale, Liei îi făcuse plăcere să discute cu femeia mai în vârstă despre multitudinea de detalii care transformaseră conacul spațios într-o casă confortabilă. Însă interludiul domestic declanșase în sufletul ei un dor de casă nestăvilit. Ajunsese în punctul în care ar fi preferat să își petreacă zilele

îngrijind grădinile de la Stonefell și căutând ouă proaspete prin cotețele de păsări, ceea ce spunea multe despre nenorocul ce o însoțise în aventurile ei londoneze. De fapt, ar fi preferat mai degrabă să potcovească un cal decât să fie târâtă la încă o serată muzicală sau dineu unde oaspeții o desconsiderau, o ignorau sau, și mai rău, încercau să facă conversație în timp ce se prefăceau că nu vorbeau cu una dintre faimoasele Kincaid.

Deși, în cazul ei, ar fi fost mai potrivit să o descrie drept o faimoasă Kincaid ratată, la cât succes avusese să-și lanseze cariera de curtezană.

Zâmbi din politețe la gluma verișoarei sale.

– Trebuie să recunoști că plimbarea cu barca pe Tamisa a fost încântătoare.

Gillian își puse farfuria cu saleul de homar neatins pe măsuța dintre scaunele lor din fier forjat.

– Da, a fost cu adevărat amuzant, deși pernele bărcii și tapițeria aveau un miros ciudat de mucegai. Începusem să mă întreb dacă am uitat să mă îmbăiez azi-dimineață. Știam că nu are cum să fie Charles, căci el întotdeauna miroase divin.

Lia se simți nevoită să râdă.

– Biata de tine! Îmi pare rău că a trebuit să înduri chinuită încă o ieșire nereușită din cauza mea. Trebuie să fii incredibil de sătulă de ele – și de mine.

Gillian o bătu ușor pe mână.

– Sunt doar o babă chițibușară. Și deși Lady Peckworth este probabil cea mai plictisitoare femeie în viață, are un suflet bun, dovadă fiind bunătatea ei față de tine. Se vede că acel tur al casei te-a bucurat cu adevărat, ceea ce mă bucură și pe mine.

– M-a bucurat într-adevăr. Presupun că asta mă face și pe mine o persoană plictisitoare.

– Ba chiar deloc. Dar îți lipsește viața de la țară, nu, Lia?

– Da, îmi lipsesc Stonefell și buni foarte mult. Prostesc din partea mea, știu, de vreme ce am avut șansa să vă întâlnesc pe tine și pe mătușa Chloe, și toată lumea mă răsfață foarte mult.

– Nu e nimic prostesc. La o adică, Stonefell e casa ta.

Lia își ignoră strângerea de inimă.

– Nu mai este. Și cu cât mai repede mă voi obișnui cu noua mea viață, cu atât mai bine.

Gillian își încrucișă brațele și își întinse picioarele, împreunându-și gleznele în ghetele elegante. Leverton, care se afla la câțiva

metri de ele alături de Dominic și Lord Peckworth, îi aruncă o privire soției sale și ridică o sprânceană întrebătoare.

– Ah, fir-ar, murmură Gillian, corectându-și postura băiețoasă.

– Cred că nu e ușor să fii măritată cu cel mai sofisticat om din Londra, spuse Lia pe un ton glumeț.

– Poate cel mai sofisticat din Anglia. Un zâmbet slab îi flutură lui Gillian pe buze. Dar sunt și avantaje.

În timp ce Lia urmări privirea discretă și intimă schimbată de cei doi, se simți nevoită să își rețină un mic suspin. Avea aceleași sentimente puternice pentru Jack, deși se îndoia că în cazul lui era la fel. O aprecia plin de afecțiune, și cu siguranță o dorea, dar nu se punea problema iubirii intense dintre Leverton și soția lui.

Acel gen de iubire era un vis pe care ea și Jack probabil nu-l vor trăi niciodată. Întâlnirea lor intensă fusese memorabilă, însă nu și urmările ei. De fapt, acestea fuseseră de-a dreptul dezamăgitoare, de vreme ce era clar că el o ceruse în căsătorie doar dintr-un sentiment de datorie și de onoare. Ceea ce fusese un minunat moment al vieții Liei devenise cu repeziciune cel mai umilitor. Ca de obicei, ajunseseră să se certe. Odată ajunși acasă, Dominic și Jack intraseră și ei în conflict, deși amândoi erau perfect de acord că ea și Jack trebuiau să se căsătorească printr-o aprobare specială cât mai repede.

Din fericire, Chloe înțelesese teama ei de a-i forța mâna lui Jack. Mătușa sa insistase că au nevoie să stea separați un timp pentru a se gândi la viitorul lor. Dominic mormăise că este de acord, deși insistase ca Lia să fie pusă sub supraveghere în caz că îi venea vreo idee să se arunce în alt plan nebunesc pentru a-și lansa cariera în lumea demimondenă. Chloe și Gillian interveniseră în acel moment, târând-o pe Lia de la un eveniment social la altul, pentru a o ajuta să se decidă cu adevărat dacă dorea să se mărite cu Jack sau ar fi preferat să aștepte alți pretendenți care să se arate la față. Din punctul de vedere al Liei, era un plan complet sărit, și îi lăsase cu discuția în aer, gata de a sări unul la gâtul celuilalt.

– Da, sunt sigură că mariajul cu Charles Penley are anumite avantaje, zise Lia, gândindu-se ce splendid era să ai un soț care te adoră.

– Ai putea și tu să te bucuri de beneficiile căsătoriei, spuse Gillian. Tu și Jack ați fi foarte fericiți împreună.

Lia pufni.

– Jack nu are nici o dorință adevărată să se însoare cu mine, ceea ce, trebuie să recunoști, poate fi un obstacol pentru un mariaj fericit.

Gillian făcu ochii mari.

– Nu are nici o dorință să te ia? Hai că glumești! Omul e bestia în persoană ori de câte ori sunteți despărțiți. Charles spune că mai are puțin și o să dea foc Londrei dacă mătușa Chloe îi mai închide mult ușa în nas. Iar când sunteți împreună, abia își poate ține mâinile departe de tine.

Lia trebui să se opună impulsului de a-și apăsa palmele pe obrajii ce se înroșeau cu repeziciune.

– Asta nu e iubire, Gillian, el îmi... ăăă... admiră formele.

– Asta poate o fi adevărat, dar este mai mult de-atât. Omul te adoră.

– Încurci dragostea cu afecțiunea. Jack mi-a fost întotdeauna mai mult ca un frate.

– Nu seamănă cu nici un frate pe care l-am cunoscut eu, replică Gillian sardonic.

Lia tresări.

– Foarte bine, să presupunem că am trecut de asta. Dar mai sunt și alte obstacole care fac această uniune dificilă, dacă nu imposibilă.

Gillian ridică o mână.

– Te rog să nu menționezi statutul tău de bastard regal. Ăsta nu e un impediment adevărat – nu cu noi toți de partea ta.

– Poate că nu, dar mama lui nu mă suferă pe mine sau pe oricare din familia Kincaid, de fapt. La o adică, s-ar putea să încerce să-mi toarne arsenic în ceaiul de dimineață dacă m-aș mărita cu Jack.

– De acord că e un balaur, spuse Gillian, dar odată căsătoriți va fi nevoită să te accepte.

Lia clătină din cap.

– I-ar face viața un calvar lui Jack. Și sunt destul de apropiați, știi asta. I-ar fi foarte greu să se apropie iarăși de ea.

– Ai fi surprinsă de ce ajung să accepte soacrele până la urmă. Iubita mamă a soțului meu e un adevărat tartor, și totuși mă înghite.

– Da, dar...

Gillian ridică din nou mâna înspre ea.

– Am eliminat un obstacol. Altceva?

Lia pufni.

– Să zicem că sunt de acord pentru moment. Ceea ce nu pot să neg este faptul că Jack trebuie să se însoare cu o moștenitoare.

Stonefell e pe butuci și are nevoie de o sursă substanțială de venit, ori situația ar putea deveni cu adevărat problematică. N-am nimic de valoare pentru moșie.

– Prostii! Din ce înțeleg, nimeni nu cunoaște Stonefell mai bine ca tine sau nu ține mai mult la bunăstarea lui și a oamenilor săi.

Asta era probabil adevărat, pe cât era de inutil.

– Sunt sigură că noua marchiză va ajunge să iubească Stonefell, spuse Lia, încercând să pară optimistă în ceea ce privea ideea îngrozitoare că o femeie străină va străbate holurile vechii case, ocupând magnificul pat în stil Tudor din dormitorul stăpânului, alături de Jack.

Gillian o studie ușor perplexă.

– Ce este? întrebă Lia.

– Tu știi despre descoperirea minereului de fier de pe pământurile de la Stonefell, nu?

Lia ridică din umeri.

– Știu că domnul Lindsey făcea niște prospecțiuni. Dar Jack a menționat acum câteva săptămâni că nu-și permite să exploateze indiferent ce ar fi găsit. Am senzația că nu reușea să convingă investitorii necesari.

– A rezolvat asta. Charles și Sir Dominic și-au exprimat clar disponibilitatea de a investi într-o exploatare minieră serioasă din Yorkshire. Asta îi va permite lui Jack să o pună pe picioare cum trebuie. De fapt, din ce mi-a spus Charlie, explorările preliminare sunt cu adevărat promițătoare.

Lia se holbă la ea.

– Jack n-a pomenit nimic de genul ăsta. Ești sigură?

– Dragul nostru Lord Lendale e ușor încăpățânat pe tema asta. Din ceea ce mi-a spus Charles, nu dorește să le fie îndatorat prietenilor, spuse ea pufnind. Prostuț mai e! Dar sunt sigură că dragul meu soț și Sir Dominic îl vor convinge până la urmă. Îi făcu cu ochiul. Mai ales după ultimele evenimente.

Fața Liei se încinse din nou.

– Dacă asta ar fi situația, aș fi foarte fericită pentru Jack. Dar tot nu...

– Ești la fel de încăpățânată ca el, spuse Gillian, întrerupând-o. În regulă atunci. Să spunem că nu te măriți cu Jack. Asta nu înseamnă că trebuie să devii curtezană. Și apropo, nu pare că te pricepi prea bine la asta. Serios, verișoară, chiar nu pare deloc să fie chemarea ta.

Lia începea și ea să se convingă de același lucru.

– Și ce altceva se presupune că o să fac?

– Ai putea încerca să te căsătorești. Cu altcineva decât Jack, vreau să spun.

Lia răsuflă exasperată.

– De asta m-ați târât tu și mătușa Chloe de la o sindrofie la alta.

Gillian ridică din umeri.

– Noi credem că ar trebui să te măriți cu Jack, dar e bine mereu să ai mai multe opțiuni.

– Nu cred că planul vostru a mers mult mai bine ca al meu.

Doar câțiva dintre bărbații pe care îi întâlnise recent păruseră cât de cât interesați. Și mai degrabă decât să o curteze sau să se căsătorească, ea bănuia că erau interesați de un alt fel de relație, mai puțin respectabilă.

– Nu știu, spuse Gillian. Sebastian Sinclair pare cu adevărat interesat de tine. Și e clar că nu are de gând să te lase de izbeliște.

Lia tăcu pentru câteva secunde.

– Cred că ai dreptate în ambele privințe.

Fusese surprinsă de atenția pe care i-o acordase Sinclair în ultima săptămână. Avusese grijă să discute cu ea la fiecare sindrofie la care participaseră și dansase cu ea de câteva ori.

– Dacă nu cu Jack, crezi că te-ai putea mărita cu Sinclair? întrebă verișoara ei. Trebuie să recunoști că e un bărbat bun, plus că e chipeș și bogat, ceea ce e întotdeauna un avantaj.

Lia tăcu în continuare, nedorind să își mintă verișoara.

Gillian chicoti.

– Și eu ziceam că nu. Cred că mai bine te-ai obișnui cu ideea căsătoriei cu Jack, pentru că el cu siguranță nu-ți va permite să devii o curtezană. Iar Sir Dominic sau soțul meu nu se vor lăsa nici ei mai prejos în acest sens. Se aplecă și îi strânse mâna Liei. Sau eu. Pur și simplu nu e cazul, draga mea.

Lia o strânse de mână.

– Nu știu ce să fac.

Se simțea incredibil de nesigură, cu toate astea neputând să nege că un sâmbure de speranță începuse să încolțească.

– Dacă vrei părerea mea, ar trebui să te măriți cu Jack și să-l scapi de suferință.

– Dar dacă voi face asta, îi va aduce și mai multă nefericire, spuse ea, strâmbându-se.

Gillian înclină din cap.

– Dar îl iubești, nu?

– Sigur că da, spuse Lia, simțindu-se ușor înfrântă pe moment.

Nu-și putea aminti de vremea când nu îl iubea, silueta lui adolescentină și slăbănoagă, precum și fața zâmbitoare luminându-i lumea. De mică îl admirase cu o adorație copilărească, de parcă ar fi fost propriul ei zeu. Iar Jack îi tolerase prostiile, deși probabil că îl enervase îngrozitor. La o adică, ce băiat își dorește ca o fetiță să umble mereu după el, ca un cățeluș mic, dornic de atenție?

Și cu toate astea nu fusese nimic altceva decât un prieten adevărat, salvând-o din nenumărate situații și apărând-o de diversele probleme care îi apăreau din când în când în cale. Când Jack Easton venea, nu mai îndrăznea nimeni să o insulte pe Lia Kincaid, nu dacă nu își dorea cumva foarte mult un nas însângerat sau un ochi învinețit.

Fusese eroul ei de când putea să-și amintească asta.

– Și tu iubești Stonefell, spuse Gillian, strângând-o ușor de degete. Dacă mă întrebi pe mine, atât Jack, cât și domeniul au nevoie de tine, așa că ar trebui să lupți pentru ei. Să fii acolo pentru ei.

Lia rămase nemișcată, lăsându-se sedusă de idee. Când în sfârșit acceptă această opțiune, fără griji sau ezitări, se simți bine. Extraordinar de bine.

De-a lungul anilor, afecțiunea ei copilărească pentru Jack se transformase în ceva tăcut și profund, o iubire la fel de puternică precum rădăcinile stejarilor antici ce alcătuiau pădurile din jurul moșiei Stonefell. Lia știa că ar fi putut trăi fără el dacă trebuia, ducând o viață cât de cât satisfăcătoare. Dar fără Jack, ceva esențial ar fi fost pierdut, de parcă o cotise greșit pe un drum ce ducea departe de casă, departe de orice conta cu adevărat.

Gillian își trase mâna.

– Eu am spus ce aveam de zis și sper că e suficient, zise ea ambiguu. Pentru că am senzația că te apropii de o luptă grea. Ține-te bine, fată dragă. Și fă-ne mândri de tine!

– Despre ce vorbești?

Verișoara ei dădu din cap spre casă. Lia îi urmă privirea și aproape căzu de pe scaun. Apropiindu-se de ei pe pajiște cu pași măsurați erau Jack și sora sa, Lady Anne.

– Oh, nu, mormăi Lia. Știa că o să fiu aici?

Gillian îi aruncă o privire pe sub gene.

– Am o bănuială puternică că da.

– Tu știai de asta?

Verișoara sa ridică mâinile de parcă se preda.

– Știam că Jack urma să vină, dar trebuie să recunosc că sosirea surorii lui este o surpriză. Dar poate că nu va fi atât de rău.

– Ai înnebunit? spuse Lia. Mă urăște.

Gillian aruncă o privire scurtă înspre Lady Anne peste pajiște.

– Mă îndoiesc că Jack ar fi adus-o numai ca să-i permită să facă o scenă sau să se poarte îngrozitor cu tine. Îi zâmbi Liei înainte să se ridice. E momentul să lupți pentru ceea ce-ți dorești, draga mea. Nu uita – ai sânge de rege în vene. O conta și asta la ceva.

– Mă îndoiesc, spuse Lia sarcastic, ridicându-se.

Jack și sora lui se opriră să schimbe două vorbe cu gazda și cu Sir Dominic, apoi se îndreptară spre Lia și Gillian. Pe cât detesta să recunoască acest lucru, Lia era atât de stresată încât abia mai putea să cugete cum trebuie. Nu îl mai văzuse pe Jack din seara aceea neobișnuită de la balul de la curte. Faptul că sora lui asista la reîntâlnirea lor era și mai stresant.

Jack îi făcu cu ochiul și îi zâmbi, dar asta nu îi liniști nervii.

– Bună ziua, doamnelor. Excelență, sunt sigur că ți-o amintești pe sora mea, Lady Anne Kendall.

– Cu siguranță, spuse Gillian fără nici o inflexiune în glas și înclină ușor din cap înspre ea.

Lady Anne făcu o reverență respectuoasă.

– Excelență, sunt onorată să am ocazia să vă vorbesc. Doresc să-mi exprim cele mai sincere scuze, atât dumneavoastră, cât și soțului dumneavoastră, în legătura cu scena extrem de deranjantă de la balul domniilor voastre. Regret profund comportamentul mamei mele și rușinea pe care v-a cauzat-o.

Gillian dădu ușor din mână.

– Nu m-a deranjat cu nimic. Dar nu pot spune același lucru despre verișoara mea sau fratele dumitale.

Lady Anne o privi pe Lia cu o expresie serioasă.

– Da, știu. Aș dori să vorbesc cu domnișoara Kincaid despre asta, dacă îmi va permite.

– Desigur că-ți va vorbi. Nu e un căpcăun, să știi, spuse Jack. Îi zâmbi sardonic surorii lui. Dar nu cred că voi două v-ați cunoscut până acum oficial, nu? Domnișoară Kincaid, permite-mi să ți-o prezint pe sora mea, Lady Anne Kendall.

Lia făcu o reverență destul de șovăitoare.

– Este o onoare să vă întâlnesc, Lady Anne.

Cel puțin vocea ei suna relativ normal. Simțindu-se jenată, ar fi dat orice acum să fie în dormitorul ei confortabil de la Bluebell, în siguranță sub acoperișul găurit, dar primitor.

Lady Anne îi aruncă Liei un zâmbet strâmb extrem de familiar. În acel moment semăna incredibil de mult cu fratele ei mai mare, ochii săi întunecați fiind prietenoși și incredibil de calzi.

– Mă îndoiesc profund că ești onorată, domnișoară Kincaid, și nimeni nu te poate acuza de contrariul. Apoi îl lovi pe fratele ei în umăr. În ceea ce privește prezentările oficiale, te prostești, Jack. Eu și domnișoara Kincaid știm exact cine suntem. De fapt, am și discutat de câteva ori, nu-i așa?

– Hm, da, presupun că da, spuse Lia.

Dacă punea la socoteală saluturile bălmăjite în rarele ocazii când dăduseră una de alta în grădini sau pe aleea din spatele Bluebell. Lia fusese instruită cu strictețe de Lord Lendale să stea departe de familia Easton la vizitele lor anuale și mereu se temuse că Lady Anne va spune mamei sale despre aceste întâlniri. Dar nimic de acest fel nu se întâmplase vreodată.

– Astea sunt noutăți pentru mine, spuse Jack.

– Nu trebuia să recunoaștem că știm de existența celeilalte, ai uitat? spuse sora sa. Și era destul de inconfortabil pentru amândouă, din câte îmi amintesc.

– La fel ca această întâlnire inconfortabilă, nu mă îndoiesc, replică el. Dar tu ai insistat să vii.

– Lord și Lady Peckworth sunt nașii mei, îi explică Lady Anne Liei. M-au invitat să-i vizitez cât mă aflam la Londra. Când Jack mi-a spus că va veni astăzi aici, m-am gândit că ar fi ocazia perfectă să-i văd și să vorbesc cu tine.

– E aproape o reuniune de familie, spuse Gillian pe un ton amuzat. Ce distractiv!

– Dacă ideea ta de amuzament e să-ți înfigi un ac în ochi, spuse Jack enervat. Chestia asta nu are cum să nu se termine dezastruos, din cauza încăpățânării lui Anne.

Sora lui doar rânji larg, ceea ce îl enervă și mai rău.

– Și să nu vii la mine să te salvez când o să afle mama despre asta. O să te las să dormi așa cum ți-ai așternut.

Asta era puțin exagerat, chiar dacă Jack avea tot dreptul să fie enervat. Cu siguranță nu fusese ușor pentru Lady Anne să vină aici și să-și ceară scuze public de la Gillian.

– Jack, nu mai fi rău cu sora ta, spuse Lia.

– Și tu ai fi rea dacă ar trebui să te descurci cu toanele ei, spuse el.

De data asta însă, gura i se curbă într-un zâmbet plin de afecțiune.

Când trase de una dintre buclele ce scăpaseră din pălăria înzorzonată a lui Lady Anne, stomacul Liei se strânse. O trăsese de bucle de multe ori de-a lungul anilor, cu un gest intim ce credea că îi era rezervat. Ce prostie fusese să creadă că era mai importantă pentru el decât propria lui soră. Jack avea o familie adevărată, cu legături de sânge, loialitate și o istorie comună. Relația lor stranie nu se putea compara cu așa ceva.

– Ajunge, milord, spuse Lady Anne cu strictețe. Acum, aș aprecia dacă ai însoți-o pe ducesă într-o plimbare prin grădini în timp ce eu cu domnișoara Kincaid discutăm puțin.

Privirea lui Jack se întunecă.

– Anne, chiar nu cred că...

Lia îi atinse brațul.

– Sunt fericită să aud orice are sora ta să-mi spună.

– Și ca să te parafrazez, preaiubitul meu frate, nu sunt un căpcăun, spuse Lady Anne. Dar trebuie să-mi prezint scuzele domnișoarei Kincaid și aș prefera să fac asta în particular.

Lia se gândi la ce era mai rău. Lady Anne își ceruse scuze față de Gillian cu ușurință în mod public. De ce avea nevoie de intimitate acum?

– Foarte bine, îi spuse Jack surorii lui. Dar să nu cumva s-o superi.

Când Lady Anne își dădu ochii peste cap la remarca lui, Lia fu din nou uimită de cât de mult semănau cei doi. Aveau aceleași trăsături frumoase și oacheșe ale tatălui lor, alături de un farmec relaxat. Când Lady Anne se întinse pentru a-și săruta fratele pe obraz, acesta fu un nou semn ce-i aminti că Jack avea deja o familie căreia trebuia să îi fie loial și pe care trebuia să o susțină.

– Știu cât de mult înseamnă domnișoara Kincaid pentru tine, Jack, spuse Lady Anne. Și mai știu și cât de mult ținea unchiul nostru la ea. Promit să o tratez cu respectul pe care îl merită.

El încuviință.

– Foarte bine. Lia, am să mă plimb cu Excelența Sa o dată în jurul grădinii, iar apoi am să revin. În regulă?

– Ești la fel de rău ca Charles, spuse Gillian. Voi, bărbații, vă comportați de parcă noi, femeile, nu avem cum să ne purtăm singure de grijă. E o prostie absolută.

Îi ignoră protestele lui Jack și începu să îl târască spre soțul ei.

Lady Anne chicoti.

– Frații pot fi atât de dificili, dar se pare că Excelența Sa are grijă de Jack pentru moment.

– N-am avut niciodată un frate, milady.

Până de curând, adică. Desigur, încă nu îl întâlnise pe căpitanul Endicott, așa că nu părea unul real încă.

– Jack ți-a fost întotdeauna ca un frate, nu? Cel puțin asta am presupus întotdeauna.

Lia se gândi la asta pentru câteva momente.

– Dacă stau să mă gândesc bine, chiar nu știu ce fel de relație am avut. Făcu un gest către scaun. Stați jos?

– Erați totuși apropiați, spuse Lady Anne după ce se așeză și își aranjă poalele elegantei sale rochii de vară. De fapt, recunosc că eram puțin geloasă în copilărie. Deși Jack avea grijă să nu îți menționeze numele de față cu mama sau cu mine, de fapt, era clar că e foarte protector cu tine.

Lia se încruntă.

– Nu era la fel și cu dumneavoastră?

Lady Anne zâmbi.

– Era un frate foarte bun și încă este. Deși nu am discutat despre tine, îmi dau seama că ești specială pentru el. Am presupus că asta este pentru că te vedea ca pe o soră mai mică. Îi aruncă o privire Liei care o măsură din cap până în picioare. Presupun că situația nu mai stă așa acum.

Lia se chinui să nu se rușineze sub privirea cercetătoare a femeii.

– Nu sunt sigură ce părere mai are Jack despre mine, sau a avut mai demult, să fiu sinceră. N-am discutat asta niciodată.

Lady Anne ridică politicoasă o sprânceană neîncrezătoare.

– Serios?

Lia înălță din umeri.

– Era stânjenitor pentru toată lumea, trebuie să recunoașteți, iar bunica mea și Lord Lendale nu ne-au încurajat niciodată să vorbim despre asta. Mai bine ne prefăceam că relațiile noastre ciudate erau ceva normal. Dar pentru mine Jack era cel mai bun prieten. Tăcu pentru câteva secunde. De fapt, era singurul meu prieten.

Ochii însoțitoarei sale se încălziră de înțelegere.

– Da, îmi imaginez că ți-a fost dificil. Și te-ai simțit singură. Tu și bunica ta n-ați putut fi acceptate niciodată de comunitatea locală, însă nu erați nici servitoare la Stonefell, pe de altă parte. Asta v-a pus într-o poziție ușor stranie, nu?

Era o analiză surprinzător de empatică, din partea cuiva care avea fiecare motiv din lume să o urască.

-N-am să pretind că a fost întotdeauna ușor, dar a fost mai greu pentru bunica mea.

-Dar nu aveai nici o prietenă și n-ai putut să mergi la școală în sat. Unchiul meu vă întreținea, dar niciodată nu ai dus o viață normală de fată tânără.

-Nu, dar nu există nici un motiv să vă simțiți prost pentru mine. N-am fost servitoare, nici n-a trebuit să muncesc pe câmp precum copiii fermierilor arendași. Și aveam Stonefell, care era un loc splendid pentru a crește. Îl mai aveam și pe Jack atunci când venea în vizită.

-Era suficient? întrebă Lady Anne, părând cu adevărat curioasă.

-N-am de ce să mă plâng, spuse Lia încet.

-Nimeni nu te-ar putea acuza dacă o făceai. Oftă. N-am fost avantajați de vârstnicii noștri, nu? Eu, tu și Jack.

Lia se foi inconfortabil pe scaunul dur de metal.

-Iertați-mă, milady, dar nu știu exact ce doriți de la mine.

-Te rog, spune-mi Anne. La o adică, suntem rude, conform sugestiei ducesei, zâmbi ea strâmb.

Acum era rândul Liei să ridice neîncrezătoare o sprânceană. Anne râse.

-În regulă, presupun că am exagerat. Dar tot cred că am fi fost prietene, dacă circumstanțele ar fi permis asta.

-Probabil că nu, spuse Lia. Eram prea intimidată de tine. Erai atât de frumoasă și de impunătoare, la fel ca mama ta.

-Adică eram o snoabă îngrozitoare, vrei să spui, răspunse Lady Anne sec.

-Excelență... Lia se opri, căci pur și simplu nu avea ce răspunde la așa ceva.

Sprânceana elegantă, atât de asemănătoare cu cea a lui Jack, se ridică din nou. Lady Anne era la fel de încăpățânată ca fratele său.

-Foarte bine, Anne, spuse Lia zâmbind reținut. Ai spus că vrei să-mi ceri scuze pentru incidentul de la balul familiei Leverton. Dar nu este necesar. N-ai făcut nimic care să mă rănească.

Cu mama lui Anne era altă poveste, dar Lia știa mai bine ca oricine că greșelile părinților nu erau și ale copiilor.

-Mama s-a purtat îngrozitor, și regret că nu am făcut nimic să o opresc. Cu toate astea, înțeleg de ce a făcut-o. Viața ei nu a fost deloc ușoară.

– Știu, spuse Lia. Mama ta a fost forțată să facă multe sacrificii de-a lungul anilor, la fel ca tine. Știu că nici ție nu ți-a fost ușor. Mai ales când a trebuit să îți părăsești familia. Să pleci din Londra.

Anne păru încurcată pentru un moment înainte ca înțelegerea să îi lumineze chipul.

– Te referi la mariajul meu cu domnul Kendall? Acela nu a fost un sacrificiu, te asigur. De fapt, a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

– Dar mie întotdeauna mi s-a spus...

Nu exista nici o modalitate delicată de a continua.

– Că m-am măritat sub poziția mea socială?

– Erai un diamant de primă calitate în anul debutului tău social. Conform bunicii mele, toată lumea se aștepta să închei un mariaj splendid. Toată lumea se baza pe asta, din ce mi s-a spus.

– Și așa am și făcut. Soțul meu este un bărbat arătos, blând și inteligent care pur și simplu mă adoră. Îi aruncă Liei un zâmbet pișicher. Este și bogat, și generos, ceea ce nu e de colo. Am un mariaj fericit, te asigur.

Lia simți un fior brusc, de parcă își dăduse seama de ceva.

– Îmi cer iertare dacă te-am jignit, rosti ea încet. În mod clar aveam o impresie greșită.

Așa cum avusese ani buni. Nu o dată auzise Lia povestea mariajului nereușit al lui Anne, totul din lipsa unei zestre adecvate. Auzise și cât sânge rău își făcuse Lady John că fiica ei frumoasă și fermecătoare fusese forțată să se mărite cu cineva atât de jos față de poziția sa socială – cu un nobil de țară. Liei i se păruse întotdeauna nedrept că Excelența Sa o acuzase în parte pe Rebecca Kincaid de acest lucru. Nimeni nu forțase bărbații din familie să își arunce banii pe jocuri de noroc și pe amante.

Și nu era ca și cum buni nu făcuse sacrificii. Aceste sacrificii erau pe punctul de a le distruge atât pe ea, cât și pe Lia dacă nu găseau o soluție la problema lor financiară.

Anne încuviință înțelegător.

– O impresie cultivată de mama. A fost foarte furioasă când am fost obligată să mă mărit cu domnul Kendall, cum zicea ea. Și n-am să pretind că îmi plăcea să fiu trecută cu vederea de pretendenți eligibili iar și iar, doar pentru că nu aveam zestre. Asta nu era foarte plăcut, cum nu erau nici bârfele despre comportamentul scandalos al tatălui meu.

Tânăra femeie aruncă o privire peste umăr, de parcă se asigura că nu le putea auzi nimeni, apoi se aplecă spre Lia.

– Dar am să-ți spun un secret. Am fost foarte fericită să scap de toate bârfele și de tot teatrul. Ziua în care m-am căsătorit cu domnul Kendall și am plecat din oraș a fost cea mai fericită din viața mea. Râse scurt și se lăsă la loc pe spate. Dacă ai fi fost nevoită să trăiești cu părinții *mei*, ai ști exact la ce mă refer. Și de asta eram geloasă pe tine în tinerețe. Viața ta la Stonefell părea atât de calmă. Nu l-am condamnat niciodată pe Jack că voia să fugă la Yorkshire ca să stea cu unchiul Arthur și să scape de toate.

– Eu... nici nu știu ce să spun, se bâlbâi Lia. Prin doar câteva propoziții, perspectiva ei despre familia Easton, cel puțin o parte, fusese întoarsă pe dos. Chiar nu am știut că te simțeai așa.

Anne ridică din umeri.

– Mama a țesut despre familia noastră o poveste care i se potrivește, și orice am spune eu și Jack nu pare să poată schimba asta. Din nefericire, vina aruncată asupra ta și asupra bunicii tale este un element-cheie al acelei povești. Dar de fapt vina este a tatălui meu. Se opri pentru o secundă, cu o privire cercetătoare. Și a mamei tale.

Lia se încruntă.

– Ce treabă are mama cu asta?

– Ah, am bănuit eu. Anne oftă părând cu adevărat ușurată. Chiar nu știi ce s-a întâmplat.

„Oh nu! Ce ai făcut, mami?"

Liei i se strânse stomacul când înțelese adevărul, dar nu avea cum să evite asta.

– Ce vrei să spui?

Anne o privi cu o expresie calmă, aproape tristă.

– S-a întâmplat chiar când tu și bunica ta ați plecat la Stonefell cu unchiul meu. Cred că nu aveai nici trei ani atunci, nu?

Lia încuviință. Inima îi bătea nebunește, împiedicând-o să vorbească.

– Nu la mult timp după ce ați părăsit orașul, spuse Anne, tatăl meu și cu mama ta au avut o aventură. Iar mama *mea*, îmi pare rău să o spun, a aflat despre asta. Îi zâmbi Liei trist. Și de asta, draga mea, Lady John Easton va urî întotdeauna pe cineva care poartă numele Kincaid.

Capitolul 20

– Domnișoară Kincaid, ești bine? întrebă Anne, iscodind-o pe Lia cu îngrijorare.

– Te rog, spune-mi Lia!

Era un răspuns prostesc, dar toată rațiunea dispăruse din mintea Liei.

– Da, desigur. Sora lui Jack luă un pahar de limonadă de pe masă și i-l puse Liei în mâini. Ai părut brusc aproape să leșini, ceea ce era de așteptat după veștile neplăcute pe care tocmai ți le-am dat. Îmi pare rău.

Lia luă paharul cu o mână tremurătoare și îl duse la buze. Băutura era călduță, dar amăreala lămâilor o revigoră.

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Așa cum bine ai zis, părinții noștri nu prea ne-au fost de ajutor. Dar asta... Clătină din cap dezgustată. Nu pot să cred că mama s-a purtat cu atâta nepăsare față de familia ta.

Deși se întâmplase cu ani în urmă și multe păcate puteau fi uitate, mami ar fi putut cu greu să aleagă pe cineva mai nepotrivit și mai puțin înțelept decât Lord John Easton.

– Nu e de mirare că mama ta ne urăște, continuă Lia. Mai întâi, unchiul tău o instalează pe bunica drept amanta lui pe moșia familiei, apoi mama are o aventură scandaloasă cu un alt bărbat Easton. Cred că are senzația că suntem precum ciuma.

Anne încuviință.

– Asta este o descriere foarte potrivită a perspectivei mamei mele, mai ales că acum Jack pare...

– Să se fi încurcat cu mine, încheie Lia. Comportamentul complet dezastruos al lui Lady John de la bal acum era justificat în totalitate. Jack știe despre acea aventură?

– Nu. Aparent, totul a fost mușamalizat imediat. Mama a descoperit aventura și i-a cerut tatălui meu să o încheie pe loc. Unchiul Arthur a susținut-o. Anne se strâmbă. Poți să-ți imaginezi ce scandal ar fi fost dacă ar fi fost descoperiți? Bărbații Easton și femeile Kincaid! Ziariștii și bârfitorii s-ar fi distrat pe cinste. Pe cât era de corupt din punct de vedere moral, nici unchiul meu nu putea tolera o astfel de situație.

– Sunt sigură că nici bunica nu ar fi fost foarte încântată. Voia să scape de scandalurile fostei sale vieți, de dragul meu, cât și al ei. De asta a fost atât de nerăbdătoare să se retragă la Stonefell și să dispară în anonimat.

Lia nu era surprinsă că buni nu menționase acest capitol urât din istoria familiei. Ar fi fost urât și jenant atât pentru cei din familia Easton, cât și pentru cei din partea Kincaid.

– Unchiul meu a insistat ca aventura să nu fie niciodată menționată de vreunul dintre cei doi, spuse Anne. Unchiul Arthur chiar a amenințat că o să-i taie veniturile tatălui meu dacă ar fi scăpat vreo vorbuliță, ca să nu mai spun de o posibilă întâlnire cu mama ta.

– Dacă nimeni nu trebuia să spună ceva despre asta, tu cum ai aflat? întrebă Lia în timp ce își punea paharul la loc pe masă.

– La câțiva ani după întâmplare, mi-am auzit părinții certându-se că unchiul Arthur voia ca Jack să-și petreacă vacanțele școlare cu el la Stonefell. Mama voia ca Jack să stea acasă cu ea. Se temea că dacă va fi expus moral la prezența bunicii tale, luând în considerare... Anne ezită, căutând parcă cuvintele potrivite. Istoria noastră cu cei din familia Kincaid. Tatăl meu îi spunea că are o reacție exagerată și că nu intenționa să plece urechea la temerile ei absurde.

Lia își simți stomacul strângându-se.

– Ce îngrozitor pentru ea!

– Ulterior, am auzit-o plângând în camera ei. Când am mers s-o consolez, m-a făcut să jur cu mâna pe Biblie că nu am să-i suflu nici un cuvânt lui Jack. Clătină din cap. Crede-mă, am regretat deseori acel jurământ.

– Dar dacă i-ai fi spus lui Jack, el ar fi fost înțelegător, nu? Îi e foarte apropiat.

– Trebuie să înțelegi că demnitatea mamei mele a fost smulsă de-a lungul anilor, iar ideea că lui Jack i-ar putea fi milă de ea era de neconceput. Sau că ar fi știut exact cât de mult a umilit-o tatăl nostru. Anne îi zâmbi trist Liei. Iar mama n-a vrut ca Jack să fie nevoit să aleagă între părinți. Cred că se temea că l-ar fi ales pe tata în detrimentul ei, ceea ce ar fi devastat-o.

– Jack nu are nimic în comun cu tatăl său, spuse Lia încet. Cu siguranță Lady John înțelege asta.

– Din punct de vedere rațional, da. Dar inima ei se teme încă, chiar mai mult acum.

– Din cauza mea.

Liei îi venea greu să vorbească cu calm având în vedere greutatea aceea oribilă pe care o simțea pe inimă.

Când Anne încuviință, Lia oftă.

– Ce dorești să fac, milady? Să-i spun lui Jack despre asta sau pur și simplu să-i explic că nu putem avea o altfel de relație decât de prietenie?

În mod surprinzător, Anne clătină din cap.

– Draga mea, asta nu este decizia mea. Așa cum i-am spus și lui Jack, voi decideți ce faceți cu viețile voastre. Știu cât de importantă ești pentru el și nu am nici o dorință să stau în calea fericirii voastre – dacă acest lucru l-ar face cu adevărat fericit. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să fii total conștientă de provocările care te așteaptă, inclusiv de consecințele sociale și financiare. Sprâncenele ei se ridicară cunoscătoare. Pe lângă relația pe care o aveți sau nu.

Lia se crispă. Se pare că Jack nu îi spusese surorii lui că o ceruse în căsătorie, ceea ce indica că el ezita oarecum. Nu putea să îl blameze. Ar fi trebuit să fie complet neghiob ca să-și imagineze că mariajul cu ea nu avea nici o repercusiune.

– Înțeleg, spuse ea. Și îți mulțumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă. Sunt sigură că nu ți-a fost ușor.

Anne îi zâmbi ironic, ilustrând din nou farmecul relaxat pe care îl avea în comun cu fratele său. Inima Liei era plină de regrete față de oportunitățile de prietenie pierdute pe care le avuseseră de-a lungul vieților lor.

– Nu a fost, spuse Anne. Dar cred că meritai să știi adevărul, pe cât de mult regretam să ți-l spun.

– Recunosc, a fost un șoc. Dar nu este vina ta sau a mamei tale.

Anne întinse mâna scurt, apoi și-o trase înapoi în poală.

– Ești foarte generoasă, Lia. Mi-ar fi plăcut... Se întrerupse și clătină din cap.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, spuse Lia. Știu exact ce să fac.

O certitudine sumbră îi acaparase gândurile. Cineva trebuia să se sacrifice pentru toate relele cauzate familiei Easton, mai ales femeilor. Și acea persoană urma să fie Lia.

După ce o abandonă neceremonios pe Gillian soțului său, Jack se îndreptă către râu, unde Lia cu sora lui stăteau lângă o pereche de stejari mari. Unui străin i s-ar fi părut o scenă idilică – două doamne tinere și drăguțe îmbrăcate în rochii de vară pastelate și cu pălării

elegante, bând limonadă și discutând în soarele ezitant. Nu ar fi putut fi ceva mai afabil.

Dar Jack știa mai bine. Expresia pierdută a Liei indica supărare. Deși Anne spusese că îi va susține orice decizie ar fi luat el în legătură cu Lia, îi spusese verde în față că ar fi fost nebun dacă și-ar fi aruncat viața pe fereastră pentru a se căsători cu ea. La momentul respectiv, îi replicase lui Anne să își vadă de treabă înainte să îl înfurie. Amenințarea funcționase cam pe cât de bine anticipase, adică deloc. Sora lui era la fel de încăpățânată ca el, o trăsătură moștenită de la mama lor.

Pentru că știa că Anne nu s-ar fi jenat să se ducă la Lia singură sub pretextul că vrea să își ceară scuze, fusese de acord într-un final să o lase să îl însoțească în acea zi acolo. Știindu-se în apropiere, putea să remedieze orice rezultat dezastruos al confruntării care s-ar fi ivit.

Sora lui era o femeie blândă și tolerantă, dar îi era de asemenea deosebit de devotată mamei lor și înțelegea mai bine ca oricine cât de tensionate ar fi ajuns viețile lor dacă Jack s-ar fi căsătorit cu Lia. Din nefericire, încă nu găsise nici o metodă bună de a-și liniști mama. Din punct de vedere rațional, mariajul cu Lia nu prezenta nici un avantaj material sau social.

Nu, beneficiile erau mai efemere, dar și mai valoroase. Atitudinea calmă și senină a Liei, precum și susținerea ei veselă pentru provocările cu care se confrunta erau niște binecuvântări pe care probabil doar el le vedea.

Cât despre ideea de a-i spune mamei lui că o dorea pe Lia cu o pasiune care acum îl ținea treaz nopțile... ei bine, bătrânica ar fi fost dispusă să dea jos setul de arme de vânătoare de pe perete și să-l împuște dacă sugera așa ceva.

Când ajunse la ele, doamnele ridicară privirea, surprinse. Fuseseră atât de prinse de conversație încât nu îl auziseră apropiindu-se.

El se încruntă scurt înspre sora lui, apoi se așeză pe scaunul liber de lângă Lia, luându-i mâna într-a lui.

–Sper că surioara mea mică și enervantă nu te-a deranjat prea rău, draga mea.

Ochii Liei se măriră. O luase prin surprindere, dar el nu vedea vreun motiv pentru care să se prefacă cum că între ei nu se întâmplase nimic.

–Ăăă, nu, spuse ea, totul este în regulă.

Când își retrase mâna, Jack o lăsă fără tragere de inimă. Anne îi zâmbi încurajator.

– Noi doar discutam, atât.

– Despre vreme? Sau despre talentele decorative ale lui Lady Peckworth? întrebă el sarcastic.

Sora lui se înroși ușor.

– Ei bine da, vorbeam de familie, dar jur că nu am spus nimic care să o sperie.

– Sper că nu, sau va trebui să-mi dai mie socoteală, spuse Jack.

– Cât de înspăimântător, replică Anne cu un rânjet obraznic. Tremur în ghete și mai multe nu.

– Ești o răzgâiată irecuperabilă. Acum, vrei să pleci pentru a mă lăsa să discut cu Lia? În plus, Lady Peckworth dorește să te vadă, aproape că tremură de nerăbdare la gândul că te poate plimba prin casă.

– Ah, fie! Anne se ridică și își înlătură câteva frunze rătăcite pe poalele fustei. Îi zâmbi Liei. Mulțumesc pentru discuția purtată. Sper să mai apucăm să vorbim din nou.

Lia se ridică și ea în picioare.

– Mulțumesc, milady. Din nou, îți apreciez onestitatea.

Clopoței de alarmă începură să sune în capul lui Jack.

Când Anne o îmbrățișă repede pe Lia, îl luă complet prin surprindere, și, din expresia Liei, și pe ea. Sora lui îl strânse scurt de braț, apoi traversă gazonul pentru a se întâlni cu Lady Peckworth.

– Nu uita s-o rogi pe Excelența Sa să-ți arate bucătăriile, strigă Lia după ea. Mai ales noile dotări!

Anne dădu din mână și se îndepărtă repede.

– Te-a supărat, nu? spuse Jack. După boală, Lia nu își recuperase încă strălucirea sănătoasă de țară, iar în acea zi arăta chiar mai palidă decât de obicei. Jur că o s-o arunc în Tamisa eu însumi, chiar dacă e singura mea soră.

Un licăr de amuzament sclipi în ochii Liei.

– Sora ta este o femeie foarte de treabă. De fapt, mi-a spus că regretă că nu ne-am împrietenit până acum. A spus și că a fost geloasă pe mine, dacă îți vine să crezi.

– De fapt, chiar cred asta. Mama noastră s-a bazat pe sprijinul lui Anne de la o vârstă fragedă, și asta a responsabilizat-o peste măsură.

– Asta mi-a și spus. Îmi pare atât de rău, Jack. Se strâmbă. Îmi pare rău pentru tot.

El îi strânse mâna mult mai mică decât a lui. Cu toate acestea, strânsoarea ei era puternică, semnul unei fete care nu se temea de muncă.

– Nu are de ce să-ți pară rău, draga mea. N-ai rănit pe nimeni în viața ta.

– Da, dar familia mea ți-a rănit foarte rău familia. Mă simt groaznic din acest motiv.

– Majoritatea vinei e a bărbaților din familia *mea*, nu a femeilor dintr-a ta, spuse el sec.

– Luând în considerare cum funcționează societatea, mama și bunica ta au avut mai puține opțiuni în viață. Au făcut ceea ce era necesar pentru a supraviețui și a-și proteja copiii.

Când Lia își trase mâna și făcu un pas în spate, Jack se simți de parcă lăsase o sută de metri între ei.

– Au fost câteva alegeri pe care puteau să *nu* le facă, rosti ea pe o voce care avea o notă de durere în ea.

– De ce nu vrei să stăm jos și să-mi spui despre ce este vorba, rosti el blând.

Ea se uită în jur, de parcă vedea împrejurimile pentru prima dată.

– Cred că aș prefera să ne plimbăm. Te deranjează? Grădinile sunt destul de extinse și am văzut doar o mică parte din ele.

Și mai bine. Jack descoperise deja câteva locuri destul de intime, iar dacă lumea ar fi ajuns la anumite concluzii în lipsa lor, asta s-ar fi potrivit cu planurile lui.

– Sunt deja familiarizat cu grădinile lordului Peckworth, spuse el. Îți pot arăta cele mai frumoase locuri. Hai să începem cu o plimbare pe lângă râu!

El îi oferi brațul, iar ea îl luă fără să ezite, așezându-se alături de el.

Începură să meargă pe un drum cu pietriș, Lia ținând pasul cu el cu ușurință. Faptul că nu mergea tărăgănat era încă un lucru care îi plăcea la ea.

De îndată ce ieșiră din văzul celorlalți, ea își desfăcu panglicile bonetei și o scoase de pe cap. Câteva ace se desprinseră și șuvițe strălucitoare de păr îi cuprinseră gâtul și umerii. Își ridică scurt fața înspre soare, oftând. La cât de bine o cunoștea Jack, știa că nu fusese un oftat de mulțumire sau de ușurare. Deși profilul ei era fermecător, buzele îi erau strânse și nefericite.

– Mă bucur că suntem prieteni din nou, spuse el, testând apele.

Îi aruncă un zâmbet scurt și întrebător.

– Desigur că suntem prieteni. Întotdeauna vom fi prieteni. Cel puțin, așa sper, adăugă ea.

– Eu sper la mai mult de-atât, Lia, zise el.

Îi aruncă o privire îngrijorată pe sub gene.

– Serios? Ai decis până la urmă să fii protectorul meu?

El o opri în drum.

– Am mai discutat asta. Nu te voi transforma într-o curvă.

Folosise în mod special termenul obscen, sperând să o sperie ca să-și revină.

– Nu? Ești magician? Mă poți transforma în ceva mai pe placul tău? Pocni din degete. Poate o prințesă de poveste? Ar fi drăguț și foarte potrivit.

– Foarte amuzant, rosti el. În ceea ce aș vrea să te transform, așa cum presupun că știi deja bine de tot, este o soție. Soția *mea*, mai exact.

Ea începu să meargă într-un ritm atât de alert, încât fu nevoit să mărească pasul ca să o prindă din urmă.

– Jack, știi că asta nu e posibil și e momentul să accepți, spuse ea.

El o îndreptă spre mesteacănul aflat pe malul râului. O bancă frumoasă din fier forjat, adăpostită de umbra ramurilor înfrunzite și aplecate, oferea un spațiu destul de îndepărtat de casă și de grădinile principale pentru a nu fi deranjați.

– N-am să accept nimic de genul ăsta.

O împinse ușor în umăr, iar ea se lăsă pe bancă cu ceea ce el ar fi descris drept o încruntare încântătoare.

Privirea ei era suficient de tăioasă pentru a-l tăia feliuțe, iar el nu se putea gândi decât la cât de adorabilă era când se înfuria pe el. Nu dorea nimic altceva decât să o întindă pe iarba moale, să îi înlăture încet hainele și să îi devoreze corpul gol și superb din cap până în picioare. Ardea de dorința să o simtă pe dinăuntru, împingându-se cu putere în ea, simțindu-i strânsoarea până ce atingea eliberarea supremă.

Ori îl aducea în pragul nebuniei, ori îl umplea de dorințe nesatisfăcute.

Își propti un picior pe bancă și un braț pe coapsă.

– Ce ți-a spus sora mea de te-a convins să nu te măriți cu mine?

– Ești de-a dreptul obtuz, spuse ea exasperată. Se pare că ai preferat să uiți că de fapt n-am fost de acord să ne căsătorim. Ba chiar dimpotrivă.

– În urma evenimentelor de la balul de la curte, aș susține chiar opusul.

– Dacă mai menționezi nenorocitul ăla de bal o singură dată, voi fi nevoită să recurg la măsuri disperate.

– Cum ar fi?

Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Mă gândeam să te împușc. Așa măcar nu o să mă mai bați la cap.

Când el râse, gura ei se strânse într-un zâmbet reținut. Își aranjă boneta în brațe și își lăsă privirea să zăbovească pe râu.

Jack era mulțumit să-și rețină înflăcărarea pentru a lăsa peisajul să-și exercite magia. O briză blândă făcu stuful să tremure, și libelulele zburau în zigzaguri amețitoare pe suprafața apei. Cele câteva bărci micuțe care treceau îi dădeau locului un aer bucolic ce îl plictisea de obicei. Dar de data asta îl făcu să se gândească la Stonefell și să se întrebe cum se desfășura viața acolo în absența lui. Aproape că îi lipsea, ceea ce era o senzație nouă. Vechia moșie fusese întotdeauna mai mult o povară decât altceva. Uneori, se simțea ca o piatră de moară în jurul gâtului său, sugrumându-l.

Dar acum, un alt sentiment îl depășea încet pe cel de neplăcere, strecurându-i-se în suflet cu atâta discreție încât aproape îl rată. Era vorba de o mândrie pe care o avea față de Stonefell și recunoașterea faptului că era un loc vechi nobil și frumos, care merita salvat. Nu putea să nu se gândească la faptul că salvarea acestuia era mai mult o onoare decât o povară.

Trăsăturile Liei se limpeziseră acum și aveau o frumusețe senină. Locul ei era la țară, și când se gândea că o va duce înapoi la Stonefell ca mireasă a lui, nerăbdarea îi străbătea corpul, alături de un optimism pe care nu îl mai simțise de mult. Cu ea alături, pentru a-l ajuta și a-l iubi, ceea ce înainte fusese o povară părea să devină ceva ușor.

– Abia aștept să mă întorc, spuse el. La Stonefell.

Ei îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă la ce se referea. Când reuși, privirea i se îngustă.

– Ai băut?

– Sigur că nu. Îți spun doar că abia aștept să mă întorc acasă, mai ales cu tine. Ca soția mea, adăugă el, punând accent pe ultimele cuvinte.

– Dacă vrei să mă duci la Stonefell ca soția ta, ar fi mai mult o retragere forțată, de vreme ce am fugit de mama ta.

– O să accepte ea asta.

– Mă îndoiesc.

– Lia..., începu el nerăbdător.

– Foarte bine, spuse ea, retezându-i vorba din gură. Asta înseamnă că ai decis să accepți investițiile lui Leverton și ale lui Sir Dominic în exploatarea minieră?

– Cine ți-a spus despre asta?

– Gillian. A zis că sunt destul de decișă în privința asta, dar că tu eziți.

El blestemă în barbă, dorind să o stranguleze pe Gillian, alături de mama și de sora lui, ca să fie sigur. Nu făceau decât să complice o situație incredibil de simplă.

– Chiar dacă le apreciez susținerea, spuse el, nu este încă suficient de clar dacă mina va aduce suficient profit încât să le justifice investiția. După cum îți poți imagina, nu doresc să mă afund și mai mult în datorii dacă acesta este cazul.

– Gillian pare să creadă că afacerea este una viabilă.

– Nu știe chiar tot, spuse el.

– Mă gândeam eu că era prea optimistă, zâmbi ea cu amărăciune.

„Fir-ar!" Își tăiase singur craca de sub picioare.

– Probabil va fi foarte profitabilă la un moment dat, dar aceste lucruri au nevoie de timp. Asta e tot ce spun.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Stonefell nu dispune de timp, așa cum știm amândoi. Nu-ți permiți să te însori cu mine, Jack, și ceea ce-mi spui dovedește asta. Ai nevoie de o soție bogată, și cât mai repede.

Hotărârea din vocea ei îi ridică părul pe ceafă.

– Chiar nu e atât de rău, spuse el ferm.

– Ba e atât de rău, și știi asta. Cu toții o știm. Dacă te-ai însura cu mine nu am face decât să înrăutățim situația. Și refuz să fiu motivul ruinei moșiei Stonefell.

El își înfipse piciorul în pământ. Încruntându-se de deasupra ei, își așternu pe chip cea mai cumplită căutătură.

– De vreme ce nu mai ești pe scenă, țin să-ți amintesc că astfel de afirmații dramatice nu mai sunt necesare.

Lia pufni.

– Eu am să hotărăsc ce este necesar în viața mea, Jack. Nu mă poți forța să mă mărit cu tine. Și sunt destul de sigură că mama și sora ta îmi vor susține decizia.

– Lia..

– Avem doar două opțiuni. Fie mă iei de amantă, fie ești de acord să mă ajuți să-mi găsesc un protector. Dacă nu vei alege nici una

dintre opțiuni, voi continua cu planul inițial de a-mi găsi singură un protector.

Reușise să îl înghesuie din nou la colț. Lia își dorise mereu ce era mai bun pentru el, și dacă asta însemna că trebuia să-și sacrifice propria fericire, ar fi făcut-o fără ezitare. Îl iubea la fel cum iubea și Stonefell, poate mai mult decât pe el. Alese să nu se gândească la asta pe moment.

În mintea ei, ea decisese perfect rațional că însurătoarea cu ea nu avea cum să îi rezolve vreuna dintre probleme. Dar când venea vorba de Lia, Jack se simțea oricum, numai rațional, nu. Ea era a lui. Fusese întotdeauna a lui, înțelese el, așa cum și el fusese întotdeauna al ei. Ideea de a nu o avea în viața lui era de neconceput.

Cât despre ideea de a o avea amantă, asta era de neconceput. El nu era tatăl sau unchiul lui. Dacă ar fi acceptat asta, ar fi dezonorat-o și într-un final asta i-ar fi distrus pe amândoi.

„Așa că fă-i jocul și câștigă niște timp."

– Foarte bine, spuse el. Să zicem că sunt de acord cu planul tău nebunesc. În ce constă el, de fapt?

Gura ei rămase căscată de uimire.

– Adică vrei să spui că tu chiar m-ai lua de amantă?

– O să vedem. Și el putea negocia strict. Am nevoie să-ți cunosc condițiile mai întâi. Și am nevoie de timp să iau o decizie. Asta nu e ceva ce un bărbat poate decide în grabă.

– Poate, dar să nu ai senzația că am să te las să o lălăi așa la infinit, Jack Easton, spuse ea cu suspiciune. N-am să te las să mă manevrezi.

– Nici n-am să încerc. Deci, condițiile tale?

Ea îi aruncă o privire înainte să ridice trei degete.

– Ai trei săptămâni. Dacă nu iei o decizie în acest răstimp, o să mă descurc singură.

Era mai mult timp decât avea nevoie, dar era o condiție stranie.

– De ce anume trei săptămâni?

Lia roși, foindu-se pe bancă.

– E un număr bun, întreg, spuse ea.

Jack decise să treacă acest lucru cu vederea pentru moment.

– În regulă, accept această condiție. Altceva?

– Dacă decizi să nu fii protectorul meu, am nevoie de ajutorul tău pentru a concepe niște teste.

Mintea lui se goli.

– Teste.

– Da, teste, spuse ea cu curaj. Pentru posibilii protectori.

– Ce fel de teste?

Ea dădu din mână vag.

– Știi tu.

– Ba chiar nu știu. Poate ai putea fi puțin mai clară.

Obrajii rumeniți de adineauri se aprinseră acum cu furie.

– Ăăă, un test de sărut, de exemplu.

El se holbă la ea, creierul lui având dificultăți în a funcționa.

– Care ar fi scopul unui astfel de test?

– Voi fi evident nevoită să-mi sărut protectorul, așa că vreau să fiu sigură că fac ce trebuie. Asta și alte lucruri, adăugă ea.

El nu-și putu reține un hohot.

– Drăguțo, m-ai sărutat foarte bine în seara aceea, te asigur.

– Asta era diferit.

– De ce? Aproape că începea să se distreze. Aproape.

– Pentru că erai tu, izbucni ea.

„Ah!"

– Înțeleg. El își mângâie bărbia, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Și ți-a făcut plăcere să mă săruți?

Ea îl privi cu o expresie de antipatie profundă.

– Știi ce, cred că ești pur și simplu prea enervant ca să-mi fi protector. Ai de gând să mă ajuți sau nu?

El fu nevoit să își înghită zâmbetul.

– Poate că nu înțeleg scopul testului sărutului.

– Presupun că cineva poate înțelege multe din modul în care un domn sărută o doamnă, corect? De exemplu, dacă este genul de om care își tratează amanta cu considerație și respect. Ea dădu din mână. Deci... la ce fel de săruturi ar trebui să fiu atentă? Ce ar putea sugera posibilitatea ca un bărbat să nu fie un candidat bun pentru rolul de protector?

– Dacă încearcă să te forțeze, cam ca Sir Nathan, cred că ăsta ar fi un indiciu destul de bun, rosti Jack sarcastic.

Ea sări în picioare.

– Dacă n-ai de gând să iei asta în serios...

– Iartă-mă, drăguțo, spuse el pe un ton cât putea de gentil în timp ce o împingea ușor să se așeze din nou. Iau asta foarte în serios.

Nu era nici o șansă pe tot pământul lui Dumnezeu să lase alt bărbat să o sărute, doar dacă nu cumva era un pupic pe obraz de la o rudă sau un prieten.

Ea se așeză cu un mormăit.

– Atunci continuă, te rog, Jack! Fundul începe să-mi amorțească de la statul pe băncile astea de fier.

Fu nevoit să se lupte cu sine pentru a-și alunga din minte imaginea fundului ei gol, care s-ar fi potrivit perfect sub trupul lui dezbrăcat.

– Foarte bine. Dacă un bărbat încearcă să fie libertin cu tine, trebuie să îl oprești de îndată.

Lia se încruntă.

– Dar deja e destul de libertin de vreme ce îi permit să mă sărute.

– Mă refer la libertăți ulterioare, desigur. De exemplu, dacă încearcă să-și bage limba în gura ta.

Lia se crispă.

– Am înțeles. Dar la un moment dat va dori să facă și asta, nu?

Jack îi zâmbi blând.

– Va insista. Știu că va face asta.

Ea se jucă cu panglicile de satin ale bonetei.

– Atunci presupun că va trebui doar să mă obișnuiesc cu asta. Deși poate aș putea impune o regulă că își poate folosi limba doar când îi permit eu.

– Asta e ridicol. Nici un bărbat în toate mințile nu va accepta o astfel de regulă de la amanta lui.

– Ah, fir-ar, murmură ea. Sunt sigură că ai dreptate.

– Va dori să facă și alte lucruri, spuse el.

Ea începu să pară ușor alarmată.

– Ce fel de lucruri?

– Genul de lucruri pe care le-am făcut în seara aceea.

– Hm, dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mi-a plăcut acel interludiu destul de mult. Deci e un semn bun, nu?

– Ți-ar plăcea să o faci cu bărbați care îți sunt practic străini?

Strâmbătura ei foarte puțin ascunsă sugera că nu.

– Presupun că va trebui să mă obișnuiesc cu asta, nu?

– Dacă n-o vei face, s-ar putea să ai probleme și cu alte cerințe fizice. Și unii bărbați au gusturi foarte particulare. Ciudate ar fi un termen mai potrivit. Da, o spunea cam prea pe șleau, dar era adevărul. Întreab-o pe mama ta dacă dorești o explicație mai detaliată.

Ea se sprijinea de spateaza băncii, rozându-și o unghie cu mintea aiurea, dar acel comentariu o făcu să se îndrepte într-o clipă.

– Mama este ultima persoană pe care aș întreba-o, spuse ea scurt. Așa că nu mai sugera asta.

Ceva era cu adevărat în neregulă – chiar mai în neregulă decât conversația lor stranie de până atunci.

– Cum dorești.

I se păru interesant – și tulburător – că era atât de răscolită. Era evident că avea ceva de-a face cu mama ei. Dar o cunoștea pe Lia foarte bine, și subiectul era încheiat, cel puțin pentru moment.

Ea se ridică în picioare și își trase boneta pe cap, legând o fundă cu o eficiență rapidă.

– Să înțeleg că discuția noastră s-a încheiat, spuse el.

– Așa este. Îi aruncă o privire mai demnă de o educatoare sau de o fată mare revoltată decât de o curtezană. Sunt sigură că voi avea mai multe întrebări pe viitor. Dar acum am să te rog să reții chestiunile esențiale. Ai trei săptămâni să decizi dacă vrei să mă accepți ca amantă sau să mă ajuți să găsesc candidatul potrivit pentru așa ceva. Limpede?

– Limpede precum cristalul, răspunse el cu un zâmbet blând.

– Bun. Atunci sugerez să ne întoarcem în casă. Ceilalți se vor întreba unde suntem.

El o apucă de braț.

– Un moment. Am și eu o condiție.

Deși era cu câțiva centimetri mai scundă, Lia tot reușea să transmită senzația că se uita în jos la el. Semăna foarte bine cu prințesa care ar fi trebuit să fie.

– Ce este? întrebă ea.

– Insist să am drept de veto.

– Drept de veto la ce?

– La potențialii tăi protectori, desigur. Dacă nu mi se par acceptabili, va trebui să îi refuzi.

Ea păru pe moment perplexă, dar apoi privirea i se îngustă și sprâncenele i se împreunară într-o linie iritată.

– Asta este ridicol! Știindu-te pe tine, nu vei fi niciodată de acord cu vreun bărbat.

– Asta este singura mea condiție. Dacă vrei ajutorul meu, îți sugerez s-o accepți. Dacă nu, ești pe cont propriu. Și amândoi știm cât de bine te-ai descurcat până acum.

Ea se holbă la el pentru câteva secunde bune.

– Poți să te duci de-a dreptul la naiba, Jack Easton, spuse ea într-un final.

Apoi se smulse din mâna lui și plecă furtunos.

Capitolul 21

– Chiar îți dorești să te însori cu mine? izbucni Lia.

Părea imposibil. Fusese considerată o paria de lumea bună, și iată apăruse o altă cerere în căsătorie absolut respectabilă, a doua în tot atât de multe săptămâni.

Propunerea lui Jack fusese de înțeles, de vreme ce se simțea responsabil pentru ea – deși astea erau niște prostii. Dar aceasta însă era foarte surprinzătoare.

Sebastian Sinclair, stând alături de ea pe canapeaua din salonul familiei Hunter, fu luat prin surprindere de răspunsul ei șocant.

– Da, de fapt, chiar vreau asta. N-aș glumi niciodată despre ceva atât de serios ca mariajul, domnișoară Kincaid.

Când bebelușul pufni protestând, Lia înțelese că ținea micul corp al lui Dom prea strâns la pieptul său. Își slăbi strânsoarea și îl așeză pe umăr.

– Trebuie să recunosc că sunt confuză, spuse ea. Erai foarte convins la balul mascat al domnului Welby că nu doreai nici să te măriți cu mine, nici să mă iei de amantă.

– Nu te-aș insulta niciodată plănuind să îmi fii amantă. Dar în ceea ce privește alte... Ridică din umeri. M-ai luat pe nepregătite. Tinerele doamne nu prea propun mariajul domnilor pe care îi cunosc de foarte puțin timp.

– Aproape deloc, spuse ea ironic. Mai ales la un bal mascat scandalos, unde atmosfera nu este de obicei propice pentru gândirea rațională. Îmi imaginez că toate femeile acelea mai mult dezbrăcate ar fi fost o distragere a atenției, în primul rând.

O roșeață îi coloră pielea bronzată.

– Mai bine lăsăm acea ocazie nefericită în trecut, acolo unde îi e locul.

Liei i se păru interesant că bărbații din viața ei păreau mai rușinați de chestiunile sexuale decât femeile. Deși amuzant, era și enervant, pentru că împiedica o discuție sinceră când aceasta era necesară.

– Foarte bine, dar tot sunt surprinsă de oferta dumneavoastră, domnule. Deși în mod evident sunt și flatată, adăugă ea.

– Nu păreți flatată, spuse el sec.

Când Dom se foi, pe jumătate treaz, ea îl bătu ușor pe spate.

– Sunt de acord că ne înțelegem bine când ne întâlnim la evenimente sociale, dar în afară de asta, nu-mi pot imagina un singur motiv pentru care v-ați dori să-mi faceți o propunere de acest fel.

– Nu puteți?

Zâmbetul lui era suficient de cald încât să o facă să se înroșească, deși mai mult din disconfort decât de plăcere. E adevărat, era un bărbat foarte chipeș, cu părul său de culoarea grâului și ochii verzi pătrunzători. Și așa cum subliniase și Gillian, era incredibil de bogat și provenea dintr-o familie bună. O cerere în căsătorie de la Sinclair ar fi fost mană cerească pentru majoritatea femeilor.

– Sunteți tare amabil, spuse ea, zâmbind forțat. Dar căsătoria cu mine nu vă va propulsa în lumea bună. Ba chiar dimpotrivă.

– Nici că-mi pasă ce părere are societatea despre mine. În plus, nu sunteți adunată de pe străzi. Într-adevăr, aveți susținerea unor membri foarte puternici și bine plasați ai lumii bune.

Lia mută bebelușul adormit într-o poziție mai confortabilă pe umărul ei, în timp ce mintea ei obosită se chinuia să dea un răspuns adecvat. Și-ar fi dorit să se poată strecura într-un colț liniștit și să doarmă. Viața părea să devină din ce în ce mai complicată cu fiecare minut ce trecea, iar o cerere în căsătorie de la Sinclair nu făcea decât să adauge și mai multă presiune.

Când ea nu răspunse, el îi aruncă un zâmbet seducător și provocator.

– Nu, doresc să mă căsătoresc cu dumneavoastră fiindcă vă plac, adăugă el. Destul de mult, după cum încep să descopăr.

Dacă Lia ar fi avut un pic de minte, ar fi sărit să-i accepte propunerea, dar părea că mintea îi fusese suprimată de evenimentele ultimelor săptămâni – și de Jack.

– Sunteți o femeie frumoasă, domnișoară Kincaid, spuse el, totodată blândă, inteligentă și extrem de practică. Nu discutați încontinuu de ultimele bârfe sau de modă și nu vă pasă de idioțeniile lumii bune. Se întinse și atinse ușor capul bebelușului. Vă pasă de lucruri obișnuite, de zi cu zi, precum bebelușii. Și din ce-mi pot da seama, preferați viața la țară, la fel ca mine.

Deși amabil, monologul lui suna mai mult a listă de cumpărături decât a cerere în căsătorie – sec și puțin *prea* normal.

– De fapt, adăugă el, cred că avem o perspectivă similară despre lume, una care ne-ar putea ajuta să fim un cuplu bun și trainic.

– Despre ce perspectivă vorbim? întrebă ea cu grijă.

– Suntem amândoi oameni din exterior care și-au croit propriul drum. Nu depindem de alții pentru fericirea noastră, nici nu le permitem să ne stea în calea a ceea ce dorim să obținem. Dacă trebuie să o facem singuri, o facem. Toate astea ne face foarte potriviți și am duce o viață bună și satisfăcătoare împreună.

Analiza lui era probabil adevărată, dar Lia se săturase până peste cap să stea pe dinafară, uitându-se înspre familia altcuiva și dorindu-și să facă parte din ea. Doar o dată își dorea să aparțină, complet și cu adevărat. Pe cât era el de plăcut, ea știa că nu ar fi avut acest sentiment de apartenență alături de Sebastian Sinclair. Era ceva în el care părea aproape detașat, deși într-un mod prietenos, de parcă emoțiile puternice erau ceva mai degrabă deranjant în loc să fie ceva de dorit.

– Domnule, sunt cu adevărat flatată de propunerea dumneavoastră, dar...

– Dar răspunsul este nu, spuse el amar. Mă așteptam la asta, dar mă gândeam să încerc totuși.

Ea se holbă la el.

– Vă așteptați să spun nu?

– Inima vă este dăruită altcuiva, cred, spuse el blând.

Nu își putea imagina căsătoria cu altcineva decât cu Jack, și în mod sigur nu se putea căsători cu cineva atât de drăguț ca Sinclair. Merita mai mult decât o soție posomorâtă care suspina după alt bărbat.

– Îmi pare rău, spuse ea neajutorată.

– Nu aveți de ce. M-am bucurat de timpul nostru împreună, și sper că putem continua să fim prieteni.

– Desigur.

Pe cât de mult o plăcea, expresia lui liniștită îi spunea că nu îi frânsese inima. De fapt, privirea lui fugară către ușă sugera că acum era la fel de nerăbdător să încheie conversația lor jenantă cum era și ea.

Ținând bebelușul aproape cu brațul, ea îi întinse o mână.

– Mulțumesc, domnule. Vă rog, credeți-mă când vă spun că apreciez cu adevărat prietenia dumneavoastră.

El o luă de mână, cu privirea pătrunzătoare și sinceră.

– Nu trebuie să faceți asta, să știți.

Ea ridică o sprânceană.

– Să vă luați un protector, spuse el. Oferta mea de căsătorie nu este retrasă. Dacă simțiți vreodată că nu aveți altă opțiune, vă rog amintiți-vă că aveți.

Lia fu nevoită să clipească pentru câteva secunde.

– Mulțumesc, șopti ea într-un sfârșit.

El se apleca peste mâna ei, când ușa se deschise, și Jack intră în cameră. Smithwell se îngrămădea în spatele lui, cu o expresie îndurerată pe față.

– Marchizul de Lendale, majordomul anunță cu o demnitate înțepată.

– Ce naiba faci, Sinclair?

Jack aproape că urlă când se apropie de ei.

– Îi urez domnișoarei Kincaid o seară plăcută, spuse Sinclair. Nu că ar fi treaba ta.

– Este treaba mea când aleasa mea are o întâlnire intimă cu un străin.

– Dumneavoastră și Lendale sunteți logodiți? o întrebă Sinclair pe Lia, în mod evident surprins.

– Nu, nu suntem, spuse ea ferm.

– Doar că nu am anunțat asta încă, spuse și Jack aproape în același timp.

Când Sinclair îl studie pentru câteva momente, privirea pe care i-o întoarse Jack era atât de ostilă că Liei i se ridică părul pe ceafă.

– Am înțeles, murmură Sinclair într-un final. Apoi îi zâmbi Liei. Ei bine atunci, am să vă urez noapte bună. Vă rog amintiți-vă ce v-am spus, domnișoară Kincaid. Vorbesc serios.

– Așa am să fac, răspunse ea.

Sinclair dădu scurt din cap înspre Jack.

– Ești un bărbat norocos, Lendale. Sper că înțelegi asta.

Animozitatea lui Jack nu scăzu o secundă. Se încruntă la Sinclair până ce bărbatul părăsi camera, urmat de Smithwell.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Jack, întorcându-și atenția spre Lia.

– Ca să-l parafrazez pe domnul Sinclair, nu e treaba ta. Dom începuse iar să se agite, așa că Lia îl coborî cu grijă în leagănul de lângă canapea, bătându-l ușor pe piept. Și te rog să cobori vocea. Deranjezi bebelușul.

– Foarte bine, spuse el încet. Dar tot vreau un răspuns. Și de ce mă rog ești singură cu el în primul rând?

Ea era pe punctul de a-i face observație, când ușa se deschise din nou. Chloe, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de mătase purpurie, intră în cameră.

– Bună seara, Lord Lendale, spuse ea zâmbindu-i cu căldură. Ce drăguț din partea ta să ne vizitezi! Poți să stai cu Lia în timp ce noi suntem la petrecerea lui Lady Fernton.

Jack se înclină scurt.

– Lady Hunter, nu mi-am dat seama că sunteți pe punctul de a ieși în oraș. Sper că nu vă deranjează vizita mea.

– Doamne, de ce ar face-o? întrebă ea.

– Pentru că nu voi fi însoțită de nimeni? întrebă Lia cu speranță.

Chiar nu voia să fie singură cu Jack acum. Avea cu siguranță să o chestioneze în legătura cu vizita lui Sinclair și să înceapă o altă ceartă despre căsătoria lor.

Chloe dădu din mână cu nepăsare.

– Prostii! Lord Lendale e aproape ca din familie, nu? Ai spus-o și tu de sute de ori draga mea. În plus, nu vreau să te plictisești sau să te simți însingurată, stând aici singură.

Mai degrabă Chloe și Sir Dominic se temeau ca ea să nu se strecoare afară și să facă ceva scandalos, să meargă la un alt bal mascat sau la vreo sindrofie similară. Lia nu se putu abține să nu se întrebe dacă îl rugaseră pe Jack să vină și să o păzească.

– M-aș bucura să stau acasă și să mă odihnesc, spuse ea. De fapt, e posibil să mă culc destul de devreme. Încă sunt extenuată de la ăăă... excursia încântătoare de ieri de la conacul lui Lord Peckworth.

Jack pufni, făcându-și clară opinia față de afirmația ei absurdă. Lia se încruntă spre el.

– Înțeleg perfect. Ochii lui Chloe sclipiră de înțelegere și amuzament. Și este foarte drăguț din partea ta să stai cu Don, de vreme ce dădaca se simte cam rău. Însă camerista mea va avea grijă să îl culce, așadar nu este nevoie să ai grijă de el dacă nu vrei.

– Nu e nici o problemă, spuse Lia. Îmi face plăcere, sincer.

Chloe se uită în leagăn pentru a-și cerceta fiul, îndreptându-i buclele cu o mângâiere blândă.

– Cred că va dormi tot restul serii.

– Am să-l pun în pat în curând, spuse Lia.

– Da, după ce vorbim, zise Jack.

„Fir-ar!"

Clar nu avea cum să scape de bărbatul acela afurisit. Lia nu știa cât timp ar mai fi putut să îi reziste, mai ales când arăta atât

de chipeș în haina sobră, dar croită cu gust, care îi evidenția umerii cu un efect minunat. Nimeni nu arăta mai atractiv în haine de seară decât Jack.

Chloe o sărută pe Lia pe obraz.

– Bucură-te de conversația ta cu Lord Lendale, draga mea.

– Da, abia aștept, răspunse ea sec.

Mătușa sa dădu din cap către Jack și se îndreptă spre ușă, oprindu-se pentru a-i face cu ochiul șmecherește Liei înainte de a ieși.

Părea că întreaga familie a Liei conspira împotriva ei. Dacă ar fi fost după ei, s-ar fi căsătorit cu Jack până la sfârșitul săptămânii.

Desigur, dacă ar fi știut informațiile pe care i le dăduse Lady Anne, poate că s-ar fi răzgândit. Lia fusese prea tulburată, ba chiar îngrozită, ca să îi spună lui Chloe sau lui Gillian.

Dar trebuia să îi spună lui Jack. Nimic din ceea ce încercase până atunci nu îi oprise încercările, incluzând cererile ei ridicole de ajutor pentru a-și găsi un protector. Cu orice l-ar fi lovit, el o para. Asta îi lăsa o singură armă în arsenal, dar detesta ideea, căci l-ar fi rănit și pe el la fel de mult ca pe ea.

Flăcările încă ardeau în privirea lui, dar dincolo de norii negri se întrezărea lumină și căldură, precum și multă îngrijorare. Lia trebui să se opună impulsului de a i se arunca în brațe și de a izbucni în lacrimi. Era atât de sătulă de lupta cu problemele care veneau una după alta. Mai demult, Jack fusese acolo întotdeauna pentru ea, îndreptând răutățile care îi tulburau viața. Tentația de a-l lăsa să facă asta în continuare era atât de puternică, încât o înspăimânta.

Trebui să-și amintească faptul că *el* era acum cauza multora dintre problemele ei. Dacă Jack ar fi lăsat-o pur și simplu în pace, ar fi putut să pună în aplicare planul cu care să se susțină pe ea și pe buni. Și apoi el și-ar fi putut vedea de viață, găsindu-și o mireasă adecvată și având grijă de moșie.

– Care e problema, draga mea? întrebă el blând.

Ezită înainte să răspundă:

– Nimic, sunt doar puțin obosită.

– Atunci hai să stai jos și lasă-mă să am grijă de tine. Zâmbetul lui seducător o trase fără împotrivire înspre el. Îți voi masa picioarele dacă vrei. Știu ce mult îți place asta.

– N-ai să faci așa ceva, spuse ea, încercând să pară scandalizată.

Făcuse asta de mai multe ori când erau copii, după ce alergaseră prin zăpadă sau merseseră să călărească pe vreme rece. Picioarele

ei erau mereu reci, de vreme ce cizmele îi erau inevitabil vechi și subțiri, deseori găurite. Iar Jack se îngrijora invariabil că va răci.

– Atunci stai doar și vorbește cu mine. O luă de mână și o conduse pe canapea lângă el. Uite, acum nu îți e mai bine? murmură el în timp ce îi punea un braț relaxat peste umeri. Degetele lui se jucară cu micile încrețituri din capătul mânecii ei.

– Nu chiar. De fapt, te porți foarte nepotrivit.

– Tu și Sinclair v-ați purtat la fel de nepotrivit, din ce am putut eu să văd. Și e momentul să îmi răspunzi la întrebare. De ce erai singură cu ticălosul ăla până la urmă?

Ea se foi ca să scape din strânsoarea lui.

– Sinclair nu e ticălos, și nu e treaba...

Jack o apucă ușor de bărbie, făcând-o să tacă.

– Ba da, draga mea, este.

Ea se încruntă la el, dar el era complet indiferent.

– Ești atât de enervant, spuse ea.

– Știu, dar oricum mă iubești.

De vreme ce nu putea să contrazică această afirmație, scoase limba la el.

– Mai fă asta o dată și voi fi nevoit să te sărut, spuse el, licărul seducător întorcându-se în privirea sa.

– Dacă chiar trebuie să știi, Sinclair m-a cerut în căsătorie, spuse ea, știind că îl va enerva.

Ei bine, era puțin mai mult decât nervos, luând în considerare flăcările din privirea lui. Trăsăturile îi deveniră de piatră.

– Fir-ar să fie de nenoro..., spuse el.

Lia îi înfipse o mână în piept.

– L-am refuzat, așa că nu te apuca să fierbi.

– Chiar sper că ai făcut bine și l-ai refuzat, de vreme ce te vei mărita cu mine.

– Nici cu tine nu am să mă mărit, Jack. Am discutat asta ieri. Știi foarte bine care sunt condițiile mele.

– Știu că ai înnebunit dacă ai senzația că am să te las să urmezi un plan nebunesc de a deveni curtezană. Făcu o pauză scurtă. Sau să te măriți cu altcineva decât mine.

– E pur și simplu imposibil, știi asta, spuse ea, începând să dispere.

El o mângâie pe obraz.

– Iubire, nu este. Sunt de acord că există un număr de obstacole ce trebuie înlăturate, dar avem susținerea familiei. Asta contează mult.

Familia Leverton și familia Hunter vor face tot ce pot ca să ne netezească drumul, și sunt sigur că o putem convinge pe ducesa văduvă de Leverton și pe bunica lui Gillian să ne fie alături.

– Dar familia *ta* nu va fi de acord.

– Anne e în regulă, a spus deja asta. Cât despre mama, se va obișnui cu asta, mai ales când va avea șansa să te cunoască cu adevărat.

– Nu va fi așa.

Lia își strânse buzele pentru a înghiți greața care începea să se facă simțită în stomac.

– Despre asta ați vorbit tu și cu Anne ieri?

Ea încuviință, urând că va fi obligată să îi spună. Pieptul i se strânse, împiedicând-o să respire adânc.

Jack se lăsă pe speteaza canapelei și își încrucișă brațele, distanțându-se puțin de ea. Deși știa că trebuia să se simtă ușurată, îi lipsea căldura lui și sentimentul că, atunci când era aproape, nimic nu ar fi putut să o rănească cu adevărat.

Dar asta era o iluzie. În curând, Jack va fi dispărut din viața ei de tot.

– Orice ar fi, mai bine mi-ai spune ca să scapi de gândul ăsta, spuse el cu calm.

– Este... este despre mama mea.

El încuviință încurajator.

– Și tatăl tău.

Jack nu se mișcă, dar corpul lui păru să se încordeze.

– Continuă!

În timp ce repovestea istorioara îngrozitoare, expresia lui abia se schimbă. O mică încruntare i se ivise pe frunte, dar nu o întrerupse și nu părea deloc îngrozit, așa cum se așteptase ea.

– Deci, înțelegi, spus ea concluzionând. Nu m-aș putea mărita niciodată cu tine, chiar dacă toate celelalte probleme ale noastre ar fi rezolvate. Mama ta detestă toate femeile Kincaid, și pe bună dreptate. N-ai putea să o convingi niciodată să mă accepte în familie după ce au făcut bunica și mama mea.

– Înțeleg ceea ce mi-ai spus despre draga ta mamă, spuse el. Dar nici tu, nici Rebecca nu ați făcut niciodată ceva pentru a-mi răni mama. E o prostie să crezi altceva.

Ea nu se putu abține să nu rămână cu gura căscată de uimire.

– Dar știi cât de rănită a fost Lady John când buni s-a mutat la Stonefell. A fost foarte dificil pentru familia ta timp de ani buni.

El ridică din umeri.

– Relația unchiului meu cu Rebecca era problema lor și doar a lor. Pe cât de mult îi displăcea mamei mele, n-a avut un impact prea mare asupra vieții ei.

– Cum poți spune asta? întrebă Lia. Ura să vină la Stonefell din cauza asta.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet sardonic.

– Am să-ți spun un secret, draga mea. Mama detesta să vină la Stonefell pentru că urăște viața la țară și mereu a urât-o. Într-o mare măsură, s-a folosit de prezența Rebeccăi pentru a evita vizitele în acel loc.

– Serios? întrebă Lia cu neîncredere.

– Serios. Și dacă aș fi știut că asta te-a îngrijorat atât de mult în copilărie, ți-aș fi spus-o de ani buni. În ceea ce privește resentimentele mamei față de tine, refuz să le accept. Ești o victimă inocentă a întregii situații, Lia, așa cum este și sora mea.

– La fel ca tine, adăugă Lia încet. Sora ta mi-a spus ieri că n-am fost avantajați de cei mai în vârstă ca noi.

– Avea dreptate.

Jack aproape că nici nu clipise când îi spusese despre aventură. Nu avea sens, decât dacă..

– Jack, n-ai părut foarte surprins despre ce ți-am spus de mama mea și lordul John. Știai deja de aventură? Lady Anne a spus că nu.

El oftă.

– Tata a făcut câteva comentarii voalate de-a lungul anilor, la fel și unchiul meu. Presupun că n-am ținut neapărat să mă gândesc la asta, așa că nu mi-am urmat suspiciunile, mai ales pentru că știam că mama se va simți umilită. Așadar, nu, nu mă miră să-mi fie confirmate bănuielile.

Ea se strâmbă.

– Îmi pare rău, a fost urât din partea lor.

– A fost, dar nu este nevoie de scuze.

– Ei bine, cineva trebuie să se scuze, spuse ea. Biata ta mamă a suferit cumplit în urma comportamentului inadecvat al familiei mele. Dacă îi vei cere să mă accepte ca soția ta vă veți otrăvi relația, și n-aș putea trăi cu acest gând.

– N-aș lăsa asta să se întâmple.

Afurisita lui de încredere în sine și aroganță o făceau să vrea să îl scuture.

– Nu ești Dumnezeu, Jack. Nu poți să faci din oameni ce vrei tu, spunându-le ce trebuie să simtă față de anumite situații – sau oameni.

– Deci îți vei sacrifica propria fericire pentru a îndrepta ceva ce s-a întâmplat acum ani buni? Ca să le fie iertate greșelile mamei tale și tatălui meu? Nu ți se pare puțin cam exagerat?

– Dacă asta este necesar. În plus, nu cred că aș putea da ochii cu Lady John, după toate lucrurile prin care a trecut.

De fapt, chiar și gândul o făcea să i se facă rău.

– Nu te-am crezut nicicând o lașă, Lia, spuse el.

Furia ei se aprinse și începu să se ridice în picioare. Dar Jack o apucă de braț și o trase înapoi.

– Discuția asta s-a încheiat, Lord Lendale, izbucni ea. Te rog să pleci.

– Lia, regret nespus nedreptatea suferită de mama, dar nu am să-mi sacrific viața – sau pe a ta – pentru a repara asta. Am trăit deja mariajul nefericit al părinților mei. O relație de acest gen mi-a fost suficientă, și nu am nici o intenție să le repet greșelile, ai înțeles?

– Jack, nu e ca și cum chiar îți dorești să ne căsătorim. O faci doar de nevoie.

El se strâmbă.

– De unde ți-a venit și ideea asta?

– Este purul adevăr.

Se smulse din mâinile lui și se ridică cu greu în picioare, întorcându-se cu spatele la el. *Era* adevărul, dat asta nu însemna că era ușor de spus. Da, ținea cu adevărat la ea și voia să o știe în siguranță, dar el voia să se însoare cu ea doar pentru că o compromisese. Era un punct de pornire îngrozitor pentru mariaj, fie că el înțelegea asta, fie nu. În cele din urmă, ar fi ajuns poate chiar să o deteste, ceea ce nu ar fi făcut decât să o distrugă.

Lia îl auzi ridicându-se în picioare.

– Este departe de adevăr. Mâinile lui mari îi cuprinseră umerii. Vreau să ne căsătorim. Foarte mult.

Ochii începură să o usture de lacrimile care stăteau să se reverse, dar se forță să rămână calmă.

– Nu contează, pentru că eu nu intenționez să mă mărit cu tine.

El o întoarse cu blândețe și îi ridică bărbia, făcând-o să se uite la el. Privirea lui era atât de blândă, încât ea aproape că putea crede că el o iubea în felul în care ea se voia iubită. Iar acest lucru îi frânse inima în zeci de mii de bucățele, ca o dantelă sfâșiată.

– Știi de ce am venit astă-seară? întrebă el.

– Ca să mă enervezi?

Râsul său era jos și gutural, trimițându-i valuri de iubire în corp, în ciuda emoțiilor sale schimbătoare.

– Nu, ci pentru că n-am putut răbda zile, nu mai zic trei săptămâni, ca să lămurim problema asta, spuse el. Te vreau, Lia, mai mult decât orice mi-am dorit vreodată. O să lămurim problema în seara asta, o dată pentru totdeauna.

Când se aplecă să o sărute, gândurile Liei se împrăștiară ca puful păpădiilor în vânt. Își impuse să se miște, să îl dea la o parte, dar membrele ei refuzau să acționeze.

De îndată ce buzele lui le atinseră pe ale ei, un urlet îngrozitor se auzi din spatele lor. Se despărțiră de parcă un gigant își pusese mâinile între ei și îi aruncase unul departe de altul.

– Fir-ar să fie! exclamă Jack. Cred că am rămas fără zece ani din viață.

Lia își apăsă ambele mâini pe piept, icnind în timp ce inima îi bătea să îi iasă din piept.

– Dom are un plânset sănătos, rosti ea cu o voce tremurătoare.

În timp ce se ducea să ia copilul, își spuse că era mai bine că se trezise și îi întrerupsese. Sărutul lui Jack era extrem de periculos. Odată ce începeau, nu era sigură că se mai putea opri.

Și știa foarte bine unde se ajungea.

– Gata, gata, puiule, spuse ea cu o voce mângâietoare în timp ce îl ridica pe Dom.

Îl legănă pe umăr, bătându-l ușurel pe spate. El începu să se liniștească, sughiță o dată, apoi începu să-și verse cina pe partea din față a rochiei ei.

Jack îi aruncă o privire și izbucni în râs.

Capitolul 22

Lia se uită în jos spre corsaj, apoi la Jack, care aproape că se îndoise de râs. Oftând, scotoci după batistă și îi șterse bărbia bebelușului. Dom părea acum la fel de fericit ca un măcăleandru primăvara, în ciuda micului accident. Gânguri în timp ce ea îl curăța, agitându-și pumnii cu bucurie

– Nu știu ce ți se pare atât de amuzant, îi spuse ea lui Jack morocănoasă. Bebelușii varsă mereu. Asta e ceea ce fac.

– Da, știu, spuse el încercând să se abțină. Doar că în sfârșit aveam șansa să te curtez într-un mod romantic, când tânărul Dominic a decis să ne întrerupă cu atâta hotărâre. E destul de ridicol, trebuie să recunoști.

Ea se strâmbă în timp ce își ștergea corsajul. Purtase minunata rochie de culoare galben pal doar de două ori și bănuia că nu va mai fi niciodată la fel, nici după o spălare temeinică.

– Cred că e foarte urât din partea ta să râzi de necazul meu, spuse ea, încercând să își păstreze demnitatea. Era o provocare, căci Dom o apucase acum de păr și trăgea cu destul de mult entuziasm.

– Ai dreptate, spuse Jack. Dar nu pot să nu mă întreb câte dintre curtezane au trecut prin situații similare. Ar fi cam deranjant pentru un amant obișnuit, trebuie să recunoști.

Lia începu să se întrebe dacă avea abilitățile necesare sau chiar norocul de a deveni o curtezană de succes. Până atunci fusese o cauză pierdută, iar acest incident prostesc nu făcea decât să sublinieze această idee.

– Acum, dragule, nu mă trage de păr, îi spuse ea pe o voce dojenitoare lui Dom. Încercă să smulgă o șuviță din mâna lui, dar el avea o strânsoare puternică pentru cineva atât de mic. Nu vrei să... Au!

Bebelușul trăsese atât de rău încât îi dădură lacrimile. Sau cel puțin așa își zise Lia. De fapt, era oricum destul de aproape de a se abandona unui acces de plâns supărător. Plângea rar, dar stresul ultimelor săptămâni o ajunsese, și în cel mai prost moment. Îl va convinge pe Jack că era și mai neputincioasă și că avea nevoie de grija lui.

– Haide, dă-mi-l pe micul năbădăios până ce nu te rănește, spuse el, întinzându-se după bebeluș.

– E murdar tot. Îți va strica haina.

– Nu e chiar așa dezastruos ca tine. Îi deschise cu grijă pumnul celui mic. Tu ești un dezastru absolut.

Deși el glumea, lacrimile îi înțepau ochii Liei. Nu numai rochia îi era distrusă, ci toată viața ei.

– Haide încoace, drăcușorule, spuse el atunci, ridicând bebelușul în brațe.

Dom acceptă acest lucru, transferându-și interesul de la părul Liei la lavaliera lui Jack.

– Ți-am spus, zise ea în timp ce urmărea bebelușul distrugând cutele apretate ale lavalierei.

Jack îi aruncă o privire lămuritoare.

– E doar o lavalieră, dragă. Acum, stai jos și odihnește-te puțin!

– Ar trebui să mă duc să mă schimb.

– Stai, rosti el pe o voce fermă.

Jack îl duse pe Dom pe hol. Îl auzi vorbind cu Smithwell, apoi se întoarse fără bebeluș, încuind ușa în spatele lui. Dacă ar fi fost cu mintea adunată, probabil că acel gest ar fi îngrijorat-o, dar toată energia ei se concentra la încercarea de a nu-și acoperi fața cu o pernă și de a nu plânge isteric.

– I-ai dat bebelușul lui Smithwell? întrebă ea în timp ce el i se alătura.

– A fost cu adevărat șocat de starea în care se afla Dom, dar am încredere că se va descurca. În plus, are o casă întreagă de slujitori care să-l ajute.

– Ar fi trebuit să mă lași să-l duc sus. Oricum trebuie să mă schimb. Își ridică gulerul de dantelă și îl mirosi ezitând. Miros îngrozitor, iar rochia acesta este distrusă. E și una dintre favoritele mele.

Vocea i se poticni.

El o aranjă astfel încât stătea cu spatele la el.

– Am să-ți cumpăr una nouă identică, spuse el în timp ce îi descheia rochia.

– Jack, ce... ce faci?

– Îți scot rochia. Tu ai zis că miroși îngrozitor.

– Nu *poți* să mă dezbraci în salonul mătușii Chloe. Ar trebui să pleci.

– În primul rând, n-am nici un gând să plec, nu, până nu terminăm de discutat.

Ea simți o lacrimă pe obraz.

– Chiar trebuie?

– Mă tem că da, spuse el, evident fără îi pară rău.

Se întinse și îi trase mânecile în jos pe brațe, învăluind-o cu căldura lui. Lia trebui să se lupte cu dorința de a se lăsa pe pieptul lui puternic, căutând adăpost.

– Și în al doilea rând? șopti ea, în timp ce el îi trăgea rochia în jos peste șolduri.

O îndemnă să se ridice puțin și o trase de sub ea. Ea se cutremură ușor, mai mult de emoție decât de aerul care brusc îi atingea pielea expusă.

– Hm? întrebă el în timp ce împăturea rochia și o punea pe podea.

– Mi-ai spus deja ce vrei să faci în primul rând, dar în al doilea rând?

El o întoarse cu fața la el, mâinile sale mari îmbrățișându-i umerii. Se uită spre fața lui chipeșă și dragă. Expresia lui era atât amuzată, cât și tandră, și îl dorea atât de mult, că întregul suflet îi tremura de dorință.

– Ah, în al doilea rând o să te dezbrac cu siguranță în salon. Nu te îngrijora, draga mea! Nimeni nu ne va întrerupe.

– Nu e asta, spuse ea amărâtă. Doar că nu cred...

– De ce plângi, draga mea? murmură el, urmărindu-i linia obrazului umed cu un deget. Ți-am spus că totul va fi bine.

Ea ridică din umeri. Faptul că nu știa cu adevărat ce se petrecea în mintea lui Jack o făcea să se simtă și conștientă de sine, și vulnerabilă. La o adică, nu era ca și cum îi dăduse inima lui pe o tavă sau îi făcuse declarații de iubire. În general, îi oferea mustrări bine intenționate, dar enervante, ceea ce părea să considere a fi suficient ca să lămurească cum stau lucrurile între ei.

Nu era.

– Nu știu, ezită ea. Presupun că sunt doar obosită.

El trecu o mână pe gâtul ei, lăsând-o să se odihnească pe piept, puternică și liniștitoare.

– Și poate puțin îngrijorată?

Ea reuși să râdă întretăiat.

– Puțin? Totul este înspăimântător, și tu știi asta.

Zâmbetul lui blând îi ridică unul din colțurile gurii.

– Să te sărut ca să treacă?

Lia își frecă obrazul și o altă lacrimă căzu.

– Nu poți. Pur și simplu, nu este posibil.

– Asta sună ca o provocare, și știi că nu pot refuza o provocare.

– Jack...

El o ridică în brațe, gura lui devorând protestele ce începuseră să i se reverse pe buze. Ea se agăță de umerii lui când se simți cuprinsă cu o pasiune căreia nu-i putea rezista. Ochii ei se închiseră și se adânci în căldura și puterea îmbrățișării lui. Era ca și cum ajunsese acasă după foarte mult timp petrecut departe, iar inima ei tânjea să se predea.

Jack îi exploră gura cu o minuțiozitate care îi smulse un icnet din adâncul gâtului. Dorința alungase orice argument, orice teamă, orice zid ridicase împotriva lui. Era un sărut dominant, care spunea

că el va lua ceea ce își dorește, când își dorește, și blestemat fie cel care îi va sta în cale.

Însă când una dintre mâinile lui îi alunecară pe sân, un gând rațional o străbătu și în starea aceea de amețeală. Ochii i se deschiseră și se trase înapoi.

Privirea lui Jack era încinsă și furioasă în egală măsură.

– Acum ce mai e? Mormăitul său gutural era străbătut de o notă de iritare masculină.

Dacă nu s-ar fi simțit lipsită de suflare, Lia ar fi râs de răspunsul lui morocănos. Dar așa, tonul jos și pătrunzător trimise o săgeată de-a dreptul între coapsele ei.

– Nu... nu cred că te-ai gândit prea bine la asta, Jack.

El pufni și se apucă să îi desfacă corsetul.

– Lia, nu prea m-am mai gândit la alte lucruri din ziua în care m-ai sărutat în biblioteca de la Stonefell.

Când ea încercă să îi înlăture mâinile, el îi ignoră eforturile nereușite.

– Jack Easton, nu poți să faci dragoste cu mine în salon.

– De ce nu? întrebă el în timp ce îi desfăcea șireturile.

– Pentru că... pentru că e nebunesc, scandalos și... complet nepotrivit pentru un bărbat cu poziția ta.

El o privi cu neîncredere.

– Zise femeia care se plimba pe la un bal de la curte.

– *Nu* mă plimbam, spuse ea în timp ce se chinuia să își țină corsetul desfăcut.

El îi împinse din nou mâinile la o parte.

– Nu știu cum am putea să-i spunem altfel.

– Un eșec total, de fapt, oftă ea.

– N-a fost un eșec total.

Îi lăsă corsetul în jos pe șale și îi mângâie unul din sfârcuri cu vârful degetului. Se strânse într-un mic dâmb, împingând materialul moale al cămășuței ei.

– De fapt, parcă îmi amintesc niște părți care au fost chiar reușite.

Vocea lui devenise groasă din nou, având acea notă care o făcea să tremure pe interior.

– Jack...

– Doamne, cât de frumoasă ești, șopti el în timp ce își freca încet palma de vârful sensibil al sânului ei.

Lia se simțea de parcă era pe punctul de a trăi cea mai frumoasă experiența din viața ei – sau una îngrozitoare, dacă l-ar fi părăsit.

Când el trase de breteaua cămășuței ei, expunându-i unul dintre sâni, ea trebui să înghită cu greutate pentru a putea să rostească vorbele:

– Cred că este o greșeală. O foarte mare greșeală periculoasă.

Degetele lui se strânseră posesiv pe sânul ei, umplând-o de senzații și de căldură. Dacă nu ar fi stat jos, s-ar fi prăbușit într-o clipă pentru că se simțea atât de bine. Fu nevoie de toată forța voinței sale ca să nu se aplece înspre el.

– Ba este opusul unei greșeli, spuse el. Totul este perfect. Ești tot ceea ce-mi doresc, Lia. Nu te îndoi de asta.

– Trebuie să mă îndoiesc. Săptămâni de emoții adunate se revărsau acum prin cuvinte. Aș aduce atât de puțin în căsătoria noastră. N-am nimic să-ți ofer.

Pentru un moment, el păru cu adevărat șocat. Apoi privirea lui deveni atât de tandră, încât Liei aproape că îi venea să plângă. El îi prinse obrazul în palmă.

– Ești suficientă doar tu, draga mea.

Ea își mușcă buza, cuprinsă de emoții contradictorii și de o dorință la fel de puternică ca o furtună de vară nemaivăzută. Când el se aplecă, mușcându-i buza de jos înainte de a o săruta, Lia se cutremură, iar corpul ei se înmuie și se udă.

– Să-ți arăt averea pe care o vei aduce mariajului nostru? murmură el în apropierea buzelor ei.

Lia era prea ametită ca să înțeleagă exact la ce se referea. Dar reuși să încuviințeze. Ochii lui sclipiră de amuzament și de dorință în timp ce se îndrepta.

– Foarte bine, doamnă. Să purcedem.

O surprinse când se ridică și o trase și pe ea în sus. Corsetul ei desfăcut alunecă pe podea.

– Ce faci? întrebă ea.

– Nu vreau să fie vreo nelămurire, așa că am să-ți enumăr avantajele, unul câte unul.

– Asta sună jenant și prostesc, murmură ea în timp ce el îi scotea acele din păr și le arunca pe masă.

Apoi el se dezbrăcă de haina sa și o abandonă neglijent pe podea.

– Tu ești cea care vrea să treacă totul pe răboj, spuse el în timp ce îi scutura părul. Mereu ai fost mai bună la numărat și la ținut contabilitatea decât am fost eu, acum că stau să mă gândesc.

– Asta așa este, admise ea. Așa cum îți poate spune și administratorul moșiei tale.

– Excelent. Atunci te poți ocupa de contabilitate de acum încolo, ceea ce este un bonus pentru mine.

Lia își dădu ochii peste cap.

– Asta devine din ce în ce mai ridicol cu fiecare clipă.

– Răbdare, iubire!

O întoarse cu fața la canapea. Apoi se așeză, lăsând-o pe ea în picioare în fața lui, ca pentru inspecție.

– Eu nu stau jos? protestă ea.

– Nu. Tu o să stai acolo ca o fetiță cuminte și o să mă lași să ilustrez multele bunuri pe care le aduci în căsătoria noastră.

Lia se înroși, simțindu-se mult prea expusă, dar și excitată de căldura privirii lui care se plimba pe corpul ei.

– Începând cu părul tău. Jack trase șuvițele groase peste umerii ei. Părul Liei era mai lung decât o cerea moda, și îi cădea într-o cascadă mătăsoasă peste sâni. Îți ador părul, spuse el în timp ce îl mângâia. E ca satinul, și când soarele îl atinge, strălucește asemenea chihlimbarului lustruit. Am avut multe fantezii în care zăceai goală în brațele mele, acoperită doar de minunatul tău păr.

– Serios? murmură ea.

Zâmbetul lui senzual îi trimise fluturi în stomac.

– Mă bucur să spun că acea fantezie e pe punctul de a se împlini.

O trase mai aproape, poziționând-o între coapsele lui desfăcute. Lia nu se putu abține să nu arunce o privire către umflătura plină care se împingea în pantalonii lui.

– Deci avem chihlimbar, pentru început, spuse el, pieptănându-i părul cu degetele. Prima bijuterie din cutia de comori care este Lia Kincaid. Să continuăm cu următoarele giuvaieruri?

Ea încercă să își rețină un râset.

– Vorbești prostii.

El îi mângâie șoldurile prin materialul moale al cămășuței.

– Nu, enumăr toate bogățiile pe care le vei aduce mariajului nostru.

– Dar...

El îi reteză vorba cu un alt sărut care din nou deveni umed și fierbinte, iar Lia nu putu decât să ofteze de plăcere.

Când în sfârșit se retrase, ochii lui Jack luceau.

– Pot continua acum cu enumerarea?

Lia abia mai putea respira, darămite să rostească niște contraargumente de bun-simț.

– Dacă insiști.

– Insist. Cu blândețe, îi urmări linia sprâncenelor cu degetul. Ochii tăi sunt următorii, și sunt incredibil de prețioși. Sunt safire strălucitoare, Lia, pline de sclipiri și de lumină.

Liei îi luă câteva secunde să răspundă.

– Vai de mine, Lord Lendale, nu bănuiam că poți fi atât de poetic!

El zâmbi.

– Subiectul mă inspiră mult.

– Foarte bine, ce urmează? spuse ea înțepată, încercând să capete controlul emoțiilor sale. Abia o atinsese, și era gata să se topească de tot și să îi dea tot ce îi va cere.

– Pielea ta.

Trecu o mână pe gâtul ei înainte de a-și plimba vârful ușor aspru al degetelor peste pieptul ei. Era o atingere fină, și cu toate astea lăsa în urmă un foc delicios.

– Nu e o piatră prețioasă, evident, spuse el, dar se aseamănă incredibil de mult cu porțelanul prețios. Chinezesc, cred, atât de fin și de delicat. Îi coborî cealaltă baretă de pe umăr, apoi îi sărută adâncitura de deasupra claviculei. Și atât de pur, murmură el lângă pielea ei.

Când o mușcă ușor, un arc de flăcări îi pătrunse ființa până în suflet. Genunchii i se înmuiară, forțând-o să se apuce de umerii lui pentru a-și recăpăta echilibrul.

– Nu sunt ceva ce ar putea fi definit ca fiind delicat, spuse ea fără suflare. O fată sănătoasă de la țară era imaginea pe care o proiecta în jurul ei. Sau pură, adăugă ea un gând răzleț.

Jack îi lingea clavicula, însă capul său se ridică.

– Dar *ești* pură, Lia. Este ridicol că ai altă impresie.

Ea se strâmbă, detestând faptul că stricase atmosfera, dar nu mai avea sens să se scuze.

– În afara familiei mele scandaloase, ai uitat ce s-a întâmplat între noi la bal. Aceea n-a fost o întâlnire inocentă.

– N-am uitat nici cel mai mic detaliu al acelei întâlniri, spuse el, dar nu despre asta vorbim.

– Dar despre ce?

Jack îi puse palma drept pe inimă.

– Vorbesc despre ce este aici. Nu-mi pasă ce familie ai sau ce ai făcut cu mine sau cu altcineva. *Aici* este puritatea de care vorbesc, Lia – inima ta. A fost mereu și știu că va fi întotdeauna.

În momentul acela, inima bătea atât de tare încât Lia ar fi putut jura că reverbera în palma lui.

– Este... incredibil de delicat din partea ta să spui asta.

– Sunt doar sincer. Acum, pot continua?

Ea zâmbi și își apăsă scurt mâna pe a lui.

– Cum dorești, milord.

– Bun. Urmează buzele. Asta este ușor, bineînțeles. Sunt rubine prețioase și încântător de roșii. Dar spre deosebire de pietrele prețioase, sunt absolut delicioase.

Îi prinse gura cu un sărut ce îi făcu capul să se învârtă. Deveni din jucăuș posesiv într-o clipă, atât de fierbinte și incitant, încât Lia se foi și gemu ușor. Când el se retrase, ea abia mai putea sta în picioare.

Jack era și el lipsit de suflare. Pometii săi ascuțiți se înroșiseră sub pielea bronzată, iar ochii sclipeau de o dorință abia înfrânată.

– Trebuie să recunosc că îmi plac rubinele, spuse ea.

El râse ușor.

– Și mie, draga mea. Atât de mult încât mai vreau.

Îi înălță brațele, apoi îi ridică tivul cămășuței și i-o trase peste cap. Lia rămase astfel îmbrăcată doar în jartiere, ciorapi și pantofi. O roșeață puternică o cuprinse din cap până în picioare. Creierul ei confuz încercă să se decidă pentru un moment care parte din ea ar trebui să o acopere mai întâi. Într-un compromis nereușit, își încrucișă coapsele și își acoperi sânii cu brațele.

– Ești sigur că ușa e încuiată? bălmăji ea, aruncând o privire neliniștită peste umăr.

– Sigur. Cu grijă, îi dădu brațele în jos. În plus, Smithwell știe că l-aș omorî dacă ar lăsa pe cineva să intre.

Lia se crispă. Asta înseamnă că Smithwell știa exact ce făceau.

– Asta este jenant, spuse ea, ducând o mână în jos pentru a se acoperi.

El îi acoperi degetele cu mâna, apăsând și trimițând un val de senzații direct în centrul sexului ei. El o frecă ușor și se strecură printre degetele ei către pliurile ei moi. Lia simți cum se încinge și se umezește și mai tare.

– Știe că purtăm o discuție serioasă, spuse Jack. Strecură un deget direct prin poarta corpului ei. Foarte serioasă.

Lia îl apucă de umeri, clătinându-se uşor când îi întâlni privirea intensă. Jack avea dreptate. Acesta era unul dintre momentele serioase ale vieţii ei. Nimic nu păruse la fel de important precum ceea ce se petrecea acum între ei.

– Eşti gata să afli ce urmează? şopti el în timp ce continua să o tachineze.

Când împinse două degete în interiorul ei, ea icni şi se ridică pe vârfuri.

– Ăăă, ce? Pierduse complet firul conversaţiei.

– Următoarele bijuterii din cutia ta de comori.

Lia se forţă să se concentreze. Părea imposibil, pentru că fiecare atingere a lui era incredibil de copleşitoare.

– Mai multe rubine, spuneai, icni ea.

– Corect, aceste rubine, mai exact.

El îşi trase degetele şi se întinse către un sfârc, acum roşu ca o fragă. Degetele sale erau alunecoase, şi când îi masă punctul întărit, Lia aproape leşină de valul de plăcere care părea să îi facă genunchii să i se înmoaie.

– Jack, ce faci? chicoti ea.

– Am să te gust.

Jack îi supse sfârcul, trăgând tare. Lia trebui să-şi muşte limba ca să nu strige. Simţi acea senzaţie în tot corpul, mai ales în partea de jos a abdomenului. Un cutremur puternic o cuprinse, iar mâna lui îi prinse posteriorul, ţinând-o ferm.

Trecu de la un sân la altul, tachinând-o. Sânii ei ardeau cu un foc delicios care o făcea să se foiască. Înăuntrul său, primele contracţii slabe se amplificau într-o dorinţă dureroasă.

Lia îşi înfipse degetele în părul lui des, ţinându-l aproape. Să stea în faţa lui aşa, cu fiecare parte a corpului ei expusă gurii lui doritoare şi mâinilor sale cercetătoare era dincolo de orice limită a imaginaţiei sale.

– Jack, gemu ea într-un final când plăcerea atinsese limite insuportabile. Opreşte-te, te rog, opreşte-te!

El o mai atinse o dată, apoi se uită la ea cu o grimasă comică.

– Dacă asta doreşti, cu siguranţă, dar voi muri, căci cu siguranţă asta mă va ucide.

Ea se înecă de râs în timp ce îi înlătura părul de pe fruntea umedă.

– Nu voiam să spun să te opreşti de tot. Doar din acţiunea aceea.

– Te-am rănit?

– Nu, era minunat, mărturisi ea. Dar mă făcea să vreau... alte lucruri.

Gura lui încleștată se relaxă într-un zâmbet jucăuș.

– Alte lucruri? Poți fi mai precisă?

– Nu, nu pot. În plus, sunt sigură că știi exact ce trebuie să faci mai departe.

– M-ar ajuta foarte mult dacă ți-ai exprima dorințele.

Lia dădu vag din mână.

– Știi tu. Vreau să... mă atingi.

El își strânse degetele în jurul sfârcurilor ei și trase ușor.

– Adică aici?

Ea se bâlbâi.

– Ăăă, nu.

Când el ciupi vârfurile tari, ea îl apucă de brațe.

– Nu mă mai tachina, Jack Easton, icni ea. Știi foarte bine la ce mă refer.

El ridică sardonic o sprânceană, care arăta însă suficient de seducătoare.

Lia arătă în jos.

– Aici jos, brută.

Jack scoase un chicotit blând în timp ce îi prindea movilița sexului. Lia trebui să se abțină să nu se împingă în mâna lui, încercând să obțină imediat ușurarea chinului senzual din corpul său.

– Da, sunt o brută, spuse el, părând ușor înfumurat. Dar am presupus că o femeie cu experiența ta va ști să exprime mai bine ceea ce își dorește.

Când Lia își împreună morocănoasă brațele sub sâni, împingându-i în sus fără să înțeleagă efectul lor, nu putu să nu observe dorința arzătoare din ochii lui. Și, deși era enervant, să-l tachineze astfel o făcu să se simtă răutăcioasă.

– Știm amândoi că sunt cea mai nereușită curtezană, spuse ea cu acreală.

– Și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, căci te vreau toată pentru mine.

– Și cum mă ai toată pentru tine, atunci îți sugerez să te apuci de treabă. Mai avea puțin și se zbătea de dorință neîmplinită. Mi se pare că îmi contorizai ăăă...

– Ah, da. Am păstrat ce era mai bun pentru la sfârșit.

În sfârșit, în sfârșit, îi masa sexul, alunecându-și degetele peste mugurele ei încordat. Lia gemu și se aplecă spre el, închizând ochii

și lăsându-se purtată de senzațiile excitante. Jack o masă și o tachină, murmurând cuvinte erotice încurajatoare și îmbătătoare care o făcură să ardă de dorință.

Când în sfârșit împinse două degete încet în interiorul ei, Lia lăsă să îi scape un mic strigăt. Cu ochii larg deschiși, se uită la fața încinsă a lui Jack. Trăsăturile lui erau cuprinse de dorință, iar privirea lui întunecată și aprinsă îi străpungea sufletul.

Dar nevoia se zărea în spatele dorinței din ochi, și ea mai văzu și o vulnerabilitate asemănătoare cu a ei. Jack era pe punctul de a risca totul pentru ea, chiar și relațiile care erau cele mai importante pentru el. Se lăsase citit ca o carte deschisă de ea, ceea ce îl costase scump.

Cum ar fi putut să nu îl iubească cu fiecare fibră din corp?

El se aplecă și îi tachină sânul în timp ce își apăsa degetele în interiorul ei.

– Ești o bogăție fără seamăn, Lia. Mai mult decât și-ar putea dori orice bărbat.

Ea îi simți tonul – acum nu mai glumea. Era cu totul sincer.

Pentru câteva minute chinuitoare și minunate, se jucară unul cu altul. Lia îl mângâia pe gât și pe față, aplecându-se pentru sărutări languroase ce îi înnebuneau pe amândoi. Jack își ținea cealaltă mână ferm pe fundul ei, mângâind-o în timp ce ea se împingea în el.

– Și asta, zise el, mângâindu-i posteriorul. Îl iubesc și pe el, fundul tău plin și superb. Și mai ales aici, spuse el, adâncindu-și degetele și mai mult, făcând-o să icnească. Nu mai am răbdare până ce nu-mi voi simți membrul în căldura ta umedă.

Limbajul lui licențios o încânta. Lia gemu, stăpânindu-se cu greu să nu atingă culmea.

– În regulă, m-ai convins, reuși ea să spună, apucându-l de marginea hainei. Sunt se pare bijuteriile Coroanei. Acum te rog fă ceva până nu înnebunesc.

– Ce vrei? întrebă el pe o voce aspră. Spune-mi!

Ea îl scutură.

– Te vreau adânc în mine. Acum.

– Doamne, da.

El își deschise prohabul pantalonilor pentru a se elibera. Membrul lui gros și lung era atât de excitat încât se lipi de burta ei. Fără a se putea abține, Lia se întinse să îi mângâie capul larg și roșu, trecându-și degetele prin umezeala strânsă în vârf.

Jack îi trase mâna.

– Tu te-ai jucat cu mine, protestă ea.

– Am să termin prea repede dacă mă atingi așa. Suie-te, draga mea, spuse el în timp ce o ajuta să se urce pe canapea.

O ridică și îi aranjă corpul astfel încât coapsele ei erau desfăcute larg și genunchii i se lipiseră de talia zveltă.

Apucându-l de umeri cu mâinile, ea se uită la el uimită.

– O să o facem așa?

Degetele lui se jucau cu marginea ciorapilor ei, alunecând pe interiorul coapselor ei.

– Cred că îți va fi mai ușor prima oară. Și așa apuc să te văd întreagă. Pe toată.

Ea se înroși, ceea ce nu credea că mai este posibil, luând în considerare lucrurile scandaloase care se petrecuseră până atunci.

– Dar ești complet îmbrăcat, exceptând zona de jos.

El ridică din sprâncene.

– Ce nepotrivit din partea noastră! Parcă sunt un pașă, și tu ești mica mea fată din harem.

Pufnetul ei îi indica părerea despre acea comparație. Cu toate astea, i se părea incredibil de excitant să stea deasupra lui goală, în timp ce din el era expusă doar zona aceea esențială.

Ea se uită în jos. Extrem de esențială.

– Acum ce? șopti ea.

– Acum asta, șopti el înapoi.

O așeză cu grijă pe vârful mădularului, apoi îi prinse cu mâinile șoldurile și începu să o ghideze în timp ce el împingea încet în sus. Ea era atât de udă, încât credea că va aluneca de îndată înăuntru, dar el era mare și gros, iar ea era strâmtă. Lia clipi și închise ochii în timp ce el aluneca în ea cu o mișcare fermă și hotărâtă.

– Uită-te la mine, draga mea, spuse Jack pe o voce aspră.

Inspirând adânc, Lia își deschise ochii și îi întâlni privirea. Ochii lui erau din obsidian negru și părea drogat de plăcere.

Era atât de chipeș și atât de mult îi aparținea, încât inima Liei bătu de atâta fericire încât părea că i se va frânge. Era prea frumos, prea imposibil ca să reziste în lumea reală.

Jack o sărută blând pe buze.

– Gata? murmură el.

Ea se încruntă.

– Nu o facem deja?

– Aproape. De îndată ce...

Se împinse o dată cu putere, și Lia simți o durere puternică, virginitatea ei fiind în sfârșit cucerită complet.

– ... fac asta, mârâi Jack.

Ea se strâmbă.

– Doamne, partea asta n-a fost extraordinar de plăcută.

El își atinse fruntea de a ei, mâinile mișcându-i-se în cercuri liniștitoare pe spatele ei umed.

– Știu, draga mea. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că niciodată nu m-am simțit atât de bine în viața mea. Asta este mai bine ca orice.

Ea pufăi amuzată.

– În mod evident, mă bucur pentru tine.

El se lăsă pe spate și zâmbi, părând atât de liber și de fericit, că inima ei se umplu de bucurie. Pentru mult prea mult timp fusese apăsat de griji.

– Ești un spiriduș, draga mea. Dar promit că o să fie mai bine.

– Sper asta, milord, sau o să fiu tare dezamăgită, zise ea cu curaj.

Cine ar fi crezut că acesta era momentul pentru tachinări? Dar se simțea efervescentă ca șampania și era tot ce putea face ca să nu râdă.

– Nu mă simt deloc presat, replică el sec.

Ea râse la remarca lui, dar apoi el mută o mână între ei, găsindu-i din nou mugurul încordat. Plăcerea alungă orice urmă de durere și începu să se miște din instinct.

Era ezitantă la început, cu mâinile lui Jack ghidând-o în timp ce îi murmura cuvinte seducătoare de încurajare. În curând, își găsi ritmul, mișcându-se pe membrul lui în timp ce degetele lui o mângâiau. Frumusețea strălucitoare și nemaivăzută se apropie din nou în timp ce simțea primele contracții adânc în trup. Jack se mișcă mai cu forță, cu o mână pe șold pentru a o susține, cu alta mângâindu-i sexul.

Toată durerea fusese înlocuită de cea mai minunată și mai fermecătoare senzație. Își puse mâinile pe umerii lui și se mișcă în valuri unduitoare și senzuale. Era atât de greșit să fie cu el astfel și atât de scandalos, stând deasupra lui, bucurându-se de plăcerea ei nelegiuită.

Lia savura fiecare moment.

– Asta este, iubirea mea, spuse el pe o voce aspră.

Acum se împlânta cu mișcări scurte care atingeau un punct incredibil de adânc înăuntrul ei. Degetele lui trecură peste sexul ei, ducând-o mai sus, către o senzație similară cu arderea incandescentă

de lumină și căldură. Lia se strânse în jurul lui, lăsându-l pe el să controleze mișcările, bucurându-se de mătasea alunecoasă a hainei lui care se freca de sfârcurile ei întărite și sensibile.

Jack mârâi și o culcă peste brațul lui, aplecându-se să sugă un sfârc. Mai împinse o dată cu putere, și totul se strânse într-o singură izbucnire de nevoie, suspendând-o la marginea genunii. Apoi nevoia ei se extinse și explodă, inundându-i membrele tremurătoare cu infinit. Corpul ei se strânse în jurul lui, pe dinăuntru și pe afară, iar ea suspină de câteva ori cu ușurare și bucurie.

Rămaseră așa câteva minute, gâfâind, corpurile lor încinse răcindu-se ușor. Jack plimba o mână în sus și în jos pe spatele ei, aducând-o încet înapoi la realitate. Lia acceptă fără tragere de inimă, lăsând momentul perfect să se îndepărteze cu un oftat de regret.

– În regulă, iubito? îi murmură el în ureche.

Ea se împinse pentru a-i putea vedea fața. El îi mângâie părul răsfirat, privind-o cu grijă și cu tandrețe.

– Da, sunt bine, spuse ea. Mulțumesc.

El o sărută pe nas.

– N-ai pentru ce, deși cred că eu ar trebui să-ți mulțumesc.

– Presupun că putem împărți laudele, nu-i așa? Putem fi reciproc recunoscători.

– Rațională ca întotdeauna, domnișoară Kincaid, ceea ce este un alt lucru pe care îl iubesc la tine.

Jack se așeză astfel încât amândoi să se sprijine de brațul canapelei, punând-o pe ea în brațele lui după ce își luase haina de pe podea. După ce o trase pe ei, o legănă strâns în brațe. Simțea intrarea sensibilă a sexului inflamată și înțepătoare, dar o letargie delicioasă îi umplea restul corpului.

O parte din ea își dorea o baie fierbinte, dar nu putea să se împace cu gândul că-i va părăsi îmbrățișarea reconfortantă.

– Îmi pare rău că a durut, spuse el. Data viitoare promit că nu va mai fi așa.

„Data viitoare?"

Acea așteptare a lui o aduse din nou cu picioarele pe pământ. Cum de a putut fi atât de proastă încât să permită să se întâmple așa ceva? Întâlnirea lor, pe cât de spectaculoasă fusese, nu le rezolvase nici o problemă. De fapt, crease mai multe probleme.

Lia se împinse în sus, sprijinindu-se de pieptul lui. El era întins relaxat, cu capul proptit de unul dintre antebrațele sale musculoase. Părul îi era răscolit și obrajii îi erau încă aprinși de pasiune.

Fu nevoie de toată voința ei să nu se apuce să îl copleșească din nou cu sărutări.

– Jack, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat, trebuie să ne oprim și să ne gândim bine la asta... la ce urmează să se întâmple.

– Ceea ce urmează să se întâmple este că voi obține o aprobare specială ca să ne putem căsători cât de curând posibil, aici sau la casa familiei Leverton. Cred că o nuntă liniștită are mai multă logică, nu?

– Nu o să...

Când el îi trecu un deget pe buze, ea își pierdu glasul.

– Abia aștept să te aduc înapoi la Stonefell, spuse el. Toată lumea va fi atât de încântată să te vadă, în special bunica ta.

Pentru un moment, Lia își imagină cum se întorceau acasă ca soț și soție. Îi făcu inima să se zbată de anticipare și dorință.

– Știi că nu va fi atât de ușor pe cât spui tu, zise ea.

– Ba sigur că da. În plus, cine ar putea lua o decizie în legătură cu nenorociții ăia de porci de care tot pomenește Lindsey? N-am nici cea mai vagă idee ce să-i spun, dar tu știi.

Lia nu se putu abține să nu zâmbească.

– Credeam că nu avem voie să vorbim despre porci?

– Am senzația că subiectul de evitat era sexul, dar se pare că am reușit să trecem și acest hop... dacă pot spune așa.

Era o glumă îngrozitoare, dar ea nu se putu abține să nu chicotească. Lia își spuse că era din cauza emoțiilor, mai mult decât din cauză că tot ce spunea el suna absolut perfect. Stonefell era casa ei. Acolo aparținea cu adevărat.

– Jack, ești sigur de asta? Cu adevărat sigur?

El îi apucă ceafa cu blândețe.

– Lia, mă iubești?

– Sigur că da, deșteptule. Cum de mai trebuie să întrebi?

El rânji.

– Voiam doar să clarific finalmente această idee. Și de vreme ce așa stă situația, am să te asigur din nou că totul va fi bine.

Ea se gândi pentru câteva momente.

– Dar *tu* mă iubești?

El o sărută pe creștet.

– Drăguțo, nimeni pe lumea asta nu poate să țină la tine mai mult decât mine, poți să fii sigură de asta.

Inima ei se strânse, căci cuvintele lui erau prea relaxate pentru a provoca bucurie. Atât de multe obstacole se arătau în fața lor, începând cu Lady John. Doar o iubire sinceră și arzătoare putea

supraviețui unei mame care își ura viitoarea noră și întreaga ei familie. O mamă care dorea mai mult decât orice să vadă familia Kincaid distrusă.

Lia nu era convinsă că acest fel de iubire exista între ea și Jack sau ar fi putut exista vreodată.

Capitolul 23

– Cum ai putut, mami? întrebă Lia pe un ton de reproș. Trebuie să-ți fi dat seama că o să provoci necazuri.

Mama sa stătea la scrinul dezordonat care îi servea drept măsuță de toaletă, jucându-se cu machiajul de scenă și aruncând priviri scurte către ușă, de parcă încerca să scape. Repetițiile se încheiaseră, și majoritatea actorilor și a mașiniștilor se duseseră să mănânce. Din acest motiv, Lia alesese acest moment ca să o ia la întrebări.

După întâlnirea încinsă pe care o avusese cu Jack noaptea trecută, avea nevoie disperată de niște sfaturi, de vreme ce el insista să se căsătorească imediat. Mami ar fi înțeles problema așa cum nimeni altcineva în afară de buni nu ar fi putut. Deși avea să considere fără îndoială că mariajul cu Jack era o idee splendidă, măcar mama sa nu urma să pretindă că e un basm cu zâne.

În ciuda unei cariere cu roluri pe scenă, mami trăia în lumea adevărată. Dacă cineva îi putea arăta Liei adevărul gol-goluț, ea era aceea.

– N-am de gând să plec până nu zici ceva, spuse ea când mama ei nu răspunse. Așa că nu încerca să mă ignori și să speri că o să plec.

Mama ei oftă exagerat și îi întâlni privirea în cele din urmă.

– Întotdeauna ai fost încăpățânată, chiar de mică. De fiecare dată când te trimiteam la culcare, te înfigeai în loc și refuzai să pleci. Și mereu vociferai când bona încerca să te ducă în camera ta.

Lia își dădu ochii peste cap. Conform lui buni, fusese un copil docil, cu o atitudine prietenoasă. Poate asta era problema ei adevărată – mereu fusese prea binevoitoare, încercând să mulțumească pe toată lumea în afară de ea.

– Nu asta îmi amintesc eu. Și nu mai evita întrebarea, mami. Da, este istorie antică, dar vreau să știu de ce te-ai aruncat într-o aventură cu lordul John. Pare o decizie complet smintită.

Mama sa se îndreptă.

– Antic nu este termenul cu care m-aș referi la tinerețea mea, dragă. Doamne, o zici de parcă sunt o babă șubredă.

Cât de previzibil ca mama ei să se concentreze asupra vanității ei în loc să vadă durerea cauzată de acțiunile ei altor oameni.

– Mamă, rosti ea pe un ton amenințător.

– Foarte bine. Eram însingurată, Lia. Tu și Rebecca plecaserăți în nord cu lordul Lendale, iar eu tocmai mă despărțisem de amantul meu. Eram nefericită și... ușor înspăimântată, dacă vrei să știi adevărul. Mă simțeam foarte singură.

– Nu mi-am dat seama de asta, spuse Lia ușor uimită. Credeam că te-ai simțit ușurată să ne vezi că plecăm.

Mâinile mamei sale fluturară în poală, cu degetele împreunate într-un nod de îngrijorare.

– Ușurată nu este cuvântul cel mai potrivit. Da, uneori era un inconvenient să ai un copil în casă, dar era mai mult de atât. Înainte de a reuși în final să-mi câștig existența ca actriță, aveam nevoie de un concubin care să mă protejeze și să mă susțină. Doream ca tu să crești într-o atmosferă mai... normală. Bunica ta a fost de acord.

– Așadar, chiar ți-am lipsit? întrebă Lia încet.

– Evident că da. Te iubeam. Îi zâmbi cu ochii umezi. Încă te iubesc.

Gâtul Liei se strânse.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Mulțumesc, draga mea, dar nu este cazul să fim prea sentimentale în legătură cu zile de mult apuse. Până la urmă totul s-a terminat cu bine, nu?

– Asta rămâne de văzut. Tot nu mi-ai spus de ce te-ai apropiat de lordul John. În afară de orice altceva, buzunarele lui erau cam goale, din ce am înțeles. Cu siguranță nu era o alegere practică.

– Nu, dar era una fermecătoare, și era așa de chipeș. În mod clar a simțit că sunt singură și a început să mă curteze. Era foarte bun la asta, sunt sigură că ai auzit și tu. Îi făcu ștrengărește cu ochiul Liei. *Și* era și un amant excelent. Nu pot decât să sper că Jack e la fel de bun ca tatăl său în această privință.

Asta nu era o comparație la care Lia dorea să se gândească – vreodată.

– Așadar, spui că lordul John a profitat de singurătatea ta? Asta pare cam mojic din partea lui, având în vedere că buni deja era într-o relație cu fratele lui. Trebuie să-și fi dat seama ce deranjant ar fi fost asta pentru toată lumea, inclusiv pentru soția lui.

Mami își strânse buzele și se întoarse la machiajul la care umbla mai devreme. Lia simți cum o cuprinde dezamăgirea.

– Și tu voiai asta, nu?

– Și de ce nu? izbucni mama ei pe un ton sfidător. Nu eram destul de bună pentru el? Nici una din noi nu e suficient de bună pentru nenorociții ăștia de bărbați Lendale? Mi-am lăsat propria fiică sub protecția lordului Lendale. Ochii ei frumoși erau plini de resentimente. Lendale i-a fost devotat bunicii tale, sau cel puțin asta susținea. Dar cu toate astea nu era suficient de bună ca să se însoare cu ea, nu? Rebecca a renunțat la *tot* pentru el, Lia. Așadar, ce era greșit în a lua puțin din ceea ce toți cei din familia Kincaid meritau de la familia aia înfumurată?

Asta avea mai mult sens. Mama ei fusese întotdeauna o afaceristă înnăscută și nu s-ar fi cuplat cu un aristocrat sărac doar pentru că era chipeș sau un amant bun.

– Voiai să te răzbuni, spuse Lia.

Mama ei pufni.

– Eram bune de amante, dar nu și bune de neveste. Bune să se încurce cu noi, dar nu suficient de bune să le poarte copiii. Își strânse pumnul și îl lovi de masă, făcând cutiuțele cu pudre și rujuri să tremure. Nu, doar cei mai fini trandafiri englezești erau demni de mariaje cu bărbații Lendale, nu stricatele de rând ca femeile Kincaid.

Explozia mamei ei era crudă și acră, mai neplăcută ca usturoiul amar, dar inima Liei o înțelegea.

Resentimentele fierseseră prea mult timp, atât printre femeile Kincaid, cât și printre femeile Easton. Bărbații lor le trădaseră din nou și din nou, lăsând urme adânci. Deși Jack se purtase cu un adevărat respect și cu afecțiune, nici el nu putea să elimine toată ura.

Lia oftă.

– Doamne, asta e mai rău decât *Romeo și Julieta*.

– Ha! Mi-ar plăcea să îi otrăvesc pe toți. Cu excepția lui Jack, bineînțeles, se grăbi mama ei să adauge.

– Înțeleg, mami, însă nu numai noi am fost rănite. Și Jack, și Lady Anne au suferit, și mai ales Lady John. Nu merita să fie umilită de tine și de lordul John.

Mama ei flutură din mână cu nepăsare.

– Știu că vrei să crezi asta de dragul lui Jack. Dar s-au purtat cu mine și cu bunica ta de parcă am fi fost ultimele gunoaie. Rebecca n-a fost decât discretă și incredibil de respectuoasă, iar Lady John s-a purtat

cu ea ca și cum ar fi fost o stricată ordinară. Femeia aia merita puțin din ce dădea ea altora, și mi-a făcut plăcere să îi ofer eu asta înapoi.

Lia își apăsă degetele mari pe tâmplele care îi pulsau. Atât de multă ură fusese purtată de la o generație la alta. Cum ar fi putut ea și Jack să acopere acea prăpastie? Ideea ca mama ei să stea alături de Lady John în aceeași cameră părea complet imposibilă.

– Te doare capul? întrebă mama ei confuză.

Lia își lăsă mâinile în poală.

– Da, presupun că da.

O durea și capul, și avea și o durere de inimă care bănuia că nu va dispărea prea curând. Mama ei nu alunecase într-o aventură scurtă și prostească cu tatăl lui Jack – fusese un act deliberat, menit să cauzeze durere maximă. Lady John nu avea să uite asta niciodată, și nici Lia nu îi putea cere asta.

Mama sa se întinse și puse o mână tremurătoare pe obrazul Liei.

– Acum, draga mea, nu e nevoie să bocești în legătură cu trecutul și nu-ți face griji în legătură cu Lady John. Ești la fel bună ca orice fată din înalta societate. Mai bună, de vreme ce tatăl tău este chiar ducele de York. Și Jack chiar vrea să se însoare cu tine, ceea ce este pur și simplu splendid. Dacă vrei sfatul meu...

Lia râse slab și sec. Voise să vorbească cu mama sa pe șleau și reușise.

– Nu cred că îl mai vreau, nu.

– Ar trebui să renunți la ideea aceasta nebunească de a deveni curtezană, continuă mama ei neabătută. Nu e o viață pentru tine, Lia. Cea mai bună variantă este să te măriți cu Jack și să vă întoarceți la Stonefell. Numai Dumnezeu știe că meriți din plin să fii doamna acelei moșii.

Merita? Cum reușea cineva să merite așa ceva? Iubirea și tot ce însemna ea erau un dar ce trebuia dat de bunăvoie sau nu merita să fie primit deloc.

– Trebuie să recunosc, zise mama cu un zâmbet ironic, că aș vrea să-i văd fața lui Lady John când Jack îi va spune că se va însura cu tine. Ar fi absolut delicios.

– Lasă prostiile, mami, spuse Lia pe un ton aspru. A fost suficientă durere în familiile noastre, și n-am nevoie de tine să te bucuri de durerea altuia. În plus, n-am stabilit cu Jack dacă o să ne luăm cu adevărat.

– Oh, lasă-mă! Ai fi nebună să nu te măriți cu el, și eu știu foarte bine că bunica ta nu a crescut o prostuță. Aruncă o privire micului

ceas prins la cingătoare. Doamne, uite cât e ceasul! Cred că tatăl tău vitreg mă așteaptă.

Din punctul ei de vedere, discuția se încheiase. Mami se ridică și o porni spre ușă, dar se opri ca să se uite înapoi.

– Te-aș sfătui să nu-l lași să aștepte prea mult. Bărbații nu sunt cele mai răbdătoare ființe de pe planetă, și tu în mod sigur nu vrei să-i dai mamei lui mai mult timp să-i influențeze decizia. Îți sugerez să iei în considerare măcar acest sfat din partea mea.

– Mami, stai, spuse ea, ridicându-se și urmând-o în hol.

– Da, draga mea?

– Dacă nu voi putea să am grijă de buni, o să ai tu, nu?

Ea zâmbi și o bătu ușor pe Lia pe obraz.

– Sigur că da. E mama mea și a renunțat la tot pentru mine.

Și cu asta, mama ei se întoarse și o porni spre scenă. După ce sunetul trenei ei scurte care foșnea pe podelele de lemn se stinse, vechea clădire păru să se adâncească într-o tăcere tristă. Cu un oftat, Lia se îndreptă spre cabinele dansatoarelor și ale solistelor. Obținuse răspunsurile pe care le căuta, majoritatea îngrozitoare. Ar mai fi putut să facă totuși ceva bine, trecând pe la Amy pentru a vedea ce mai face.

În timp ce traversa coridoarele ponosite ale teatrului, se simți puțin claustrofobă pentru prima oară în viața ei. Orașul, cu spațiile lui înguste și pereții înalți, începea să o epuizeze. Îi era dor de țară mai mult decât voia să recunoască și ducea dorul unei guri de aer proaspăt din Yorkshire, bun și curat.

– Pot intra? întrebă ea, oprindu-se la una dintre ușile cabinelor de schimb.

Amy stătea pe un scaun, ocupată cu pantofii de dans. Se uită în sus cu un zâmbet sincer.

– Domnișoară, ce mă bucur să te văd! Își lăsă pantofii din mână și se ridică să o îmbrățișeze strâns pe Lia. Arăți ușor obosită pentru cineva care se bucură de compania unui domn atât de chipeș precum Lord Lendale. Totul e în regulă?

Toată lumea îi punea Liei afurisita aceea de întrebare.

– Nu-ți face griji pentru mine, sunt în regulă. Tu ce faci? E prima ta zi înapoi, nu?

Amy încuviință.

– Este, și mă bucur să fiu aici. Mama ta și domnul Lester au fost incredibil de buni că m-au îngrijit, dar mai aveam puțin și mă urcam pe pereți de cât a trebuit să stau la pat.

Mami și Stephen fuseseră oripilați de modul în care Prudhoe o abuzase pe Amy, așa că insistaseră să o aducă în casa lor pentru a se reface. Stephen se înfuriase atât de rău, încât era gata să îl provoace pe baronet la duel sau cel puțin să îl scarmene nițel, cum zicea el. Numai insistențele lui Jack care spunea că se va ocupa de chestiune și cererile disperate ale mamei ca soțul ei să nu se amestece cu „din ăștia" îl oprise.

– Vei dansa foarte curând, spuse Lia, bucuroasă să vadă că vânătăile aproape dispăruseră de pe fața dulce a lui Amy. N-ai mai avut probleme, nu? Cu Sir Nathan vreau să spun.

– Nici un cuvânt de la nenorocitul ăla degenerat, spuse Amy pufnind. Lord Lendale a spus că va avea grijă ca el să nu mă mai deranjeze niciodată, și până acum așa a fost. Domnul Lester i-a trimis și un bilet prin care îl anunța că nu mai este bine-venit la Pan.

– Ura! Bravo pentru tatăl meu vitreg!

Amy zâmbi larg.

– Nu sunt sigură că Sir Nathan ar da două parale pe chestia asta sau că ar asculta de domnul Lester. Dar cred că drăguțul tău chiar l-a speriat. Sir Nathan n-ar îndrăzni niciodată să se pună cu un marchiz.

– Mă bucur că Lord Lendale a ajutat atât de mult, dar el nu este tocmai drăguțul meu.

– Nu asta spun bârfele. Conform spuselor, Lendale stătea după fustele tale ca un...

– Da, ei bine, nu băga bârfele în seamă, o întrerupse Lia. Ar spune orice.

Amy păru dezamăgită.

– Păcat! Speram că o să vă căsătoriți. E un bărbat atât de arătos, și dacă cineva merită un final fericit, tu ești aceea, domnișoară.

– Mulțumesc, dar voi fi nevoită să-mi caut finalul fericit în altă parte, spuse Lia, încercând să nu pară prea amărâtă de idee.

Amy își înclină capul și o studie ca o vrabie curioasă.

– Îl iubești, nu-i așa, domnișoară Lia?

– Este atât de evident?

– Este pentru oricine are doi ochi să vadă. Te luminezi toată când îl vezi, chiar dacă doar vă certați. Și e clar că și el este înnebunit după tine.

– Înnebunit *de* mine, mai degrabă, spuse Lia cu un râs fals. Nu contează, oricum. Nu ne potrivim.

Amy se încruntă.

– De ce nu?

– El este aristocrat, și eu sunt fiica nelegitimă a unei actrițe. Lord Lendale are nevoie de o lady adevărată, de o persoană la nivelul său social, nu de cineva a cărei simplă existență reprezintă un scandal. Și din alte motive, adăugă ea vag după câteva secunde.

Amy o luă de mână.

– Doamne, domnișoară, ești fiica unui prinț. Nu se poate să fii mai aristocrat de-atât.

Lia îi zâmbi larg.

– Oamenii nu cred asta.

– Să-ți spun eu ce cred. Văd o fată amărâtă care ar face orice pentru oamenii la care ține. De asta omul tău te iubește, nu pentru că ești o lady de familie bună cu nasul pe sus. În plus, mai mult contează dacă el te tratează ca pe o lady, fie că ai fost născută așa sau nu.

Ochii Liei se umplură de lacrimi, așa că îi strânse lui Amy mâna drept mulțumire. Dansatoarea oftă și clătină din cap.

– Vei face cum crezi tu mai bine, dar ar fi păcat să lași un tânăr atât de potrivit să-ți scape. Oricum, ce vei face, având în vedere că mama ta e hotărâtă să nu te lase să joci?

– Fratele meu vitreg și soția lui m-au invitat să stau cu ei la Viena. Poate o să mă duc.

Lia luase asta în considerare și înainte, dar ca ultimă variantă. Însă acum pentru că mami promisese să aibă grijă de buni, era o opțiune validă, cel puțin până se hotăra ce avea de gând să facă cu viața ei – o viață fără Jack, care era o idee atât de dureroasă, încât îi făcu pieptul să pară gol și rece.

– Asta sună minunat, spuse Amy cu invidie. Mereu mi-am dorit să călătoresc.

– Atunci sunt sigură că vei reuși, într-o zi, reuși Lia să îngaime. Iartă-mă, Amy, dar trebuie să plec. Verișoara mea vine la ceai și am promis să fiu acasă când sosește.

– Te pot conduce, domnișoară. Am terminat pe ziua de azi.

Lia așteptă până ce Amy îi aduse boneta și pelerina, după care o luară pe scările care duceau la ușa din spate și la aleea din spatele clădirii. Sammy, băiatul care păzea intrarea actorilor în serile când teatrul nu funcționa, se ridică de pe scaun ca să le lase să iasă. Era un ștrengar plin de energie, nu avea mai mult de zece ani, și avea o claie de păr cârlionțat deasupra unei fețe murdare, dar prietenoase.

Sammy era și mai de încredere decât portarul obișnuit, de vreme ce părea să fie imun la mita dată de domnii foarte doritori să ajungă

în culise. Își lua îndatoririle foarte în serios, răspunzând întotdeauna plin de solicitudine la cererile din partea membrilor companiei.

– Bună seara, domnișoară Lia, domnișoară Amy, spuse el, ținând ușa deschisă pentru ele. Pare să vină o ploaie zdravănă, așa că mai bine vă grăbiți spre casă cât mai puteți.

Amy îl bătu cu afecțiune pe obraz.

– Mulțumesc, dragul meu. O să avem grijă să facem asta.

– Fața dumitale arată mult mai bine, spuse el sincer. Mi-ar plăcea să-l omor pe nenorocitu' care ți-a făcut asta, zău de nu!

– Mi-aș dori să poți, spuse Amy. Numai Dumnezeu știe cât o merită.

Lia îi aruncă o privire dojenitoare înainte de a i se adresa băiatului:

– Este un sentiment nobil, Sammy, dar mai bine am lăsa chestiunile de genul acesta în seama autorităților.

Sammy pufni cu neîncredere.

– Atunci am aștepta pen' totdeauna. Grangurii nu capătă niciodat' ce merită cân' vine vorba să rănească oameni ca noi.

Faptul că un copil atât de mic avea o perspectivă atât de cinică – și de corectă – despre lume o făcu să vrea să plângă.

– Mă tem că asta este deseori adevărat. Dar, în acest caz, sunt convinsă că nenorocitul și-a primit lecția.

Jack nu îi dăduse prea multe detalii despre pedeapsa lui Prudhoe după ce discutase situația cu Dominic și cu Leverton, dar o asigurase pe Lia că avea totul sub control și că nu avea de ce să se îngrijoreze de asta. Ea fusese enervată de atitudinea lui bine intenționată, dar condescendentă, însă înțelesese că bărbaților nu le plăcea să discute aceste chestiuni cu doamnele, părându-li-se prea inimoase și prea sensibile ca să se preocupe de astfel de neplăceri. Era o afirmație complet ridicolă din partea oricui, mai ales dacă o cunoșteau pe verișoara ei, Gillian.

– Sper că s-au ocupat bine de el după ce v-a rănit, don'șoară Amy, spuse el. Dar să veniți să-mi spuneți dacă vă mai deranjează vreodat'. Am să îi arăt eu lui!

– Am să țin cont de asta.

Tonul lui Amy era solemn, însă ochii ei râdeau. Era minunat să vezi cum îi revenea starea de bine.

– Nu uita să încui ușa în urma noastră, Sammy, spuse Lia în timp ce o urma pe Amy în jos pe scări spre stradă.

– Nu vă temeți, don'șoară. Am să am grijă de tot.

Porniră încet pe aleea lungă dintre teatru și depozitul alăturat, îndreptându-se spre stradă. Nori negri se strângeau deasupra lor, vestind un amurg prematur. O pală de vânt le forță să plece capetele în timp ce își țineau bonetele strâns.

– Doamne, o să avem noroc dacă o să ajungem acasă înainte să plouă, spuse Lia.

Amy se uită în sus, dar privirea ei se îndreptă spre capătul aleii, câțiva metri mai în față.

– De ce e trăsura aceea oprită de-a curmezișul pe alee? Nu vom avea cum să o ocolim.

O trăsură mare și neagră le tăia calea. Doi bărbați mari, mai bine zis imenși, se sprijineau de roți, amândoi fumând pipe. Aveau o atitudine relaxată, dar șepcile le erau trase pe ochi, și radiau un aer amenințător. Unul din ei se uită în sus și întâlni privirea Liei cu o căutătură dură înainte de a-și scutura pipa de roata trăsurii și de a o strecura în buzunar. Al doilea bărbat se îndreptă și el, cu atenția fixată asupra lor.

Lia o opri pe Amy din mers.

– Mai bine ne întoarcem la teatru.

Dansatoarea încuviință încremenită și o luară înapoi, doar ca să audă un tropăit puternic de pași ce se apropiau de ele. Fără să se uite înapoi, își ridicară poalele și fugiră.

Aproape reușiră. Amy ajunsese la treptele din spatele teatrului, iar Lia era în spatele ei când simți o mișcare bruscă și un braț care i se încordă pe talie. Țipă și începu să lovească în toate părțile, agitându-și brațele într-o tentativă inutilă de a se elibera. Bărbatul îi smulse boneta și își înfipse degetele în cocul ei, apoi îi trase capul pe spate atât de brutal, încât Lia avu senzația că gâtul o să i se frângă.

Amy se aruncă înapoi de pe trepte asupra lui.

– Las-o în pace, brută!

Începură să îl lovească pe agresorul Liei, dar Amy fu apucată de al doilea golan. O apucă de gât și o ridică în aer. Amy îl zgârie pe mâini, ochii mărindu-i-se de frică. El îi trase un pumn în bărbie, iar ea își dădu ochii peste cap în timp ce se prăvălea pe scări.

– Nu, icni Lia.

Teama și furia îi dădură forțe noi și își înfipse tocul ghetei în gamba agresorului ei. El blestemă vulgar, dar ea simți cum strânsoarea lui se slăbise. Însă când încercă să se zbată ca să scape, el o strânse mai tare și o întoarse cu fața la el.

Lia se holbă la trăsăturile lui plate și cu cicatrice de vărsat. Respirația lui, caldă și duhnind a bere acră, îi făcu stomacul să se revolte.

– Ajutor! țipă ea.

Se smuci și mai țipă o dată, încercând să facă cât mai mult zgomot posibil.

– Tacă-ți fleanca, târfă proastă, spuse omul pe o voce rece și calculată.

Îi trase o palmă zdravănă, atât de tare că văzu stele verzi. O pelerină care mirosea a rânced îi fu aruncată pe cap, cufundând-o în întuneric. Lia abia reuși să ia o gură de aer înainte ca agresorul să o ridice și să o arunce peste umăr, lăsând-o fără aer.

Străduindu-se să respire, își pierdu cunoștința.

Capitolul 24

Lia se trezi când pelerina îi fu scoasă de pe cap. Clipind frenetic, se chinui să vadă dincolo de lumina puternică a unui felinar din apropiere. Deși fusese amețită câteva minute, din cauza palmei primite, reuși să deducă că nu trecuse mult timp de la răpirea ei. Aruncată pe podeaua trăsurii, se îngrămădise lângă Amy și se străduise să își alunge sentimentul de teroare care o cuprinsese.

La un moment dat, reușise să ridice pelerina ca să vadă în jur, doar ca să mai primească imediat încă o palmă peste ceafă. După aceasta, când urechile nu-i mai țiuiau, pur și simplu se chinui să asculte, încercând să prindă indicii despre unde ar putea să se afle. Din păcate, troncănitul roților pe piatra cubică îi împiedica auzul.

Răpitorii lor tăcuseră tot drumul. Amy reușise să îi înfrunte cât de cât, însă asta îi adusese doar un șut în coaste. După acel moment, amândouă tăcuseră, chiar și când bărbații le trăseseră din trăsură într-o cameră.

Vederea ei începoșată se limpezi într-un final. Ea și Amy stăteau una lângă alta pe niște scaune șubrede într-un fel de salon. Mobila era deteriorată, dar fusese cândva respectabilă, iar femeia care stătea vizavi de Lia arăta ca o menajeră cu rochia ei curată gri și boneta de dantelă. Însă majoritatea menajerelor nu aveau părul roșu aprins și ondulat sau obrajii dați cu fard roșu puternic. Și nici nu participau la răpiri.

Temperamentul Liei luă foc când văzu că femeia îi rânjea.

– Nu știu cine ești, dar îți cer să ne eliberezi din...

Exclamația lui Amy îi tăie vorba:

– Fir-ar să fie! *El* este, domnișoară Lia. A scăpat, nenorocitul!

Stomacul Liei se strânse când văzu cine stătea în partea cealaltă a camerei, sprijinindu-se relaxat de ușă și atât de spilcuit, încât părea că se duce la un bal. Abținându-se de la alte comentarii, ea îți reținu un val de frică ce o amețea.

– Sir Nathan, ești cumva responsabil de scandalul acesta?

Baronetul râse.

– Sigur că sunt, prostuțo. Deși trebuie să recunosc că nu mă așteptam să te prind în plasa mea. Draga și micuța mea Amy era ținta. Dar când te-am văzut pe alee, ei bine... cum aș fi putut rezista?

– Și sunt o captură bună, milord, spuse femeia care stătea vizavi de ele. Domnii mei caută mereu prospături, chiar dacă aceste bucățele sunt bunuri folosite.

Prudhoe arătă spre Lia.

– Cred că asta abia dacă a fost atinsă, deși maică-sa e una dintre cele mai mari stricate din Londra.

Lia sări din scaun.

– Ia ascultă aici, degeneratule...

O mână mare o trânti la loc pe scaun, aproape dărâmând-o. După ce se îndreptă, Lia se uită peste umăr. Fusese atât de surprinsă să îl vadă pe Prudhoe, că nu reușise să observe că unul dintre răpitori stătea în spatele lor. Bruta îi aruncă un zâmbet provocator, de parcă o aștepta să mai facă vreo mișcare. Expresia lui indica clar faptul că abia aștepta momentul când ar fi putut să o rănească din nou.

Ea se așeză, încercând să gândească printre sentimentele de teroare și furie. Aproape ajunseseră în teatru, așa că poate Sammy auzise zgomotul și ieșise să vadă ce se întâmplă. Era o speranță slabă, dar era singura pe care o aveau.

– Nu are sens să te zbați, draga mea, spuse femeia. Nu ne interesează bunurile stricate. Aruncă o privire spre baronet. Și zici că asta e virgină?

El ridică din umeri.

– Cred că e destul de posibil, deși nu poți fi niciodată cu adevărat sigur până nu verifici.

– Tu să o lași în pace, strigă atunci Amy. Nu merită nimic din toate astea.

Prudhoe plecă de lângă ușă și se duse spre dansatoare. Ea se făcu mică în scaunul ei, dar își susținu sfidătoare privirea când el îi luă bărbia în mână.

– Merită exact ceea ce o să primească, ca și tine de altfel, spuse el. Mulțumită ție și prietenilor domnișoarei Kincaid, sunt aproape ruinat. Am să mă răzbun pentru asta. El râse cu un hohot. Și am să iau și niște compensații bine-venite. Dublu chiar, ce zici, doamnă Grace?

Femeia părea perplexă, de parcă uitase ceva.

– Poate. O să vedem cât doresc clienții mei să plătească.

– Cine ești? întrebă Lia. Și despre ce Dumnezeu vorbești?

Buzele pline ale femeii se despărțiră într-un rânjet înfumurat.

– Eu sunt proprietara acestei mici căsuțe, iar tu și prietena ta veți fi distracția serii.

– Adică... un spectacol de teatru privat? întrebă Lia cu grijă, sperând în van că ghicise bine.

Deși poate că urma să fie vorba de o situație licențioasă, era posibil ca ea și Amy să își negocieze libertatea în acest caz.

– Este matroană, Lia, spuse Amy pe un ton sumbru. Iar aici este un bordel.

– Așa este, spuse Prudhoe. Și o să vă vindem câștigătorilor licitației.

Lia nu se putu abține să nu râdă.

– Atunci e clar că glumiți.

El își apropie fața la câțiva centimetri de a ei.

– O să vă vindem ca pe niște târfe câștigătorilor licitației și o să facem niște bani buni, te asigur.

Stomacul ei se crispă când simți damful respirației care duhnea a gin și oroarea pe care ideea i-o crease.

– Ești mort dacă faci asta, spuse ea, încercând să își păstreze calmul. Lord Lendale te va ucide, asta dacă nu cumva alți bărbați din familia mea pun mai întâi mâna pe tine.

– Lendale. Te referi la marchiz? întrebă doamna Grace pe un ton îngrijorat.

Prudhoe se îndreptă.

– N-ai de ce să te îngrijorezi.

– Ba ai multe pentru care să te îngrijorezi, spuse Lia. Se încruntă la doamna Grace. Nu ți-a spus cine sunt?

Matroana îi aruncă o privire baronului.

– Ai zis că e o actriță proaspăt venită în oraș. Arătă spre Amy. Iar asta o dansatoare și o stricată, așa că nimeni nu se va îngrijora dacă lipsește.

– Ceea ce este perfect adevărat, spuse Prudhoe printre dinți.

– Nu sunt actriță, spuse Lia. Deși mama mea este. Este Marianne Lester. Sigur ai auzit de ea. Este cea mai populară actriță din Londra, poate chiar din toată Anglia.

Doamna Grace păli pe sub fardul roșu.

– Care ai zis că e numele tău?

– Lia Kincaid, din familia faimoaselor Kincaid. Atât de faimoasă, încât te asigur că o grămadă de oameni vor remarca faptul că am dispărut.

– Tacă-ți fleanca! țipă Prudhoe.

Lia nu-și putu reține zâmbetul când întâlni privirea furioasă a baronetului.

– Și cumva Sir Nathan a uitat să-ți spună și că sunt logodnica marchizului de Lendale? Nunta se va ține spre sfârșitul acestei săptămâni, la casa ducelui de Leverton. Se concentră asupra feței matroanei care părea că mai are puțin și leșină de groază. Ducesa de Leverton este verișoara mea, să știi. Poate ai auzit și de ea.

În câteva secunde se dezlănțui iadul.

Amy o atinse pe Lia pe umăr.

– Cât timp crezi că a trecut?

Lia se mișcă pe podeaua tare, încercând să găsească o poziție mai confortabilă. Oftând, renunță și se folosi de perete ca să se ridice în picioare. Capul îi bubuia, și corpul o durea, dar era mult mai îngrijorată de starea lui Amy. Târându-le sus în acest dormitor îngrozitor, unul dintre răpitori îi lovise fața bietei fete de o balustradă, tăindu-i pielea de deasupra sprâncenei. Era incredibil de palidă și deja vomitase într-una dintre olițele de noapte pe care Lia le găsise sub pat.

– Nu cred că a trecut o oră, spuse ea.

Lia se strâmbă și se întinse, încercând să scape de crampele de la mușchii spatelui.

– Domnișoară Lia, stai tu pe scaun! N-ar trebui să stai pe podea.

Lia o împinse ușor înapoi pe scaun.

– Sunt bine. Încearcă să te odihnești în timp ce eu mă gândesc la o metodă să scăpăm din nebunia asta.

– Mult succes, spuse Amy, aruncând o privire sumbră în jurul camerei.

Lia deja parcursese închisoarea lor de două ori, căutând o armă sau un mijloc de scăpare. În afara patului vechi și șubred, cu cearșafurile atât de murdare, încât nici Lia, nici Amy nu ar fi stat pe ele, mai era doar un scaun, o masă mică și veche, un sfeșnic și olița. Lipsa unei ferestre însemna că nu puteau scăpa decât pe ușă, care era încuiată. Aveau doar istețimea pe post de armă, și până în acel moment nu avuseseră noroc nici cu asta, oricum.

– Ce crezi că se întâmplă acolo? întrebă Amy.

Lia se ghemui ca să se uite pe gaura cheii, dar văzu doar semiîntuneric de nepătruns și un perete soios vizavi de camera lor. Se îndreptă cu un oftat.

– Putem doar să sperăm că doamna Grace încearcă să-l convingă pe Sir Nathan să-și bage mințile în capul ăla sec.

După ce Lia îi informase pe toți că este logodnica lui Jack, doamna Grace se lansase într-o tiradă urlată, blestemându-l pe Prudhoe că răpise „lume bună" Evenimentele se succedaseră cu repeziciune ulterior, când matroana îi trântise acestuia vreo două peste urechi, țipând că o să ajungă la spânzurătoare.

În mijlocul haosului, Lia o trăsese pe Amy în picioare și încercase să scape. Ajunseseră pe coridor înainte ca paznicul lor să pună mâna pe Amy, aruncând-o direct cu fața în balustrada scărilor. Lia se aruncase asupra lui, dar celălalt bădăran apăruse din neant și pusese mâna pe ea. La ordinele matroanei, ea și Amy fuseseră cărate și încuiate în camera în care se aflau, fiind amenințate cu bătaia dacă nu-și țineau gura.

Liniștea se lăsase la scurt timp. Oriunde s-ar fi aflat, partea aceasta a clădirii era aparent prea puțin utilizată. Nimeni nu venise, și nimic nu putea fi auzit prin pereții zdraveni și zidurile de cărămidă ale casei. Nu puteau decât să aștepte și să se roage pentru un miracol.

Amy închise ochii.

– Nu ne vor da drumul.

– Ar fi nebuni să n-o facă, spuse Lia, încercând să pară încrezătoare. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă Sir Dominic ar afla despre asta. Este un magistrat puternic, să știi. Îi va spânzura pe toți dacă îndrăznesc să ne rănească.

Când Amy își deschise ochii, privirea ei era terifiant de goală.

– Motiv pentru care vor fi nevoiți să ne ucidă.

Inima Liei tresări.

– Ce?

– Nu mai există cale de întoarcere, domnișoară Lia. De îndată ce doamna Grace a auzit cine ești, am fost terminate. Chiar dacă Sir Nathan e prea prost să-și dea seama ce pericol a atras prin răpirea noastră, ea a înțeles. E o nenorocită și n-a supraviețuit atâția ani fiind proastă.

– O cunoști?

Gura lui Amy tremură pentru o clipă înainte de a-și recăpăta controlul.

– Sora mea a fost cea mai frumoasă și fericită fată care a existat. Doamna Grace a atras-o în afacerile ei și a făcut tot ce-a putut să o țină aici, chiar și când Nancy a vrut să plece. Se strâmbă. A murit de vărsat acum câțiva ani.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse Lia încet.

– De asta am muncit atât de mult să ajung dansatoare. Nu voiam să ajung ca Nancy. Privirea ei se înnegură. Poate că mi-am mai luat câte un amant care să mă protejeze, dar niciodată nu m-aș vinde într-un loc ca ăsta, domnișoară Lia. Aș muri de foame înainte să fac asta.

Lia se aplecă și îi luă mâinile într-ale sale.

– Nu va trebui să faci asta, promit! O să scăpăm de aici.

Amy se sprijini de spătar cu un oftat trist.

– Nu avem cum, domnișoară. Știi prea mulți oameni importanți și ești prea importantă. Lord Lendale și Sir Dominic ar înnebuni dacă ar afla despre asta. Doamna Grace știe și ea asta. Știe că va ajunge să atârne de o funie.

Lia se așeză pe podelele dure din lemn, surprinsă de turnura evenimentelor. În sfârșit, avea familia mare și loială care dorea să o protejeze și să o apere, iar acest simplu fapt probabil ca urma să o omoare. Nu avea să le mai vadă pe mătușa Chloe sau pe Gillian vreodată, sau să-l întâlnească pe fratele ei vitreg, care deja îi scrisese Liei o scrisoare iubitoare și plină de căldură.

Și Jack. Ar fi dat orice să fie alături de el acum, să aibă ocazia să îi spună că da, se va căsători cu el. Toate obstacolele care păreau de neclintit deveniseră nesemnificative. Și el ar fi fost devastat dacă ea ar fi murit, acuzându-se că nu avusese grijă de ea și că nu fusese acolo când ea avusese nevoie de el.

Lia își dorise să dispară din viața lui, gândindu-se că așa era mai bine pentru el. Iar acum era pe punctul de a-și îndeplini dorința, și ironia situației nu îi dădea pace. Era ca și cum ar fi fost prinsă la baza unui deal de unde vedea o avalanșă prăvălindu-se către ea.

Deja se simțea îngropată, pieptul ei strângându-se de frică, și trebuia să se forțeze să respire regulat, o respirație urmată de alta.

Amy își șterse lacrimile de pe față.

– Ceea ce plănuiau pentru noi înainte... ei bine, nu ar fi fost foarte plăcut, dar măcar am fi supraviețuit. Așa...

Lia stătu în tăcere câteva minute. Acum că se mai liniștise, putea să se gândească.

– Cred că eram deja condamnate la moarte dinainte, de fapt.

– Cum așa?

– Pentru că Sir Nathan știa exact cine sunt și cu cine am legături. Știa de când ne-a răpit că nu-mi putea permite să supraviețuiesc. Poate că a acționat impulsiv, dar zarurile au fost aruncate din clipa în care le-a ordonat golanilor lui să mă înhațe și pe mine alături de tine.

Amy se ridică din poziția ei amorțită, furia fiindu-i înlocuită rapid de disperare.

– Nenorocitul ăla degenerat! șuieră ea. Nu putea să mă rănească doar pe mine. A trebuit să te amestece și pe tine în treaba asta. Ceea ce a însemnat sfârșitul amândurora de îndată ce te-a atins.

– Mă tem că da. După aceea probabil că și-a dat seama că va fi nevoit să ne ucidă.

Fata lăsă să îi scape un șir de blesteme extrem de licențioase, culminând cu amenințarea de a-l linșa pe Prudhoe chiar ea însăși.

– Sper să reușești, zâmbi Lia larg. Dar nu pot să-mi dau seama de ce ar risca atât de mult idiotul pentru planul ăsta nebunesc. În mod clar, vrea foarte mult să ne vadă pedepsite.

Amy râse sec.

– Se pare că o să-i și iasă.

Lia se ridică de pe podea.

– Nu intenționez să-i ușurez misiunea. Din ce a spus doamna Grace, tu vei fi, ăăă, oferită unui domn care va licita pentru serviciile tale?

– Se ține o licitație. Cineva ca mine, care e mai tânără și mai proaspătă ca restul fetelor, ar putea aduce o sumă frumușică.

– Asta este complet revoltător, dar am putea reuși să întoarcem asta în avantajul nostru.

Amy înclină capul.

– Cum așa?

– Unii dintre domni te-ar putea recunoaște, de vreme ce ești una dintre dansatoarele cele mai cunoscute din Londra, la urma

urmei. Vezi dacă te poți apropia de vreunul dintre ei destul de mult ca să îi ceri ajutorul. Sau măcar să-i spui cumpărătorului tău că ești captivă împotriva dorinței tale.

Amy avu din nou o privire sumbră.

– Majorității nu le pasă. Au senzația că siluirea unei femei e mai incitantă. De asta vin la așa ceva.

„Doamne!" Ce viață incredibil de izolată dusese până atunci.

– Asta e groaznic.

Amy ridică din umeri.

– Bărbații sunt groaznici.

– Nu toți, și poate vom fi norocoase. O luă pe Amy de mâini și o ridică de pe scaun. Știu că e o șansă mică, dar trebuie să încerci. Fă tot ce poți ca să comunici cu cineva care pare cât de cât binevoitor. Spune-i să se ducă pe Bow Street și să aducă un polițist. Sau roagă-l măcar să te ajute să scapi, în lipsă de altceva.

Amy încuviință cu o privire îndoielnică.

– O să fac tot ce pot, domnișoară.

Lia o îmbrățișă repede.

– Ești una dintre cele mai curajoase fete pe care le cunosc, Amy. Poți face tot ce e nevoie ca să te salvezi.

Când auziră pași apropiindu-se în grabă pe scări, aruncară o privire spre ușă.

– Ascultă, spuse Lia rapid, dacă ne separăm și reușești să scapi, trebuie să fugi.

Amy începu să lăcrimeze.

– Nu pot să te las...

– Trebuie. Apoi cheamă ajutoare.

Când cheia se auzi răsucindu-se, se strânseră în brațe una pe alta.

– Promite că ai să faci asta, spuse Lia.

– Fir-ar să fie! Da, domnișoară, promit!

Ușa se deschise, și cei doi răpitori forțoși ai lor intrară în cameră, urmați de Sir Nathan. Lia decise să înfrunte primejdia.

– Ah, Sir Nathan. Ai decis să ne eliberezi?

Baronul îi zâmbi rece.

– Ba chiar din contră. Doamna Grace insistă să mă ocup de voi. De îndată chiar. Zâmbetul lui deveni un rânjet. Ei bine, nu chiar imediat. Sunt decis să mă distrez înainte să vă dau pe mâinile oamenilor mei pentru eliminare.

– Am să vă văd pe toți spânzurați, spuse Lia, încruntându-se spre baronet și spre oamenii lui. Sir Dominic Hunter se va îngriji de acest

lucru. Și dacă nu, atunci vărul meu, Griffin Steele, se va ocupa ca acest lucru să fie înfăptuit. De fapt, probabil o să vă taie gâtul chiar el.

Oamenii care o țineau pe Amy schimbară o privire surprinsă. Lia se temea că își forțează norocul, dar în mod clar avusese un impact puternic.

– Ești verișoara lui Steele? întrebă unul dintre ei.

– Sunt. Și aș adăuga că ține foarte mult la mine.

Era absolut convinsă că va fi, odată ce o va întâlni.

– Nimeni n-a zis nimic de nenorocitul de Steele. O să ne scoată mațele ca la pești. Bătăușii se uitară la Sir Nathan. Nu ne plătești îndeajuns pentru treaba asta.

– Nu aveți de ce să vă temeți, spuse Sir Nathan cu nonșalanță. Mă îndoiesc că știe cineva că aceste femei au fost răpite, și sigur nu vor bănui cine a făcut-o.

Lia nu își mută privirea de la cei doi bărbați.

– Sunteți dispuși să vă riscați viețile bazându-vă pe cuvântul lui? Oamenii din teatru probabil că au auzit tot scandalul. Nu m-aș mira să fi ieșit cineva și să vă fi văzut cum ne târâți după voi.

– De asta nu v-au sărit în ajutor? întrebă Sir Nathan rânjind.

– Pentru că...

El o plesni atât de tare, încât Lia se împiedică și se agăță de un stâlp al patului.

– Las-o în pace, nenorocitule! strigă Amy zbătându-se.

Dar bătăușii pur și simplu o scuturară ca pe o funie până ce se liniști, gâfâind, între ei.

Frecându-și bărbia, Lia îi aruncă o căutătură furioasă lui Prudhoe.

– Vei regreta asta.

– Mă îndoiesc. Baronetul se încruntă spre oamenii săi. Sunteți perfect în siguranță. Acum duceți-o pe Amy jos. Doamna Grace vrea să o pregătească. Îi aruncă bietei fete un rânjet dement. Vei fi vândută celui care licitează cel mai mult, draga mea, și va face tot ce-și va dori cu tine. Doamna Grace a strâns un grup foarte interesant astă seară, bărbați cu niște gusturi foarte speciale. Sunt sigură că ți se va părea... cu adevărat inovator.

– Nu uita ce ți-am spus, strigă Lia în timp ce oamenii o târau pe Amy, care protesta, din cameră.

Ușa se trânti în urma lor, lăsând-o singură cu cel mai malefic om pe care îl întâlnise. Când încuie ușa și puse cheia în buzunarul de la jachetă, ea trebui să își muște buza ca să se abțină.

– M-ai ruinat, curvă proastă. Ochii lui Prudhoe ardeau de ură. Tu și nenorocita aia de familie a ta. Din cauza lor, trebuie să plec din Anglia.

– Nu înțeleg.

– Sunt îndatorat, și unele dintre datorii sunt către diavolul acela, Steele. Vărul tău, adăugă el pufnind. El mi-a cerut să achit toate datoriile. Iar Dominic Hunter mi-a stricat relațiile pe alte părți. Am fost dat afară din cluburile mele, vânat de creditori, iar acum n-am altă opțiune decât să plec pe continent.

În timp ce vorbea, Lia continuă să se apropie încet de partea cealaltă a patului, un plan vag conturându-i-se în minte.

– Asta cu siguranță nu este vina lui Amy. N-ai nici un motiv să te răzbuni pe ea.

– Dacă ar fi făcut ce i-am cerut, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Un spasm de furie îi contorsionă fața într-o grimasă urâtă. Asta este numai vina ei, și sper ca acela care o cumpără s-o rupă în bucăți.

– Ești un monstru absolut, spuse ea înfocat. Și sper că logodnicul meu te va rupe pe tine în bucăți.

El pufni în timp ce începu să se apropie de partea ei de pat.

– Lendale nu va ști niciodată ce ți s-a întâmplat. Vei dispărea ca un nor de fum, fiind în curând dată uitării. La urma urmei, ești doar o stricată, ca și mama ta.

Lia nu se mai chinui să îi contrazică aserțiunile. Era prea ocupată să se pregătească psihic pentru ceea ce avea să urmeze.

De îndată ce baronetul ocoli marginea patului, se aruncă înspre ea. Lia se feri ca să-l ocolească, dar era surprinzător de iute. Se lovi de ea și o aruncă în zbor pe pat. Ea nimeri jumătate pe saltea și jumătate lângă, grăbindu-se să scape. Îi blocă încercările de a o trage pe pat lăsându-și greutatea să îi tragă pe amândoi pe podea. Spatele Liei intră în contact cu podeaua, lucru care îi trimise o săgeată de durere pe șira spinării.

– Eu n-am o problemă cu asta, spuse Prudhoe pufăind ca un dragon. Merge și pe podea.

Prinse în pumn în partea din față a corsajului ei și trase. Materialul se rupse cu un zgomot puternic. Când încercă să se arunce peste ea, Lia se strecură parțial sub rama înaltă a patului, forțându-l să se lovească cu partea de jos a corpului.

– Stai nemișcată, fir-ai a dracu'! mârâi el.

Când își înfășură mâna în jurul gâtului ei și începu să strângă, Lia începu să se zbată frenetic. Erecția lui o apăsa pe burtă, iar fața lui era doar la câțiva centimetri de a ei. Respirația lui era fierbinte și duhnea, iar rânjetul lui era un rictus de cruzime.

Întinzându-și mâna, Lia apucă olița. Pipăi marginea și trase până ce reuși să prindă mânerul cum trebuie. Când Prudhoe o trase de sub pat și îi ridică fustele, frica îi dădu o forță supranaturală. Îi trase cu oala de noapte în cap.

Se auzi un zgomot sec, și corpul lui se înmuie din cauza șocului. Când îl împinse cu forță și îl dădu la o parte, baronetul se rostogoli pe o parte, mormăind și blestemând.

Trebuia să își termine treaba.

– Curvă! Prudhoe se înecă în timp ce încerca să se ridice. O să-ți iau gâtul!

Cu o forță plină de energie și de disperare, se cățără înapoi pe pat, se rostogoli și căzu de cealaltă parte în fugă. Apucă scaunul și îl zvârli înapoi spre baronet.

El se ridicase în patru labe în timp ce Lia ridică scaunul sus și îl prăvăli pe umerii lui. Când căzu la loc pe podea, apucă olița grea și i-o izbi peste ceafă. Se sparse în zeci de bucățele, îmbăindu-l în voma lui Amy.

Cu un geamăt, el se înmuie și rămase nemișcat.

Lia se poticni spre spate, apucându-se de stâlpul patului pentru susținere, încercând să-și calmeze stomacul revoltat și inima care îi bătea cu putere. Se ciupi de nas și trase câteva guri mari de aer pe gură, forțându-și corpul să se liniștească. Baronetul părea să fie leșinat de-a binelea și probabil că nu mai prezenta nici o amenințare, dar ea tot trebuia să scape și să caute ajutor.

Temătoare, îl împinse cu piciorul, însă el nu reacționă. Se simți ușor îngrețoșată la gândul că poate îl ucisese, dar urma să se îngrijoreze de asta mai târziu.

Se pregătea să îl întoarcă și să îl caute prin buzunare după cheie, când auzi pași tropăind pe hol.

– Lia, unde ești?

Vocea lui Jack îi trimise un val de energie prin tot corpul, ca sute de mii de sori.

– Sunt aici, strigă ea, fugind la ușă.

Clanța zdrăngăni.

– Dă-te înapoi, ordonă el. O să o sparg ușa.

Abia avu timp să se dea din cale înainte ca ușa să zboare din țâțâni. Jack rămase în cadrul ușii cu jacheta răsucită, lavaliera pe jumătate ruptă și părul zburlit. Arăta ca un nebun, și Lia nu văzuse nimic mai minunat toată viața ei.

– Jack!

Se aruncă în brațele lui.

El o strânse în brațe atât de tare, încât aproape că o lăsă fără aer. Liei nici că-i păsa. Putea să o strângă ca pe o jucărie de pluș tot restul vieții, și nu avea să se plângă vreodată de asta.

– Doamne ferește, mârâi el. Credeam că am ajuns prea târziu. Se dădu în spate ca s-o cerceteze, având gura strânsă, iar privirea plină de grijă. Ești bine? Te-a rănit?

Ea reuși să zâmbească tremurător.

– Sunt puțin învinețită, dar nu a avut timp să mă rănească prea mult.

Jack îi atinse obrazul, apoi își duse mâna înspre gâtul ei. Prudhoe probabil că lăsase urme, căci privirea lui Jack se aprinse de furie.

– Unde e? întrebă el cu o voce glacială.

– Pe partea cealaltă a patului.

El se îndepărtă din brațele ei și se duse înspre pat, oprindu-se brusc în momentul în care Lia ajunse lângă el.

– Tu ai făcut asta? întrebă el, holbându-se la silueta prăbușită de pe podea.

Ea încuviință, având grijă să respire pe gură. Baronetul duhnea incredibil de rău, și dacă era sinceră, nici ea nu prea mirosea a panseluțe. O parte din conținutul oalei de noapte aterizase pe fusta ei – un preț mic pentru siguranța ei.

– Bună treabă, iubire, spuse Jack cu un început de râs.

Ea se strâmbă.

– Mă tem că l-am omorât.

Jack se aplecă și îi căută pulsul.

– N-ai tu așa noroc. Doar l-ai făcut să leșine. Se îndreptă și îi puse mâinile pe umeri. Ești sigură că nu te-a rănit?

– Nu în vreun fel care contează, spuse ea, zâmbindu-i printre lacrimi.

Își încrucișă brațele pe piept. Acum că tot ce era mai rău trecuse, se simțea ametită și ușor nesigură pe picioare. Și în ciuda a ceea ce tocmai îi spusese, capul începuse să îi bubuie – fără îndoială de la palmele acelea bine țintite.

– Arăți ca naiba, spuse el, încruntându-se îngrijorat.

Lia era surprinsă că mai putea încă să râdă.

– Vă foarte mulțumesc, dragă domnule.

El o strânse aproape.

– Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna, spuse el cu vocea tremurându-i de emoție. Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva.

– Am să încerc să nu. Își apropie obrazul de lavaliera mototolită. Jack, Amy are probleme, ai adus ajutoare, nu?

– Da. De fapt, cred că tocmai au sosit.

Auziră pași rapizi pe hol, apoi Gillian intră pe ușă. Nu avea pălărie, dar purta o rochie verde de plimbare foarte stilată, care părea perfect nepotrivită, luând în considerare circumstanțele și locul.

Avea și un cuțit în mână.

– Dragă, ești în regulă? o întrebă verișoara ei, apropiindu-se de Lia.

– Da. Flutură o mână spre cuțitul lui Gillian. Ăla este cumva... sânge?

– Mă tem că da. Verișoara ei ridică din umeri. Unul dintre idioții de la parter n-a fost foarte cooperant, așa că am fost nevoită să-i dau o lecție.

Gillian pufni către baronet, care începea să se miște, apoi se aplecă și își curăță nonșalantă lama de jacheta lui înainte de a o ascunde din nou în cizmă.

– Doamne ferește, murmură Jack, clătinând din cap. Te rog spune-mi că n-ai omorât pe nimeni. Charles va fi foarte furios dacă ai făcut asta. Dacă stau să mă gândesc bine, va fi furios oricum, de vreme ce ți-am permis să vii cu mine.

– De parcă ai fi putut să mă oprești, pufni ea. Îl lovi pe Prudhoe în coaste cu cizma. El răspunse cu un geamăt. Bravo, Jack!

– Din nefericire, nu este fapta mea. Lia este responsabilă de starea deplorabilă în care se găsește Prudhoe.

– Bună treabă, fetițo, rânji Gillian. Apoi îl mirosi. Ce miroase așa? S-a scăpat careva pe el?

– Nu vrei să știi, spuse Lia, ținându-se de haina lui Jack cu ambele mâini.

Se simțea din ce în ce mai ametită, și o senzație foarte stranie o copleșea, de parcă creierul se împingea în vârful craniului, încercând să scape.

Gillian se încruntă.

– Arăți destul de rău, Lia. O să leșini?

– Nu te prosti, spuse ea, clipind înspre multitudinea de puncte care i se strângeau în fața ochilor. Nu leșin niciodată.

După care făcu exact acest lucru.

Capitolul 25

– Poftim, ești gata de culcare, spuse Chloe după ce termină de împletit părul Liei. Mi-ar plăcea totuși să te vadă un doctor.

Lia se întoarse de la măsuța de toaletă ca să-i zâmbească mătușii ei îngrijorate.

– Durerea de cap a dispărut, și mă simt bine. În plus, mi s-a spus deseori că sunt grea de cap.

– Și cine mă rog ar fi atât de nepoliticos încât să spună asta?

– În primul rând Jack, alături de bunica, mama...

Chloe chicoti.

– În regulă, înțeleg ce vrei să zici. Dar n-ar fi rău să te vadă un doctor, doar ca să fim siguri.

O familie care era dispusă să facă orice pentru ea era o binecuvântare pe care Lia nu credea să o aibă vreodată. Cât de ironic că fusese cât pe ce să moară înainte să înțeleagă că era iubită doar pentru felul ei de-a fi, fără judecăți sau așteptări, altele în afară de iubirea ei.

– Chiar sunt bine, vă mulțumesc tuturor, spuse ea.

Chloe aruncă o privire spre ceasul de pe policioara șemineului.

– Doamne, este aproape zece. De ce nu te strecori tu în pat, și eu o să-ți aduc o ceașcă de ceai. Asta dacă nu preferi cumva să te culci.

– Aș prefera să-l aștept pe Jack, dacă nu vă deranjează. Nu o să mă pot odihni până ce nu știu tot ce s-a întâmplat în seara asta.

– E posibil să treacă ceva timp până ce el și Dominic se vor întoarce din Bow Street. Aveau destule să-i explice magistratului, sunt sigură.

– Știu, am să aștept.

După episodul jenant în care leșinase, Lia își revenise în simțiri în timp ce Jack o ducea în brațe de la bordel la trăsura lui Gillian. Deoarece infamul local al doamnei Grace se afla doar la câteva străzi de Covent Garden, polițiștii deja soseau din Bow Street până ce Jack o urcă în trăsură. Abia reușise să schimbe două vorbe cu el înainte ca oamenii legii să îl tragă cu ei pentru a lămuri rezultatul acțiunii lor

de salvare. Gillian se suise și ea și le dusese atât pe Amy, cât și pe Lia înapoi pe Upper Wimpole Street.

Lia se ridică și se grăbi către patul cel mare. Tremurând puțin, se băgă repede sub așternuturile confortabile, proptindu-se de tăblia patului.

– Cum e Amy?

– Doarme, slavă Domnului! Chloe luă un șal moale tricotat din dulap și îi înfășură umerii Liei. A fost de acord să o vadă un doctor, biata de ea, dar părea să fie mult mai rău ca tine.

Lia se strâmbă.

– Ce i-au făcut a fost îngrozitor.

– Doctorul i-a dat o pastilă de somn și i-a spus că va trebui să-și petreacă următoarele zile în pat, dar se așteaptă ca ea să se recupereze complet.

– Slavă Domnului! Lia mângâie cearșaful fin cu palma. Niciodată nu mai avea de gând să ignore senzația minunată de a te afla în siguranță în propriul tău pat adorabil și curat. Dar nu știu dacă cineva se poate recupera cu adevărat după o astfel de întâmplare.

Mătușa ei o luă pe după umeri, și Lia se relaxă în căldura îmbrățișării ei, inspirând delicata notă de lămâiță din parfumul lui Chloe.

– Știu, draga mea. Dar Amy e puternică, la fel ca tine. Amândouă sunteți istețe și v-ați luptat să supraviețuiți până a sosit ajutorul. Nu pot să-ți spun cât de ușurată și de mândră sunt.

Când ajunseseră acasă, Chloe trimisese rapid după un doctor pentru Amy, le încălzise cu două pahare de brandy după care le cufundase în niște băi fierbinți. Chloe îi spălase părul Liei, permițându-i să povestească șovăitor evenimentele serii fără să o întrerupă, ascultând cu o atenție calmă. Fusese mult mai liniștitor pentru nervii zdruncinați ai Liei.

– Mulțumesc, spuse Lia. Și eu sunt destul de mândră de noi, deși cred că asta sună tare înfumurat.

Mătușa sa râse.

– Ai toate motivele să te mândrești. Din ceea ce mi-a spus Gillian, ai fost o adevărată eroină.

– Dacă poate recunoaște cineva această trăsătură, aceea este Gillian, rânji Lia. Este prințesa războinică.

– Așa este. Spre consternarea perpetuă a soțului său.

– Eu, una, sunt tare recunoscătoare pentru felul ei de a fi.

Conform spuselor lui Amy, Gillian, alături de Jack și de unul dintre grăjdarii ei avuseseră grijă să scape de doamna Grace

și de bătăușii ei destul de rapid. Pentru Gillian asta părea ceva obișnuit, dar o făcuse pe Amy să se bâlbâie de admirație. La o adică, nu în fiecare zi te salvează o ducesă care poate dezarma un bădăran de două ori cât ea.

– Gillian s-a dus acasă? întrebă Lia.

– Da. A spus că trebuia să-i explice niște lucruri lui Charles înainte ca el să audă vreo bârfă absurdă, așa cum i-a zis ea, despre evenimentele din seara asta.

– Mi-aș fi dorit să asist la acea conversație.

– Eu nu, spuse Chloe veselă. Acum, crezi că te poți odihni puțin până ce îți aduc un ceai?

– O să încerc, dar nu cred că voi reuși să dorm până ce nu-l văd pe Jack.

Cu fiecare moment care trecea, Lia era și mai nerăbdătoare să fie cu el. Încă nu știa cu siguranță ce se va întâmpla între ei, dar avea nevoie să îi simtă brațele în jurul ei. Și mai avea nevoie de o șansă ca să-i spună că îl iubește. Fie că se căsătoreau, fie nu, niciodată nu avea să mai vadă prezența lui în viața ei ca pe altceva decât cel mai prețios dar.

Chloe înclină capul.

– Cred că așteptarea ta s-a încheiat. Se duse spre ușă și o deschise. Ah, Lord Lendale! Lia te-a așteptat.

Jack își strecură capul pe ușă.

– Bună seara, Lady Hunter. Ești sigură că nu e prea obosită ca să mă vadă?

– Sigur că nu, spuse Lia. Te rog, intră!

El se îndreptă rapid către pat, evident la fel de nerăbdător să o vadă pe cât era și ea.

– Cum te simți, iubito?

Tonul lui aspru – despre care ea știa că era unul emoționat – era contrazis de modul blând în care o mângâia pe cap.

– Sunt bine, spuse ea, uitându-se în sus la el și știind că arată ca o prostuță îndrăgostită.

El îi zâmbi înapoi, dar privirea lui era serioasă și grija îi săpa linii adânci în jurul gurii.

– Dar nu știu ce să zic despre tine, adăugă ea. Pari extenuat.

Jack făcu o grimasă.

– Bow Street este un mediu stresant de fel, și am avut o grămadă de lucruri de rezolvat.

– Presupun că soțul meu este încă acolo, spuse Chloe cu o resemnare amuzată.

Jack aruncă o privire peste umăr.

– Da. A zis că nu va mai sta mult, dar apoi intenționează să meargă la casa Carlton. M-a rugat să-ți transmit să nu-l aștepți.

Chloe scoase un zgomot exasperat.

– Mereu spune asta.

– Și tu mereu îl aștepți, nu? interveni Lia.

– Desigur. Asta fac soțiile. Îi făcu cu ochiul. Așa cum vei afla și tu în curând.

Lia îi aruncă o privire lui Jack și simți cum se rușinează.

– Da, păi, o să vedem, spuse ea vag.

El își îngustă privirea.

– O să vedem?

Ea se strâmbă la el.

– Trebuie să văd ce face fiul meu, după care îl voi aștepta pe Dominic în biroul lui, spuse Chloe, încercând cu greu să-și rețină un zâmbet. Sunați dacă aveți nevoie de ceva.

– Așa o să facem, spuse Lia.

– Și nu-mi ține nepoata trează până la orele mici ale dimineții, Lord Lendale, adăugă Chloe. Are nevoie de odihnă.

– Da doamnă, replică Jack sec.

Când ușa se închise, se uitară în tăcere unul la altul. Inima Liei bubuia de o dorință care știa că va ține o veșnicie dacă îl părăsea pe Jack. Dar acum că stătea în fața ei, nu găsea cuvintele potrivite să navigheze printre problemele nerezolvate care încă existau între ei.

– Ești sigură că ești în regulă? întrebă el într-un final, luând-o de mână. Doamne, Lia, m-ai speriat în ultimul hal când ai leșinat.

Ea îl strânse de degete.

– A fost prostesc din partea mea. Nici măcar Amy n-a leșinat, și ea era într-o stare mult mai deplorabilă față de mine.

– Poate că te simțeai ușor slăbită de foame, spuse el cu o urmă de zâmbet. Perfect de înțeles, de vreme ce ai ratat ceaiul.

Ea își reținu un chicotit.

– Urâciosule! Dar, Jack, ești sigur că *tu* ești bine? Arăți epuizat.

El oftă și își trecu o mână prin părul de la ceafă. Deși hainele lui erau încă în dezordine, și le aranjase cum putuse mai bine.

– Sunt în regulă, deși trebuie să recunosc că să am de-a face cu Prudhoe și bătăușii lui, ca să nu o mai pomenesc pe doamna Grace, care a urlat tot drumul până pe Bow Street, mi-a pus răbdarea

la încercare. Slavă Domnului că Dominic a apărut ca să se îngrijească de tot.

Lia se dădu mai la o parte și bătu ușor pe saltea.

- Haide, stai jos și spune-mi mai multe detalii! N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat după ce m-ai trimis acasă.

- În regulă, dar lasă-mă să-mi scot cizmele astea. Știi cât de mizer era acel bordel. Și am văzut mult mai mult din el decât intenționam.

- Și eu, spuse ea cu amărăciune.

După ce se luptă cu cizmele, se cățără în pat și se propti de tăblia patului, întinzându-și picioarele lungi cu un oftat obosit.

- Urăsc că a trebuit să vezi și un centimetru din locul ăla îngrozitor. Eu și polițiștii am scotocit întreaga clădire, doar ca să ne asigurăm că nu mai erau și alte femei ținute acolo împotriva voinței lor.

- Mă bucur că te-ai gândit la asta. Mai erau altele?

- Nu, slavă Domnului! De fapt, majoritatea damelor au părut chiar deranjate de apariția noastră, iar clienții lor și mai și. Cu toate astea, am observat că puține femei erau supărate când au văzut că doamna Grace a fost reținută. În mod clar nu era plăcută de, ăăă, angajatele ei.

- Nu mă mir. Este o femeie oribilă.

Când Jack îi puse un braț pe după umeri, trăgând-o mai aproape, toată agitația din interiorul ei se liniști în sfârșit. În timp ce o ținea, se simțea de parcă ritmul inimilor lor încetinise și începuse să bată la unison. Pentru câteva clipe minunate, Lia își permise să se odihnească într-un loc al fericirii absolute, de parcă plutea în lumina infinită a soarelui.

Nu voia să revină cu picioarele pe pământ, dar erau prea multe întrebări care îi dădeau ghes și prea multe decizii ce mai trebuiau luate.

- De ce se duce Sir Dominic la casa Carlton? Pare ușor straniu.

- S-a gândit că ar fi mai bine să îi povestească prințului regent de întâmplările acestei seri înainte să se ducă vorba despre ele.

Ea se încruntă.

- De ce i-ar păsa prințului? Sir Nathan este doar un baronet, unul fără prea multă putere, se pare.

El o sărută pe creștet.

- Nu de el, draga mea, ci de tine. Tu ești fiica unui duce regal, și atât ducele de York, cât și regentul vor dori cu siguranță să afle mai multe despre întâmplările nefericite ale aceste seri.

Ea se răsuci în brațele lui pentru a se uita la el.

– Asta nu pare foarte verosimil. Tata nici măcar nu m-a întâlnit până acum.

Se simțea ciudat să folosească acel termen.

– Asta nu înseamnă că nu este interesat de bunăstarea ta.

– Jack, nicicând în viața mea n-a dat vreun semnal cum că ar fi interesat, și nici mamei nu i-a dat vreun ban ori vreun ajutor după ce aventura lor s-a încheiat.

– Presupun că asta se va schimba în curând, mulțumită fratelui tău vitreg, care este destul de apropiat de duce. Căpitanul Endicott este foarte preocupat de bunăstarea ta și i-a scris ducelui de York despre tine. Jack zâmbi. Sunt sigur că Sir Dominic va avea ceva de spus și despre asta, de vreme ce este un membru al cercului de apropiați ai ducelui. Să nu fii surprinsă dacă tatăl tău de sânge albastru se va interesa brusc de tine, mai ales după această seară.

Aparent, făcea rost de numeroși membri de familie. Avea nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască, dar se simțea minunat.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

El o strânse din nou în brațe.

– Nu că ar conta foarte mult, de vreme ce eu o să am grijă de tine de-acum încolo.

– Jack, în legătură cu asta...

– Deși este evident că te descurci să-ți porți și singură de grijă, spuse el, pe un ton ușor nemulțumit. Eram hotărât să-l pun la pământ, eu, cavalerul tău în armură strălucitoare, doar ca să descopăr că ai scăpat de nemernic cu ușurință.

Ea îl bătu ușor pe piept.

– Tu vei fi întotdeauna cavalerul meu în armură strălucitoare. Și nu-ți pot spune ce fericită am fost să te văd când ai intrat prin ușa aceea. Trebuie să recunosc că am fost uluită totuși. De unde ai știut că eram acolo?

– Micul tău prieten Sammy ți-a auzit strigătele de pe alee. S-a repezit la țanc ca să vadă cum erați luate pe sus în trăsura lui Prudhoe. V-a urmărit cu mult curaj și a reușit să nu scape trăsura din vedere, slavă Domnului!

– Este un micuț foarte isteț și rapid.

Și Lia nu va putea niciodată să-i fie suficient de recunoscătoare pentru curaj.

– Este, și va fi răsplătit regește, te asigur.

– Așadar, ne-a urmărit la bordel. Apoi ce-a făcut?

– Știa unde locuiai, așa că a venit aici. A dat dovadă de o mare prezență de spirit, și acum bănuiesc că Sir Dominic îl va lua pe băiat sub aripa lui. Sammy merită un viitor mai bun decât să stea la ușa din spate a unui teatru.

– Ah, deci de asta era Gillian cu tine. Plănuiserăm să ne întâlnim aici la ceai.

– Da. De fapt, verișoara ta dorise să dea buzna numai cu ajutorul grăjdarului ei. Din fericire, mătușa ta a reușit să o rețină până ce a reușit să trimită după mine. A durat puțin mai mult să dăm de Dominic totuși, și am decis să nu-l așteptăm. Slavă Domnului, adăugă el cu un murmur, strângând-o ușor.

Ea își împreună brațele în jurul taliei lui și îl îmbrățișă înapoi.

– Da, biata Amy era într-o stare deplorabilă. Dacă ați mai fi întârziat mult, nu știu ce s-ar fi întâmplat.

– Da, a trebuit să ne grăbim. Lady Hunter a trimis vorbă în Bow Street, dar eu a trebuit să mă asigur că dispuneam de suficienți oameni pentru ce aveam nevoie, de vreme ce nu știam cu ce urma să ne confruntăm. Charles m-ar fi ucis dacă ceva s-ar fi întâmplat cu Gillian. Clătină din cap. A fost destul de enervată de grija mea exagerată, așa cum îi spunea ea. De parcă eu nu voiam să intru primul, fluturând pistoalele.

– Sau fluturând cuțitele, după caz. Ce persoană incredibilă este!

– Nu-i spune asta. Doar o s-o încurajezi.

Lia nu se putu abține să nu râdă.

– Am toate intențiile să o urmez pas cu pas de acum încolo. A fost cu adevărat o inspirație. La fel ca tine, adăugă ea în timp ce el ridica sardonic o sprânceană.

– Entuziasmul tău mă copleșește, draga mea, spuse el.

Ea îl lovi în coaste.

– Nu te prosti! Ai fost absolut splendid. Nu mai aveai nevoie decât de un cal alb, și imaginea eroică ar fi fost completă.

– Tu ai fost adevărata eroină, Lia. Ți-ai păstrat calmul în niște circumstanțe absolut îngrozitoare și ai reușit să te salvezi. Eu și Gillian doar am curățat după tine. Îi cuprinse obrazul, privirea fiindu-i blândă și plină de emoție. Încep să cred că n-ai nevoie de mine deloc. Nu-mi place asta foarte mult, ceea ce mă face să par un înfumurat nesuferit, adăugă el zâmbind larg.

Lauda lui îi aduse lacrimi în ochi.

– Jack, întotdeauna vei fi eroul meu. Gândește-te doar la toate situațiile când m-ai salvat de-a lungul anilor.

– Ca atunci când ai căzut în iaz și eu te-am pescuit?

– Tu m-ai tras în iaz, dacă îmi amintesc bine, protestă ea. După ce te-am împins *eu*.

– Ah, da. Ei bine, ce zici atunci de data când ai călcat pe un cuib de viespi și eu te-am cărat în siguranță?

– De fapt, tu ai călcat pe el, deși trebuie să recunosc că m-ai dus la loc sigur. Dar aveam doar cinci ani la momentul respectiv. Nu puteam fugi la fel de repede ca tine.

El oftă cu dramatism și o strânse iar în brațe.

– În mod evident, mai am de lucrat la treaba asta cu eroismul.

– Poate Gillian ar putea să-ți dea niște lecții.

– Ce idee îngrozitoare!

Ea chicoti, apoi deveni brusc serioasă.

– Jack, ce se va întâmpla cu Prudhoe și cu ceilalți?

– Asta depinde magistrat și de curtea de justiție, desigur, dar e posibil să fie toți spânzurați, spuse el pe un ton sumbru. Numai Dumnezeu știe că o merită.

Ea nu se putu abține să nu se crispeze puțin. Pe cât de mult Prudhoe, oamenii lui și doamna Grace își meritau soarta, detesta faptul că riscau să moară din cauza ei.

– Nu e vina ta, draga mea, spuse el cu blândețe. Numai ei sunt responsabili de acțiunile lor.

Ea oftă tremurător. Desigur că el știa la ce se gândește – întotdeauna știuse.

– Numai dacă nu m-aș fi dus la balul acela prostesc. Ăla a declanșat totul.

Jack îi ridică bărbia, făcând-o să se uite la el.

– Și ce s-ar fi întâmplat cu biata Amy dacă nu te-ai fi dus? Ai salvat-o și pe ea în seara aceea, mai știi?

Ea clipi, surprinsă de răspunsul lui. Fusese atât de nervos pe ea în seara aceea, iar acum o lăuda că se dusese.

– Nu că îmi doresc să-ți faci un obicei din asta, adăugă el. Să fim lămuriți.

– Da, milord, spuse ea supusă, lipindu-se iar de pieptul lui.

Pufnetul lui îi arătă cam cât de mult îi credea el atitudinea umilă.

– Renunți la ideea aceea, nu? întrebă el câteva momente mai târziu, plin de îndoieli. Toate aberațiile cu curtezana. Știi că nu e o viață demnă de tine.

Ea oftă.

– Nu e o viață demnă de majoritatea femeilor, Jack. Am ajuns să urăsc întreaga afacere nenorocită. Nici o femeie n-ar trebui să se vândă ca să supraviețuiască. Este dezgustător și extraordinar de trist.

El oftă cu greutate.

– Sunt perfect de acord. Și sunt incredibil de mulțumit că nu trebuie să-mi petrec tot restul vieții speriind posibili protectori și scoțându-te pe tine din bucluc. Asta ar fi tare obositor pentru amândoi.

– Jack, ceea ce mi-ar plăcea să fac e să ajut multe dintre aceste femei nefericite, poate s-o ajut pe mătușa Chloe cu munca sa.

– Nu e nevoie să stai la Londra ca să faci asta. Trebuie să existe astfel de organizații și în Yorkshire, care ar fi încântate să aibă susținerea marchizei de Lendale. Iar dacă nu, poți face tu una.

Lia își ascunse fața în lavaliera lui.

– În legătură cu asta, spuse ea cu o voce înfundată.

Corpul lui puternic se încordă sub ea.

– În legătură cu ce, cu mariajul nostru iminent? Pentru că n-am să dezbat asta, Lia. O să ne căsătorim, și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ea se ridică și încercă să se tragă din brațele lui, dar el refuză să îi dea drumul. În schimb, îi apucă bărbia și îi șterse buzele cu un sărut care se transformă în curând din blând în provocator, plin de căldură și de promisiuni ascunse. Ea oftă și îi cuprinse încheieturile puternice, apreciindu-i vigoarea limbii cu o nerăbdare pe care nu și-o mai refuza. Prea curând, el se retrase pentru a-i urmări linia obrazului cu buzele. Lia nu-și putu reține un tremur de plăcere.

– Draga mea, murmură el printre sărutări. Aproape te-am pierdut în seara asta. Jur că ăsta ar fi fost sfârșitul meu!

Ea se retrase fără tragere de inimă din sărutările lui și îi studie fața. Privirea lui întunecată ardea înfometată, trimițându-i un val de plăcere prin tot corpul.

– Mă iubești, Jack? șopti ea.

Zâmbetul lui strâmb era adorabil.

– Nu pot să cred că mai trebuie să întrebi. Draga mea, nu înțelegi câtă nevoie am de tine? Ești totul pentru mine.

– Spui asta acum, dar...

El o prinse cu fermitate de umeri, uitându-se la ea cu o intensitate ce o făcea să tremure. O voi spune *întotdeauna*. Lia Kincaid, te iubesc mai mult decât pe oricine de pe pământul ăsta lăsat de Dumnezeu! Vreau să mă însor cu tine. Acum e suficient de clar?

Bucuria se desfăcu în inima ei ca niște fire colorate de mătase.

– Da, mulțumesc, și eu te iubesc. Dar...

– Nici un dar. Ne vom căsători.

– Ei bine, poate... Se încruntă ușor, și el la rândul lui se încruntă spre ea. Ei bine da, dar poate nu chiar imediat.

Expresia lui se lumină.

– Ah, dorești o ceremonie la Stonefell? Îi zâmbi cu blândețe. Vrei o nuntă ca la carte, cu Rebecca și cu restul familiei tale. Desigur că ar trebui să te bucuri de așa ceva, iar eu sunt o brută că am sugerat altceva.

– Nu, cred că am nevoie de mai mult de-atât. Mai exact, tu ai nevoie de mai mult de-atât.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

Lia se trase din îmbrățișarea lui, iar el o lăsă fără tragere de inimă. Își încrucișă picioarele pentru a se așeza turcește, cu fața la el.

– Înseamnă că ar trebui să-mi vizitez fratele vitreg și pe soția lui la Viena înainte de a lua vreo decizie finală. Căpitanul Endicott a spus clar că nu l-ar deranja să stau măcar trei sau patru luni. Cred că este o idee excelentă.

Jack își încrucișă brațele la piept, părând atât de bosumflat că ea era tentată să râdă – dacă nu ar fi început să plângă mai întâi. Îl iubea atât de mult că o durea inima. Să-l părăsească pentru câteva luni era o idee îngrozitoare. Dacă se hotăra că nu voia să se însoare cu ea până la urmă? De dragul lui însă, trebuia să își asume acest risc.

– Cred că este o idee îngrozitoare, spuse el.

– Aceasta este o decizie crucială, Jack, și ai nevoie de timp ca să te gândești la ea fără mine în fața ta, făcându-te să te simți vinovat.

El își dădu ochii peste cap.

– Nu mă faci să mă simt vinovat.

– Jack, tu te simți vinovat pentru orice.

Era pe punctul de a nega când ea își ridică sprâncenele, făcându-l să izbucnească într-un râs dezaprobator.

– Foarte bine, sunt relativ de acord cu argumentul tău. Dar tot ne vom căsători, din pricină că te iubesc și vreau să fiu cu tine, nu pentru că mă simt vinovat. Asta e o aberație.

– Sigur că te simți vinovat. Te simți obligat să te căsătorești cu mine pentru că mi-ai răpit virtutea oarecum pripit.

– N-am răpit-o și nici nu m-am pripit. Am luat-o fiind perfect conștient de ceea ce fac. Îi zâmbi înfumurat. Era parte din planul meu.

– Ba nu! exclamă ea.

El dădu din mână.

– Ei bine, poate nu chiar pe moment, dar cu siguranță este acum.

– Jack, asta e ridicol.

– Glumesc, iubito. Crede-mă când îți spun că n-aș fi pus niciodată mâna pe tine dacă m-aș fi îndoit de deciziile mele. Îi zâmbi cu amărăciune. Mai ales luând în considerare consecințele acțiunilor mele. Sunt perfect conștient de provocările care ne așteaptă, ceea ce te-ar putea convinge de seriozitatea intențiilor mele. Aceasta nu este o decizie pasageră sau negândită din partea mea, Lia. O iau în deplinătatea facultăților mintale. Și, adăugă el încet, este una luată cu multă bucurie și recunoștință.

– Oh, șopti ea, apăsându-și mâna pe piept. Asta este... chiar drăguț.

Când punea astfel problema, nu era greu să îi urmărești logica.

– Și pentru că sunt un bărbat atât de înțelept, spuse el, înțeleg și că am nevoie de ajutorul tău. Nimeni nu cunoaște Stonefell mai bine ca tine. Dacă nu te măriți cu mine, cu siguranță o să fac numai tâmpenii.

Lia fu nevoită să zâmbească.

– Ei haide, asta e o prostie. Dar ce vei face cu situația de la Stonefell? Trebuie să faci rost de bani de undeva.

– Acolo intervine familia ta. Sir Dominic și Charles insistă destul de mult să investească în exploatarea minieră și sunt convinși că pot atrage și alți investitori. Și crezi sau nu, Lindsey are niște vești bune în legătură cu recolta din toamna asta.

– Astea sunt vești foarte bune, dar ajunge?

– Va ajunge de îndată ce vând conacul din Bedford Square.

Lia aproape căzu din pat.

– Jack, nu, nu poți face asta.

El ridică o sprânceană.

– Și de ce nu?

– Pentru că aparține moștenirii familiei tale, de asta. În plus, mama ta va urî asta – mă va urî pe mine. Și nu are nevoie și de alte motive în plus, adăugă ea posomorâtă.

El se aplecă și îi sărută vârful nasului.

– Mă gândeam să-l vând încă de dinainte să descopăr că vreau să mă căsătoresc cu tine. Sincer, draga mea, nu sunt atașat deloc de el și e pur și simplu prea scump și prea mare.

– Dar mama ta unde va locui? Unde vei locui tu când vei veni la Londra?

– Vrei să spui unde *vom* locui? Legat de asta, mă gândeam să cumpăr una dintre noile case din Cadogan Square. Mama mea va fi fericită ca o ciocârlie într-o nouă casă stilată, te asigur. Cât despre noi, ne vom petrece majoritatea timpului la Stonefell.

– Jack, mama ta nu va fi nicicând de acord cu asta.

El o luă de mâini, strângându-le între palmele sale calde.

– Știu că nu va fi fericită, dar asta e alegerea ei, Lia. Nu-mi pot trăi viața pentru ea. Trebuie să o trăiesc pentru mine însumi.

Ea își mușcă buza, dorind să creadă că au o șansă.

– Ești sigur?

El încuviință.

– Fără nici un dubiu.

– Stonefell n-a fost niciodată visul tău, spuse ea. Poți să te bucuri de o viață atât de liniștită?

– Lia, visurile se schimbă. Noul meu vis ești tu. Ești cea mai blândă și mai dulce persoană pe care o cunosc. Cum să nu vreau să-mi petrec viața alături de tine?

Ea îi strânse mâna, reținându-și lacrimile.

– Mulțumesc, dar mă tem că ceilalți nu mă văd în aceeași lumină.

– Atunci nu vreau să am nimic de-a face cu ei. Acum, draga mea, n-a mai rămas decât să-ți înfrunți tu propriile temeri. Crezi că poți face asta?

Ea se pierdu în privirea lui iubitoare și știu că avea dreptate. Se temuse aproape toată viața, speriată că va pierde micul cerc de oameni pe care îi iubea și locul căruia îi spunea casă. Și totuși, petrecuse săptămâni bune încercând să îndepărteze toate aceste lucruri, să-l îndepărteze pe el, pentru că avea senzația că ar fi mai bine pentru el. Dar asta era o decizie pe care Jack trebuia să o ia singur, și aparent reușise deja asta.

– Ei bine, se pare că ai decis deja totul pe placul tuturor, Lord Lendale, spuse ea, emoția înăsprindu-i vocea.

Un zâmbet lent și masculin îi ridică colțurile gurii.

– Așa este, deși aș vrea să mai menționez ceva.

– Și anume?

O prinse de talie și o ridică în poală. Ea icni simțindu-i mădularul cum o apăsa pe fund.

– Am de asemenea o dorință de nestăvilit pentru trupul tău delicios, spuse el pe un ton răgușit ce o făcu să se cutremure. Și dacă nu te voi avea în patul meu prea curând, fără îndoială o să-mi iau câmpii.

-Vai de mine, asta ar fi tare neplăcut, spuse ea pe o voce pierdută.

El se aplecă până ce gura lui era la câțiva centimetri de a ei.

-Te iubesc, Lia Kincaid, murmură el. Din toată inima. Ne vom căsători, și nu accept nici un refuz.

Gâtul Liei era atât de încordat, încât nu putu decât să încuviințeze dând din cap. Dar pentru prima oară, era mai mult decât fericită să îl lase să aibă ultimul cuvânt.

Epilog

Conacul Stonefell
Crăciun, 1816

– Milady, ar trebui să mă lăsați pe mine să car tava de ceai, spuse majordomul pe un ton dezaprobator în timp ce se grăbea să îi iasă în cale. Este prea grea pentru dumneavoastră.

Lia se opri în ușa bibliotecii.

– Richard, am cărat tăvi de ceai prin conac ani buni. Nu te-a deranjat până acum.

– Asta era *înainte* să fiți doamna casei. Un licăr îi sclipi în privire. Cel puțin, oficial.

– Tot mi se pare straniu, să fiu sinceră. De fiecare dată când un servitor îmi spune milady, sunt tentată să mă uit în spate.

– Vă descurcați minunat, doamnă. Și toți servitorii sunt în asentimentul meu, țin să adaug.

– Mai ales înainte de ziua cadourilor, îmi imaginez, glumi Lia.

Adunase o grămadă de cadouri și de mici punguțe cu mărunțiș pe care urma să le împartă slujitorilor în dimineața următoare.

– Mai ales atunci.

Ea zâmbi.

– Foarte bine, Richard, asta este tot pentru seara asta.

– Foarte bine, milady, spuse el, întinzând mâna către clanță.

– Presupun că n-ar trebui să-ți mai spun Richard de-acum, nu? Tot uit.

La întoarcerea lor la Stonefell, Jack îl încurajase pe bătrânul majordom să se pensioneze. Debbins nu o plăcuse niciodată pe Lia și fusese mult mai fericit să se pensioneze decât să sufere insulta de a sluji o Kincaid drept doamnă a casei. Jack îl înlocuise cu Richard, șeful valeților și vechiul ei prieten. Era una dintre multele schimbări, mari și mici, pe care soțul ei le făcuse ca să-i asigure confortul.

– Lady Lendale, îmi puteți spune cum doriți. Zâmbi ușor. Doar că nu de față cu ceilalți servitori.

Ea râse.

– Mulțumesc, domnule Betley. Noapte bună și Crăciun fericit!

Richard deschise ușa.

– Crăciun fericit, milady!

Lia începu să meargă prin camera spațioasă. Tava cu ceai era într-adevăr grea, și ar fi deranjat-o să o verse pe noul și minunatul covor care tocmai fusese pus cu o săptămână în urmă.

– Haide, lasă-mă să te ajut, spuse Jack, ieșind din spatele biroului ca să o ușureze de povară. De ce n-ai lăsat servitorii să o aducă?

– Betley voia, însă nu am ținut să-l deranjez, iar ceilalți sunt jos, se bucură de o mică petrecere de sărbători. Au muncit atât de mult ca să pregătească pentru Crăciun conacul.

El puse tava pe birou.

– Draga mea, le vei răni sentimentele dacă nu le vei cere ajutorul. Ei vor să te ajute.

Lia își îndreptă fustele în timp ce se așeză în fotoliul mare de piele din fața biroului lui.

– Servitorii m-au ajutat foarte mult, deci nu este nevoie să te îngrijorezi.

Încă de la întoarcerea lor din octombrie ca soț și soție, servitorii fuseseră binevoitori și de ajutor. Fermierii arendași părură și ei mulțumiți să o vadă pe Lia în noul rol, precum și majoritatea negustorilor din sat. Desigur, erau și câteva obstacole. Unii dintre nobilii locali erau scandalizați de moarte că Jack o alesese pe ea și nu pe una dintre fiicele lor. Jack privea cu foarte multă dezaprobare pe oricine avea curajul să o înfrunte, ceea ce o îndemnă să-i sugereze să îi ignore mai bine decât să se certe la cuțite cu ei. La o adică, nu-și puteau petrece tot restul vieții insultându-și vecinii – era pur și simplu mult prea obositor.

– Servitorii te respectă, spuse el. Știu cât de mult ții la Stonefell și câtă grijă ai de locuitorii de aici.

– Cum aș putea să nu-l iubesc? E casa mea.

– Mă bucur că ai înțeles asta în sfârșit, spuse el ironic în timp ce îi întindea o ceașcă de ceai.

– Întotdeauna am știut asta. Doar că nu consideram că e locul adecvat pentru prezența mea, de dragul tău, cât și de al meu.

El se așeză pe marginea biroului, studiind-o.

– Te afli exact unde ar trebui să fii.

Lia îi zâmbi peste marginea ceștii de ceai.

-Oriunde ești tu este locul unde ar trebui să fiu.

-Atunci suntem perfect de acord, rânji el.

-Ca de obicei.

-Am să-ți amintesc asta data viitoare când ne contrazicem.

Lia se prefăcu surprinsă.

-Milord, când ne contrazicem noi?

El pufni, luând-o în derâdere. Ascunzându-și un zâmbet, Lia făcu un semn cu capul înspre corespondența de pe biroul lui.

-Ai primit o scrisoare de la mama ta, nu? Se simte bine?

-Cred că este în elementul ei. A fost o idee genială din partea lui Gillian s-o invite la reuniunea din Wiltshire a familiei Leverton, Crăciunul acesta. Se pare că mama și ducesa văduvă sunt prietene la cataramă, și mama este cu adevărat impresionată de firea distinsă a oaspeților.

Lia își puse ceașca de ceai pe birou.

-A fost chiar foarte generos din partea lui Gillian s-o invite, având în vedere că ea și mama ta nu sunt tocmai prietene.

-Am sentimentul că Gillian va reuși să o convingă pe mama să accepte noua noastră situație până la sfârșitul vizitei sale, spuse Jack. Verișoara ta este o forță a naturii atunci când își pune ceva în minte.

Așa cum bănuise, Lady John fusese înfuriată de vestea căsătoriei lui Jack cu Lia, și o discuție aprinsă se încinsese între ei. Din fericire, Lady Anne intervenise, sărind în apărarea Liei. Dominic și Leverton își arătaseră și ei susținerea prin vizita pe care i-o făcuseră lui Lady John ca să o anunțe că vor ajuta familia Lendale și vor participa la construirea viitorului moșiei Stonefell.

La fel de important, Lia reușise să o convingă pe mama ei să-i trimită o scrisoare cu scuze lui Lady John, exprimându-și regretul pentru insultele din trecut și pentru comportamentul inadecvat. Desigur, Lia fusese nevoită să stea pe capul mamei sale, și mai că nu scrisese ea scrisoarea. Lady John nu recunoscuse niciodată faptul că o primise, dar îi mărturisise fără tragere de inimă lui Jack că, precum o bună creștină, presupunea că era cazul să ierte o femeie atât de nefericită și de decăzută.

Pentru moment, nu puteau avea așteptări prea mari din partea mamei lui Jack. Lady John nu participase la mica lor nuntă de la casa Leverton și nici nu îi scrisese încă Liei o scrisoare pentru a-i ura bun venit în familie. Jack era enervat, dar Lia îi sugerase să aibă

răbdare. Excelența Sa trecuse prin prea multă durere și își făcuse prea multă inimă rea ca să dea dovadă de o generozitate atât de mare dintr-odată.

– Mă bucur doar că tu și mama ta vorbiți unul cu altul, spuse ea. Eram îngrozită de ideea că nu te va ierta niciodată.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, iubito. Mă iubește și va ajunge să te iubească și pe tine.

Lia se îndoia de asta, dar ar fi fost mulțumită dacă Lady John ar fi dorit să viziteze Stonefell măcar în viitorul apropiat.

– Sper că nu te deranjează Crăciunul acesta atât de liniștit, spuse ea. Știu că-ți lipsesc familia și prietenii.

– Prostii! Aici vreau acum să fiu. În plus, familia ta ne-a vizitat.

Ea zâmbi.

– Da, este splendid că Dominic și Chloe au putut să petreacă sărbătorile cu noi. Mi-a lipsit și micuțul Dom.

– Mie nu, spuse Jack ironic.

Când ea îl lovi peste genunchi, el râse.

– Glumesc. E un mic poznaș tare simpatic.

– E un drăguț, deși îmi pare tare rău că s-a scăpat taman pe noua ta haină. Dacă te consolează cu ceva, mi-a făcut și mie același lucru azi-dimineață.

Lăsând aceste incidente nefericite la o parte, fuseseră niște sărbători cu adevărat plăcute în compania familiei Hunter. Și pentru prima oară în viață, bunica Liei avusese posibilitatea să petreacă Crăciunul la Stonefell. Buni devenise puțin nostalgică, încă fiindu-i dor de unchiul Arthur, dar era și foarte mândră să vadă cum Lia organizează festivitățile în noul ei rol de marchiză de Lendale.

– Micuțul Dom seamănă cu un marinar bețiv la vârsta asta, nu? întrebă Jack. Valetul meu s-a îmbolnăvit brusc când a văzut ce pagube face cel mic.

– Acum doar te prostești.

– Așa este. Făcu un semn cu capul spre ușă. S-a culcat toată lumea?

– Cred că da. Dominic a dus-o pe buni înapoi acasă, iar Chloe s-a retras acum o jumătate de oră.

– Foarte bine, pentru că mai am un cadou. Voiam să fim singuri când ți-l dădeam.

– Jack, n-ar trebui să cheltuiești atâta pe mine, protestă ea. Deja mi-ai dat prea mult.

Cadourile lui includeau niște cizme elegante de călărie, mănuși de piele extraordinar de moi, un manșon de blană și câteva cărți. Arareori trecea o săptămână în care soțul ei să nu îi facă un cadou, în general lucruri mici și personale, precum un nou gherghef sau dulciuri de la mica cofetărie locală. Spunea că recupera toți anii în care nu putuse să o răsfețe.

– Nu e adevărat, dar oricum, meriți să fii răsfățată, spuse el, întrerupându-i protestele cu un sărut. Ani buni ai avut grijă numai de alții. Acum este momentul să am eu grijă de tine.

Luă o mică punguță de catifea care se afla pe biroul lui, o deschise și răsturnă o brățară delicată de aur în palmă. Când îi luă încheietura pentru a-i prinde brățara, Lia văzu că avea un medalion prins de lanț.

– Este aceea cumva... Gâtul i se strânse de lacrimi.

– Crăciun fericit, draga mea, spuse el, aplecându-se să îi dea un sărut lung și senzual. Mulțumesc că m-ai adus în siguranță acasă.

– Oh, Jack, șopti ea. Este moneda romană pe care ți-am dat-o eu de Crăciun înainte de plecarea ta în război.

Moneda fusese șlefuită până strălucea, după care fusese montată în filigran de aur. Era elegantă și frumoasă, și cel mai minunat dar pe care îl primise vreodată.

– Nu știam că încă o mai ai, spuse ea.

– Am purtat-o cu mine tot războiul. A fost talismanul meu norocos.

– Dar dacă ți-a adus noroc, ești sigur că nu vrei să o păstrezi?

– Sunt sigur, spuse el cu blândețe, mângâind-o pe obraz. Tu ești talismanul meu norocos, Lia. N-am nevoie de altceva.

– O să mă faci să plâng, și deja am dat apă la șoareci astăzi.

Fusese o zi atât de frumoasă și de emoționantă, primul ei Crăciun la Stonefell, iar ea simțise lacrimile strecurându-i-se pe sub gene de mai multe ori.

– Așa ceva e inacceptabil, spuse el ridicând-o în picioare. Propun să te duc în pat, unde îți pot oferi un mijloc de distragere – foarte mare și puternic.

Ea chicoti la gluma lui îngrozitoare.

– Foarte bine, dar te deranjează dacă ieșim pe terasă câteva minute? Aș vrea să mă uit puțin la stele înainte de a ne culca.

– E frig afară, spuse el, ușor uimit de cererea ei.

– Știu, dar am mai fost o dată, îți amintești? În noaptea în care ți-am dat moneda, am stat pe terasă și am ascultat colinde.

Era noaptea în care își pusese o dorință când văzuse o stea căzătoare, sperând să se afle aici într-o zi cu Jack, liberi și plini de iubire.

– Îmi amintesc, spuse el. Nu sunt colinde în seara asta, dar tot ne putem uita la stele.

O conduse la ușile franțuzești, trăgând o pătură de pe un scaun din drumul lor. Păși într-o noapte cu un cer limpede, luminat de milioane de stele, giuvaierurile universului împrăștiate pe cerul indigo. Jack folosi pătura drept învelitoare pentru ei, trăgând-o pe Lia la adăpostul brațelor lui. Aerul era suficient de rece încât să îi gâdile plămânii, dar trupul lui mare îi oferea căldură și siguranță.

Lia se uită în sus spre arcul celest sclipitor, îmbătându-se cu beatitudinea momentului.

– Mi-a lipsit asta când eram la Londra. În majoritatea nopților abia se vedea luna, de stele nici nu mai vorbesc.

Pentru câteva clipe se uitară în sus, ascultând muzica sferelor.

– De vreme ce depănăm amintiri, am o întrebare pe care intenționam să ți-o pun, spuse Jack.

Se întoarse cu fața la el, plăcându-i senzația mădularului lui erect pe burta ei. Când el gemu ușor, Lia nu se putu abține să nu rânjească pișicher.

– Și care ar fi această întrebare, milord?

– Este despre ideea aceea dementă a ta de a deveni curtezană.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu părea atât de nebunească în acel moment. Dar lăsând asta la o parte, ce voiai să știi?

– Mi-ai dat trei săptămâni să decid dacă să devin amantul tău sau să te ajut să-ți găsești un protector, ții minte? Mi-ai spus că era un număr frumos, rotund, dar cred că era mai mult de-atât.

Ea își ascunse fața în pieptul lui.

– Da, era, spuse ea. Dar vei spune că era o prostie.

El îi ridică bărbia.

– Promit să nu te tachinez.

– Ai face bine să nu, altfel vei dormi pe fotoliul din garderoba mea.

– Dacă mă anunți, știu la ce să mă aștept. Acum, spune tot, doamnă soție.

– Foarte bine. Când eram fetiță, nu aveam răbdare până la vizitele tale la Stonefell. Le însemnam pe un mic calendar pe care îl alcătuisem. Veneai să ne vizitezi de trei ori pe an, și mereu stăteai...

– Trei săptămâni, încheie el în locul ei.

– Da. Acestea erau cele mai frumoase momente pentru mine, când eram împreună, deși sunt sigură că pentru tine eram plictisitoare și mai multe nu. Și detestam momentul în care plecai. Când el tăcu, ea se încruntă ușor. Ți-am spus că e o prostie.

Era o prostie ca o fetiță mică să fie atât de atașată de unicul ei prieten. Era o prostie că se simțea atât de singură când el pleca. Aceste trei săptămâni însemnau totul pentru ea.

El se aplecă să o sărute. Lia se topi în timp ce buzele îi erau mângâiate cu delicatețe, înainte ca el să se strecoare mai profund pentru a o gusta din plin cu o pasiune delicioasă.

– Nu e deloc o prostie, spuse el într-un final când îi permise să respire. De fapt, mă simt chiar umil. Ce-am făcut vreodată să te merit?

Ea se prefăcu că analizează situația.

– M-ai ales să fiu stăpâna de la Stonefell?

El râse și întrebă:

– Am fost avantajat de acest schimb, așa cum îți poate spune oricine care locuiește pe moșie. Acum, sper că te-au fermecat suficient stelele, și poate îmi vei permite să o conduc pe stăpâna de la Stonefell în pat?

– Mi-ar face plăcere, milord.

Frigul începea să i se strecoare prin rochie, în ciuda păturii și a îmbrățișării lui calde. Asta era minunat, însă patul în care se afla Jack ar fi fost și mai bun.

O întorsese spre ușile terasei când își înălță brusc capul.

– Ia te uită! exclamă el.

Lia își lăsă capul pe spate ca să vadă și icni. Stele căzătoare străbăteau cerul, una după alta.

– E ca de Crăciunul acela pe care l-am petrecut împreună.

– Repede, pune-ți o dorință, iubito!

Ea făcu acest lucru, închizând-o în inima ei. Nu era sigură de acest lucru, nu cât să îl împărtășească și cu el. Dar dacă dorința ei s-ar fi împlinit, în mai puțin de opt luni ar fi primit un nou membru în familia Lendale.

– *Tu* ți-ai pus o dorință, Jack?

Ochii lui străluciră de emoții puternice.

– N-am de ce să-mi doresc lucruri de la stele, căci visurile mele s-au îndeplinit. Tu ești visul meu Lia, acum și pururea.

Ea zâmbi în timp ce el o conducea înapoi în vechiul conac ce îi primea cu brațele deschise în această frumoasă noapte de iarnă.

Erau acasă.